

Đồng Cư Na Điểm Sự Nhân

Contents

Đồng Cư Na Điểm Sự Nhân	2
1. Chương 1-1: Part 1 “an Dật Trần Người Cút Lại Đây Cho Ta ——”	2
2. Chương 1-2: Part 2 “an Dật Trần Người Cút Lại Đây Cho Ta ——”	4
3. Chương 2-1	8
4. Chương 2-2	10
5. Chương 3	13
6. Chương 4	19
7. Chương 5	23
8. Chương 6	29
9. Chương 7	35
10. Chương 7-2: Phiên Ngoại	40
11. Chương 8	44
12. Chương 9	48
13. Chương 10	53
14. Chương 11	55
15. Chương 12	61
16. Chương 13	64
17. Chương 14	70
18. Chương 15	76
19. Chương 16-1: Phiên Ngoại Trung Thu	80
20. Chương 16-2	90
21. Chương 17	95
22. Chương 18	99
23. Chương 19	103
24. Chương 20	108
25. Chương 21	112
26. Chương 22	118
27. Chương 23	124
28. Chương 24	128
29. Chương 25	133
30. Chương 26	136
31. Chương 27	141
32. Chương 28	150
33. Chương 29	155
34. Chương 30	160
35. Chương 31	166
36. Chương 32	172
37. Chương 33	178
38. Chương 34	183
39. Chương 35	189
40. Chương 36: Phiên Ngoại : Sinh Nhật Đình Phong Diễn Sinh	197

Đồng Cư Na Điểm Sự Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, Đình Phong đồng nhân, chủng điền văn, hài, cross over, loạn CP, HEBao gồm các CP: Việt Tô • Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-cu-na-diem-su-nhan>

1. Chương 1-1: Part 1 “an Dật Trần Người Cút Lại Đây Cho Ta ——”

Buổi sáng yên bình đã bị An Dật Trần – À không phải, là Ninh Trí Viễn phá vỡ như thế đó.

Lăng Việt cùng Đồ Tô đang làm bữa sáng trong bếp liếc nhau, lười phản ứng tiếng kêu thảm thiết của đại thiếu gia, dù sao cũng sẽ có người ra tay giải quyết.

Khương Hi Vũ còn đang trong mộng đẹp hên hò cùng chu công cũng bị tiếng hét của Ninh Trí Viễn đánh thức, lấy tay dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng trợn mắt nhìn chung quanh phòng ngủ.

A Đình đang thay quần áo ở cạnh giường, thấy hắn nhìn tới liền vội thắt cúc áo sơmi nhanh hơn, sau đó ngồi vào bên giường xoa đầu Khương Hi Vũ, nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh ngủ chưa? Có muốn ngủ tiếp không?”

Khương Hi Vũ nhìn chằm chằm A Đình hơn nửa ngày, mới nhẹ giọng ừ một tiếng, gật gật đầu. A Đình cười nhẹ, vừa định bảo Hi Vũ tiếp tục ngủ đã bị một tiếng hét to phát ra từ cửa phòng đối diện đánh gãy: “AN-DẬT-TRẦN!!!”

Khương Hi Vũ vừa nghe hoàn toàn tỉnh lại, đôi mắt mới còn lơ đãng buồn ngủ trừng to, con ngươi đen tuyền xoay tròn xem A Đình đang lấy tay đỡ trán. “..... Đại ca..... Làm sao vậy?”

“Có quỷ mới biết.” A Đình xoa xoa thái dương, dời cái chén cạnh bàn đi, khom người xuống ôm Khương Hi Vũ đang giương mắt hai tay chờ, đem hắn bế dậy, “..... Đừng để ý đến hắn ta, đến, chúng ta thay quần áo.” Khương Hi Vũ ngoan ngoãn gật đầu, giang rộng hai tay để A Đình thay áo ngủ cho hắn.

“Ba” một tiếng, cửa phòng sát vách phòng Ninh Trí Viễn bật ra, Thôi Lược Thương chỉ mặc mỗi cái quần đùi, mình trần đi ra hướng tới cửa phòng Ninh Trí Viễn, bất chấp Trần Tam Lục ở phía sau vẫn đang cố gắng lôi kéo cánh tay hắn về.

“..... Ai da Lược Thương người bình tĩnh một chút, chắc chắn là đại ca lại cùng Dật Trần ca cãi nhau..... Người đi qua can thiệp chuyện nhà người ta không tốt lắm đâu..... A, cũng không phải, chúng ta đều là người một nhà, cũng không tính xen vào việc nhà người ta..... Mà thôi tóm lại đừng đi..... Người đội máy trợ thính tiếp tục ngủ được không?” Trần Tam Lục ôm tay Thôi Lược Thương muốn kéo người quay về phòng ngủ, tiếc là khí lực không bằng người ta, ngược lại bị Thôi Lược Thương kéo lê tới cửa phòng bên cạnh.

“..... Ninh Trí Viễn người ồn quá! Mới sáng sớm đã không cho người ta ngủ a!” Thôi Lược Thương muốn giãy cánh tay phải bị Trần Tam Lục ôm nhưng không giãy ra, liền đem tay trái ra đập cửa phòng. Trần Tam Lục ở bên cạnh nhìn thấy liền sợ đổ mồ hôi: “Này này này tay trái người mới bị thương hôm qua a! Đừng đập!”

Thôi Lược Thương giơ cao tay trái, Trần Tam Lục còn đang ôm tay phải của hắn, dù vươn như thế nào cũng không thể vươn tới tay trái của hắn mà chặn lại, vừa lúc đó thì nghe tiếng mở cửa phòng. Cửa phòng đối diện “cách” một tiếng mở ra. A Đình đánh mặt đứng ở cửa nhìn hai người. Thôi Lược Thương lập tức ngừng động tác, không dám tiếp tục đập cửa. Trần Tam Lục ngay cả thở mạnh cũng không dám. Hai người yên lặng nhìn A Đình, nhỏ giọng nói buổi sáng tốt lành.

“..... Người cũng rất ồn. Lần sau buổi sáng còn đập cửa ta liền đá người ra ngoài.” A Đình đen mặt nói với Thôi Lược Thương, sau đó nắm Khương Hi Vũ còn đang ngáp ngáp dài đi xuống lầu.

Nơm nớp lo sợ nhìn hai người biến mất ở cuối thang lầu, Thôi Lược Thương quay đầu vừa định tiếp tục đập cửa thì môn “cách” một tiếng mở ra. An Dật Trần đứng ở cửa, quần áo xộc xệch nhìn hai người, môi nhếch lên nụ cười bất cần đời, khoan thai nói: “Buổi sáng tốt lành a.”

Thôi Lược Thương cúi đầu nhìn lướt qua các loại dấu răng trong ngực An Dật Trần, cánh tay còn đang giơ cao lập tức hạ xuống che kín cánh mắt Trần Tam Lục, bất đắc dĩ trả lời: “Nhị ca, bảo anh ta đừng ồn nữa được không, ta tối hôm qua trực đêm, ngủ còn chưa đầy hai tiếng đã bị anh ta làm tỉnh”

“..... Tay bị sao vậy?” An Dật Trần nhìn chằm chằm cánh tay trái quần quýt băng gạc của Thôi Lược Thương lạc đề hỏi.

“Tối hôm qua bị thương lúc bắt trộm, không có việc gì, chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.”

“Ra vậy, chú ý đừng chạm nước. Được rồi, trở về ngủ đi, ca cam đoan Trí Viễn sẽ không làm ồn nữa.” An Dật Trần một tay dựa cửa một tay xoa xoa đầu Trần Tam Lục. Sau đó không đợi Thôi Lược Thương trả lời liền đóng cửa lại.

An Dật Trần đóng cửa lại rồi đi trở về giường. Trên giường có người bị drap giường quấn chặt không thể động đậy, miệng còn bị nhét khăn mặt, ê a giống như đang nói gì đó. An Dật Trần mở tủ quần áo lấy trang phục thay.

“..... Đừng mắng, cả nhà chúng ta lần quần cũng chỉ có mấy người, người cũng không phải chưa thấy qua.”(*) An Dật Trần cúi đầu nhìn nhìn dấu răng bị cắn ở trên cổ, thở dài, đã đoán trước được hôm nay tới công ty sẽ bị đám nhân viên từ trên xuống dưới cười cợt.

“A Um Um!” Ninh Trí Viễn còn ở trên giường quay vòng muốn thoát khỏi drap giường.

“..... Ta nói, tối hôm qua chính người đuổi ta xuống ngủ dưới giường, hôm nay tự mình bị drap giường quấn lấy sao lại trách ta.”

Mặc quần, hệ dây lưng.

“Ừm Ừm Ừm!!”

“Tư thế ngủ không tốt cũng đừng đổ thừa người khác.”

Đeo caravat, soi gương sửa sang tóc lại.

“Ừm ừm! Ừm ừm ừm!”

“..... Hảo tâm đi giúp người người còn cần người, cho nên chính người giải quyết đi.” An Dật Trần tay cầm áo khoác cùng cặp làm việc, sau đó cười tủm tỉm đi đến bên giường, cúi đầu hôn lên mặt Ninh Trí Viễn.
“Ta đi làm đây, dù sao người cũng ở nhà, có nhiều thời gian, từ từ mà gỡ ra, không gấp.”

“Ừm ừm ừm ừm!!” ← An Dật Trần người trở về cho ta!!

(*): Hình như ý anh Trần là anh Viễn đang mắng cả nhà ảnh, mà nhà ảnh cũng là nhà anh mà thôi, lòng vòng có 10 người à:))

2. Chương 1-2: Part 2 “an Dật Trần Người Cút Lại Đây Cho Ta ——”

Lăng Việt cùng Đồ Tô là hai người thức sớm nhất trong nhà, Lăng Việt là vì phải thần luyện vào sáng sớm, còn Đồ Tô thuộc dạng người thiện miên, Lăng Việt vừa dậy hẳn liền tỉnh. Kết quả là sáng sớm hai người cùng nhau đi thần luyện, sau đó trở về phụ trách làm bữa sáng cho cả nhà.

Đồ Tô đem sữa, bánh mì sandwich, mút hoa quả cùng trứng chiên lên bàn đã thấy Khương Hi Vũ ngoan ngoãn ngồi cạnh bàn sẵn. Nhìn bữa sáng đã được đem lên liền vui vẻ quơ quơ chân, ngọt ngào nở nụ cười với Đồ Tô: “..... Cảm ơn Đồ Tô ca..... Vất vả.....” Đồ Tô cười khẽ vỗ vỗ đầu hắn.

A Đình ở bên cạnh gật gật đầu, cũng theo Hi Vũ cảm ơn hai người.

Lăng Việt cùng Đồ Tô cùng nhau ngồi vào bàn, tỏ vẻ đều là người một nhà, khách khí làm gì.

“..... Hi Vũ muốn ăn..... mút ô mai.....” Khương Hi Vũ nhìn nhìn hai loại mút hoa quả trên bàn, quay đầu nói với A Đình. A Đình gật đầu, vươn tay lấy một miếng sandwich đưa cho Hi Vũ, ý bảo hắn cầm, sau đó mới lấy mút cẩn thận phết lên mặt bánh.

An Dật Trần vội vàng từ trên lầu chạy xuống, vừa mặc áo khoác vừa nắm hai miếng sandwich ngậm trên

miệng hướng cửa chính chạy đi.

“Ca lại trễ sao?” Lăng Việt bất đắc dĩ hỏi.

“Ừ, buổi sáng có hội nghị, ta đi trước đây.” An Dật Trần miệng cắn bánh ậm ừ trả lời, sau đó mang giấy liền mở cửa chạy ra ngoài.

Trần Tam Lục từ trên lầu xuống ngay sau đó, cầm trong tay giáo án của mình. Ngồi vào bàn thì đem giáo án để vào ghế bên cạnh.

“Lược Thương đâu?” Đồ Tô đưa cho Trần Tam Lục một ly sữa, nghiêng đầu hỏi.

“Ừm, hôm nay anh ấy nghỉ, mới về hồi sáng sớm.”

“Nga, thế sao. Vậy hôm nay đệ sẽ chú ý bảo đại ca yên lặng một chút tránh làm phiền anh ấy.”

Trần Tam Lục nhìn Đồ Tô bằng ánh mắt cảm ơn.

Ăn xong bữa sáng, Đồ Tô cùng Khương Hi Vũ cùng nhau đến cổng chính tiễn 3 người đi làm. Vừa mở cửa liền nhìn đến hai hàng bảo vệ mang hắc y cùng kính râm., tất cả mọi người đều nhìn mãi thành quen.

“A Đình ca phiền anh.”

Lăng Việt cùng Trần Tam Lục đều là giáo viên. Lăng Việt dạy võ còn Trần Tam Lục dạy văn. Tuy nhiên trường hai người dạy đều ở trung tâm thành phố, còn nhà bọn họ lại ở vùng ngoại ô, cũng không có xe bus, cho nên đều do A Đình phụ trách đưa hai người đi làm.

“Nói gì đâu, còn phiền người chăm sóc cho Hi Vũ đâu.” A Đình vươn tay xoa xoa đầu Hi Vũ, cảm thấy Đồ Tô nói quá khách khí. “Hi Vũ ở nhà nghe lời Đồ Tô nga. A Đình buổi tối sẽ về.”

“..... Ân, Hi Vũ sẽ nghe lời Đồ Tô ca, Hi Vũ sẽ chờ A Đình trở về. Hi Vũ nghe lời, A Đình yên tâm.” Khương Hi Vũ ngoan ngoãn gật đầu. A Đình vừa lòng cúi đầu hôn nhẹ lên trán hân.

“Đúng vậy, Hi Vũ ngoan nhất. Ta đi đây.”

“Sư huynh đi làm cẩn thận.” Đồ Tô vẫn không nhin được dặn dò một câu. Lăng Việt dạy đều là võ thuật thật sự, đôi khi không lưu ý cũng sẽ gây thương cân động cốt. Lăng Việt cười, gật gật đầu: “Được, ta sẽ chú ý.”

Trần Tam Lục có chút cô đơn đi theo hai người lên xe, trong lòng không ngừng lo lắng cho tay trái bị thương của Thôi Lược Thương không biết khi nào thì mới lành lại được.

Nhìn thấy xe biến mất ở ngã tư đường, Đồ Tô mới cùng Khương Hi Vũ về nhà.

“Hi Vũ, đệ ở phòng khách xem sách được không? Ca vào nhà bếp dọn dẹp.”

Khương Hi Vũ cười gật gật đầu với Đồ Tô, nghe lời ngồi xuống sofa đọc sách. Đồ Tô lúc này mới an tâm xoay người vào nhà bếp dọn dẹp tàn cục của bữa sáng. Nhìn thấy còn hai phần bữa sáng còn dư có chút chần chờ..... Thôi Lược Thương chắc sẽ ngủ thẳng đến giữa trưa..... Vậy còn Ninh Trí Viễn sao nửa ngày rồi còn chưa xuống ăn sáng?

Nghĩ nghĩ, vẫn là đem đi cất. Cùng lắm thì chờ hai người ngủ dậy hâm lại.

Vô ý thức nhìn lên cầu thang, tuy Ninh Trí Viễn cũng là người ăn không ngồi rồi trong nhà (.....) nhưng buổi sáng chưa bao giờ ngủ nướng cả, sáng nay lại la lớn như vậy..... Chắc không phải tối qua An Dật Trần lại quá mức nhiệt tình chứ.....? Bách Lý Đồ Tô vừa rửa chén vừa suy tính xem trưa nay có nên làm cái gì cho đại ca bồi bổ thân thể hay không.....

Kết quả là đến khi cơm trưa làm xong, ngay cả Thôi Lược Thương đều đói đến tỉnh ngủ chạy xuống lầu tìm ăn cũng chưa thấy Ninh Trí Viễn có dấu hiệu xuống lầu.

Khương Hi Vũ thường thường nhìn lên cầu thang nhíu mày. Nhìn nhìn Đồ Tô còn trong nhà bếp dọn cơm liền giơ tay kéo kéo tay áo Thôi Lược Thương: “..... Hi Vũ, lo lắng đại ca..... Chúng ta, đi xem, được không?”

Thôi Lược Thương nhìn biểu tình Khương Hi Vũ thật đáng thương, không cần nghĩ ngợi liền gật đầu. Khương Hi Vũ thấy hắn gật đầu, lập tức cười vui vẻ, kéo tay áo Thôi Lược Thương muốn đi lên lầu.

“Chờ chút, tôi cũng đi xem sao.” Đem cơm đặt lên bàn, Đồ Tô gọi với theo hai người, đuổi kịp bọn họ.

Ba người cùng nhau đi tới phòng Ninh Trí Viễn, gõ cửa, không ai trả lời.

“Còn ngủ sao?” Thôi Lược Thương quay đầu hỏi.

“..... Không, hình như tôi nghe có tiếng gì đó.....” Đồ Tô nhíu mày, dứt khoát nâng lên chân một cước đá văng cửa. Ba người đi vào phòng, không tới vài bước liền thấy Ninh Trí Viễn ở trên giường, sắc mặt trắng bệch sắp ngạt thở.

“Đại ca.....!” Khương Hi Vũ sửng sốt, sốt ruột buông tay Thôi Lược Thương, chạy tới bên giường. Đồ Tô đi theo tới, bất đắc dĩ nhìn Ninh Trí Viễn bị đắp giường quần chặt, còn không biết làm sao lại quần tới tận

3. Chương 2-1

Nhìn Ninh Trí Viễn ở đối diện lang thôn hổ yết, Khương Hi Vũ yên lặng rót một ly nước, sau đó lấy khăn tay ở trên bàn đưa qua.

Ninh Trí Viễn miệng nuốt xuống ngụm cơm cuối cùng, nhận nước từ tay Khương Hi Vũ đưa tới, ừng ực uống vài ngụm, sau đó lấy khăn từ tay hắn vừa lau miệng vừa cười: “Cảm ơn Hi Vũ.”

“..... Hi Vũ làm tốt lắm, đại ca nói cảm ơn.....” Khương Hi Vũ nghe được Ninh Trí Viễn cảm ơn, thực vui vẻ cúi đầu nói thầm, nhìn hắn ngoan ngoãn nhu thuận, Ninh Trí Viễn nhin không được xoa đầu hắn.

Thôi Lược Thương ngồi ở sô pha, cả thân thể đều chìm vào trong nệm ghế mềm mại, lắc lắc đầu nhìn hai huynh đệ thân thiết trên bàn cơm, bỗng nhiên nhớ Tam Lục nhà hắn.

Đồ Tô mang bìa sômi đựng hồ sơ từ trên lầu chạy xuống, nhìn nhìn Ninh Trí Viễn, cuối cùng quay đầu hướng Thôi Lược Thương, vỗ vỗ vai hắn ý bảo hắn ngừng đầu nhìn mình: “Lược Thương, tôi có việc phải tới nhà xuất bản, bản thảo phiên dịch lần này có chút vấn đề cần hỏi. Anh trông chừng Hi Vũ, đừng làm cho đệ ấy ra ngoài một mình.” Nói xong ngừng một chút, lại nhìn lướt qua Ninh Trí Viễn, “Cho dù phải ra ngoài anh cũng phải đi theo, tuyệt đối không thể để hai người bọn họ cùng đi ra ngoài.....”

Thôi Lược Thương lộ ra vẻ mặt thật phiền toái, vừa thấy Đồ Tô sắc mặt trầm xuống, lập tức thẳng lưng ưỡn ngực trả lời: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

“Tốt lắm.”

Nhìn Đồ Tô xoay người hướng cửa chính đi, Ninh Trí Viễn liền đem chiếc đĩa đang cầm trong tay phóng tới sau đầu hắn: “Bách Lý Đồ Tô ngươi thật sự không tôn trọng đại ca ngươi chút nào hết! Vì sao ta không thể mang Hi Vũ ra ngoài!”

Nhìn Đồ Tô chỉ cần nhẹ nghiêng đầu nâng tay đã bắt được chiếc đĩa một cách dễ dàng, Thôi Lược Thương ngồi ở sô pha nhin không được huyết sáo tán thưởng.

“..... Chờ ca ngươi nhớ được đường đến siêu thị cùng công viên rồi hãy nói muốn dẫn Hi Vũ ra ngoài.” Bách Lý Đồ Tô nhìn lướt qua Ninh Trí Viễn, sau đó đem chiếc đĩa ném trở về, mở cửa đi ra ngoài.

Ninh Trí Viễn nhìn Thôi Lược Thương ở sô pha nhin cười đến muốn xỉu, tức giận run người, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, cuối cùng đành phải đứng dậy đi rửa đám chén đĩa mình vừa ăn xong.

Khương Hi Vũ nghiêng đầu kỳ quái nhìn Thôi Lược Thương nhin cười đến run bả vai, tò mò chạy đến cạnh sô pha ngồi xổm xuống, ngừng đầu hỏi hắn: “..... Lược Thương, anh cười gì vậy..... Hi Vũ cũng muốn

biết.....”

“Hử? Ha ha ha ha, không có gì không có gì. Hi Vũ chúng ta đi vẽ tranh được không?” Thôi Lược Thương nhìn Khương Hi Vũ mở to mắt ngây thơ nhìn chăm chăm chính mình, càng muốn cười, nhưng e ngại từng trận hàn khí của Ninh Trí Viễn từ phòng bếp truyền đến, đành phải cố gắng nhẫn nhịn.

Khương Hi Vũ lại bị xoa đầu, chu miệng không vui, bỗng nhiên nhớ đến đệ đệ, nếu đệ đệ ở cạnh thì hẳn có thể xoa đầu của đệ đệ rồi..... Suy nghĩ vừa mông lung chạy đi xa, nhìn tập giấy phác thảo Thôi Lược Thương đưa đến Khương Hi Vũ lập tức nở nụ cười, vui vẻ ngồi vào sofa nhận lấy.

“..... Wah a, tất cả đều là A Đình ca.”

Mọi người trong nhà ít nhiều đều từng ở lại nhà chăm sóc Hi Vũ, tuy nhiên Thôi Lược Thương có thể nói là ít nhất. Hắn là cảnh sát, cơ bản mỗi ngày đều phải đi làm, thời gian nghỉ ngơi ít đến đáng thương. Hắn lại ở phòng truy bắt tội phạm, cho nên bình thường đều là bị cưỡng chế nghỉ ngơi vì bị thương. Khi đó hơn phân nửa không phải ở bệnh viện thì là ở trên giường nằm dưỡng, tính ra số lần hắn ở nhà chăm sóc Hi Vũ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hôm nay khó được bị vết thương nhẹ nhân cơ hội nghỉ phép, ở nhà cùng Hi Vũ cũng thật không tồi.

Nhìn Khương Hi Vũ mở ra tập phác thảo của mình, Thôi Lược Thương nhìn không được kinh thán một tiếng.

Mỗi một bức họa đều là hình bóng một người, là A Đình, đại ca của hắn. Có lúc tức giận có lúc mỉm cười, còn có tư thế lúc ngủ.

Thôi Lược Thương lật xem từng tờ một, cảm thấy thật sự giống như đúc, nhìn không được quay đầu hỏi Khương Hi Vũ, “Mấy bức tranh này vẽ như thế nào vậy? Nhìn hình chụp vẽ lại sao?”

Khương Hi Vũ chớp chớp mắt to, lắc lắc đầu: “Không phải..... Là Hi Vũ..... Nhớ kỹ thần sắc của A Đình..... Nhớ đến, liền vẽ.....”

Thôi Lược Thương thầm cảm khái Khương Hi Vũ không hổ danh là học bá*, chỉ dựa vào ấn tượng trong đầu đã có thể vẽ tranh giống hệt, thật sự là tuyệt vời.

“Ai, Hi Vũ này, cậu vẽ Tam Lục một bức được không? Tôi tôi, tôi có ảnh chụp!” Thôi Lược Thương đột nhiên nghĩ đến gì đó, đem tập phác họa đẩy qua ngực Khương Hi Vũ, sau đó cầm di động, nhanh như chớp mở khóa truy cập vào một album được bảo vệ bằng mật khẩu.

Khương Hi Vũ bị gọi lên trí tò mò, cũng vội nghiêng đầu qua xem.

“..... Chết tiệt, Thôi Lược Thương người là đồ biến thái.” Từ đỉnh đầu thỉnh thoảng truyền đến thanh âm của Ninh Trí Viễn, làm hai người giật mình suýt nhảy dựng lên.

“..... Tôi thích, ai cần anh lo.” Thôi Lược Thương quay đầu trừng Ninh Trí Viễn một cái, tiếp tục chọn ảnh chụp trong album. Trong album đều là ảnh chụp của Trần Tam Lục, các loại tư thế cái gì đều có. Tư thế lúc ngủ, ăn cơm, nói chuyện, còn có lúc dạy học.....

“..... Anh đi... trường... Tam Lục ca... dạy?.....” Khương Hi Vũ mắt sắc nhìn một bức có vẻ là chụp ở ngoài cửa sổ, vội vươn tay chỉ.

“..... Ta gọi điện cho sếp của người nói người trốn việc lúc đi tuần tra.” Ninh Trí Viễn ngồi vào sofa lắc đầu tắc lưỡi vài tiếng. Bị hai người nói, Thôi Lược Thương đỏ mặt lắp bắp liên quan gì đến các người.

“Sao lại không liên quan, ảnh chụp mà đồ biến thái nhà người lưu là đệ đệ của ta, làm sao ta không quản được! Ta phải xóa cái ảnh đang tắm rửa đi!” Ninh Trí Viễn thu hẹp ánh mắt ngắm đến ảnh chụp ở phòng tắm, bất người nổi điên vươn tay sẽ giật lấy điện thoại xóa đi, bị Thôi Lược Thương giành trước ôm điện thoại ra xa: “Có cái gì đâu! Anh đi mà xem điện thoại của Dật Trần ca, di động của anh ấy tuyệt đối cũng có!!”

Ninh Trí Viễn khóe miệng giật giật, không thể tin hỏi: “..... Người nói cái gì..... Thiệt hay giả.....”

“..... Cái gì thiệt hay giả, trong máy lưu ảnh chụp của người mình yêu rất kì quái sao? Buồn cười! Còn không anh đem di động ra đây, ta cũng không tin không có ảnh của Dật Trần ca!” Thôi Lược Thương hướng Ninh Trí Viễn đưa qua một cái ánh mắt hèn mọn, người bị nói tới mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “..... Nói hươu nói vượn, ta..... Bỏ thiếu gia mới không thèm lưu ảnh của An Dật Trần đâu! Hừ!”

Đối với Thôi Lược Thương hừ một tiếng sau, Ninh Trí Viễn quay đầu bỏ lên lầu.

“..... Bức này đẹp, Hi Vũ muốn vẽ bức này.....” Khương Hi Vũ ngồi thẳng lưng nhìn toàn bộ ảnh chụp trong điện thoại một lần, sau đó chỉ vào bức Trần Tam Lục ngồi ở bàn học viết chữ, cười tủm tỉm quay đầu hỏi Thôi Lược Thương, “Vẽ hình này, được không?”

Thôi Lược Thương gật đầu, vừa trả lời tốt vừa khóa màn hình bằng bức ảnh Khương Hi Vũ vừa chỉ, sau đó đặt lên bàn trà. Khương Hi Vũ lập tức lấy bút chì, nhìn qua, thực sự nghiêm túc bắt đầu vẽ.

4. Chương 2-2

Lúc Bách Lý Đồ Tô trở về, Thôi Lược Thương đang đang ngủ say trên sofa, cổ gục lên gục xuống, thể nào cũng bị trật cổ khi thức. Còn Khương Hi Vũ thì im lặng ngồi trên sàn nhà, ôm tập phác họa đang vẽ gì đó.

Đồ Tô có chút ngạc nhiên, Thôi Lược Thương mà cũng có thể làm cho Hi Vũ im lặng ngồi một chỗ vẽ tranh, không ồn ào muốn đi tìm A Đình, tính ra thì được việc hơn so với Ninh Trí Viễn.

Một khi yên lòng liền nhẹ nhàng thở ra. Hắn vừa rồi vẫn sợ hai người đều thần kinh thô, lỡ mà xảy ra cãi nhau hoặc là tranh chấp đều đem Khương Hi Vũ quên mất, vội vã chạy trở về xem ra là lo xa.

Đồ Tô lén lút đi đến cạnh Khương Hi Vũ, hơi ngạc nhiên khi thấy hắn đang vẽ Tam Lục. Ngắm lại đại khái hiểu được nguyên nhân, Đồ Tô nhin không được cười.

Bệnh tự kỷ của Khương Hi Vũ hiện tại đã tiến triển tốt hơn nhiều, nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc không muốn làm gì cả, chỉ muốn đi tìm A Đình. Cho nên trong nhà luôn phải có người ở cùng hắn dè dặt đi lực chú ý của hắn. Cũng vì thế mà Đồ Tô mới lựa chọn công việc phiên dịch sách, tranh thủ thời gian ở trong nhà chiếu cố hắn.

Đương nhiên, việc Ninh Trí Viễn ăn không ngồi rồi là ngoài ý muốn. Thân là lão Đại, hắn hiển nhiên phải kế thừa gia nghiệp. Khổ nỗi đại thiếu gia cái gì cũng tốt, chỉ không thích quản lý xí nghiệp. Người bảo hắn ở nhà ngồi trước màn hình máy tính, làm một ít việc, làm hợp đồng vân vân hắn làm dễ như trở bàn tay, vài phút đã xong. Nhưng bảo hắn mỗi ngày đúng giờ đi công ty làm việc, đừng mơ. Sau lại lúc An Dật Trần theo đuổi hắn, hắn thuận tiện đem công ty bên An Dật Trần hợp lại với công ty nhà mình, tự bản thân thì ở nhà giải quyết công việc, mỹ từ danh gọi là bảo đảm hậu cần.

Cho nên tuy rằng Ninh Trí Viễn ở trong nhà suốt ngày, kỳ thật phần lớn thời gian là ở trong phòng gõ gõ máy tính, chiếu cố Khương Hi Vũ tự nhiên không thể giao cho hắn.

Huống chi..... Ninh đại thiếu gia tự bản thân đã như đứa nhỏ, làm cho hắn ở cùng Hi Vũ, cả nhà đều lo lắng, càng đừng nói A Đình.

Đồ Tô nhẹ nhàng đứng dậy đi xuống bếp, liền thấy Ninh Trí Viễn vỗ vỗ thất lưng lắc lắc cổ đi xuống.

“Nga, đã trở lại?” Ninh Trí Viễn quẹo vào phòng bếp rót chén nước sôi để nguội, hướng Đồ Tô gật gật đầu, sau đó ánh mắt đột nhiên bị chiếc hộp trên tay hắn hấp dẫn, chỉ tay hỏi: “Đây là cái gì?”

“Hả? Là điểm tâm.” Đồ Tô nhìn chiếc hộp trong tay, tiện tay để lên bàn.

Ninh Trí Viễn nghe được điểm tâm mắt liền sáng, lập tức hô hào chính mình mới vừa đọc xong rất nhiều bản kế hoạch, tốn khá bọn neron thần kinh, vừa lúc cần điểm tâm đến bổ sung, liền ôm hộp mở ra ăn.

Đồ Tô tuy rằng rất muốn phản pháo điểm tâm làm gì bổ sung được neron, nhưng ngắm lại bất quá chỉ là điểm tâm biên tập đưa cho hắn, ăn liền ăn đi. Lắc lắc đầu, Đồ Tô xoay người lên lầu cất văn kiện.

Kết quả mới vừa lên lầu không đến mười phút liền nghe đến tiếng còi từ dưới lầu vang lên, càng ngày càng vang, còn có Thôi Lược Thương nói lớn: “Này! Ninh Trí Viễn anh làm sao vậy!!”

Đồ Tô vội mở cửa chạy xuống. Thấy Ninh Trí Viễn đầu đầy mồ hôi sắc mặt tái nhợt ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, hắn cũng lắp bắp kinh hãi: “Sao lại thế này?”

“..... Hi Vũ nghe được, “rầm” một tiếng, đại ca liền..... Trên mặt đất..... Rất thống khổ..... Rất khó chịu.....”
Khương Hi Vũ ủy khuất nắm chiếc còi đeo trước ngực, mờ mịt nhìn Đồ Tô.

“Trí Viễn?!”

Cửa chính “cạch” một tiếng mở ra, mấy người tan sở về nhà đều vào cửa đổi giày.

An Dật Trần mắt sắc liếc một cái liền thấy được Ninh Trí Viễn nằm trên sàn phòng khách, cả kinh quăng cặp hồ sơ qua một bên chạy tới. Mấy người khác đi vào sau cũng vội chạy qua.

Một đám người đứng xung quanh giường của Ninh Trí Viễn, khẩn trương nhìn Lâm Hạo – người bị điện thoại của bọn họ oanh tạc sau đó bị A Đình đi bệnh viện trực tiếp bắt về nhà.

Lâm Hạo ngược lại tương đối bình tĩnh, khám bệnh xong yên lặng quay đầu hỏi mọi người: “Đại ca đã ăn cái gì?”

“..... A? Là điểm tâm.” Đồ Tô yên lặng đưa hộp điểm tâm đang ăn dở qua. Lâm Hạo cúi đầu ngửi ngửi, nhú mồm.

“..... Là ngộ độc thức ăn.”

“Không thể nào, đây là đồ biên tập tặng ca mà.” Đồ Tô không thể tin được nhìn Lâm Hạo. Lâm Hạo lục lại hộp thuốc của mình tìm thuốc, nhún vai, làm sao hắn biết được biên tập có âm mưu gì.

Lăng Việt nghe đến là biên tập đưa cho Đồ Tô, sắc mặt tái đi, quay đầu đối Đồ Tô chân thành nói: “Về sau đừng nhận nữa.” Đồ Tô gật đầu.

“..... Được rồi mọi người có thể đi ra ngoài, đều tập trung ở đây không nóng sao.” Lâm Hạo nhìn mấy loại thuốc trong tay, quay đầu tỏ vẻ mấy người không nóng nhưng đệ thì thực nóng.”Còn nữa, lần sau mà lại xảy ra chuyện như vậy mọi người làm ơn đem ca đi bệnh viện thay vì đến bệnh viện bắt đệ đem về dùm được không? Mấy người không biết mấy điều dưỡng, bác sĩ khác tưởng đệ đụng chạm tới xã hội đen, về mặt có bao nhiêu phần khích dẫu.”

Lâm Hạo thật bất đắc dĩ. Bởi vì cả nhà ở vùng ngoại ô, cách bệnh viện quá xa không thuận tiện, hắn đã dọn ra ngoài ở từ khi tự mở bệnh viện tư. Hôm nay bị A Đình hấp tấp vác lên vai từ văn phòng đem ra xe, bệnh nhân trong bệnh viện đều ở 2 bên vây xem, cái này hay rồi, trở về phải tốn bao nhiêu nước miếng để giải thích.

A Đình nhìn Lâm Hạo bộ dạng mặt húng, Khương Hi Vũ lại ở bên cạnh không ngừng kéo kéo áo, nhẹ nhàng xin lỗi: “Ngượng ngùng, ta rất nóng vội.”

Lâm Hạo quay đầu cho Ninh Trí Viễn uống thuốc.

Lâm Hạo không nói gì nghĩa là Ninh Trí Viễn vô sự. Mọi người cũng đều ra khỏi phòng. Trong chốc lát trừ bỏ Ninh Trí Viễn mặt nhăn mày nhíu vì đau ở trên giường cùng Lâm Hạo đang cho hắn uống thuốc, trong phòng cũng chỉ còn lại An Dật Trần gất gạo cau mày, một mực ở cạnh giường nắm tay Ninh Trí Viễn cùng Khương Hi Vũ không biết vì sao không muốn ra ngoài.

Ngây người một hồi, cảm thấy chính mình không có việc gì làm, Khương Hi Vũ đi quá vỗ vỗ đầu Lâm Hạo: “..... Đệ đệ cố lên..... Hi Vũ cố vũ tinh thần cho đệ..... Đại ca sẽ khỏe lại..... Ừm.....” Lâm Hạo buồn cười nhìn Khương Hi Vũ, gật đầu: “Vâng, Hi Vũ ca trước ra ngoài đi, ta lát nữa sẽ xuống.”

“..... Lâm Hạo, cùng ăn cơm chiều được không?” Khương Hi Vũ cao hứng tăng thanh âm, mặt đều hồng lên. Nhìn Lâm Hạo gật đầu nói đương nhiên lại càng cao hứng. Gật gật đầu nói Hi Vũ chờ đệ, chạy ra khỏi phòng.

“..... Lâm Hạo..... Đáng quá đi.....” Ninh Trí Viễn thanh âm yếu ớt từ trên giường truyền tới, Lâm Hạo liếc hắn một cái, bắt động thanh sắc đem toàn bộ phần thuốc còn lại nhét vào miệng hắn, cười nói: “Đại ca, thuốc đắng dã tật mà ~”

“.....”

Ninh Trí Viễn hiện tại thật nghiêm túc dẫn đo xem chính mình có nên đến công ty ở một thời gian hay không. Tóm lại là gần nhất luôn ở nhà cảm thấy không quá an toàn.

Thật sự, không quá an toàn.

5. Chương 3

Hôm nay trên bàn cơm thiếu đi Ninh Trí Viễn cùng An Dật Trần, bù lại có thêm Lâm Hạo.

Lâm Hạo về nhà ăn cơm, phải nói Khương Hi Vũ là vui vẻ nhất. Bình thường cậu nhất định ngồi cạnh A Đình, hôm nay lại xách ghế qua ngồi cạnh Lâm Hạo, cách A Đình một khoảng xa.

Thôi Lược Thương khoanh tay ngồi ở bên phải A Đình, nhìn Trần Tam Lục ở đối diện cầu cứu. Trần Tam Lục nhìn Thôi Lược Thương ở đối diện nháy mắt quyết liệt với mình, bất đắc dĩ vẫy tay bảo hắn qua ngồi cạnh mình.

“..... Lâm Hạo ăn, cái này, đi, Hi Vũ thích nhất.....” Khương Hi Vũ không ngừng gấp đồ ăn vào bát Lâm Hạo, nhiều đến sắp thành một ngọn núi nhỏ.

“Ừ ừm, cảm ơn Hi Vũ ca. Đồ Tô ca tay nghề của ca càng ngày càng tốt.....” Lâm Hạo giống như người chết đói, ra sức nhồi đồ ăn vào miệng. Gấp nhiều quá, quai hàm hẳn đều phình ra.

Đồ Tô bất đắc dĩ khuyên bảo: “..... Đệ ăn từ từ, coi chừng nghẹn.....”

“..... Ta nói Lâm Hạo này, cậu mấy ngày không ăn cơm rồi vậy.....” Thôi Lược Thương lắc đầu cảm thán nói. Chỗ A Đình ngồi đều sắp thành kho đông lạnh, Lâm Hạo một chút phản ứng cũng không có, chỉ ra sức ăn lang thôn hồ yết. Thôi Lược Thương tự nhận rằng trong nhà này da dày nhất phải là chính mình, ngay cả hắc đều chịu không nổi hàn khí đại ca hẳn phát ra, phải chạy trước thoát thân, vậy mà Lâm Hạo còn thản nhiên ăn cơm, thật sự là làm cho hắc cúi đầu bội phục.

“..... Hửm? Cơm tiệm làm sao ngon bằng cơm nhà. Hơn nữa hôm kia tôi làm giải phẫu, hôm qua ngủ bù cả ngày, hôm nay còn chưa kịp ăn cơm đã đi trực(*), sau đó thì bị bắt về nhà.....” Lâm Hạo vừa ăn vừa giải thích. Trong lúc mọi người còn đang cảm khái làm nghề nào cũng không sống dễ dàng, Khương Hi Vũ đã ở bên cạnh đau xót xoa xoa đầu Lâm Hạo: “..... Lâm Hạo, vất vả rồi.....”

Lâm Hạo đối mặt nhìn Khương Hi Vũ, bật cười một tiếng.

“Lâm Hạo không vất vả, Hi Vũ ca mau ngoan ngoan ăn cơm được không?”

Nhìn thấy Khương Hi Vũ vui vẻ gạt đầu, sau đó bưng bát ngoan ngoan ăn cơm, khóe miệng A Đình cực nhẹ nâng lên một ít.

Cực nhạy với mấy thứ sát khí gì đó là bệnh nghề nghiệp của cảnh sát, cũng là thứ hắc quen thuộc nhất, Thôi Lược Thương không tự chủ được run lên một cái.

“..... Cậu cũng nên tìm bạn gái đi, còn có người giám sát sinh hoạt của cậu.” Lăng Việt vừa lúc ngồi đối diện Lâm Hạo cũng có chút đau lòng, gấp miếng thịt vào bát hắc, sau đó cau mày nghiêm túc nói.

Lâm Hạo cả người cứng đờ, nhỏ giọng không biết than thở cái gì đó.

“Lăng Việt nói đúng đó, Lâm Hạo đệ cũng trưởng thành. Nhà chúng ta tuy rằng ba mẹ không có ở nhà, nhưng còn có các ca ca mà. Đệ xem các ca ca đã thế này..... Đệ cũng nên tìm bạn gái đàm hôn luận gả đi? Đệ xem đệ điều kiện lại không kém ai, ngoại hình cũng tốt công việc cũng tốt, con gái theo đệ nhất định rất nhiều. Nói thật đi, có vừa cô nào chưa? Hay là đệ ngưỡng bày tỏ? Nếu ngưỡng ngừng liền nói cho mấy ca, chúng ta giúp đệ đi nói nha..... Hay là chưa chắm được ai? Bằng không kêu Tam Lục ca làm mối cho đệ được không? Thế này tôi cho mọi người biết nha, trường học của tôi có một cô dạy mỹ thuật tạo hình, người thì xinh, tuổi so với đệ cũng vừa xứng.....”

Thôi Lược Thương yên lặng gấp một đĩa đồ ăn, một tay nắm lấy cằm Trần Tam Lục đem người chuyển về hướng mình, một tay nhét đồ đĩa đồ ăn vào miệng Trần Tam Lục. Thấy hắn vừa nhai vừa muốn mở miệng tiếp tục nói chuyện, Thôi Lược Thương nhanh tay lại gấp vài đĩa, thẳng đến miệng Trần Tam Lục toàn đồ ăn không nói được mới buông tay làm hắn quay lại trở lại.

Nhìn Trần Tam Lục giống con Hamster phồng má nhai nhai, Lâm Hạo cùng Khương Hi Vũ đều cười ra tiếng.

“..... Được rồi, các ca cũng đừng quan tâm.....” Lâm Hạo cúi đầu chọc chọc cơm, không biết nghĩ tới cái gì đó, mặt đỏ ửng rất khả nghi.

A Đình mắt sắc nhú mày, một bên gấp đồ ăn vào bát Khương Hi Vũ, một bên làm như vô tình hỏi: “..... Bảo chúng ta đừng quan tâm, ý là đã có đối tượng?”

Bị nói trúng tâm sự, Lâm Hạo đỏ bừng mặt.

“..... A là ai vậy?! Bộ dạng thế nào?! Gia đình ra sao?!” Không đợi Lâm Hạo mở miệng giải thích, Ninh Trí Viễn không biết từ lúc nào đã ở trên lầu chạy xuống, đập tay lên bàn cơm, kích động hỏi.

Lâm Hạo nhìn Ninh Trí Viễn sắc mặt còn xanh mét, cả người run rẩy, lưng lay như có thể sẽ ngã bất cứ lúc nào, không khỏi che trán thở dài: “..... Ai nói ca có thể xuống giường vậy? Đại ca.....”

An Dật Trần theo ở phía sau, bay qua ôm thắt lưng Ninh Trí Viễn, lôi kéo đem người ngồi vào ghế, nhúng vai ý bảo hắn chỉ đi toilet một chút, xoay đầu đã không thấy người đâu, không thể trách hắn.

“Ta này không phải nghe được đang thảo luận nhân sinh đại sự của đệ sao, ta chính là đại ca, sao ta không tham gia cho được.....” Ninh Trí Viễn suy yếu thở hổn hển mấy hơi, yếu ớt nói.

Bác sĩ Lâm tỏ vẻ đại ca anh căn bản là không muốn bỏ qua cơ hội bà tám mà thôi, còn ở đó lí do lí trấu?

“Ai nha tập trung đúng đối tượng đi, thân thể ta rất khỏe. Nói mau, bạn gái đệ hình dạng ra sao?” Ninh Trí Viễn phát phát tay ý bảo mọi người đang nhìn hắn đừng để ý, quay đầu nhìn Lâm Hạo bằng ánh mắt mong đợi.

Vài đạo ánh mắt đồng thời từ chỗ Ninh Trí Viễn chuyển dời qua Lâm Hạo. Khương Hi Vũ không biết đã xảy ra chuyện gì, quay đầu xem A Đình. A Đình mỉm cười vỗ vỗ đầu cậu, chỉ chỉ Lâm Hạo ý bảo Khương Hi Vũ nhìn qua, cậu thấy vậy cũng quay đầu nhìn chằm chằm đệ đệ mình.

Bác sĩ Lâm cố gắng làm bộ như không nghe không thấy gì cả, cúi đầu ăn mãnh liệt, nề hà rằng tám đạo ánh mắt nóng cháy trắng trợn đánh vào trên người hắn, thật sự là khó nuốt xuống.

Hắn bắt đắ dĩ đem bát đặt lên bàn, ngắ đầu nhìn mắ người, thở dài: “..... Bộ dạng..... Rất ưa nhìn.....”

“Rất ưa nhìn? Có đẹp như đại ca cậu không?” An Dậ Trần cười ha hả hỏi, bị Ninh Trí Viể mắ liệt kháng nghị: “An Dậ Trần người nói cái quỷ gì đó! Sao lại so sánh ta với con gái được?!”

“.....” Vốn chỉ là đùa một chút, không dự đoán được Lâm Hạo lại chăm chú nhìn Ninh Trí Viể nghiêm túc trầm tư. Ninh Trí Viể thấy đều nổi da gà một trận. Sau đó chợt nghe đến Lâm Hạo nhỏ giọng than thở một tiếng, ừm, so với đại ca thì đẹp hơn.

“.....” Một trận trầm mặc bao vây lấy nhà ăn.

“..... Lâm Hạo người tin ta đánh người không!? Cái gì kêu so với đại ca người thì đẹp hơn?! Xét tới cùng vì sao lại đem ta ra so sánh hả?!” Đệ đệ thế mà lại thấy người ngoài đẹp hơn hắn, thật sự là làm hắn thương tâm mà.

Mọi người phóng cho Ninh Trí Viể vài cái ánh mắt “người để ý sai trọng điểm rồi”, người nào đó bị liếc xong sững sốt một chút, nói lấp nói: “..... Từ từ, hồ đồ, như thế nào lại lấy bạn gái của mình ra so với đại ca..... Không lẽ đệ cũng..... cũng như thế?”

Lâm Hạo gậ đầu nói: “Sao vậy, các người thì được phóng hỏa, ta thì không được đốt đèn?”

Phốc.

Bốn huynh đệ lấy A Đình đi đầu không nhin được cười một tiếng.

Ninh Trí Viể bị ế không nói gì chống đỡ được, xoay đầu nhìn An Dậ Trần cầu cứu, đổi lại được đối phương một cái mỉm cười sáng lạn.

“..... Lâm Hạo nói cũng đúng mà. Đại ca anh cũng đừng đau khổ quá. Tiếc là chúng ta đã hoàn toàn không hy vọng có người nối dõi tông đường, ai.....” Trần Tam Lục thật sự nghiêm túc thở dài.

“Nói tào lao gì đó! Người thứ nhất đi vào con đường này chính là đệ, đệ còn dám ở chỗ này đề cập nối dõi tông đường với ta sao?” Ninh Trí Viể tức giận đến lỗ mũi đều sắp phun hỏa.

“Là do Thôi Lược Thương say rượu đó thôi, bằng không đệ tuyệt đối không phải là người đầu tiên!” Trần Tam Lục bị nhắc tới chuyện cũ, khóe miệng co giật một chút, bắt mắ phản bác.

Vốn là ngồi ở rìa ngoài cùng, cách Ninh Trí Viể xa nhất, Thôi Lược Thương thật cẩn thận lại nhích ra xa thêm, âm mưu làm cho chính mình hoàn toàn biến mất ngoài tầm mắt Ninh Trí Viể.

“Thôi Lược Thương người trốn cái gì, bốn thiếu gia nhìn thấy người đâu!”

Thôi Lược Thương yên lặng ở trong lòng bất mãn, không phải đang quan tâm nhân sinh đại sự của Lâm Hạo sao, sao tự nhiên lại lôi chuyện này ra đây.

Ban đầu mấy người bọn họ đều không quen biết nhau, chỉ nghĩ là người nhà của người yêu mà thôi. Hai người đều băn khoăn cảm thụ của các huynh đệ nhà mình, cho nên cũng không ai tùy tiện công bố tình cảm của mình với người nhà. Kết quả có một ngày hấn cùng huynh đệ ra ngoài nhậu nhẹt, lỡ uống quá say, Tam Lục không biết nhà hấn ở đâu, liền đem hấn tha về nhà mình. Sau đó Thôi Lược Thương nhìn đến Ninh Trí Viễn, biết hấn là đại ca của Tam Lục sau, không biết ăn trúng cái gì, hai ba câu đã khai ra hết chuyện của bọn họ.....

“..... Lạc đề.” A Đình thản nhiên nói ra hai chữ, đình chỉ việc Ninh Trí Viễn vẫn còn đang muốn nói với Thôi Lược Thương gì đó, hấn ngơ ngác nhìn A Đình hơn nửa ngày, mới vỗ đầu quay đầu hỏi Lâm Hạo: “..... Lâm Hạo..... Đại ca chỉ hỏi đề một câu thôi!”

“Ừm, việc gì.”

“Đệ ở trên hay ở dưới?”

Lâm Hạo đang uống nước, còn chưa kịp nuốt xuống liền toàn bộ phun vào mặt Ninh Trí Viễn.

Sau đó thì nghe đến An Dật Trần cười to, cũng may cuối cùng không quên rút tờ khăn giấy cho Ninh Trí Viễn lau mặt.

“..... Ca người hỏi cái quỷ gì vậy!”

Xem sắc mặt Lâm Hạo đồ ểng một cách khả nghi, Ninh Trí Viễn thất vọng thở dài. Chính mình bị đề thì thôi đi, bọn đệ đệ cũng từng đùa từng đùa một bị đề. Trong nhà em út Lâm Hạo vẫn luôn ngoan ngoãn thành thành thật thật, vốn tưởng rằng nhân sinh của hấn sẽ đi theo quỹ đạo bình thường, Nào ngờ mới không để ý tới liền đi lệch đường. Sau đó vốn đang ôm một chút hy vọng rằng nhà bọn họ rốt cục cũng có một người ở trên cũng tan biến. Ninh Trí Viễn thật sâu cảm thấy thất bại.

“..... Hấn gọi là gì?” Nhìn thấy đại ca đã muốn lâm vào lốc xoáy thất vọng, Đồ Tô bất đắc dĩ nhún vai, hỏi.

“..... Trần Quân Bình.”

Nghe được Lâm Hạo cắn răng nói từng chữ một, Thôi Lược Thương giật một cái từ trên ghế trượt xuống. Chiếc đĩa trong tay Lăng Việt cũng rơi xuống đất. Cái chén mà A Đình đang uống cũng bị một cái dùng sức quá mạnh bóp nát. Chỉ có An Dật Trần xem như bình tĩnh, không tính đến việc hấn không cẩn thận đem khăn ta còn đang lau mặt Ninh Trí Viễn nhét vào miệng người yêu.

“Khụ khụ khụ, An Dật Trần người muốn chết sao.” Ninh Trí Viễn vội vàng phun khăn tay trong miệng ra, kết quả vừa ngẩng đầu nhìn đến người bị hấn mắng mặt cười cứng ngắt.

Quay đầu nhìn phản ứng của mấy người còn lại, sắc mặt Ninh Trí Viễn càng thêm trắng bệch, hấn có một dự cảm không lành.

“..... Quân Bình? Hi Vũ hình như từng nghe A Đình nhắc đến đâu, là đệ đệ của A Đình phải không?” Thanh âm Khương Hi Vũ vang lên trong phòng khách tĩnh lặng. Sau đó Ninh Trí Viễn giống như nghe được tiếng lòng của mình vỡ tan khi thấy A Đình gật đầu. Đồ Tô cùng Trần Tam Lục cũng kinh ngạc liếc nhau.

Lâm Hạo nghiêng đầu lén lút vươn tay ra sau lưng, lấy điện thoại di động nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Trần Quân Bình hỏi hấn có bốn ca ca phải không.

Hấn cũng không tin có chuyện tà môn như vậy, huynh đệ một nhà đều lọt vào tay một nhà huynh đệ khác.

Di động rất nhanh run lên vài cái, Lâm Hạo vội vàng đọc tin nhắn.

From: Trần Quân Bình

Nội dung: Ủ, đúng là vậy, làm sao mà người biết? Ta từng nhắc tới sao?

“.....”

Bác sĩ Lâm tỏ vẻ hấn là người có niềm tin sắt đá vào khoa học. Loại chuyện tà môn như vậy, hấn mới không tin đâu.....

~ TBC ~

(*): Bác sĩ thông thường sẽ có ngày trực, trong ngày trực này sẽ ở trong khoa nguyên ngày, kể cả ban đêm để phòng bệnh nhân có sự cố còn có người xử lý (có khi có bệnh cấp cứu phải thức cả đêm á). Sáng hôm sau thì hết ngày trực (gọi là ra trực, tùy khoa quy định mà giờ ra trực dao động từ 7-12h sáng, tới khi bs trực hôm sau vào thay). Bs ra trực thường sẽ được nghỉ cả ngày hôm đó. Hôm sau thì đi làm lại bình thường. Thường thì ngày trực được chia tua xoay vòng tùy theo lượng bs trong khoa mà bao lâu trực 1 lần. Khoa nào nhiều bs thì lâu lâu trực 1 lần còn đỡ, khoa nào ít người thì bs xoay vòng chóng mặt luôn. Mình từng biết 1 khoa chỉ có 3 bs, thành ra cứ 2 ngày là phải trực đêm 1 lần:v. Bởi mới nói làm bs thì mọi người ngưỡng mộ nhưng rất cực:v

6. Chương 4

Khương Hi Vũ vừa mở mắt liền nhìn đến A Đình đang chống cằm nằm cạnh nhìn hần mỉm cười, lập tức híp mắt cười ngọt ngào: “..... Buổi sáng vui vẻ, A Đình.....”

A Đình cúi đầu nhẹ nhàng đặt lên trán Khương Hi Vũ một nụ hôn: “Chào buổi sáng, tiểu ngọc tử.”

Khương Hi Vũ mắt húng bữu môi kháng nghị Hi Vũ mới không ngốc đâu. A Đình nhìn bộ dạng bữu môi của Khương Hi Vũ, nhin không được cười, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của hần.

“..... Lược Thương, dậy đi, hôm nay ngươi hết nghỉ phép rồi.” Trần Tam Lục thay đồ xong trở lại giường, lay lay Thôi Lược Thương còn đang nói chuyện với Chu Công ở trong mộng. Người nào đó bị lay tỉnh, mơ mơ màng màng liếc nhìn Trần Tam Lục một cái, vươn tay kéo hần vào lòng, tiếp tục nhắm mắt giả chết.

“Này, không được ngủ! Thôi Lược Thương buông ta ra!” Trần Tam Lục bắt đắ dĩ vươn tay kéo mi mắt Thôi Lược Thương, làm cho người nào đó lại mở mắt ra.

Thôi Lược Thương xoay tròn con ngươi, mân mê miệng cọ cọ Trần Tam Lục, ý bảo hần muốn một nụ hôn chào buổi sáng, không thì không thức. Trần Tam Lục bắt đắ dĩ cười cười, cúi đầu hôn hần.

Khương Hi Vũ ở trong lòng A Đình lười biếng một lát, tổng cảm giác có chỗ nào không đúng, liền ngẩng đầu hỏi A Đình.

Đồ Tô cùng Lăng Việt ở phòng bếp làm điểm tâm sáng, không biết vì sao cũng có cảm giác hôm nay thiếu thiếu cái gì đó.

Thôi Lược Thương ở bên giường mặc quần áo, trầm tư một lúc, ngẩng đầu hỏi Trần Tam Lục.

Lăng Việt vừa đập trứng cho vào chảo, vừa quay đầu hỏi Đồ Tô:

“..... Sao hôm nay trong nhà im ắng vậy?”

Cuối cùng sau khi cả gia đình cùng ngồi vào bàn cơm, phát hiện Ninh Trí Viễn cùng An Dật Trần vắng mặt, mới rút cuộc nghĩ ra lí do vì sao hôm nay trong nhà im lặng như vậy.

Hôm qua Ninh Trí Viễn tùy tiện xuống giường chạy loạn, sau đó tâm lý bị kích thích nặng nề, cuối cùng hai mắt trợn trắng ngất xỉu. An Dật Trần đem người bế lên xe, kéo theo Lâm Hạo cùng đi bệnh viện.

Báo hại cả gia đình còn chưa kịp truy vấn chuyện của Lâm Hạo cùng Trần Quân Bình, cũng chỉ có thể trở về phòng đi ngủ.

Bệnh viện.

Lâm Hạo lật xem bảng xét nghiệm của Ninh Trí Viễn, đại não tự động bỏ qua hai người nào đó đang diễn show ân ân ái ái ở giường bệnh.

An Dật Trần sẵn sóc bưng cơm rót nước cho Ninh Trí Viễn, còn cẩn thận lấy khăn tay lau miệng cho hắn. Ăn cơm xong liền kéo tay hắn, thâm tình nhìn.....

“.....” Nếu không phải Ninh Trí Viễn hiện tại không có sức lực, hắn đã sớm đem người này một cước đạp bay.

Trong phòng bệnh hai tiểu hộ sĩ mặt đỏ tai hồng chụm đầu vào nhau nhìn chăm chăm hai người kia, khe khẽ nói nhỏ, còn thường thường lén lút chỉ chỉ Lâm Hạo, chủ đề này nói xong rồi lại chuyển sang chủ đề khác, cái người bệnh nằm trên giường kia là đại ca của bác sĩ Lâm.

“Này, Bác sĩ Lâm có ca ca sao?”

“Bà không biết sao, những bốn người lận. Đầu siêu đẹp trai.”

“..... Bạn trai của ca ca anh ấy cũng siêu đẹp nha. Cùng bạn trai bác sĩ Lâm giống nhau siêu cấp đẹp.....”

Lâm Hạo tim đập lạc nhịp. Mấy cô thì thầm bàn tán thì làm ơn chuyên nghiệp một tí được không, đừng để đương sự người ta nghe được chứ.

Cuối cùng ngẩn đầu nhìn hai người nào đó còn đang diễn cảnh lãng mạn, Lâm Hạo quyết định mặc kệ, mấy người thích thể nào thì thể đó đi, “phạch” một tiếng khép lại kết quả xét nghiệm, xoay người định ra ngoài.

“A, Lâm Hạo, thì ra người ở chỗ này.”

Lâm Hạo quay người nhìn thấy ở cửa phòng bệnh xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Tiếng nói ấm áp mang ý cười của hắn cũng tùy theo mà truyền vào phòng.

An Dật Trần nghe được thanh âm lập tức quay đầu ra, kêu một tiếng: “..... Ô, Quân Bình! Đã lâu không gặp.”

Trần Quân Bình xách hắn một túi đồ ăn đi về phía Lâm Hạo, nghe thấy thanh âm của An Dật Trần hắn cũng sốt một chút, tưởng mình đang mộng du quay đầu nhìn.

“Nhị ca? Sao anh lại ở trong này?” Trần Quân Bình kinh hỉ hỏi. Lâm Hạo vươn tay sờ soạng túi xách của Trần Quân Bình, lấy ra một cái bánh táo, xé giấy gói liền ăn.

“Hửm? Bà xã của ta bị bệnh..... Ta tới chăm sóc.....” An Dật Trần cười tủm tỉm.

Lâm Hạo yên lặng phát phát tay bảo hai tiểu hộ sĩ ra ngoài, còn nhờ hai người đóng cửa.

Sau đó liền nghe An Dật Trần hít một ngụm lương khí.

“An Dật Trần ai là bà xã của ngươi? Bốn thiếu gia là nam! Là nam nhân!” Ninh Trí Viễn kéo tay An Dật Trần tới miệng há mồm cắn một phát, vừa cắn vừa kháng nghị.

Trần Quân Bình cười gượng hai tiếng, nhìn nhìn Ninh Trí Viễn, lại cúi đầu nhìn nhìn Lâm Hạo đứng ở trước mặt hắn ăn bánh táo. Hắn cười ha hả vươn tay phẩy vụn bánh trên miệng Lâm Hạo, sau đó cười nói: “Người yêu của nhị ca nhìn rất giống ngươi.”

“Hừm, vô nghĩa.” Lâm Hạo nuốt xuống miếng bánh táo cuối cùng, bình tĩnh trả lời Trần Quân Bình, “Bởi vì hắn là đại ca của ta.”

Trần Quân Bình vẫn duy trì nụ cười, nhìn nhìn Lâm Hạo, lại quay đầu nhìn nhìn Ninh Trí Viễn, lại quay đầu nhìn nhìn Lâm Hạo, cười gật gật đầu.

“À..... Không những thế đâu. Người yêu của đại ca ngươi là tứ ca của ta, người yêu của tam ca ngươi là tam ca của ta, người yêu của tứ ca ngươi là nhị ca của ta.” Lâm Hạo vừa nói vừa lấy ra một chai nước uống vận động, mở nắp đưa lên miệng, sau đó nhìn nụ cười của Trần Quân Bình chậm rãi cứng ngắt. “Thực giật mình phải không? Tối qua tâm trạng với biểu tình của ta cũng là thế này.”

Trần Quân Bình nhìn An Dật Trần cười tủm tỉm cùng Ninh Trí Viễn đang mắt húng, gật gật đầu: “..... Ừ, thật là duyên trời định.....”

“Trời định cái đầu ngươi! Bốn thiếu gia nói cho ngươi biết, Lâm Hạo là em út trong nhà ta, ngươi mà đối xử với hắn không tốt, bốn thiếu gia thiên ngươi ngay lập tức ngươi tin không!” Trần Quân Bình nói chưa dứt lời liền bị Ninh Trí Viễn trên giường bệnh đánh gãy. Hắn nháy mắt mấy cái nhìn nhìn Ninh Trí Viễn, nhất thời không biết nói gì tiếp theo mới tốt.

“..... Quân Bình cũng là người nhỏ nhất trong nhà ta, ngươi mà thiên nó, ngươi có chắc sẽ không bị A Đình ca bán đến Philippines không?” An Dật Trần cười tủm tỉm xoay đầu Ninh Trí Viễn lại đối mặt với mình, vừa lòng nhìn thấy Ninh Trí Viễn rùng mình một cái.

“Đừng lo lắng nhiều quá ~ con cháu tự có phúc của con cháu.....”

Lâm Hạo ném chai nước uống vận động đang cầm trong tay, mới uống được mấy ngụm vào đầu An Dật Trần. Cái chai bay thành một đường cong tuyệt đẹp, góc độ hoàn chỉnh, không sai một li trúng vào đầu An Dật Trần, nước từ đỉnh đầu ào ào chảy xuống.

Ninh Trí Viễn trừng mắt nhìn, nhất thời nhin không được cười ha ha ha. Vừa cười vừa hướng Lâm Hạo giơ ngón cái.

An Dật Trần ngược lại tương đối bình tĩnh, yên lặng rút mấy miếng khăn tay lau mặt, chà xát quần áo, chà chà tóc, sau đó nhặt chai nước uống vận động ném vào thùng rác. Bình tĩnh giống như chuyện gì đều chưa phát sinh, chỉ là nhìn Ninh Trí Viễn cười không ngớt, hần cười càng sáng lạn.

Vừa xoay đầu nhìn An Dật Trần rất có thâm ý cười với mình, Ninh Trí Viễn chợt không cười ra nổi, gượng tiếp hai tiếng ha ha liền xoay người nằm ngay ngắn, trùm chăn che đầu.

“Lâm Hạo, vài ngày nữa chờ đại ca người xuất viện thì đem Quân Bình về nhà một lần đi, chúng ta đều rất nhớ hần.” An Dật Trần quay đầu cười nói với hai người đứng ở cuối giường, “Giờ nếu không có việc gì thì các người đi làm việc của mình đi thôi, đại ca của người có TA-CHĂM-SÓC-RỒI, không cần lo lắng.”

Lâm Hạo yên lặng ở trong lòng ai điều dùm đại ca, một bên đáp ứng một bên nắm Trần Quân Bình đi ra phòng bệnh, còn thực tâm lý khóa cửa.

Hai người một trước một sau dưới ánh mắt nhìn chăm chú của các hộ sĩ cùng bác sĩ về tới văn phòng của Lâm Hạo. Cửa vừa đóng, Trần Quân Bình liền ôm eo Lâm Hạo, thăm thì bên tai hần: “..... Đại ca của người hình như không thích ta a?”

“..... Trừ Dật Trần ca ra, cả nhà người hần đều không thích.”

“Hả? Vì sao vậy?”

“Bởi vì các người đều là những tên khốn đã dụ dỗ đệ đệ hần đi mất chứ sao~ ” Lâm Hạo nói xong nhin không được cười khanh khách, chọc cho Trần Quân Bình cũng cười với hần.

Lâm Hạo chính mình xoay người lại, nâng tay ôm cổ Trần Quân Bình, chủ động đem môi đưa lên.

“..... Đợi đại ca xuất viện chúng ta cùng về nhà một chuyến được không?”

“Đương nhiên được a.”

Tiểu hộ sĩ đi ngang qua phòng bệnh 1007, bị một tiếng kêu to ở bên trong làm hoảng sợ, tư liệu cầm trong tay rầm một cái toàn bộ rơi xuống đất.

“An Dật Trần người không được lại đây!!!”

Đồ Tô cùng Khương Hi Vũ ở ban công uống ngụ trà, cảm thấy những lúc đại ca không ở nhà thật là đặc

biệt yên tĩnh.

~ TBC ~

7. Chương 5

Không biết là bình thường Ninh Trí Viễn đã khỏe sẵn hay là không chịu nổi mùi thuốc sát khuẩn ở bệnh viện, nằm viện được 3 ngày, đến ngày thứ tư hắn đã nắm lấy Lâm Hạo nhanh như chớp làm xong thủ tục xuất viện.

“À đúng rồi, tối nay đem cái gì..... Cái gì Bình ấy nhỉ?.....” Trước khi lên xe Ninh Trí Viễn bỗng nhiên vỗ đầu, nói với Lâm Hạo, vừa nói vừa quay đầu nhìn An Dật Trần ở ghế lái. An Dật Trần bị ánh mắt nghi vấn của hắn chọc cười, đáp Quân Bình. “À đúng đúng, Quân Bình, tối này dẫn cậu ta về nhà ăn tối.”

Lâm Hạo tay cầm bệnh án vừa đọc vừa thờ ơ đáp ừ, quay đầu về bệnh viện.

Hắn chậm rãi đi về văn phòng, lấy ra điện thoại soạn tin nhắn gửi qua.

Đem bệnh án để lên bàn, Lâm Hạo đặt mông xuống ghế dựa, thở dài.

“..... Buổi tối đại ca lại muốn điều tra hộ khẩu, chắc chắn!”

Lâm Hạo nhin không được nhớ tới chuyện của vài năm trước, sau khi mấy vị ca ca thấy Thôi Lược Thương say rượu nắm Trần Tam Lục chạy đến trước mặt Ninh Trí Viễn công bố điều lục tục bắt đầu thừa nhận, thời điểm đó đại ca hắn thật sự giống cảnh sát điều tra tội phạm vậy.

Khi đó họ cũng không biết cả nhà đều lọt vào tay huynh đệ của một nhà khác, bởi vì đều là hên riêng lẻ đối phương về nhà ăn cơm, điều tra hộ khẩu... Ngay cả A Đình ca lúc trước cũng phải nghiêm túc ngồi trước bàn thành thành thật thật trả lời các câu hỏi của Ninh Trí Viễn.

Trừ lúc A Đình không đổi sắc mặt đáp nghề nghiệp là làm xã hội đen kiêm điều hành công ty, khí thế của Ninh Trí Viễn cũng bị suy yếu đi phân nửa. Sau lại phát hiện A Đình là đại ca của An Dật Trần, khí thế là cái gì cũng không còn được định nghĩa trong từ điển nữa...

Lâm Hạo còn nhớ rõ, khi đó bọn họ chưa chuyển nhà đến biệt thự ở ngoại thành. Hắn vừa tan sở về đến nhà đã bị Ninh Trí Viễn kéo tới phòng ngủ thay quần áo.

“Ai nha đệ mệt chết đi được, để làm chi vậy ca?! ” Lâm Hạo vừa thay quần áo vừa kháng nghị Ninh Trí Viễn.

“..... Đại ca nói, mang chúng ta tới nhà Dật Trần ca, làm khách, gặp đại ca cùng mấy đệ đệ của anh ấy.” Khương Hi Vũ ngồi cạnh giường đem quần áo Lâm Hạo ném ra xếp lại ngay ngắn, rồi đem quần áo bẩn cho Đồ Tô đứng bên cạnh.

“.....” Dật Trần? Lâm Hạo cau mày suy nghĩ một hồi, mới nhớ tới hình như là người yêu của đại ca.

Sau khi mấy đệ đệ đều công bố, đại ca Ninh Trí Viễn của bọn họ cũng lặng lẽ biểu thị hân cũng vậy. Bất đắc dĩ thở dài, này là đại ca hân muốn đem cả nhà đi ra mắt nhà người ta a.....

Sau đó một nhà huynh đệ năm người chậm rãi lái xe tới nhà chồng đại ca.

Chuông cửa reo không tới một phút, cửa liền mở ra.

“..... Lược Thương?!” Sau đó chợt nghe đến một tiếng thét kinh hãi của Trần Tam Lục, Ninh Trí Viễn ở vị trí đứng đầu giật giật khóe miệng: “..... Thôi Lược Thương, sao cậu lại ở đây?”

“..... Trí Viễn đại ca, buổi tối vui về..... Đây là nhà tôi.....” Thôi Lược Thương vội cúi đầu cười chào Ninh Trí Viễn, sau đó rất là vô tội mà bày tỏ rằng nơi này là nhà của mình. Ninh Trí Viễn nhú mày, hỏi hân cùng An Dật Trần quan hệ thế nào.

“..... Anh ấy là ca ca của tôi.”

Ninh Trí Viễn cảm giác tim hân đang co giật.

An Dật Trần người giỏi lắm, gạt bốn thiếu gia đi mất chưa tính, còn để cho đệ đệ của mình bắt cóc đệ đệ của bốn thiếu gia!

Huynh đệ năm người được Thôi Lược Thương dẫn tới phòng khách, làm cho một người đang ngồi ở sofa đọc sách chú ý tới, vừa lúc ngẩng đầu muốn xem người tới là ai cũng ngơ người: “..... Đồ Tô? Sao người lại ở đây?”

Ninh Trí Viễn nhìn Đồ Tô chạy đến cạnh Lăng Việt bên ngồi xuống, run rẩy chỉ tay vào Lăng Việt, quay đầu hỏi Thôi Lược Thương: “..... Cậu ta lại là ai.....”

Thôi Lược Thương lui ra phía sau Trần Tam Lục, vô tội trả lời: “Ca ca của tôi.”

Giỏi lắm, An Dật Trần! Bắt cóc hai đệ đệ của ta! Ninh Trí Viễn nhủ thầm cố gắng bảo chính mình bình tĩnh, hết thấy chờ gặp đại ca hân rồi tính sau! Đúng! Đúng! Đúng vậy! Hôm nay ta tới là để gặp đại ca của An Dật Trần, chuyện khác đều không quan trọng! Không-quan-trọng!

Lâm Hạo tỏ vẻ đau lòng vỗ vỗ vai đại ca hấn.

Ninh Trí Viễn trầm mặc quay đầu nhìn Lãng Việt Đồ Tô cùng Thôi Lược Thương Trần Tam Lục khanh khanh ta ta, xanh mặt quay đầu về.

“..... Hi Vũ, đệ.....” Ninh Trí Viễn tỏ vẻ đệ đệ đã gả đi ra ngoài cũng giống như bát nước đã đổ đi, quay đầu muốn quan tâm Khương Hi Vũ đột nhiên phải đi vào nơi xa lạ một chút, kết quả vừa quay đầu liền thấy Khương Hi Vũ buông tay Lâm Hạo, hướng cầu thang bên kia chạy qua.

Lâm Hạo bị bỏ qua cũng sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Khương Hi Vũ cười thực vui vẻ nhào vào lòng một người đang đi xuống lầu, còn ngọt ngào kêu một tiếng “A Đình”.....

Lâm Hạo quay đầu xem Ninh Trí Viễn, thấy chân người nào đó đã mềm nhũn khụy xuống đất. Sắc mặt hấn trắng bệch đến làm cho người ta không đành lòng nhìn tới. Bản thân là bác sĩ, Lâm Hạo biết chắc rằng đại ca mình không có việc gì vẫn nhịn không được đồng tình hấn.

“..... Trí Viễn! Người làm sao vậy! Ủa..... Chuyện gì đây.....” An Dật Trần từ phòng bếp đi ra, liếc mắt một cái liền thấy được Ninh Trí Viễn sắc mặt trắng bệch, nhanh như chớp chạy tới đỡ người đứng lên. Sau đó phát giác thấy trong phòng khách toàn có đôi có cặp.... Hấn quay đầu hỏi Lâm Hạo.

Lâm Hạo nhún vai: “Đừng hỏi tôi, tôi không biết gì cả, tôi vô tội.”

Chín người chậm rãi ngồi vào phòng khách.

Sô pha bên trái từ A Đình dẫn đầu ngồi theo trình tự, bên phải từ Ninh Trí Viễn dẫn đầu cũng theo trình tự mà ngồi, Lâm Hạo dư ra ngồi ở sô pha chính giữa thản nhiên uống trà.

“..... Ta là lão Đại A Đình, lão nhị Dật Trần, lão tam Lãng Việt, lão tứ Lược Thương. Còn có một đệ đệ đang ở Hongkong, tạm thời chưa về.”

“.....” Ninh Trí Viễn vẻ mặt đại ca nhìn bốn người ngồi ở đối diện.

“..... A, đây là đại ca Ninh Trí Viễn, tôi là lão nhị Trần Tam Lục, đây là tam đệ Đồ Tô, tứ đệ Hi Vũ, ngũ đệ Lâm Hạo.” Nhìn Ninh Trí Viễn xem ra nhất thời không thể định thần lại được, Trần Tam Lục đành phải tiếp lời A Đình.

A đình gật đầu, nhất thời cũng không nói chuyện.

Lâm Hạo uống xong trà, thực tự nhiên cầm quýt trên bàn trà lột vỏ.

Sau lại bọn họ ăn bữa cơm yên lặng nhất tính từ lúc chào đời tới giờ. Sau đó về nhà Ninh Trí Viễn ôm Lâm Hạo khóc lóc kể lể một buổi trời, nói cái gì chính mình bị người bắt cóc thì thôi đi, thân là ca ca lại không chăm sóc tốt cho mấy đệ đệ, làm cho cả nhóm đệ đệ cùng nhau bị lừa đi thật sự là tội lỗi tày trời.

Lâm Hạo một bên an ủi đại ca hẳn một bên nhìn mấy ca ca vây quanh đại ca ngồi một vòng, cảm khái..... Thế giới thật là loạn.

Di động rung một trận kéo suy nghĩ đang bay đi xa của Lâm Hạo quay về, hẳn vội lấy điện thoại di động ra đọc tin nhắn.

From: Trần Quân Bình

Nội dung: Ok. Không biết đem theo lễ vật như thế nào mới tốt nhỉ?

To: Trần Quân Bình

Nội dung: Không cần mang cái gì cả, hai nhà chúng ta hiện tại ở cùng nhau mà. Các ca ca người đều ở đó, cũng coi như người quay về nhà mình thôi.

From: Trần Quân Bình

Nội dung:..... Nhưng mà ta cảm thấy đại ca người không thích ta. Lỡ như mấy ca ca khác của người cũng không thích ta thì sao.

To: Trần Quân Bình

Nội dung:..... Yên tâm đi, chỉ có đại ca ta là người duy nhất ngây thơ như vậy thôi. Ừ, bất quá tặng món quà nhỏ nhỏ ra mắt, lấy lòng cũng không phải không thể ~

From: Trần Quân Bình

Nội dung: Vậy người nói đi, ta đi mua. Sau đó tan tầm ta tới đón người.

Lâm Hạo ôm di động nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cười hắc hắc, ngón tay linh hoạt soạn tin nhắn.

Buổi tối, Trần Quân Bình cùng Lâm Hạo trước giờ cơm tối đứng hạn về đến nhà.

Cửa vừa mở ra, Khương Hi Vũ đã chạy tới trước tiên, kéo Lâm Hạo chạy tới phòng khách. Bỏ lại Trần Quân Bình cùng thần giữ cửa Ninh Trí Viễn, làm cho hần tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Cũng may cuối cùng An Dật Trần đi ra hoà giải, hần mới không bị rơi vào kết cục ở cửa chính đứng cả đêm. Đi theo sau hai người vào phòng khách, Trần Quân Bình ngồi xuống bên cạnh Lâm Hạo.

“A..... Xin chào..... Tôi có vài món quà nhỏ muốn tặng mọi người.....” Lâm Hạo dùng cánh tay đẩy đẩy Trần Quân Bình vẫn còn đang bị Ninh Trí Viễn tròng mắt, hần mới hồi phục tinh thần lại, ha ha cười hai tiếng, sau đó đem cái gói to vẫn cầm trong tay đưa lên bàn.

Ninh Trí Viễn dựa người vào sô pha tỏ vẻ hần muốn nhìn xem Trần Quân Bình sẽ lấy lòng bốn vị ca ca của Lâm Hạo bằng cách nào.

Trần Quân Bình tặng Trần Tam Lục một cây bút bơm, sau đó chợt nghe đến Trần Tam Lục kinh hô: “Đại ca đại ca! Cây bút này là hàng sản xuất giới hạn mấy ngày trước đệ vừa thấy!”

Tặng Đồ Tô một cái ngọc bội, nghe nói là đồ cổ. Đồ Tô làm phiên dịch, thỉnh thoảng cũng có phiên dịch văn tự cổ, còn có thói quen sưu tầm đồ cổ nữa. Nhìn thấy mảnh ngọc bội kia, mắt hần đều phát sáng.

Tặng Khương Hi Vũ một bộ dụng cụ vẽ mới. Tập phác thảo mới cùng một bộ bút chì màu đầy đủ các màu, hộp vừa mở ra, những chiếc bút chì đủ màu sắc được sắp xếp ngay ngắn lập tức hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Hi Vũ.

Lúc An Dật Trần dọn thức ăn lên bàn cơm, đã nhìn đến Ninh Trí Viễn dựa vào sô pha ôm trán thở dài, quay đầu thấy mấy người vây quanh Trần Quân Bình nói nói cười cười rất vui vẻ.

Hần bắt đầu đi lắc lắc đầu, sau đó nhanh chóng xoay người đến phòng bếp, tay làm động tác OK với ba người bên trong.

Ninh Trí Viễn đau lòng a, mấy đệ đệ từng cái từng cái đều gả ra ngoài. Trần Quân Bình người này thật sự biết làm người ta vui vẻ..... Lễ vật chuẩn bị chu đáo như vậy, tuy biết là Lâm Hạo ra chủ ý nhưng vẫn không chê vào đâu được a.....

Ninh Trí Viễn đau lòng thở dài, đột nhiên nhìn đến một phong thư trước mặt.

Ngẩng đầu nhìn thấy Trần Quân Bình mỉm cười với mình, Ninh Trí Viễn nhú mày, tức giận hỏi cái gì đây.

“Là món quà nhỏ tặng đại ca.....” Nói xong mỉm cười, sau đó nhét vào tay Ninh Trí Viễn, quay đầu trở lại sô pha ngồi.

Ninh Trí Viễn bủi môi, để xem Trần Quân Bình rốt cuộc đưa cái gì cho hần. Sau đó thờ ơ mở thư ra.

“.....!”

Cơm tối xong An Dật Trần tiễn Lâm Hạo cùng Trần Quân Bình ra về, nhin không được vỗ vai đệ đệ hấn hỏi: “Này, tiểu tử đệ thu phục Trí Viễn bằng cách nào vậy? Cả buổi cười nói hớn hở với đệ. Quan trọng là hấn cũng không gấp đồ ăn cho ca nữa.”

Lâm Hạo ở bên cạnh nghe thấy, cười khúc khích một cái.

Trần Quân Bình cầm tay An Dật Trần, ý vị thâm trường nói: “Ít nhiều cũng nhờ sắc đẹp của Nhị ca nha.”

“Hả?”

“Chúng đệ đi đây, Nhị ca không cần tiễn.”

“Chào Dật trần ca ca ~”

Nhìn bóng dáng hai người Trần Quân Bình cùng Lâm Hạo chậm rãi rời xa, An Dật Trần bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Vội chạy về nhà vọt lên lầu, mở cửa phòng, quả nhiên nhìn đến Ninh Trí Viễn đang cầm cái ảnh gì đó vui vẻ cười.

“..... Này, ta nhân tiện hỏi thôi, người thật đúng là tìm được ảnh chụp lửa thân trước đây của Dật Trần ca sao?”

“Ừ. Ta gọi điện thoại cho đại ca, đại ca liền gửi cho ta.”

Trần Quân Bình nhìn Lâm Hạo cười đến khóe mắt cong lên, nhin không được cúi đầu vươn qua, hôn hôn khóe mắt hấn.

Ừm..... Sau lại..... Ninh Trí Viễn mới ra viện lại phải nằm trên giường ba ngày, không thể xuống giường.

~ TBC ~

8. Chương 6

Lâu lâu cuối tuần mới rảnh rỗi được một lần, Lâm Hạo ung dung thong thả lái xe về nhà ăn cơm. Đường nhiên không quên nhắn tin cho Trần Quân Bình kêu hắn cùng về.

“Tôi về rồi...đây.....” Vừa ngâm nga mở cửa ra, Lâm Hạo đã sững sờ ở đại sảnh, hộp bánh ngọt trong tay cũng rơi xuống đất. Hắn không thể lý giải được khung cảnh đang hiện ra trước mắt..... Thật khó mà miêu tả.

“..... Mọi người..... Đang làm gì vậy?” Khương Hi Vũ đang ngồi ở cạnh cửa chính, lặng lẽ đến bên cạnh Lâm Hạo kéo kéo quần hắn, gặp Lâm Hạo ngồi xồm xuống cạnh mình thực tự nhiên sà vào lòng hắn dụi dụi.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy Hi Vũ ca?” Lâm Hạo vươn tay ôm lấy Khương Hi Vũ, dùng cằm chỉ chỉ cả đám người đang đánh nhau phía trước.

Khương Hi Vũ ngẩng đầu chớp chớp mắt, rồi nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “..... Ca mặc quần áo của đại ca.....?”

“..... Sau đó thì sao?”

Nửa tiếng trước.

Huynh đệ ba người nấu cơm trong bếp, Khương Hi Vũ không cẩn thận trượt chân, bị thau nước rửa rau đổ lên người ướt nhẹp.

Khương Hi Vũ cả người ướt đẫm, mắt chớp chớp mấy cái. Nhìn bộ dạng đáng thương của hắn, Đồ Tô cùng Ninh Trí Viễn đều nhịn không được cười ra tiếng.

“..... Hình như quần áo của Hi Vũ hôm nay giặt hết rồi thì phải.” Đồ Tô cầm khăn lau quần áo cho Khương Hi Vũ, sau đó cau mày nhìn trời mưa ngoài cửa sổ.

“Thế sao? Vậy thì mặc đồ quần áo của đại ca đi.” Ninh Trí Viễn buông dao làm bếp, lau tay, dắt Khương Hi Vũ đến phòng mình.

Bên này hai người vừa lên lầu, bên kia Trần Tam lục liền vọt vào nhà, cả người cũng ướt nhẹp.

“..... Ca không đem theo ô sao?” Đồ Tô đưa khăn cho Trần Tam Lục, nghi hoặc hỏi. Trần Tam Lục bất đắc dĩ nhìn hắn: “..... Đường nhiên là có, trên đường về gặp được cô bé không có ô nên đã tặng cho nhóc đó rồi.....” Hắn vừa nói vừa vươn tay đem đồ mới mua trong siêu thị đưa cho Đồ Tô.

Nhìn Trần Tam Lục lên lầu, Đồ Tô mới nhớ tới, hô: “A, quần áo của ca cũng giặt hết rồi, đến phòng đệ lấy quần áo đệ mặc đồ đi.” Trần Tam Lục vội vàng ừ một tiếng, liền đẩy cửa vào phòng.

Đồ Tô xách đồ trở về nhà bếp.

“Hi Vũ đệ xuống lầu trước đi, ca đi thu dọn quần áo rồi xuống sau.” Ninh Trí Viễn vỗ vỗ đầu Khương Hi Vũ, nhìn hẩn xoay người ra khỏi phòng rồi mới cúi đầu tập trung thu xếp lại mấy bộ quần áo vừa mới đem ra lúc này.

Khương Hi Vũ cúi đầu nhìn quần áo của Ninh Trí Viễn trên người mình, rất hứng thú đi tới cầu thang, vừa lúc đụng vào An Dật Trần từ thư phòng đi ra.

An Dật Trần nhìn quần áo trên người Khương Hi Vũ cũng không nghĩ nhiều, giơ tay liền đem người ôm vào lòng: “Trí Viễn sao đột nhiên người lại thay quần áo vậy?”

Khương Hi Vũ ngẩng đầu nháy mắt mấy cái với An Dật Trần, nhất thời không biết nên trả lời ra sao.

“..... Oa a, ánh mắt vô tội thể này thật giống Khương Hi Vũ nha.....” An Dật Trần nhìn ánh mắt thơ ngây của Khương Hi Vũ liền nhịn không được cười, sau đó cúi đầu muốn hôn hẩn.

Khương Hi Vũ hoảng sợ, ngã đầu ra sau né tránh An Dật Trần, làm người nào đó ngẩn người, tay thêm siết chặt eo Khương Hi Vũ, muốn cho người lại gần mình.

Khương Hi Vũ khí lực không bằng An Dật Trần, mắt thấy hẩn sắp hôn mình, vội xoay đầu kêu to: “..... A Đình.....! Cứu mạng!”

Cửa thư phòng “cạch” một tiếng mở ra, sau đó An Dật Trần liền bị người kéo áo.

Ninh Trí Viễn nghe Khương Hi Vũ kêu cứu mạng cũng vội mở cửa phòng chạy ra xem chuyện gì thể này.

Sau đó liền thấy An Dật Trần ôm eo Khương Hi Vũ thực thân mật, mà bảo bối đệ đệ Khương Hi Vũ của hẩn sắc mặt trắng bệch như đã bị kinh hách.

Đại não Ninh Trí Viễn còn chưa kịp phát xung phản ứng, thân thể cũng đã hành động trước. Hẩn xông lên trước liền tặng An Dật Trần một quyền: “An Dật Trần ngươi muốn làm gì Hi Vũ?!”

An Dật Trần nhẹ buông tay, Khương Hi Vũ liền vội chạy tới sau lưng Ninh Trí Viễn, dè dặt nghiêng đầu xem An Dật Trần bị A Đình kéo áo.

“Đại ca đệ là ta đây cũng muốn biết đệ định làm gì đây.” Nghe thanh âm lạnh như băng của A Đình từ phía sau truyền đến, An Dật Trần cười gượng hai tiếng: “..... Hiếu lâm rồi đại ca..... Đệ thấy quần áo của Trí Viễn..... Không tưởng được lại là Hi Vũ a.....”

“Có quỷ mới tin! Hình dáng biểu cảm của ta với Hi Vũ có chỗ nào giống nhau?” Ninh Trí Viễn tỏ vẻ An Dật Trần chỉ nói hươu nói vượn, rõ ràng là hắn muốn ăn đậu hủ đệ đệ âu yếm của mình.

Bất đắc dĩ quay đầu nhìn A Đình, An Dật Trần đã chẳng muốn giải thích nữa. Kết quả liền thấy cái nhìn lạnh lùng của đại ca hắn.

“..... Đại ca ngươi cũng không tin đệ sao.....”

“..... Tin.”

“Vậy là tốt rồi.....”

“Nhưng sự thực là đệ đã làm Hi Vũ bị kinh hách cũng không thể tha thứ được.”

An Dật Trần nghe A Đình cười lạnh một tiếng, cảm giác không ổn. Hắn dứt khoát quyết đoán một cái, vung tay đẩy tay A Đình đang nắm hắn, xoay người muốn chạy.

Lăng Việt cùng Thôi Lược Thương nghe đến tranh cãi ầm ĩ bên ngoài hành lang, đi ra ngoài tựa vào cửa thư phòng yên lặng đứng xem.

“..... Lại ồn ào gì nữa vậy?”

Trần Tam Lục thay xong quần áo mở cửa đi ra, vừa lúc đụng vào An Dật Trần đang quay đầu muốn trốn. Phòng của Đồ Tô Lăng Việt lại nằm ngoài cùng, gần cầu thang nhất, cú va chạm lịch liệt của hai người làm cả hai đều té xuống lầu.

“Đồ Tô!” Lăng Việt mặc dù đứng ở cửa thư phòng nằm cuối hành, nhưng vừa liếc mắt đã thấy người bị đụng đi ra từ phòng mình, hơn nữa quần áo cũng thực quen thuộc. Nhìn người bị An Dật Trần đâm vào té xuống lầu cũng hoảng lên, đẩy những người đang ở phía trước ra vọt đi xuống.

Hắn vọt xuống lầu liền nhắc An Dật Trần lên ném qua một bên, ôm lấy Trần Tam Lục ở phía dưới: “Đồ Tô, ngươi không sao chứ?”

Mọi người trên lầu vội chạy xuống lầu xem tình hình của hai người. Ninh Trí Viễn còn chưa kịp nhào tới kiểm tra tình hình của đệ đệ đã bị Thôi Lược Thương ở phía sau đẩy qua bên cạnh.

“Lăng Việt ca buông Tam Lục nhà đệ ra!”

Thôi Lược Thương vốn định đến xem náo nhiệt, nhưng nhìn người Lăng Việt đang ôm trong lòng cảm thấy không thích hợp lắm, vừa lúc này thấy Đồ Tô nghe Lăng Việt gọi tên của mình từ phòng bếp đi ra, hắn lúc

này mới xù lông lên, chạy lên kéo Lăng Việt ra, đem Trần Tam lục ôm vào lòng.

Đồ Tô đỡ lấy Lăng Việt bị Thôi Lược Thương kéo ra suýt nữa ngã sấp xuống: “Sư huynh, có sao không?”

Lăng Việt ngẩn người, quay đầu nhìn nhìn Đồ Tô mặt đầy lo lắng.

“..... Chuyện gì thế này?” Đồ Tô nhú mày hỏi Lăng Việt, người bị hỏi hiện tại cũng không hiểu mô tê gì.....

“An Dật Trần đều tại người cả!”

Không đợi Đồ Tô mở miệng hỏi sự việc đã xảy ra thế nào, Ninh Trí Viễn ở bên kia đã nhào qua đẩy An Dật Trần xuống đất, hai người bắt đầu xoay quanh đánh nhau. A Đình yên lặng kéo Khương Hi Vũ ra khỏi khu vực nguy hiểm, sau đó chính mình cũng xoắn tay áo gia nhập cuộc chiến.

Thôi Lược Thương nhìn Trần Tam Lục rõ ràng vẫn chưa phục hồi tinh thần lại được sau khi té từ trên lầu xuống, đau lòng một trận. Ôm người đem tới sô pha, hắn cũng xoay người đi tìm An Dật Trần đã đẩy Tam Lục nhà hắn xuống lầu tính sổ.

“..... Cuối cùng, Dật Trần ca không cẩn thận va vào làm ngã Đồ Tô, đổ máu, Lăng Việt ca liền vào tham gia.....” Khương Hi Vũ xòe tay kể lại sự tình với Lâm Hạo, vừa kể vừa chỉ chỉ Trần Tam Lục dựa lưng ngồi trên sô pha, lo lắng nhìn bên kia loạn đánh thành một đoàn, lại không có dũng khí đi can ngăn cùng Đồ Tô ngồi cạnh hắn ngược đầu, lặng lẽ đổi khăn lau máu mũi.

Lâm Hạo nghe xong mặt co giật một trận, cuối cùng yên lặng lấy di động gọi điện thoại cho Trần Quân Bình.

“Alô, nghe này, A Hạo”

“Ừm, khi nào về người sẵn tiện đem hộp cứu thương của ta về luôn.”

“Có chuyện gì sao? Ai bị thương?”

“..... Haizzz..... Một lời khó nói hết, chỉ cần biết có nhiều người bị thương là được.”

“À.....”

Cúp điện thoại, Lâm Hạo đứng dậy nâng Khương Hi Vũ lên, dẫn hắn tới sô pha ngồi, sau đó cười ha hả nói: “Hi Vũ ca..... Mau giả khóc đi.”

Khương Hi Vũ không hiểu ý Lâm Hạo là sao, yên lặng nghiêng đầu nhìn hấn.

Đồ Tô ngồi bên cạnh giống như hiểu ra gì đó, tách một cái chạy đến phòng bếp cầm cái gì đó, lại tách tách tách chạy trở về. Sau đó đưa Lâm Hạo miếng hành tây.

Lâm Hạo nhận hành tây, giơ ngón cái tặng Đồ Tô.

Khương Hi Vũ nhìn Lâm Hạo đưa hành tây qua, liền phản xạ có điều kiện nhận lấy.

“..... Hi Vũ ca, ca nói mọi người đừng đánh nữa đi.....”

Khương Hi Vũ tựa hồ đặc biệt miễn cảm hành tây, cầm trong tay không được vài giây, liền bị cay. Hốc mắt hơi hơi hồng, nước mắt cũng ở trong hốc mắt lưu chuyển. Phát hiện chính mình muốn khóc, Khương Hi Vũ ủy khuất đem hành tây trong tay đưa lại Lâm Hạo, ôm chân cuộn tròn: “..... A Đình..... Hi Vũ muốn A Đình.....”

Chỉ cần là liên quan tới Khương Hi Vũ, năm giác quan của A Đình tự nhiên sẽ mở rộng ra gấp nhiều lần. Nghe được Hi Vũ ủy khuất mang theo tiếng khóc gọi hấn, lập tức sững sốt, từ trong đám người chạy ra tới cạnh sô pha.

Đồng dạng miễn cảm với tiếng khóc của Khương Hi Vũ, Ninh Trí Viễn cũng thoát ly vòng chiến chạy vội tới sô pha.

“Hi Vũ, làm sao vậy? Ta ở chỗ này đâu.” A Đình nhẹ nhàng ôm chặt vai Khương Hi Vũ, ôn nhu nhìn hấn. Cúi đầu thấy A Đình lại tới, Khương Hi Vũ hồng mắt nhào tới: “Hi Vũ, không thích đánh nhau..... A Đình..... Không cần đánh.....”

“Được được, A Đình không đánh, mọi người đều không đánh nhau. Hi Vũ ngoan, không có việc gì.” A Đình ôm lấy bảo bối bỏ nhào vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ lưng hấn.

Ba người còn lại cũng đánh mệt, bùm một tiếng đều nằm ở trên sàn thật lâu còn không muốn đứng lên.

Ninh Trí Viễn gặp Khương Hi Vũ cảm xúc tựa hồ ổn định cũng nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống sô pha, sau đó nâng tay nhìn cánh tay mình không biết bị ai cào trầy, thở dài.

Trần Quân Bình trên đường gặp kẹt xe, tới lúc hấn về tới, vừa mở cửa liền thấy được xác chết nằm la liệt..... Ngay cả người gọi điện bảo hấn đem hộp cứu thương về cứu người cũng nằm sắp lớp trên mặt đất. Trần Quân Bình vội đem hộp cứu thương tới bên Lâm Hạo.

“A Hạo, làm sao vậy?”

Lâm Hạo ngẩng đầu nhìn Trần Quân Bình, ánh mắt khóc hồng hồng, dọa Trần Quân Bình thót tim vì sợ.

“.....” Lâm Hạo không nói một lời quay đầu nhìn ba người nằm trên mặt đất cạnh hắn, Đồ Tô cùng Tam Lục mệt mỏi ngủ trên sofa, còn có Hi Vũ đang tựa vào lòng A Đình ngủ, ngay cả Ninh Trí Viễn cũng ngồi dưới đất dựa vào bàn trà yên lặng, nhin không được cười.

“..... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“..... Chắc..... Người cũng tham gia luôn đi!” Lâm Hạo cười hắc hắc, cầm hành tây quệt lên mặt Trần Quân Bình một cái, sau đó đem người đẩy xuống đất.

Trần Quân Bình bị hành tây làm cay ánh mắt không mở ra được, vẫn gắt gao ôm Lâm Hạo vào lòng. Tuy rằng thực thối nhưng vẫn không hỏi gì, chỉ cười cười dựa vào cảm giác hôn hôn Lâm Hạo.

Nhân tiện chuyện sau đó là thế này:

Ngày đó buổi tối cả nhà đều ngủ lại phòng khách, cuối cùng Đồ Tô ngủ thấy một trận mùi khét mà thức giấc. Thức ăn trong nồi bị bọn họ hoàn toàn quên đi, khét lẹt, cả đáy nồi đều bị khét lủng một lỗ lớn, một mặt tường trong phòng bếp bị cháy đen như mực..... Nói tóm lại là nhà bếp xem như hỏng, nếu không phải Đồ Tô bị sặc khói mà tỉnh, đúng lúc đánh thức cả nhà, phỏng chừng nếu không cháy nhà thì cũng là bọn họ bị ngộ độc khói than.

Xét thấy phòng bếp đã cháy hỏng phải sửa chữa lại, một đám người trong nhà nhất trí quyết định, trước khi phòng bếp sửa xong, tới nhà Lâm Hạo ở nhờ.

“Đừng đùa chứ?! Đệ không đồng ý! Mọi người lại không thiếu tiền! Sao không đi mà ở khách sạn!! Đây này! Đại ca! Thả ta ra—— Trần Quân Bình người đừng có mà đứng ở một bên nhìn, phải hỗ trợ đi chứ! Nhà chúng ta làm sao mà chứa được nhiều người như vậy! ”

Ồ..... Ra là hai người các người đã sớm ở chung a.

Cả nhà đều đồng nhất biểu tình nguyên lai là như vậy, nhìn Lâm Hạo bị Ninh Trí Viễn kéo lên xe, lại quay đầu nhìn Trần Quân Bình vẫn còn sững sờ ở tại chỗ.

Đi thôi đi thôi đi thôi, xuất phát!

“Đệ không đồng ý!!”

~ TBC ~

Ps: Cái nhà này đã loạn lại còn xốn xa xốn xác. Nhà chưa sập đúng là chất lượng xây dựng tốt --!

9. Chương 7

Sáng sớm chủ nhật yên bình bị một hồi chuông điện thoại dồn dập đánh gãy.

Trần Quân Bình dụi dụi mắt, nghiêng người mò mẫm tìm điện thoại ở đầu giường bắt máy, mơ mơ màng màng nghe đầu bên kia điện thoại kiếm Lâm Hạo liền đẩy đẩy người trong lòng: "...A Hạo, tìm em".

Lâm Hạo xoa xoa mắt, nhào người nằm bò lên người Trần Quân Bình với đầu qua, Trần Quân Bình đưa điện thoại đến tai hắn để nghe cho tiện.

Lâm Hạo mơ mơ màng màng ừ ừ vài tiếng, bỗng giật phắt một cái từ trên giường ngồi dậy, làm Trần Quân Bình còn đang mơ màng cũng tỉnh táo lại.

"Có chuyện gì sao?" Vội vàng gác máy điện thoại trở về, Trần Quân Bình xoa đầu nhìn Lâm Hạo vội vàng thay quần áo. Người nào đó lại không thời gian trả lời hắn, vội thay áo sơmi thất caravat xong liền mở cửa chạy ra ngoài.

"Phịch" một tiếng, Trần Quân Bình trơ mắt nhìn Lâm Hạo té ngồi trước cửa phòng ngủ, sững sốt vài giây, hắn vội nhảy xuống giường đỡ Lâm Hạo: "A Hạo em không sao chứ?"

"..... Ôi cái eo của em a a....." Lâm Hạo vừa rên rĩ vừa xoa eo kêu thảm, sau đó nghe đến tiếng kêu rên giống hần truyền đến từ phòng đối diện. Nhìn kỹ lại, Ninh Trí Viễn cũng xoa eo nhe răng nhếch miệng ngồi tại cửa phòng khách đối diện. Nghe được tiếng rên của hắn, Khương Hi Vũ mặc áo ngủ chân trần liền từ trong phòng chạy ra, nâng Ninh Trí Viễn dậy.

Đại não Lâm Hạo nhất thời đứng hình, trong một thời gian chưa kịp phản ứng lại.

Sao đại ca cùng Hi Vũ lại ở nhà chúng ta? Lâm Hạo ngẩng đầu nhìn Trần Quân Bình bằng ánh mắt nghi vấn.

Em quên hôm qua chuyện gì đã xảy ra sao? Trần Quân Bình trả lời bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

"À! Đúng rồi....." Lâm Hạo vỗ tay một cái, nhớ tới chuyện hôm qua.

Ngày hôm qua phòng bếp trong nhà cháy, sau khi kiểm tra thấy phải sửa chữa một khoảng thời gian mới xong, Ninh Trí Viễn liền bắt cóc hắn mang theo cả nhà tám người tới nhà hắn ở nhờ.

Sau đó xét thấy nhà Lâm Hạo chỉ là nhà ở bình thường, trừ phòng ngủ cho 2 người chỉ có thêm một phòng cho khách, cho nên cả nhà nhất trí cho Hi Vũ ngủ phòng khách còn bọn họ ngủ dưới đất. Tuy nhiên Hi Vũ lại không quen ngủ ở nơi xa lạ, kết quả là vì chọn ra người ngủ cùng Hi Vũ, suýt chút nữa cả nhà lại đại chiến lần thứ 2.

May mà Khương Hi Vũ đủ thông minh, lựa chọn Ninh Trí Viễn ngủ cùng mình. Ninh Trí Viễn là người duy nhất A Đình sẽ không ghen, những người khác lại sẽ không (dám) có ý kiến. Thế nên Ninh Trí Viễn cùng Khương Hi Vũ ngủ ở phòng cho khách, những người còn lại trải chăn trong phòng khách nằm.

Lâm Hạo vô lực thở dài, nhìn lướt qua Ninh Trí Viễn còn đang xoa eo. Đẩy Trần Quân Bình qua một bên xông tới toilet.

Kết quả ở cửa toilet lại càng náo nhiệt.

Trừ Lăng Việt cùng Đồ Tô bình thường đã có đồng hồ sinh học hoàn hảo, hiện tại đang ở trong nhà bếp làm bữa sáng ra, tất cả mọi người còn lại đang đổ dồn trước cửa toilet, tranh giành xem ai được vào trước....

Lâm Hạo nhìn một mảnh hỗn loạn trước mặt, nhin không được lấy tay xoa trán.

“..... Tam Lục mau, anh ngăn bọn họ lại, em tới trước đi!”

“Thôi Lược Thương đệ có tức phụ(*) rồi quên ca sao?! Để ca vào trước!”

“..... Đừng dồng dài nữa ta sắp không nhin nổi nữa rồi.....”

“..... Ai nha cả nhà xếp hàng từ từ vào thôi, đừng ở chỗ này cãi nhau lãng phí thời gian.... Cái gọi là huynh đệ hữu cung, hẳn là A Đình ca vào trước... Thế nhưng tại hạ cũng có chút mót.... Hay là chúng ta chơi đoán tay(**) đi... Ai chơi đoán tay cũng không công bằng lắm... Hay vẫn là xếp hàng được không? Cái gọi là....”

“..... Câm miệng, nói tiếng người đi. Mới sáng sớm đừng ở đó thuyết giảng, anh là giáo viên ngữ văn còn chúng tôi thì không”

“..... Đừng chen tôi nữa, sắp ngã rồi!!!”

Lúc Trần Quân Bình thay xong quần áo đi đến toilet, vừa thấy Lâm Hạo đang hít sâu, sừng sốt một chút, hẳn vội đưa tay bịt tai lại.

“TRÁNH RA HẾT CHO TÔI!!! TÔI CÓ BỆNH CẤP CỨU ĐÂY!!! MẠNG NGƯỜI QUAN TRỌNG!!! LỖ CÓ CHUYỆN GÌ MỌI NGƯỜI CHỊU ĐƯỢC TRÁCH NHIỆM KHÔNG?!!! ”

Tiếng rống của Lâm Hạo vang vọng cả nhà. Bị hấn rống một cái, của thế giới tựa hồ im lặng lại.

Mọi người vây quanh ở cửa toilet quay đầu nhìn Lâm Hạo, sau đó yên lặng tách ra một con đường. Nhìn Lâm Hạo khí thế hiên ngang vào toilet, “phanh” một tiếng đem cửa đóng lại, mọi người ở ngoài hai mặt nhìn nhau vài lần, sau đó lại tiếp tục tranh đoạt.

“Kế tiếp là tôi! Tôi tôi tôi!”

“Vớ vẩn! Dựa vào cái gì mà kế tiếp là anh?!”

Trần Quân Bình giống như hiểu ra... vì cái gì Lâm Hạo phản đối bọn họ đến nhà mình ở nhờ... hoàn toàn hiểu.... Lắc lắc đầu tỏ vẻ thế giới của các ca ca, đệ đây không biết, Trần Quân Bình quay đầu đến phòng khách.

Cuối cùng Lâm Hạo vệ sinh cá nhân xong, cầm đại miếng bánh mì chấm một đồng sữa liền lao ra khỏi nhà, trước khi đi còn ngàn dặn vạn dò Trần Quân Bình phải theo dõi kỹ càng cả nhà, đừng để nhóm người này phá banh nhà mình luôn, bằng không huynh đệ 2 nhà thật sự phải ra ngủ ngoài đường.

À, thuận tiện nói luôn, người thứ hai thành công vào toilet đương nhiên là bạn học Khương Hi Vũ. Dạ ca 2 nhà cùng nhau hộ giá ở 2 bên, ai dám tới giành? Dù sao ta(***) không dám....

Mới sáng sớm đã vô cùng náo nhiệt. Hỗn loạn một phen xong rồi cuộc mọi người cũng yên lặng ăn sáng. Tuy nhiên bữa sáng vừa xong không được bao lâu đã bắt đầu ồn ào lại. Đi đầu là Ninh Trí Viễn bức xúc cả tuần mới được một ngày chủ nhật, sao lại ru rú trong nhà làm gì. Thấy cả nhà đều nhất trí gạt đầu, hấn đưa ra ý kiến đến công viên chơi đùa.

Kết quả như dự kiến, cả nhà đều làm lơ.

Cuối cùng cả nhà quyết định phân ra, mạnh cặp nào nấy đi. Chờ cả nhóm người đều đi khỏi, trong nhà cũng chỉ còn lại Trần Tam Lục, Lăng Việt cùng Trần Quân Bình.

Không phải bọn họ không muốn ra ngoài chơi, mà là Thôi Lược Thương giữa chừng nhận được nhiệm vụ mặc thường phục ra ngoài bắt trộm, Đồ Tô nhận được điện thoại của nhà xuất bản cũng vội vàng vàng chạy đi. Hai người bọn họ cũng chỉ phải ở lại nhà.

Đồ Tô cùng biên tập thảo luận công việc xong, vừa đi ra phòng biên tập đã bị một người từ đằng sau gọi lại: “A! Tô Tô?! Là Tô Tô phải không?”

Đồ Tô sửng sốt một chút, trong trí nhớ người gọi chính mình như thế chỉ có cô bạn tóc búi hai chỏm đã đi du học nước ngoài từ thời trung học kia. Hấn nghi hoặc quay đầu lại.

Phong Tình Tuyết thấy hấn quay đầu lại, vui vẻ chạy tới: “Đúng là Tô Tô nha ~ đã lâu không gặp ~”

“Tình Tuyết? Không phải cậu cùng Thiên Thương ca ra nước ngoài rồi sao? Trở về lúc nào vậy?”

“Đã về lâu rồi, bắt quá sau khi trở về phát hiện cậu đã chuyển nhà rồi nên không liên lạc được.”

“A..... Đúng rồi, đúng là nhà mình đã chuyển đi. Mấy ngày nay ở..... Ừm, lần sau mời cậu tới nhà chơi vậy.”

“Hứa rồi đó nha ~ a, đúng rồi, đây là điểm tâm mình làm ~tặng cậu với các ca ca cùng thử xem~”

Đồ Tô nhìn chiếc hộp Phong Tình Tuyết đưa tới trước mặt, không biết vì sao có cảm giác rất quen. Thế nhưng trong nhất thời không nhớ là đã gặp qua ở đâu, lại nhớ Lăng Việt chỉ nói là đồ ăn biên tập đưa không cần nhận nữa, còn đồ bạn thưởng nhỏ của hấn đưa chắc là không có việc gì, liền vui vẻ tiếp nhận.

“Đây là số điện thoại hiện tại của mình~ Liên hệ sau nhé, mình có việc cần gấp biên tập đây!” Phong Tình Tuyết giống như có việc gấp, cúi đầu nhìn đồng hồ liền đưa cho Đồ Tô một tấm danh thiếp, sau đó vào phòng biên tập mà hấn vừa mới ra.

Đồ Tô nghĩ thầm, chẳng lẽ Tình Tuyết cũng làm nhà văn hay gì đó tương tự?

Hấn cũng không để ý nhiều, cất danh thiếp Tình Tuyết đưa liền cầm điểm tâm về nhà.

Trở lại nhà Lâm Hạo thì thấy mọi người ra ngoài chơi cũng đã về, hỏi ra mới biết chủ nhật đi đâu cũng đông người cả, mọi người đều cảm giác đi ra ngoài chẳng khác gì đi chen lấn, cho nên đều đã trở lại hết.

“..... Vậy mọi người có muốn ăn điểm tâm không?” Đồ Tô lắc lắc chiếc hộp trong tay.

“..... Đệ lại lấy đồ ăn kỳ quái gì đó về nhà sao?!” Ninh Trí Viễn xanh mặt, tỏ vẻ cự tuyệt. Nhìn chiếc hộp trong tay hấn nhin không được lui vào lòng An Dật Trần.

“À ừm, đây là Tình Tuyết tặng.....”

“Hả? Phong Tình Tuyết? Có phải tiểu nha đầu nhà họ Phong kể bên nhà chúng ta lúc trước?”

“Đúng vậy. Hình như du học xong đã về rồi, lúc này tình cờ gặp ở nhà xuất bản.”

“..... Vậy chắc không có vấn đề gì đâu, đưa ca thử xem một ít~”

Gặp Ninh Trí Viễn thò tay nhận chiếc hộp, Đồ Tô dứt khoát tự mình mở ra để lên bàn trà, thuận tay lấy một miếng đưa vào miệng.

Giờ phút này, ta(**) chỉ muốn nói là: các người quá ngây thơ rồi.....

Lâm Hạo vất vả một ngày, về đến nhà, trong lòng yên lặng cầu nguyện hôm nay bình an vô sự, sau đó mở cửa.....

Nhìn trong phòng khác la liệt chín cái tử thi..... Lâm Hạo thở dài.

Tối hôm đó, mấy tiểu hộ sĩ trực bệnh viện khó được mà hưng phấn, bác sĩ Lâm của các nàng trở về nhà chưa được bao lâu đã gọi điện thoại kêu xe cấp cứu, sau đó chở đến bệnh viện chín bệnh nhân đặc biệt đặc biệt đặc biệt soái, đều đưa hết vào phòng cấp cứu...

À, nghe nói đều là ngộ độc thức ăn.....

“..... Tình Tuyệt này, artbook của em số lượng tiêu thụ rất khả quan..... Bất quá thế này..... Lần sau em không cần tặng điểm tâm cho các biên tập nữa đâu..... được không?”

“Ừm? Vì sao ạ?”

“..... Bởi vì..... Bởi vì.....”

“Dạ? Bởi vì sao ạ?”

– TBC –

(*) Tức phụ: Vợ đó mà:v

(**) : Là trò oẳn tù tì. Tuy nhiên cái finger-guessing game này còn có nghĩa là cái game như này:

(***) : Bạn tác giả chen vô góp vui đó mà ‘_’

Ps: Nói có thể nói bậy, nhưng ăn không thể ăn bậy

10. Chương 7-2: Phiên Ngoại

***Trần Viễn*~**

An Dật Trần sau khi lấy tài liệu, hắn vừa lật xem vừa đi về văn phòng.

Nhưng lại nghe thấy một tràng cười cắt ngang suy nghĩ. Không vì cái gì khác, nhân tiện bởi vì thanh âm vốn là của Ninh Trí Viễn.

An Dật Trần gấp văn kiện, có chút buồn cười mà nhìn cách đó không xa Ninh thiếu gia cùng một nữ nhân viên trò chuyện vui vẻ.

Ninh Trí Viễn lần đầu tiên nói muốn tới công ty chơi, An Dật Trần tưởng rằng cậu rất cực nghĩ thông suốt rồi nên đến công ty bồi hắn, thật sự là hắn quá ngây thơ ah. Nguyên lai là bởi vì nghe nói công ty vừa tuyển vào rất nhiều nhân viên mới là sinh viên vừa tốt nghiệp.

Bất đắc dĩ mà lắc đầu, An Dật Trần chậm rãi đi tới. Đến gần lại nghe đến Ninh Trí Viễn vui vẻ mà cười một tiếng, An Dật Trần không nhịn được nhân tiện nhếch miệng.

“Trò chuyện cái gì như vậy vui vẻ? Hay là cũng kể ~ anh ~ nghe ~ thử ~?” An Dật Trần từ phía sau Ninh Trí Viễn ôm thắt lưng cậu kéo sát lại, sau đó ghé vào lỗ tai cậu tràn đầy ý cười mà hỏi thăm.

Đột nhiên nhiệt khí thổi vào bên tai, Ninh Trí Viễn cảm giác được một trận run rẩy.

“Đi thôi, quay về phòng làm việc nói cho anh nghe.” Âm thầm sau lưng Ninh Trí Viễn ấn một cái.

Nắm tay cậu hướng phòng làm việc đi đến, An Dật Trần còn không quên quay đầu đối với cô gái kia cười nói: “Được rồi, cô đi đến phòng tài vụ lấy tiền lương, ngày mai không cần tới.”

Cô gái nhìn hai người bóng lưng biến mất sau phòng làm việc, khóc không ra nước mắt.

“Sao anh làm vậy? Cô ấy rất có chí cầu tiến ah?” Ninh Trí Viễn vào phòng đặt mông ngồi vào ghế của An Dật Trần, kỳ quái hỏi.

An Dật Trần liếc mắt nhìn cậu, tức giận đáp: “Công ty của anh không thiếu người đến phải thuê tình địch để phát tiền lương.”

Ninh Trí Viễn đã thông suốt, giấu cợt cười ra tiếng. Cười cười đi tới chỗ An Dật Trần, dựa vào bàn công tác thân thủ kéo kéo dây nịt hắn, cười hì hì nói: “Như thế nào? Ghen hả? Chắc chắc, An thiếu gia đây cũng ăn dấm chua sao?”

An Dật Trần hai mắt tối sầm lại, thân thủ một tay nắm lấy tay cậu, dùng sức kéo cậu ngồi lên đùi mình.

Ninh Trí Viễn cũng không giãy dụa, ngồi ở trên đùi hắn, đem dây nịt của hắn kéo kéo chơi đùa.

An Dật Trần hai tay cùng nhau vòng qua thắt lưng Ninh Trí Viễn, ngẩng đầu cắn cắn vành tai cậu, nói: “Nọ vậy Ninh thiếu gia có muốn hay không xem một chút, anh đây rốt cuộc có bao nhiêu ghen tuông...?”

~*Đình Vũ*~

Đối mặt một loạt hắc y nhân quần áo chỉnh tề xếp hàng chào “đại tẩu”, A Đình hướng Khương Hi Vũ có chút không quen mà ôm lấy, mang cậu vào quán nước.

Hôm nay trong nhà không có ai, A Đình nhân tiện đem Khương Hi Vũ dẫn theo đi ra ngoài. Nhưng là sợ mang cậu đến chỗ ồn ào phức tạp, nên hắn dẫn cậu đến một trong những quán nước do công ty quản lý.

Chọn một ghế dài kéo Khương Hi Vũ ngồi xuống, lấy menu do nhân viên mang ra đưa cho cậu, sau đó hắn lấy laptop ra làm việc.

Khương Hi Vũ nhìn menu thức uống đủ mọi màu sắc, không nhịn được cười cười. Thân thủ chỉ chỉ trỏ trỏ thật nhiều món. A Đình ở bên cạnh nghiêm mặt: “Không thể ăn uống nhiều đâu, sẽ không tốt.”

Quay đầu chớp mắt nhìn A Đình, Khương Hi Vũ cong miệng oh một tiếng. Sau đó chọn một ly kem dâu để ăn.

Khương Hi Vũ cầm thìa đang chuẩn bị đưa vào trong miệng, lại đột nhiên chứng kiến bên cạnh bàn A Đình có mấy đàn em đang đứng. cậu cười cười đưa thìa hỏi bọn hắn: “Muốn cùng nhau ăn không?”

Bọn đàn em nhìn Khương Hi Vũ ngây thơ khuôn mặt tươi cười cũng không nhịn được lặng đi một chút.

A Đình vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ: “Bọn họ không ăn đâu, em ăn đi.”

“Uh, vậy A Đình ăn. Ah——” Khương Hi Vũ cười, đem thìa đưa đến miệng A Đình. Cảm giác được tình cảm của cậu, A Đình không nhịn được cười cười, há miệng ăn.

“Ăn ngon không? A Đình?”

“Uh, ngon lắm. Hi Vũ mau ăn đi.”

Khương Hi Vũ gật đầu, sau đó cúi xuống ăn. Chỉ chốc lát vừa lại ngẩng đầu lên, lấy cho A Đình ăn.

A Đình nhìn cậu dính thức ăn bên mép, cười nhẹ một tiếng cúi đầu liếm lên miệng cậu, hoàn lại thuận tiện hôn một cái.

“Hảo ngọt.”

“Kem dâu ngọt?”

“Không, Hi Vũ ngọt.”

Bọn đàn em đứng bên cạnh chứng kiến rất may là đã mang kính đen, nếu không đều nhanh bị loá mắt rồi.

~***Quân Hạo***~

Trần Quân Bình ở cửa phòng đi tới đi lui, nâng tay nhìn đồng hồ.

Hắn tan sở đã chạy đến đây, cũng hơn hai giờ rồi, y tá nói Lâm Hạo ở phòng phẫu thuật nhưng lại đến giờ cũng chưa ra.

Hắn không phải hoài nghi y thuật của Lâm Hạo, chỉ là đơn thuần lo lắng thôi.

Đang nghĩ tới, chỉ nghe đến “ba” một tiếng. Cánh cửa cũng rốt cục mở ra rồi.

Trần Quân Bình nhìn bệnh nhân được đẩy ra, y tá cũng đã đẩy đi xa, Lâm Hạo nhưng vẫn chưa có đi ra. Có chút lo lắng hướng bên trong nhìn quanh, nhân tiện nhìn thấy cậu lão đạo bước tới.

“A Hạo!” Trần Quân Bình lo lắng đến đỡ.

Lâm Hạo mệt mỏi giương mắt nhìn, phát hiện vốn là Trần Quân Bình liền mỉm cười, thuận thế dựa vào bờ vai của hắn.

Hoàn toàn không ngại quần áo Lâm Hạo còn dính máu, Trần Quân Bình vươn tay đến ôm chặt lấy cậu. Có chút đau lòng hỏi: “Làm bao lâu vậy?”

“Sáu tiếng rưỡi...” Nghe được Lâm Hạo hữu khí vô lực nói, Trần Quân Bình nhân tiện cảm giác được đau lòng. Giơ tay lên vuốt vuốt đầu cậu: “Em giỏi lắm. Chúng ta đi thay quần áo, sau đó về nhà nghỉ ngơi.”

Cảm giác được người trong lòng nhẹ nhàng gạt đầu, Trần Quân Bình cười cười, ôm lấy cậu chậm rãi bước đi.

~*Việt Tô*~

Lăng Việt đẩy cửa thư phòng, nhìn thấy Đồ Tô ở trên bàn ngủ thiếp đi.

Có chút buồn cười đi tới, đem cà phê mà cậu muốn uống để lên bàn. Sau đó lấy mền, nhẹ nhàng đắp cho cậu.

Cúi đầu nhìn Đồ Tô an tĩnh ngủ, Lăng Việt không nhịn được liền hôn nhẹ lên trán cậu.

“Sư huynh...” Không biết là tỉnh hay mê, chỉ nghe thấy cậu nhỏ giọng lầm bầm một tiếng.

“Uh?” Lăng Việt ngẩn người, nhưng đợi mãi vẫn không thấy cậu nói gì nữa, biết Đồ Tô chỉ là nói mê, Lăng Việt bất giác mỉm cười.

~*Truy Lục*~

Nghe được ngoài cửa có động tĩnh, Trần Tam Lục liền ngẩng đầu nhìn, kết quả chỉ nhìn thấy có một bóng đen tại cửa hiện lên.

Bất đắc dĩ mà thở dài: “Vào đi.”

Thấy cửa hồi lâu không nhúc nhích, Trần Tam Lục cũng không nhịn được muốn cười rồi, nhưng vẫn là ra vẻ kiên định mà nói: “Không được như vậy, mau về nhà đi.”

Bóng đen kia cứ đứng ngay cửa, sau đó ló đầu vào. Thôi Lược Thương cười cười nhìn Trần Tam Lục.

Sau khi phát hiện phòng làm việc chỉ có cậu, hắn nhân tiện đỉnh đạc đi vào.

“Anh lại chạy tới để làm chi?” Trần Tam Lục chỉ chỉ ghế bên cạnh, ý bảo hắn có thể ngồi xuống.

Thôi Lược Thương gãi đầu: “Tàn ca sớm, không có chuyện gì nhân tiện đến thăm em.”

Trần Tam Lục sắc mặt đỏ lên, ho nhẹ hai tiếng. Đang chuẩn bị nói gì đó, lại bị tiếng đập cửa cắt đứt: “Lão sư, em đem bài tập đến!”

Không đợi Trần Tam Lục nói mời vào, tiểu nữ sinh đã ôm một núi bài tập đi vào, còn chưa đến bàn, vừa lại trượt chân sắp ngã rồi.

Trần Tam Lục hoảng sợ tính chạy đến, kết quả Thôi Lược Thương tay mắt lanh lẹ, đã đến giúp tiểu cô nương không bị ngã.

Hư kinh một hồi sau Trần Tam Lục vỗ ngực thở phào, ngồi xổm xuống nhặt những vở bài tập bị rớt.

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn Thôi Lược Thương, đột nhiên nhếch miệng cười lớn: “Ah. Đây không phải người hay lấp ló bên cửa sổ nhìn lên Trần sư phụ sao?”

Thôi Lược Thương ha ha cười rộ lên.

Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Trần Tam Lục, yên lặng mà cúi đầu đối với tiểu cô nương nói nhỏ.

“Uh?” Tiểu cô nương nghiêng đầu, tỏ vẻ thích thú.

Trần Tam Lục nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, ôm bài tập trở lại bên cạnh bàn để chấm điểm, không để tâm đến tiểu cô nương kia ánh mắt tò mò nhìn mình..

11. Chương 8

Hai ngày ở bệnh viện các tiểu y tá đều tụm năm tụm ba một chỗ đàm luận nhiều nhất chính là chuyện nhà bác sĩ Lâm..

Một vốn là ngày hôm trước buổi tối bác sĩ Lâm Hạo gọi điện thoại kêu xe cấp cứu chở chín người đến, hai là chín người này hình như đều là ca ca cùng bằng hữu của Lâm Hạo, ba là chín người đều siêu siêu đẹp trai, bốn nhân tiện tự thảo luận vấn đề tình cảm của chín vị kia có chút không bình thường ah~. Uy, có tiểu y tá nhận ra trong đó một người vốn là bạn trai bác sĩ Lâm, cho nên nhân tiện chỉ còn lại có tám người rồi.

Ai nha, một đám tiểu y tá nhàn rồi không có chuyện gì làm đứng tám chuyện trước cửa phòng thực sự rất ồn ào..

Bất quá, này phòng bệnh vô luận nhìn mấy lần cũng cảm giác được khó tin nga~.

Chín người cùng ở một phòng, trong phòng bệnh lại đầy đủ TV, chưa kể còn có bồn tắm rải đầy hoa, mấy người bọn họ còn đem máy tính mỗi người một cái bày trên bàn... Thật sự là liếc mắt một cái nhìn lại cả phòng bệnh đều là kim quang loé sáng đi.

Lâm Hạo cầm bản xét nghiệm đứng sau lưng hội y tá lên tiếng: “Rảnh rồi như vậy thì đi cộ nhà xí đi.”

Các tiểu y tá quay đầu lại nhìn thấy Lâm Hạo, đều xoay người bỏ chạy.

Bất đắc dĩ thở dài, Lâm Hạo đẩy cửa đi vào. Chân trái vừa mới bước vào, mới vừa rồi phòng bệnh coi như an tĩnh nhưng vừa thấy cậu liền kịch liệt phản ứng.

“Lâm Hạo tiểu tử ngươi rốt cục tới rồi, thuốc này đáng như vậy có thể không uống được không!” Người thứ nhất phản kháng luôn là Ninh Trí Viễn, bất quá lần này cậu lên tiếng hình như được mọi người nhất trí tán thành, không đợi Lâm Hạo mở miệng định phản bác không uống cũng phải uống, những người khác cũng cau mày lên tiếng. Ngay cả Lăng Việt Đồ Tô luôn luôn nói ít cũng phải nhìn lên gật đầu đồng tình.

“... Hi Vũ... Không muốn uống...” Cách Lâm Hạo gần nhất là Khương Hi Vũ cũng cau mày cùng vẻ mặt đau khổ nhỏ giọng lầm bầm nói, hoàn toàn khiến Lâm Hạo từ bỏ ý muốn phản bác trong đầu. Bất đắc dĩ thở dài: “... Không uống thuốc như thế nào có thể khoẻ lại hả? Các ca ca đều lớn rồi, đừng nháo loạn như tiểu hài tử có được hay không.”

“Vậy cậu em đổi lại thuốc không đáng đi.” Thôi Lược Thương tựa vào giường bệnh lên tiếng.

“... Phiền toái quá, đệ là bác sĩ ngoại khoa, các ca bị ngộ độc chính là tiêu hóa bên nội khoa hiểu không? Kê toa không phải đệ, như thế nào đổi lại?” Lâm Hạo kiểm chế để không ném bảng xét nghiệm vào mặt Thôi Lược Thương, tức giận mà đáp.

Thôi Lược Thương vẻ mặt bình thản nhún vai: “Có cái gì khác nhau? Không phải đều là bác sĩ hay sao? Ta cảm giác được trừ ra pháp y cùng pháp chứng có điểm khác nhau, còn lại bác sĩ đều giống nhau.” Hắn buông chân đi qua giường Trần Tam Lục ngồi xuống cười hắc hắc, đối với Lâm Hạo hỏi: “Ai, vậy chú em là bác sĩ ngoại khoa vốn là gì chứ? Không kê thuốc sao?”

Lâm Hạo trầm mặt nhìn Thôi Lược Thương một lúc lâu, sau đó cười tủm tỉm mà đáp: “Tôi cũng kê thuốc ah, nhưng trọng điểm là làm phẫu thuật. Như thế nào, anh cảm thấy hứng thú? Có muốn hay không tôi đem anh mổ bụng xem một chút có phải hay không anh thiếu mất thứ gì trong đó”

Nhìn Lâm Hạo như vậy, Thôi Lược Thương rung mình một cái, lắc đầu liên tục nói không cần khách khí không cần khách khí.

Trần Quân Bình chứng kiến Lâm Hạo cười tủm tỉm hù dọa Thôi Lược Thương, nhất thời không nhịn được cũng bật cười. Ngẩng đầu nhìn thấy hai người cùng nhau trừng mắt hướng mình, hắn liền giả vờ ho nhẹ hai tiếng, quay đầu cầm lấy chén thuốc, làm gương tốt đem phần thuốc uống hết.

“... Hi Vũ... Không muốn uống thuốc, cũng không muốn làm phẫu thuật...” Vẫn chăm chú nghe Lâm Hạo cùng Lược Thương bọn họ nói chuyện, Khương Hi Vũ đột nhiên bĩu môi, ủy khuất mà nói. Lâm Hạo quay đầu nhìn Khương Hi Vũ bộ dáng sắp khóc, cậu liền đi đến.

“Hi Vũ ca nghe lời, không uống thuốc sẽ không khoẻ đâu. Khi đó còn phải uống nhiều hơn, sẽ càng đáng hơn.”

“... Hi Vũ, không muốn uống nhiều hơn.” Khương Hi Vũ ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo, có chút chần chờ mà lắc đầu.

“Chúng ta đây bây giờ trái lại uống thuốc trước ha? Ca xem Lâm Hạo nơi này có đường, uống thuốc xong chúng ta ăn đường có được hay không?” Lâm Hạo vừa nói vừa lục túi lấy viên kẹo. Khương Hi Vũ nhìn một chút viên kẹo đó, vừa lại quay đầu nhìn một chút viên thuốc trắng, rốt cục gian nan mà gật đầu.

Lâm Hạo cười cười nhìn Khương Hi Vũ cau mày nuốt ngụm thuốc, liền nhanh chóng bóc kẹo cho Hi Vũ. Khương Hi Vũ vội vã cho vào trong miệng.

Đại khái vốn là kẹo ngọt cũng dần làm tan vị đắng, Khương Hi Vũ đang nhú chặt mày rốt cục buông lỏng ra, ngẩng đầu lên đối với Lâm Hạo cười vui vẻ.

“Hi Vũ ca giỏi quá!”

“... Hi Vũ, làm tốt?” Khương Hi Vũ nghiêng đầu nhìn Lâm Hạo, thấy cậu gật đầu, liền vui vẻ mà quay đầu đi xem A Đình, cười hỏi: “... A Đình, Hi Vũ...làm tốt không?”

“Uh, Hi Vũ rất tuyệt, rất giỏi.” A Đình chứng kiến Khương Hi Vũ mặt mày hớn hở, không nhịn được nhân tiện cười cười, sau đó trước ánh mắt trông đợi của Khương Hi Vũ, hắn cũng đem phần thuốc uống vào.

Lâm Hạo quệt mồ hôi trên trán, cũng may mới vừa rồi trên đường gặp một nữ bệnh nhân ngoài sân, được cô ấy cho viên kẹo, nếu không nhất thời cũng không biết đi đâu tìm kẹo.

Đứng dậy quay đầu nhìn một vòng, phát hiện vẫn có người không muốn uống thuốc. Lâm Hạo khước miệng cong lên, yên lặng xắn tay áo, đi hướng chỗ Ninh Trí Viễn.

Nhìn Lâm Hạo từng bước một đến gần, Ninh Trí Viễn run sợ: “... Lâm Hạo tiểu tử đệ... Muốn làm gì...”

“... Uh? Đại ca ~ uống thuốc ah ~” Lâm Hạo cười tủm tỉm mà đi tới cạnh Ninh Trí Viễn, cầm lấy viên thuốc cùng chén nước, ôn nhu mà nhìn.

“Ta cảnh cáo đệ không nên... Đứng!!” Thừa dịp Ninh Trí Viễn há mồm nói chuyện, Lâm Hạo không nói hai lời nhân tiện đem viên thuốc nhét vào, nhìn đại ca mình sững sốt hạ há mồm sắp nôn, vừa lại rất kịp thời mà đem nước đưa đến. Sau đó hài lòng mà nhìn Trí Viễn toàn bộ nuốt hết.

Ninh Trí Viễn một trận ho khan, sau đó ngẩng đầu lên đối với Lâm Hạo quát: “Lâm Hạo đệ! Cùng là ca ca nhưng đãi ngộ khác biệt cũng rất lớn đi!”

Lâm Hạo khề hừ một tiếng xoay đi không nhìn Ninh Trí Viễn, nhìn một chút còn lại mấy người, lại có chút rầu rĩ.

Trần Tam Lục chứng kiến Lâm Hạo nhăn lại mày nhíu, không đành lòng chứng kiến đệ đệ như vậy, cũng rất tự giác mà uống, động tác dường như thông thả, cho nên hình như bị đắng không ít. Khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhanh nhẹn lại rồi. Thôi Lược Thương ở một bên đau lòng mà cũng nhe răng trợn mắt, Lâm Hạo thấy thế tranh thủ chạy tới đem thuốc nhét vào trong tay hắn, sau đó nghiêm trang mà nói: “Có nạn cùng chịu đi, Lược Thương ca!”

Chứng kiến Thôi Lược Thương cũng bị thuốc đắng hành đến vặn vẹo, Lâm Hạo xoay người đi tới chỗ Lăng Việt cùng Đồ Tô. Người trước ngẩng đầu bất đắc dĩ mà nhìn cậu cười, người sau đưa lưng về phía cậu nằm xuống đắp mền ngủ.

Lâm Hạo nhìn họ thở dài. Kết quả lấy lại bình tĩnh nhân tiện phát hiện hai người họ sớm đã uống thuốc, quay đầu nhìn một chút An Dật Trần cũng là như thế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười.

Lăng Việt nhìn thấy Lâm Hạo cười, cũng mím cười: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ ráng uống thuốc. Bất quá lần sau có thể cho thêm đường hay không.”

“... Thật sự như vậy đắng?” Lâm Hạo nghiêng đầu hỏi, thân thủ mở hộp thuốc còn sót lại phần thuốc liếm liếm, sau đó trong nháy mắt nhíu mày, một hồi lâu nói không ra lời.

Nhìn cả phòng bệnh ánh mắt mọi người có bao nhiêu đau khổ, Lâm Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, hồi lâu mới hỏi: “... Ngày mai đệ sẽ cho thêm đường... Các ca có cái gì muốn ăn không? Đệ đi mua...”

Không đợi Lâm Hạo nói hết lời, phòng bệnh vang lên liên tiếp tên các loại mĩ thực, muốn ăn bánh bao, lẩu, vịt quay cái gì cũng kể...

Lâm Hạo khóe miệng co lại, dung sức hét lên: “Chỉ có thể ăn thanh đạm thôi!”

Mọi người nhiệt tình trong nháy mắt bị xoá sạch, toàn bộ đều im lặng rồi.

Lâm Hạo rốt cục không nhịn được nở nụ cười. Cậu là bác sĩ, bệnh nhân nào cũng từng gặp qua, bất quá nhiều năm như vậy có thể chứng kiến một chuyện: khi bệnh mọi người đều hết như tiểu hài tử.

Cậu ra sức dụ dỗ: “... Các ca ráng uống thuốc, khỏi bệnh rồi đệ mời các ca ăn bữa tiệc lớn có được hay không?”

Một đám ca ca so với cậu còn trẻ con hơn gấp mười lần đều gật đầu.

Lâm Hạo cười lắc đầu đi ra mua cháo cho họ. Sau khi đi hai bước hình như cảm giác được không đúng chỗ nào, mới vừa rồi hình như thấy giỏ trái cây trong phòng bệnh? Là đồng nghiệp thăm bệnh tặng cho...?

Dừng một chút, Lâm Hạo nhanh chóng quay đầu chạy về phòng bệnh, một cước đá văng cánh cửa: “Tuyệt

đôi không thể ăn chuối ah~!!”

Cả chín người trong tay đều cầm quả chuối ngơ ngác nhìn Lâm Hạo. Thôi Lược Thương khoẻ nhất bọn xung phong ôm giỏ xuống giường phát hoa quả, cũng nháy mắt mấy cái nhìn một chút Lâm Hạo.

Nhìn chung quanh một vòng, phát hiện tất cả mọi người hoàn lại chỉ là cầm trên tay không có ăn, mới thở phào.

“... Ủa mà... Tại sao không thể ăn hả?” Thôi Lược Thương giơ tay hỏi.

“Ngốc ah! Ngộ độc là bị tiêu chảy! Chuối vốn là trợ giúp tiêu hóa! Anh là nghĩ muốn trụ trong WC cả ngày sao?”

“... Ta... Ta mới vừa rồi ăn vài quả...” Thôi Lược Thương sắc mặt trắng bệch mà trả lời.

Thôi Lược Thương trong nháy mắt nhân tiện cảm giác được ánh mắt từ bốn phương tám nhìn mình, hoàn lại thấy được Lâm Hạo ánh mắt bất lực.

Trần Tam Lục tỏ vẻ rất lo lắng, nhưng là không kịp mở miệng hỏi một chút người yêu mình, nhân tiện chứng kiến hẳn không biết là thật bị tiêu chảy rồi hay là tâm lý tác động, ném giỏ quả ôm bụng nhân tiện vọt vào toilet...

12. Chương 9

Ở bệnh viện vài ngày, chín người người rớt cục cũng được ra về. Trải qua nhiều ngày như vậy, phòng bếp ở biệt thự cũng đã tu sửa xong, Lâm Hạo nhân tiện dọn dẹp một chút sau đó đem tám người đưa trở về. Chính là không hiểu vì sao lại lẫn cả đồ vật của cậu trong đó, hôm nay không thể làm gì khác hơn là kéo Trần Quân Bình trở về biệt thự lấy đồ lại.

Vừa vào cửa liền chứng kiến tám người ngồi ngay ngắn ở ghế sa lon, nhìn chăm chăm TV không chuyển mắt.

Trần Quân Bình cầm lấy áo khoác của Lâm Hạo móc lên giá, sau đó theo Lâm Hạo cùng nhau tò mò ngồi vào chỗ trống còn lại ở ghế sa lon rồi cũng nhìn vào TV.

“Xem cái gì vậy, các ca cùng nhau xem như vậy chuyên tâm” Lâm Hạo nhìn màn hình hồi lâu cũng không phát hiện có cái gì thú vị. Chỉ là liên tục không ngừng quảng cáo gì đó thôi.

“Uh? Đại ca cậu nói có tiết mục của biểu ca các cậu... Muốn chúng ta ở chỗ này chờ.” An Dật Trần bắt đầu

dĩ lên tiếng, một bên trả lời Lâm Hạo một bên lấy tay lạng lẽ chỉ chỉ Ninh Trí Viễn đang ở cạnh.

Bị Ninh Trí Viễn bắt động thanh sắc mà liếc một cái, An Dật Trần lập tức cười cười, quay đầu đem tầm mắt một lần nữa nhìn vào TV.

Biểu ca? Lâm Hạo nhú nhú mày nhìn Trần Quân Bình. Đột nhiên hình như nhớ tới đến cái gì liền vỗ đầu quay lại hỏi Đồ Tô: “Chẳng lẽ là Điệp Điệp?”

Đồ Tô cười gật đầu: “Đúng vậy chính là Điệp Điệp.”

Trần Quân Bình nhìn Lâm Hạo cũng đột nhiên tò mò, hắn cũng tập trung tinh thần mà nhìn chăm chăm TV. Sau đó nhân tiện phát hiện Trần Tam Lục Khương Hi Vũ Đồ Tô bọn họ cũng nghiêm túc nhìn chăm chăm TV.

Thắc mắc không biết hỏi ai, hắn liền ghé tai Lâm Hạo nhẹ nhàng hỏi: “Cái kia Điệp Điệp rốt cuộc là ai hả?”

“Uh? Là biểu ca của bọn em, vốn là một ngôi sao oh. Trước còn có thấy, gần đây hình như đặc biệt bận rộn.” Lâm Hạo cười đáp.

“Oh? Anh cũng có một biểu ca vốn là ngôi sao ah~.” Trần Quân Bình cũng vui vẻ nói.

Đồ Tô nghe được Trần Quân Bình nói, tò mò mà quay đầu hỏi Lăng Việt bên cạnh: “Huynh còn có một biểu ca là ngôi sao hả?”

Lăng Việt nghe được Đồ Tô hỏi, cúi đầu trầm tư trong chốc lát, không nghĩ tới là có, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu: “... Huynh không nhớ rõ nữa.”

“Tam ca đã quên Đẳng Đẳng ca rồi hả” Người bên cạnh Trần Tam Lục là Thôi Lược Thương quay đầu lớn tiếng nói.

Lăng Việt nhìn một chút Thôi Lược Thương, oh một tiếng vỗ tay một cái: ” Đẳng Đẳng ca hả! Đúng đúng, ca quên. Hai năm không gặp hắn rồi đi.”

“Uh, lúc ca đến HongKong có gặp qua.” A Đình chậm rãi lên tiếng, còn bồi thêm một câu “Cũng không tệ ah~.”

“Đúng vậy, đệ ở HongKong cũng có ăn cơm với ca ấy vài lần.” Trần Quân Bình cười ha hả nói “Nghe nói hai năm nay ca ấy hoạt động ở nội địa, lúc rảnh rỗi có thể liên lạc.”

Ngồi ở chính giữa im lặng không nói, Ninh Trí Viễn lúc này rốt cục không nhịn được cau mày nói: “Này tên hần sao lại kỳ quái vậy.”

Phòng khách bỗng an tĩnh vài giây, sau đó vang lên 1 tràng cười lớn.

An Dật Trần vuốt vuốt tóc Ninh Trí Viễn: “Nick name đó thiếu gia, không phải rất đáng yêu sao. Tên thật của anh ấy là Trần Vỹ Đình.”

“Bổn thiếu gia đương nhiên biết là nick name! Ai thèm anh nhắc nhở!” Ninh Trí Viễn vuốt tay An Dật Trần, nhẹ giọng hừ một tiếng, sau đó vừa lại lầm bầm nói: “... Tà môn rồi. Chân thành hy vọng hai người bọn họ không quen nhau.”

Quảng cáo rốt cục kết thúc, bắt đầu là màn phỏng vấn. Trên màn hình chạy chữ viết hôm nay khách mời vốn là “Lý Dịch Phong”.

Trần Quân Bình cùng A Đình bất động thanh sắc mà lặng đi một chút, yên lặng nhìn nhau liếc mắt một cái.

Sau đó hình ảnh chuyển qua sân khấu, màn ảnh hiện lên hai MC, chờ họ nói xong tiếp sau chính là Lý Dịch Phong liền xuất hiện.

“Đẹp Đẹp đẹp trai thật.” Nhìn màn hình TV xuất hiện Lý Dịch Phong một thân tây phục màu đen, Ninh Trí Viễn không nhịn được tán thán nói.

Trần Quân Bình cùng A Đình ngồi ở hai đầu salon yên lặng nhìn đối phương, hơn nửa ngày cũng chưa quay sang nhìn TV, ánh mắt phức tạp. Nhìn một chút đối phương vừa lại len lén liếc mắt nhìn Ninh Trí Viễn, sau đó nhỏ giọng thở dài.

Trong lúc mọi người đang xem TV, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Trần Quân Bình ngồi gần cửa nhất nên phải đi mở cửa rồi. Vừa mở ra hần đã có chút kinh ngạc mà nhìn hai nam nhân đầu đội nón che kín mặt cùng kính mát to đùng. Sững sốt hơn nửa ngày hần mới hỏi: “... Xin hỏi các vị tìm ai?”

Nam nhân có vẻ cao hơn đứng bên phải liền lên tiếng: “... Quân Bình?”

Trần Quân Bình tỏ vẻ nghi hoặc nhìn nam nhân mặc danh kỳ diệu gọi ra tên mình.

Nam nhân nhếch môi lộ ra nụ cười, sau đó gỡ kính mát xuống: “Là ca, William đây.”

“... Đẳng Đẳng ca?! Vậy đây vốn là...” Trần Quân Bình vẻ mặt ngạc nhiên chỉ hướng bên cạnh Trần Vỹ Đình.

Người bên cạnh cũng ngạc nhiên, sau đó cũng tháo kính ra: “Ah, ta ở HongKong gặp qua cậu rồi. Ta là Lý Dịch Phong, đã lâu không gặp.”

Trần Quân Bình bây giờ mới thở phào một cái.

“Trí Viễn ca bọn họ ở trong hả?” Lý Dịch Phong khẽ cười một chút, thân thủ chỉ chỉ bên trong “... Uh, cho bọn ca vào trước được không? Bọn ca như vậy ở bên ngoài có chút nguy hiểm.”

Trần Quân Bình lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nghiêng người mời họ vào, đóng cửa lại.

Lý Dịch Phong xếp kính lại, quen việc dễ làm mà thay đổi giấy đi vào phòng khách: “Trí Viễn ca, Tam Lục ca, Đồ Tô, Hi Vũ, A Hạo, đã lâu không gặp ~ “

Sau đó Lý Dịch Phong vui vẻ ôm lấy từng người bọn họ chào hỏi. Ở bên kia có nhiều người chứng kiến liền đứng ngồi không yên.

Cả phòng khách đều ngây ngẩn cả người, nhìn một chút Lý Dịch Phong, vừa lại quay đầu nhìn TV, tái quay đầu nhìn Lý Dịch phong.

“... Ta... Chân nhân ah...” An Dật Trần không nhận được mở miệng cảm thán nói.

Bên này lời còn chưa dứt, bên kia TrầnVỹ Đình cũng đi theo Trần Quân Bình vào đến, chứng kiến phòng khách xong cũng kinh ngạc một chút, ha ha cười nói: “A Đình ca, Dật Trần ca, Lăng Việt, Lược Thương. Như thế nào cũng ở đây.”

Trần Quân Bình yên lặng đi trở về chỗ cạnh Lâm Hạo ngồi xuống.

Sau đó ở phòng khách mười người ngồi thành hai bên nhìn nhau chăm chăm.

“... Điệp Điệp, hần là ai vậy hả?”

Cuối cùng đánh tan yên tĩnh vẫn là Ninh Trí Viễn.

Lý Dịch Phong bình tĩnh trả lời: “Uh? Bạn trai của đệ, Trần Vỹ Đình. Có thể gọi là William hoặc là Đẳng Đẳng.”

Ninh Trí Viễn ha ha cười một tiếng, quay đầu nhìn An Dật Trần: ” Đẳng Đẳng? Các anh mới vừa rồi nói là anh ta?” Nhìn Ninh Trí Viễn cười, An Dật Trần có chút không đành lòng mà gật đầu.

... Lão tử bắt đầu tin chuyện tà môn rồi.

Trần Vỹ Đình cùng Lý Dịch Phong liếc nhau, nhìn ghế sa lon bên kia bị Đồ Tô cùng Lâm Hạo giầy dựa, trong miệng la hét cái gì loạn thất bát tao Ninh Trí Viễn, kỳ quái mà nhún vai tỏ vẻ khó hiểu.

Một trận hỗn loạn xong, Trần Vỹ Đình cùng Lý Dịch Phong hiểu rõ sự tình nguyên nhân hậu quả, cũng bắt đầu buồn cười. Trong lòng nhưng lại âm thầm nghĩ hai nhà huynh đệ thật là hữu duyên.

Ninh Trí Viễn hình như là cảm thấy mệt, liền dựa vào lòng An Dật Trần lằm bằm gì đó. Nói thật An Dật Trần cũng không có nghe rõ ràng, hắn còn có điểm sợ tiểu thiếu gia là đang nguyên rửa cái gì...

“... Nè... Hai người như thế nào đột nhiên tới?” Đồ Tô cấp bọn họ hai chén trà, nghi hoặc hỏi.

“Uh? Là tới nơi này chụp ảnh, cạnh bên khu biệt thự không phải có một chỗ phong cảnh hữu tình sao? Tranh thủ nghỉ ngơi chúng ta nhân tiện lén chạy tới đây.”

“... Điệp Điệp, hai người chụp cái gì hả?” Khương Hi Vũ hướng Lý Dịch Phong tò mò chớp mắt hỏi. Lý Dịch Phong cười cười đưa tay “suyt” một tiếng, nhỏ giọng nói Hi Vũ đến lúc đó sẽ biết.

Một đám người hàn huyên chưa tới một tiếng, điện thoại Lý Dịch Phong nhân tiện vang lên. Sau khi vội vã cúp điện thoại cậu liền đứng dậy nói nhân viên thúc giục bọn họ hai người trở về, sau đó kéo Trần Vỹ Đình nhanh như chớp chạy đi.

Chỉ một luồng gió thổi qua đã không thấy họ nữa, lưu lại phòng khách mười người lúc này đều nhìn nhau không nói nên lời.

Oh không phải nhìn nhau không nói gì, còn có Ninh Trí Viễn liên tục lằm bằm, mặc dù nghe không rõ đang nói cái gì, như vậy cũng coi như không nói chuyện đi.

Mười người yên lặng nhìn nhau, phát hiện TV hoàn lại mở, vừa quay đầu nhìn trên TV Lý Dịch Phong còn đang theo người chủ trì chuyện trò vui vẻ, không nhận được cùng nhau thở dài: “... Thật đúng là tà môn.”

Không nghe rõ nên Khương Hi Vũ ngơ ngác nghiêng đầu hỏi: “... Cái gì môn vậy?”

13. Chương 10

3 giờ sáng

Có câu vồn là “Đêm trăng mờ là lúc để giết người phóng hoả”.... Phi, không đúng, phải sửa lại thành “Đêm trăng mờ là lúc cơn đói bụng thèm ăn khuya cuộn cuộn đến”.

Lúc này trong biệt thự an tĩnh cũng có một bóng đen, lén lút đi xuống lầu, lủi vào trong phòng bếp, lạnh tay lạnh chân mà mở tủ lạnh tìm kiếm thức ăn. Sau một lúc lục lọi phát hiện hôm nay cư nhiên không có thừa lại thức ăn, cũng không có gì có thể ăn ngay, bóng đen bất đắc dĩ mà thở dài.

“... Tam Lục ca, đang làm gì thế?” Cửa phòng bếp đột nhiên vang lên thanh âm nghi hoặc, Tam Lục đang chuẩn bị đóng cửa tủ lạnh bị dọa hoảng sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Oa!!!”

Bách Lý Đồ Tô cau mày xoa xoa lỗ tai, nhanh chóng đi bật đèn lên. Sau khi thấy rõ mọi thứ, Trần Tam Lục mới thở phào, vỗ vỗ ngực.

Trần Tam Lục có chút ủy khuất trừng mắt liếc Đồ Tô: “Đồ Tô đệ bước chân không hề có thanh âm ah, làm ta sợ muốn chết.”

“... Có mà, nhưng nhẹ thôi.” Bách Lý Đồ Tô cười cười, xoay người đi hai bước, sau đó quay đầu tiếp tục hỏi: “Ca đói bụng? Có muốn hay không đệ nấu món gì đó cho ca lót dạ?”

“Không phải, vốn là Lục Thương mới vừa trở về, nói là không ăn cơm chiều, nhân lúc anh ấy tắm ca đã nghĩ đến xem có cái gì ăn không...Nhưng mà tìm không thấy, thôi chắc không cần nữa đâu.” Trần Tam Lục tiện tay đóng tủ lạnh “Đồ Tô đệ sao cũng xuống đây? Cũng tìm đồ ăn?”

Đồ Tô lắc đầu, nói là đang sửa bồn thảo có chút mệt, nên xuống pha cà phê uống cho tỉnh táo. Vừa nói vừa giơ lên ly cà phê.

“... Các ca ca buổi tối không ngủ được sao, ở chỗ này để làm chi?” Phòng bếp vừa lại xuất hiện một người, lên tiếng đánh vỡ sự im lặng. Đồ Tô cùng Trần Tam Lục quay đầu chứng kiến A Đình cùng Khương Hi Vũ đứng ở cửa nhìn bọn họ.

“... Hai người như thế nào cũng đến?” Đồ Tô hỏi.

A Đình quay đầu nhìn Khương Hi Vũ đang ôm cánh tay mình, bất đắc dĩ nói: “Hi Vũ nói nghe được Tam Lục thét chói tai, nên lo lắng muốn đến xem xảy ra chuyện gì.” Vừa nói vừa dịu dàng vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ, nhẹ giọng cười cười “Em xem, anh đã nói không có việc gì mà, thấy không?”

“... Uh, A Đình nói đúng.” Khương Hi Vũ nhu thuận gật đầu, sau đó đối với Trần Tam Lục mỉm cười: “Tam Lục ca... Không có việc gì vậy Hi Vũ nhân tiện... Yên tâm rồi.”

Trần Tam Lục đối với A Đình cười cười, tiến lên sờ sờ đầu Khương Hi Vũ, xin lỗi vì làm cho Hi Vũ lo lắng.

“... Như vậy nào nhiệt?” Lăng Việt không biết khi nào cũng xuống tới, tiến đến ôm lấy thắt lưng Đồ Tô. Cậu khó hiểu quay đầu nhìn hắn, hỏi hắn như thế nào cũng xuống tới rồi.

Lăng Việt cúi đầu hôn trán Đồ Tô, cười nói vì cậu lâu không quay về phòng, tưởng rằng xảy ra chuyện gì. Đồ Tô thế mới biết chính mình trên giường gỗ laptop không ngủ, Lăng Việt cũng nhân tiện cùng mình không ngủ, cậu nhìn hắn xin lỗi, đổi lấy Lăng Việt vừa lại nhẹ nhàng hôn cậu một cái.

“... Tam Lục... Sao... Các người đang làm gì ở đây?” Thôi Lược Thương trên đầu quần khăn lông cũng thông thả đi xuống, đối với đám người ở phòng bếp nhìn nhìn tỏ vẻ kỳ quái, sau đó đi tới cạnh Trần Tam Lục: “... Anh thắc mắc em như thế nào không có ở trong phòng. Đói bụng sao?”

Trần Tam Lục lắc đầu, vô cùng tự nhiên lấy khăn lông lau tóc cho Thôi Lược Thương: “Anh không phải nói chưa ăn cơm sao, em muốn xuống đây tìm chút gì cho anh ăn. Kết quả là không tìm ra rồi...”

Lăng đi một chút, sau đó Thôi Lược Thương mỉm cười vuốt mặt cậu, tỏ vẻ nhịn một bữa không chết được đâu. Ngủ rồi sẽ không đói bụng.

“... Trong ngăn tủ có mì ăn liền.” Tiếng cười của An Dật Trần từ sau lưng truyền đến, mọi người liền quay đầu nhìn.

Quả nhiên vốn là An Dật Trần, còn có Ninh Trí Viễn đang gấp gấp gấp dài cũng xuống lầu.

Ninh Trí Viễn vuốt vuốt mắt, nhìn đám người trong bếp, nhịu mày nghiêm túc nói: “... Phòng khách có trái cây, không phải đói bụng thì nên ăn táo sao. Hơn nữa đã nửa đêm mà còn ăn thì sẽ không tốt đâu.” Xem ra Ninh Trí Viễn là đang nghĩ tất cả mọi người đói bụng chạy tới tìm bữa ăn đêm rồi.

Mọi người vốn định thanh minh chính mình không phải xuống tìm thức ăn, nhưng không biết vì sao nghe được hai người nói có mì gói cùng hoa quả, hình như cũng đột nhiên đói bụng. Yên lặng nhìn nhau một hồi, Đồ Tô hiểu ý liền xoay người đi nấu nước sôi.

Mọi người nhanh chóng đến bàn ăn ngồi xuống. Chỉ có Ninh Trí Viễn đem ghế kéo đến ngồi cạnh An Dật Trần, đầu tựa vào vai hắn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mới vừa rồi chỉ có đèn phòng bếp mở, nhưng dường như hơi tối nên đèn phòng khách cũng mở luôn. Mọi người nhìn Ninh Trí Viễn không cài hết nút áo nên lộ ra chỗ xương quai xanh một dấu hôn ngân đỏ tươi, cũng yên lặng dời đi tầm mắt.

Không biết có phải hay không bởi vì nửa đêm canh ba nên tất cả mọi người im lặng không nói chuyện. Tầm mắt cứ nhìn chỗ này chỗ kia rồi lại nhìn đến Ninh Trí Viễn, nhưng cũng không ai dám mở miệng. Dựa theo tính khí Ninh Trí Viễn, thế nào cũng sẽ nhảy dựng lên... An Dật Trần hình như cũng không chú ý,

cánh tay chống trên bàn, tranh thủ chớp mắt.

“...” Trần Tam Lục ngồi gần nhất rốt cục nhịn không được, yên lặng đứng lên đi đến chỗ Ninh Trí Viễn cài lại áo cho cậu, nhưng lại khiến Trí Viễn tỉnh giấc rồi. Ninh Trí Viễn nghi hoặc nhìn Trần Tam Lục, kỳ quái mà hỏi cậu muốn làm gì.

“... Khụ, đại ca, đệ chính là muốn giúp ca ah...” Trần Tam Lục đỏ mặt ho nhẹ hai tiếng, quay về chỗ.

Ninh Trí Viễn ngẩn người, theo ánh mắt mọi người cúi đầu nhìn thoáng qua.

Sắc mặt đỏ lên, trong nháy mắt cậu liền ngồi thẳng, bối rối mà cài lại áo. Người đang tựa vào vai đột nhiên rời đi, An Dật Trần cũng giật mình tỉnh rồi. Mắt nhìn Ninh Trí Viễn bối rối, An Dật Trần liền bật cười.

Một mùi thơm nhẹ nhàng bay đến, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Quay đầu nhìn Đồ Tô cùng Lăng Việt bưng thức ăn ra, mọi người cũng không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Đồ Tô cho mì vào rồi châm nước, hoàn lại cắt ít rau dưa bỏ vào. Nhìn sơ là đã muốn ăn. Mì dù không nhiều lắm, bắt quá cũng vừa đủ bọn họ tám người một người một phần rồi.

Vốn không phải xuống kiểm thức ăn, cuối cùng ăn xong ngay cả nước cũng húp sạch sẽ.

Ăn uống no đủ xong, Trần Tam Lục lại lấy một quả táo cắt ra, mọi người cùng nhau chia phần ăn. Lúc này mọi người mới cảm thấy mỹ mãn mà xoa bụng trở về phòng ngủ.

14. Chương 11

Cuối tuần Lâm Hạo về nhà ‘ thăm người thân ’, chỉ nhìn thấy Trần Tam Lục một mình tại ghế sa lon ngồi cầm giấy viết viết vẽ vẽ bức tranh không biết làm gì. Lâm Hạo tò mò ngồi xuống hỏi: “Tam Lục ca, làm gì vậy?”

“Uh? Lâm Hạo hả.” Trần Tam Lục cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục trên giấy viết viết. Lâm Hạo kỳ quái nghiêng đầu hỏi cậu đang làm gì.

“... Uh, không có gì. Chính là hôm nay thu thập tư liệu liền thấy việc xưng hô trong gia đình... Đột nhiên ca suy nghĩ nhà chúng ta hẳn là như thế nào xưng hô đây.” Trần Tam Lục vừa nói vừa đưa giấy cho Lâm Hạo xem, bên trên viết tên và thứ tự hai nhà huynh đệ.

Lâm Hạo nhìn Trần Tam Lục sau đó chỉ chỉ A Đình, chần chờ mà mở miệng nói: “... Tứ tẩu?” Suy nghĩ một chút, vừa lại cảm giác được không đúng “... Ách... Cảm giác sẽ bị đánh chết ah.” Trần Tam Lục gật

đầu tỏ vẻ đồng ý.

“... Nhưng là nếu theo bối phận của A Đình ca gọi, không phải phải gọi Hi Vũ là đại tẩu sao...”

Trần Tam Lục vừa lại chỉ chỉ thứ nhất bên này, Ninh Trí Viễn, dùng bút tìm về bên trái An Dật Trần.

“... Đại tẩu...?” Lâm Hạo yên lặng mà nhìn Trần Tam Lục. Người sau lộ ra vẻ hoài nghi, Lâm Hạo liền sửa lại: “... Ca phu đi hay là... đau!”

Ninh Trí Viễn không biết khi nào đi xuống lầu, Lâm Hạo lời còn chưa dứt nhân tiện bị đánh một cái sau gáy. Lâm Hạo xoa gáy quay đầu vô tội mà nhìn Ninh Trí Viễn sắc mặt không vui.

Lúc hai người họ còn đang tìm có giải thích, Ninh Trí Viễn rất là nghiêm túc mà nói: “Khẳng định vốn là gọi đại tẩu a! An Dật Trần hẳn là giả cho ta!”

... Trước không nói nước ta có hay không phê chuẩn hôn nhân đồng giới, dù phê chuẩn ca xác định vậy sao?
← Lâm Hạo trong lòng thần nghĩ.

“... Oh... Nọ vậy sau này gọi đại tẩu đi.” Trần Tam Lục như nghĩ tới cái gì mà gật đầu. Lâm Hạo quay đầu kinh ngạc mà nhìn Tam Lục cư nhiên tỏ vẻ đồng ý, đột nhiên rất muốn đem đầu các ca ca mở ra xem một chút bên trong rốt cuộc là cấu tạo bằng cái gì.

Ninh Trí Viễn gật đầu tỏ vẻ hài lòng, nhưng là vừa lại không nhận được rõ ràng ho hai tiếng nói: “... Khụ, bắt quá đại tẩu vẫn là lén gọi là tốt rồi, trước mặt gọi hẳn Dật Trần ca đi.”

“Tại sao.” Trần Tam Lục nghiêm trang mà ngẩng đầu hỏi. Sau đó bị Ninh Trí Viễn một câu không tại sao cả, đại ca nói như thế nào người nhân tiện làm như thế.

Ngồi ở bên cạnh yên lặng lột quýt ăn, Lâm Hạo có ý định không phát biểu ý kiến rồi, nhưng là cậu có ý định tuần này tan ca nên về đây một chuyến... Dù sao, kịch hấp dẫn không thể không xem. Đúng không. Lâm Hạo một bên nghĩ một bên ăn quýt, bên kia cửa nhà nhân tiện mở ra rồi. An Dật Trần mang theo cặp đi làm đi vào phòng khách.

Ninh Trí Viễn vừa nhìn đến An Dật Trần, có điểm chột dạ, nhanh chóng quay đầu muốn đi.

Trần Tam Lục thấy An Dật Trần, nhân tiện mở miệng chào: “Đại tẩu đã trở về.”

Ninh Trí Viễn đang rón rén bỏ chạy vừa hai bước nhân tiện trượt chân ngã sắp xuống rồi. An Dật Trần lặng đi một chút, cười ha hả đi qua đỡ Ninh Trí Viễn, sau đó quay đầu hỏi Lâm Hạo đang lấy tay che miệng Trần Tam Lục: “... Đệ vừa kêu ta cái gì? Tam Lục?”

Trần Tam Lục rất vô tội mà lắc đầu.

An Dật Trần đầu cũng không xoay qua mà một bả túm người bên cạnh chuẩn bị lặng lẽ chạy trốn, cười ha hả tiếp tục nhìn Trần Tam Lục. Bị nhìn đến nhin không được, thấp giọng lặp lại chữ đại tẩu.

Lâm Hạo vì cứu Trần Tam Lục, không chút do dự tiếp một câu: “Đại ca bảo bọn đệ gọi như vậy.”

“Lâm Hạo người nói bậy ——” bị túm áo Ninh Trí Viễn lập tức quay đầu đối với Lâm Hạo lớn tiếng la lên. Lâm Hạo rất vô tội mà nghiêng đầu: “... Rõ ràng chính là ca dạy oh.”

“Ta nói là lén! Các người nghe không hiểu lén sao?” Ninh Trí Viễn lời vừa ra khỏi miệng, mới phản ứng là chính mình thừa nhận, lập tức che miệng ngẩng đầu nhìn An Dật Trần. Người sau cười tủm tỉm cúi đầu nhìn hắn, không nói một lời.

Lâm Hạo vô tội nhìn nhìn, sau đó cúi đầu lột quýt, lén lút đối với Trần Tam Lục nháy mắt. Khiến cho Tam Lục cũng cúi đầu nhỏ giọng cười.

“... Ah, An Dật Trần anh nghe em giải thích...”

“Uh, đi, chúng ta quay về phòng đi, anh hảo hảo nghe một chút tiểu thiếu gia em giải thích thế nào...”

Nhìn An Dật Trần đem Ninh Trí Viễn kéo lên lầu vào phòng đóng cửa chốt khóa, hai người ở phòng khách rốt cục không nhin được phá lên cười.

Cười hơn nửa ngày, Trần Tam Lục quơ quơ giấy trong tay, nghiêng đầu hỏi Lâm Hạo: “Nọ vậy rốt cuộc gọi cái gì đây?”

Lâm Hạo tỏ vẻ các ca ca của mình như thế nào từng người từng người đều vốn không ai là người suy nghĩ bình thường vậy... Bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Trần Tam Lục, nghiêm túc nói: “Trước gọi như thế nào bây giờ cũng như thế.” Dừng một chút “Nghĩ muốn đại ca vui nhân tiện không có Dật Trần ca ở đây thì gọi hắn đại tẩu... Nghĩ muốn Dật Trần ca vui thì gọi ca phu đi.”

Trần Tam Lục trợn mắt nhìn, hỏi: “Không cần thừa dịp đại ca không có ở đây?”

Lâm Hạo lắc đầu, dung tay cầm quýt bắt đầu lột: “Không cần, dù sao đại ca cũng không giết chúng ta được”

Gật đầu, Trần Tam Lục vui vẻ nở nụ cười.

Lát sau những người đi làm đều tan ca trở về, người ngủ trưa cũng tỉnh ngủ dụi dụi hai mắt xuống lầu, Đồ

Tô ở trong thư phòng cũng đuổi người xuống lầu chuẩn bị vào bếp nấu cơm. Mọi người đang trong phòng khách vừa mới ngồi xong, liền nghe đến bên ngoài một tiếng nổ ầm ầm.

Khương Hi Vũ là người thứ nhất bị dọa, vốn vừa mới tỉnh ngủ còn chưa có hoàn toàn ổn định tinh thần, bị tiếng nổ hù dọa liền luống cuống tay chân nắm lấy cái còi trước ngực thối.

A Đình còn chưa về, Hi Vũ cũng không biết muốn hướng chỗ nào né, sau đó kéo ghế sa lon ra nhân tiện chui xuống bàn trà, Lãng Việt tay mắt lanh lẹ, một tay nắm cậu kéo ra. Trần Tam Lục bước lên phía trước đi ôm lấy Khương Hi Vũ: “Hi Vũ, không sao đâu, Tam Lục ca ở đây.”

Khương Hi Vũ ngẩng đầu nhìn Tam Lục, chui sát vào người Tam Lục, cái còi trong miệng vẫn không buông ra.

Ngoài trời lại là một tiếng ầm ầm nổ.

Khương Hi Vũ lại hoảng sợ tiếp tục thối còi.

Ninh Trí Viễn từ trên lầu chạy như bay xuống phòng khách: “Hi Vũ? Chuyện gì xảy ra?”

Chứng kiến Ninh Trí Viễn xuất hiện, Khương Hi Vũ hình như hơi chút an tâm, nhưng vẫn là khẩn trương thối còi. Ninh Trí Viễn chạy đến ghế sa lon tới trước mặt cậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu, nhẹ giọng trấn an không có việc gì rồi, có đại ca đây.

Đồ Tô từ trong phòng bếp đi ra, đang muốn nói gì đó lại bị tiếng sấm ầm ầm cắt đứt rồi.

A Đình vừa mở cửa, chỉ nghe tiếng còi thối liên tục, thanh âm phải nói là hẳn không muốn nghe nhất. A Đình ngăn người, ngay cả giấy cũng không kịp cời nhân tiện vọt vào phòng khách.

Khương Hi Vũ ngẩng đầu thấy A Đình, nhanh chóng từ chỗ Ninh Trí Viễn cùng Trần Tam Lục chạy đi, nhào vào lòng A Đình. Hai tay A Đình ôm chặt lấy cậu, sau đó dùng tay nhẹ nhàng lấy cái còi từ miệng cậu ra.

“... Không sao, chỉ là sấm sét, Hi Vũ không cần sợ” A Đình một bên chậm rãi vuốt lưng Hi Vũ, một bên ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói. Người trong lòng gật đầu, dịu xuống.

Phòng khách trở lại bình thường, chỉ là vài giây sau lại có tiếng sấm, hoàn lại theo một tia chớp ngoài cửa sổ xẹt qua, bụp một cái liền cúp điện.

“... ..” Mọi người yên lặng ở phòng khách thờ dài.

“... Đệ đi ra cửa xem một chút, có lẽ là có vấn đề rồi.” Đồ Tô đang làm thức ăn liền rửa tay, nhanh chóng đi đến cửa.

Lăng Việt đi đến chỗ Đồ Tô, nắm tay cậu: “Chúng ta cùng đi.”

Đồ Tô có chút kinh ngạc nhìn Lăng Việt, không gian rất tối, thấy không rõ vẻ mặt của hắn. Nhưng là có thể tưởng tượng người nọ đối với mình mỉm cười, đôi mắt tràn đầy nhu tình nhìn mình.

Đồ Tô gật đầu cười, sau đó hai người liền đi ra cửa.

Khương Hi Vũ vẫn ôm chặt A Đình, lúc này cho dù cúp điện rồi nhưng chỉ cần vừa ngẩng đầu cũng nhận tiện thấy A Đình cúi đầu nhìn mình, cảm giác vô cùng an tâm.

“... Tam Lục, em không sao chứ.” Ban đêm thị lực cũng thật tốt, Thôi Lược Thương lần theo ghế sa lon sờ qua, không đụng vào bất cứ đồ vật nào trực tiếp tới chỗ Trần Tam Lục, một tay lấy người ôm vào trong lòng.

Trần Tam Lục tựa vào lòng Thôi Lược Thương lắc đầu.

“... Uh, không có việc gì là tốt rồi.” Lược Thương cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

“... Đây!” Tam Lục nhỏ giọng kháng nghị, nhưng Thôi Lược Thương nhỏ giọng cười hắc hắc, tỏ vẻ dù sao cũng không có ai nhìn.

Ninh Trí Viễn ngồi trong phòng yên lặng hừ một tiếng! Như vậy an tĩnh mà phòng khách cứ có tiếng nói chuyện to nhỏ, các đệ đệ người cùng với “phu quân” thanh âm lão tử cũng nghe được rành rành ah.

Trong lòng cảm thán như vậy nhưng kỳ thật đã có điểm cả người cứng ngắc không thể di chuyển. Ninh Trí Viễn đột nhiên cảm giác được một bàn tay ấm áp ôm sát vào thắt lưng mình, ra sức ôm lấy mình vào lòng.

Khẩn trương một chút nhân tiện trầm tĩnh lại, Ninh Trí Viễn tựa vào lòng An Dật Trần, có chút buồn cười hỏi: “Anh như thế nào biết em ở bên cạnh hả. Tối đen như vậy mà.”

“Uh? Tiểu thiếu gia trên người có mùi thơm nên anh vừa nghe là biết ở nơi nào rồi.” An Dật Trần áp vào tai Ninh Trí Viễn cười khanh khách nói.

Đợi vài phút sau, điện cũng không có. Cặp đôi nào cũng ôm chặt nhau, không nhận được đã nghĩ muốn làm cái chuyện dù sao mọi người cũng nhìn không thấy được.

‘Ầm’, tia chớp xẹt ngang hiện lên một luồng sáng. Lâm Hạo ngồi ở ghế sa lon giữa, mở đèn pin điện thoại

lên xong liền hốt hoảng: “Các ca ca không nên coi như đệ không tồn tại được không!!!!”

Mọi người yên lặng nhìn Lâm Hạo, thở dài.

Chỉ có An Dật Trần khoe miệng nhếch lên, không thèm để ý mà hướng môi Ninh Trí Viễn hôn một cái, sau đó lập tức Ninh Trí Viễn kinh ngạc kêu: “An Dật Trần anh làm gì vậy!!!”

“Uh? Hôn trộm ah ~ “

Lâm Hạo ngồi ở ghế sa lon hận không thể cầm lấy địa điện thoại di động nhân tiện đối với hai người bên kia đang ân ái ném một phát, chỉ là cúp điện rồi nên cũng không nhìn rõ hướng nữa.

Cửa nhà lại mở ra, Lăng Việt cùng Đồ Tô tiến vào. Mọi người lúc này mới chú ý tới bên ngoài trời mưa rất to.

Lăng Việt nhanh như chớp vào toilet mò mẫm lấy hai cái khăn lông đi ra, một bên cấp Đồ Tô lau tóc, một cái lau tóc mình, sau đó bất đắc dĩ quay đầu đối với mọi người nói, dây điện bị sét đánh đứt, nhân viên bảo trì nói rõ ngày mai mới có thể sửa.

Đồ Tô dùng khăn lông lau tóc, đi theo sau Lăng Việt không nói một lời nào.

Lâm Hạo tinh mắt liếc một cái nhân tiện phát hiện Đồ Tô miệng có chút sưng, khoe miệng hơi đỏ.

Cuối cùng không biết là người nào kêu đói, mọi người mới phát hiện mình cũng đói, nhưng mà cúp điện không thể làm cơm, mưa to như vậy mà ra ngoài vừa lại không an toàn. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đem trái cây cùng bánh ngọt trong nhà còn sót lại mang ra, mọi người ngồi ở phòng cùng nhau ăn.

Hôm nay rút ra kinh nghiệm là sau này trong nhà lúc nào cũng phải có nến, đèn pin và thức ăn dự trữ.

Lâm Hạo cũng rút ra bài học là lần sau về nhà nhất định phải dắt Trần Quân Bình cùng nhau về, không thể chỉ xem các ca ca ân ái trước mặt mình như vậy.

Oh được rồi, Lâm Hạo tắt điện thoại, Trần Quân Bình vẫn không liên lạc được, không ngại mưa to mà lái xe đến bệnh viện rồi đến biệt thự tìm, khi đến đã là rạng sáng ba giờ rưỡi rồi, gõ cửa đánh thức cả nhà cùng dậy, sau đó bị Ninh Trí Viễn tại phòng khách giáo huấn rất lâu. Biết được vốn là mạo hiểm lái xe trong mưa tối, không chú ý an toàn bản thân nên giáo huấn thêm nửa giờ nữa.

15. Chương 12

Trần Quân Bình sau khi tan sở liền đến bệnh viện rước Lâm Hạo.

Hai người mới vừa lên xe, điện thoại Lâm Hạo nhân tiện vang lên.

Trần Quân Bình nghe Lâm Hạo một tiếng tiếp một tiếng “uh”, liền rất tự giác mà quay đầu xe, hướng ngoại ô lái đi.

“Trí Viễn ca sao?”

“... Uh. Nói Tình Tuyệt đến nhà chơi, kêu chúng ta trở về ăn cơm.” Lâm Hạo cúp điện thoại ném lên ghế, đuổi người.

“Tình Tuyệt? Là ai?” Trần Quân Bình thấy đèn đỏ liền thắng lại, sau đó quay đầu tò mò hỏi. Lâm Hạo trầm ngâm một lúc, trả lời là thanh mai trúc mã của Đồ Tô ca. Không biết vừa lại nghĩ tới cái gì, cười khanh khách hai tiếng nói: “Từng tưởng rằng muội muội ngốc đó sẽ là tam tẩu của em ah~.”

Trần Quân Bình nhú mày, tò mò kêu: “Oh? Tam tẩu?” Tưởng tượng đến Lăng Việt ca vẻ mặt âm trầm xuất hiện trước mắt, Trần Quân Bình không nhịn được cười một tiếng: “Ai, được rồi, nhưng muốn biết các ca ca em như thế nào cùng các ca ca anh quen nhau?”

Lâm Hạo nghiêng đầu suy nghĩ, bắt đầu kể.

“... Uh... Đại ca cùng Dật Trần ca hình như là quen nhau khi học đại học.”

Năm đó Ninh Trí Viễn bởi vì vốn là đại ca nên phải kế thừa gia nghiệp, đương nhiên đi học quản lý tài chính, sau đó gặp An Dật Trần cũng vì kế thừa gia nghiệp, hơn nữa duyên phận đưa đẩy cậu đến ở cùng kí túc xá với anh.

Sau đó nghe nói An Dật Trần đối với Ninh Trí Viễn vừa thấy đã yêu, bắt đầu buổi sáng nấu cơm xong gọi cậu rời giường, cậu đi học ngủ gật An Dật Trần liền chép bài giúp, cậu lười đi học An Dật Trần nhân tiện phụ trách giúp cậu điểm danh, giữa trưa muốn ăn cái gì mua cái gì tuyệt đối đều không thiếu. Ngay cả Ninh Trí Viễn muốn làm quen nữ sinh An Dật Trần cũng tự mình hứa đi giúp gọi điện thoại mời người ăn cơm... Uh, bắt quá lên uy hiếp muội tử đó sau này không được xuất hiện nữa.

“... Vừa thấy đã yêu hả... Phốc... Nhưng thật ra rất giống phong cách nhị ca...” Trần Quân Bình ngay cả nhị ca An Dật Trần của hắn uy hiếp muội tử về mặt thể nào cũng có thể tưởng tượng ra.

“... Ah, sau đó đến nhị ca cùng Lược Thương ca, chính là quen nhau trên đường đi...”

“Hả?”

Trần Tam Lục ngày đó đưa một học sinh bị bệnh về nhà, lúc đi trên đường bị một tên trộm lấy túi tiền. Cậu bản thân không chú ý tới, nhưng thật ra cậu học trò đã phát hiện, liền lấy tay chỉ vào cái tên trộm muốn chạy trốn kia kêu to sư phụ túi tiền của người bị hấn lấy rồi.

Sau đó Trần Tam Lục còn chưa có phản ứng lại, chỉ thấy tên trộm nhanh chân bỏ chạy, lúc đó ở đối diện đường là Thôi Lược Thương đang tuần tra, thấy hấn chạy liền nhanh chóng truy đuổi rồi tóm lấy. Trần Tam Lục vì cảm tạ nhân tiện tự mình mời hấn ăn bữa cơm... Sau đó thường xuyên qua lại nên hai người nhân tiện tốt như vậy rồi.

“... Oh, anh hùng cứu mỹ nhân, cũng không tệ ah...” Trần Quân Bình gật đầu, thấy Lâm Hạo có chút khát nước, liền lấy chai nước đưa cậu.

“... Sau đó tam ca cùng Lăng Việt ca...Hai người hình như là tại sân đấu võ đánh nhau một trận rồi quen biết ah”

Bách Lý Đồ Tô cùng Lăng Việt đều là đệ tử trường dạy võ, nhưng vẫn chưa giao đấu bao giờ. Hai người đều là đệ tử giỏi nhất của Tử Dận giáo sư, cho nên biết đối phương là ai. Lúc kỉ niệm thành lập trường, mọi người liền chuẩn bị luận bàn hoạt động. Ngay cả quy định ngày thường trong sư môn đệ tử cấm luận bàn võ thuật cũng hủy bỏ rồi, hai người liền hăng hái bừng bừng đi khiêu chiến.

Hai người ngày đó thoải mái đánh một trận, không chỉ có chấn động toàn bộ trường, hai người còn có cảm giác tinh tình tương tích*. Sau đó Lăng Việt Đồ Tô vừa tốt nghiệp cũng là lúc Tử Dận giáo sư quyết định truyền đạt hết cho họ rồi bản thân đi du lịch thế giới, trường học không thể làm gì khác hơn là vừa khóc lóc vừa cầu hai người ít nhất lưu lại một người cứu vớt trường học. Đồ Tô lúc ấy đã quyết định ở nhà chăm sóc Khương Hi Vũ, Lăng Việt vì vậy quyết định ở lại trường.

*tinh tình tương tích = hai người đều thấu hiểu nhau

Sau đó nghe nói chờ hai người phát hiện ra tình cảm dành cho đối phương, thì bọn họ cũng đã ở cùng một chỗ rồi...

“... Haha. Tinh tình tương tích, cũng tốt cũng tốt.”

“... Sau đó là Khương Hi Vũ ca cùng A Đình ca... Tại bệnh viện quen biết nhau...” Tựa hồ nhớ tới chuyện không mấy vui vẻ, Lâm Hạo nhú mày.

A Đình cùng Khương Hi Vũ quả thật là ở bệnh viện quen nhau. Người trước là bởi vì đánh nhau cùng xã hội đen bị thương khắp người nên được đưa tới bệnh viện, người sau là bởi vì bệnh trở nên nghiêm trọng nên đã được Lâm Hạo mang đến bệnh viện kiểm tra. Lâm Hạo lúc ấy vẫn là bác sĩ thực tập, chứng nhận tốt nghiệp cũng còn chưa có, tại bệnh viện nói chuyện cũng không có gì uy nghiêm, không thể làm gì khác hơn là van nài một tiểu y tá thăm men cậu hảo hảo chiếu cố Khương Hi Vũ. Kết quả ngày kia một lúc

không lưu ý nhân tiện lạc mất cậu.

Lúc ấy các ca ca đều đang công tác, nhưng Lâm Hạo sốt ruột tìm không được người nhân tiện vẫn là gọi điện thoại cho bọn họ. Kết quả Ninh Trí Viễn là bởi vì chuyện công ty nên cứ bay tới bay lui, Trần Tam Lục tại trường học phải chuẩn bị việc quan trọng, Đồ Tô vừa lúc chỗ làm việc có chút vấn đề. Bị mọi người mắng cho một trận, sau đó Lâm Hạo buồn đến khóc rồi, bỗng dưng nghe từ một phòng bệnh truyền đến tiếng còi quen thuộc.

Nguyên lai lúc ấy Khương Hi Vũ lạc đường, không tìm được Lâm Hạo nên cậu thấy sợ, vô tình đi vào phòng bệnh gần phòng mình—— không sai, chính là phòng A Đình.

A Đình lúc ấy cả người đều băng bó không thể động đậy, nhìn Khương Hi Vũ từ đâu đi vào, hắn cũng sửng sốt. Vốn tưởng người nào phái tới muốn lấy mạng của hắn, kết quả thấy cậu cũng mặc y phục bệnh nhân, liền thở phào nhẹ nhõm. Đang muốn mở miệng hỏi cậu có phải hay không đi nhầm phòng, cuối cùng lại chỉ nghe cậu rồi rít thối còi.

Sau đó cửa phòng bệnh cũng mở ra, Lâm Hạo vọt vào câu thứ nhất chính là Khương Hi Vũ ca người nào khi dễ ca rồi!

“... Sau đó phát hiện tình trạng A Đình hình như cũng khi dễ không được Hi Vũ ca, em liền mang Hi Vũ ca trở về... Sau đó mấy giờ các ca ca đều đã tới, hơn nữa đại ca từ nước ngoài bay trở về, thở còn không kịp đã đến đánh em... Sau khi phát hiện Hi Vũ ca không sao, mới tha cho em...” Lâm Hạo chờ Trần Quân Bình dừng xe, mới tháo dây an toàn, mở cửa xe đi xuống.

“Sau đó ngày thứ hai Hi Vũ ca tỉnh ngủ rồi nhân tiện lôi em đi tìm A Đình ca... Nói là anh ấy bệnh rồi, muốn em đi xem. Sau đó mới biết được, ngày đó Hi Vũ ca thối còi không phải bởi vì sợ A Đình, mà là thấy anh ấy bị thương như vậy nghiêm trọng, muốn tìm em mới giúp...” Trần Quân Bình gật đầu, nắm tay Lâm Hạo từng bước một hướng biệt thự đi đến.

“... Sau đó A Đình ở đó hơn nửa năm, Hi Vũ ca cũng ở bệnh viện, mỗi ngày đi tìm anh ấy... Em cũng không biết tại sao ca ấy không sợ A Đình ca... Cuối cùng, mọi chuyện là như bây giờ đó.” Lâm Hạo cười cười buông tay. Trần Quân Bình gật đầu, sau đó gõ cửa.

“... Lâu ngày sinh tình, coi như là tác phong của đại ca.”

“Vừa thấy đã yêu... Không hòa thuận, anh hùng cứu mỹ nhân, lâu ngày sinh tình... Chúng ta đây hai người là cái gì hả?” Trong khi chờ mở cửa, Lâm Hạo ngẩng đầu cười cười hỏi Trần Quân Bình.

Trần Quân Bình trầm ngâm một hồi, cúi đầu hôn trán Lâm Hạo: “Uh... Chúng ta, xem như là nhìn trúng mục tiêu có được hay không?”

Không khỏi đã nghĩ đến khi bọn họ gặp nhau, Trần Quân Bình sau khi tốt nghiệp một mực muốn ở HongKong phát triển, nghĩ muốn quay về nội địa nhưng vẫn không có cơ hội. Sau đó nhân tiện ngẫu nhiên

gặp Lâm Hạo đi HongKong du lịch.

Nhớ khi ấy hắn tại công viên tản bộ, xa xa nhìn thấy một tiểu cô nương ngã sấp xuống, hắn đang muốn chạy tới nâng dậy, nhưng lại thấy bên cạnh có người nhanh hơn hắn một bước. Không chỉ đỡ tiểu cô nương đỡ dành dừng khóc, hoàn lại lấy tiền đến Disneyland mua bồng bồng đường đưa cho tiểu cô nương.

Sau đó Trần Quân Bình thần xui quỷ khiến thế nào mà chạy tới, cùng cậu bắt chuyện.

Sau khi nhớ lại Lâm Hạo hài lòng cười cười nhướn người hôn môi Trần Quân Bình.

“ ”

Chạy tới mở cửa vừa lúc Ninh Trí Viễn nhìn thấy hai người họ hôn nhau, trầm mặc ba giây xong thì đóng cửa lại.

Tiếng động làm hai người giật mình, liền tách nhau ra. Quay đầu nhìn nhưng lại phát hiện cánh cửa không có mở.

Lâm Hạo yên lặng nhìn cánh cửa.

“ ... Nè! Đại ca! Mở cửa!! Nếu không mở đệ leo cửa sổ vào ah!!! ”

Trần Quân Bình ở phía sau nhìn Lâm Hạo dùng sức phá cửa, ánh mắt trần đầy ôn nhu.

16. Chương 13

Cuối cùng mở cửa chính là Khương Hi Vũ.

Lâm Hạo thấy cửa mở nhân tiện nhanh như chớp vọt vào đi thẳng lên lầu đến phòng Ninh Trí Viễn: “Đại ca mau đi ra! Ca có bản lãnh đóng cửa thì có bản lãnh đi ra ah!”

Trần Quân Bình nghe Lâm Hạo từ trên lầu truyền đến thanh âm liền bật cười, sau đó cầm cái hộp đưa cho Khương Hi Vũ.

“ ... Đây là cái gì? ” Khương Hi Vũ nghiêng đầu tiếp nhận cái hộp, tò mò hỏi.

“ Uh? Mới vừa rồi trên đường mua bánh ngọt. ”

“... Bánh ngọt... A Đình, Lâm Hạo cùng Quân Bình, mua bánh ngọt...” Khương Hi Vũ đang cầm cái hộp thật cao hứng xoay người chạy vào chỗ A Đình ở phòng khách.

A Đình cười cười cầm cái hộp đặt trên bàn trà, kéo Khương Hi Vũ ngồi xuống.

Trần Quân Bình sau khi thay dép vào phòng khách, liếc mắt một cái nhân tiện thấy một cô gái ngồi ở ghế giữa, đang cùng Đồ Tô cười cười trò chuyện, Đồ Tô vẫn như mọi khi, trầm lặng ít cười nghiêm túc nghe cô ấy nói chuyện.

Yên lặng mà nhìn lướt qua Lăng Việt bên cạnh, quả nhiên quanh thân bị một trận hàn khí vây quanh. Hai bên cạnh cũng không ai dám ngồi.

Ninh Trí Viễn rốt cục bị Lâm Hạo kéo xuống lầu. Hai người cũng không biết nói gì đó, cùng nhau hi hi ha ha cười đi đến phòng khách.

Nghe được tiếng Lâm Hạo Phong Tình Tuyết liền ngẩng đầu lên chào hỏi: “Ah ~ Lâm Hạo cậu đã về rồi ~ “

“Tình Tuyết tỷ đã lâu không gặp ~” như là bị Phong Tình Tuyết lấy bệnh, Lâm Hạo cũng vô tình kéo dài âm cuối, nghe xong Trần Quân Bình không nhịn được nhân tiện cười lớn, sau đó bị Lâm Hạo liếc một cái hắt liền quay về điệu bộ nghiêm túc.

“Ai nha, thật sự là đã lâu cũng chưa gặp mọi người... Hảo nhớ ah...” Phong Tình Tuyết từ ghế sa lon nhảy lên, cùng Lâm Hạo ôm một cái. Mặc dù hai người ôm nhau như huynh muội, nhưng xem ra Trần Quân Bình không vui vẻ cho lắm.

Nhìn Trần Quân Bình biểu tình không vui như vậy, An Dật Trần không biết từ khi nào đến ngồi cạnh vỗ vỗ vai của hắn, tỏ vẻ: tất cả mọi người đều giống nhau.

Vỗ vỗ đầu Lâm Hạo, Phong Tình Tuyết buông ra rồi quay lại chỗ Đồ Tô ngồi xuống, Lăng Việt sắc mặt vừa nhu hòa một chút lại trầm xuống.

“... Mọi người đã đầy đủ rồi phải không? Tô Tô mau giới thiệu một chút đi... Đây... Mình một người cũng không nhận ra ah ~” vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn một chút Lăng Việt, Trần Quân Bình cùng An Dật Trần, còn có cách đó không xa ngồi cùng Khương Hi Vũ và Trần Tam Lục là A Đình với Thôi Lược Thương.

Đồ Tô nhìn chung quanh phòng khách, trong lúc nhất thời dĩ nhiên hoài nghi nổi lên chính mình tiểu học trung học cao trung đại học học ngữ văn tri thức cũng đi đâu mất rồi...

Phòng khách nhất thời an tĩnh xuống, chỉ có Phong Tình Tuyết chớp mắt nhìn Đồ Tô, lại nhìn mọi người, vẻ mặt hiếu kỳ.

“... Tình Tuyệt hảo, ta gọi là An Dật Trần, vốn là người yêu của Trí Viễn.” Cuối cùng vẫn là An Dật Trần đứng dậy đánh tan im lặng.

Phong Tình Tuyệt quay đầu nhìn An Dật Trần, vỗ tay lớn một cái: “Oh! Khó trách mới vừa rồi tôi ôm Trí Viễn ca ánh mắt anh như muốn ăn tươi nuốt sống tôi ah! Tôi còn tưởng chuyện gì xảy ra nữa!” Đảo mắt một vòng, Phong Tình Tuyệt cười hắc hắc quay đầu nhìn về phía Ninh Trí Viễn.

Bị nhìn chăm chú cậu liền xoay qua tránh ánh mắt của nàng, sau đó đối với An Dật Trần mắng một trận.

“... Nọ vậy...” Phong Tình Tuyệt nhìn chung quanh, chỉ chỉ những người kia, hết sức phấn khởi mà nói: “... Anh là nhà Hi Vũ ca? Anh là nhà Tam Lục ca? Anh là nhà Lâm Hạo?” Sau đó khom lưng thăm dò nhìn một chút Lăng Việt bên cạnh Đồ Tô: “Vậy anh nhất định là nhà Tô Tô, từ khi vào cửa tôi đã bắt đầu thấy anh dùng ánh mắt dọa người nhìn tôi rồi!”

Lăng Việt nhìn Phong Tình Tuyệt trong mắt tràn đầy ý cười không có một chút ác ý, nhất thời cũng có chút thoải mái. Gật đầu xem như vãn an.

“... Ủa, chờ một chút, huynh đệ năm người đều xuất quỷ* hết sao?...Còn nữa em muốn hỏi thúc thúc a đi có khỏe không?!” Phong Tình Tuyệt đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc ngẩng đầu hỏi.

*Xuất quỷ (nguyên văn): là cách nói chỉ một người đồng tính phơi bày tính hướng của mình với xã hội. Tiếng Anh là “Come out (of the closet)”.

Nàng hỏi vừa dứt phòng khách vừa lại an tĩnh xuống, mọi người cũng yên lặng mà nhìn Ninh Trí Viễn, dùng ánh mắt lấy biểu đồng tình.

“... Bọn họ... Đi cả nước du lịch... Rất tốt...” Ninh Trí Viễn dùng thanh âm rầu rĩ trả lời.

Phong Tình Tuyệt như nghĩ tới cái gì mà gật đầu, không hề chú ý Ninh Trí Viễn rốt cuộc tại sao đột nhiên mất mát, quay đầu nhìn Đồ Tô: “Tô Tô mình thật sự rất nhớ cậu à ~ sau cấp ba cũng không gặp nhau nữa! Viết thư cho mình cũng không viết...”

“... Ân... Cấp ba bận rộn lắm, không cẩn thận đánh mất địa chỉ... Nhân tiện...” Đồ Tô có chút xin lỗi đối với Phong Tình Tuyệt cười cười, nàng cũng sang sảng cười tỏ vẻ không sao ta tha thứ cho người rồi.

Mọi người yên lặng nhìn Lăng Việt hàn khí vây quanh ngày càng lớn, liền đồng tình nhìn nhau.

Hai người vừa lại hàn huyên một hồi, Khương Hi Vũ ngồi một bên cảm giác nhàm chán, quay đầu kéo áo A Đình, thấp giọng nói chính mình có chút đói bụng. A Đình ngẩng đầu nhìn đồng hồ, quả thật cũng nhanh đến giờ ăn cơm rồi, nhân tiện nhẹ ho nhẹ hai tiếng, cắt đứt Tình Tuyệt đang thao thao bất tuyệt: “... Chúng ta trước đi nấu cơm đi, để vừa ăn vừa trò chuyện.”

Đồ Tô gật đầu, quay đầu đối với Phong Tình Tuyết nói nàng ngồi một lát, ta đi nấu cơm. Sau đó đứng dậy hướng phòng bếp đi đến.

Mọi người cùng nhau theo Đồ Tô chen vào trong phòng bếp. Phòng khách chỉ chốc lát còn lại Lăng Việt, An Dật Trần cùng Lâm Hạo ngồi xem cảnh náo nhiệt kia, còn có Khương Hi Vũ, A Đình cùng Thôi Lược Thương bị Đồ Tô hạ lệnh cấm bước vào phòng bếp, oh đương nhiên Hi Vũ cùng A Đình không phải xem náo nhiệt, chỉ là không thích vào bếp thôi.

Lăng Việt nhìn một chút Phong Tình Tuyết ở bên cạnh, quay đầu cũng muốn đứng dậy đi vào bếp, lại bị nàng nhẹ nhàng kéo kéo tay áo: “... Cái kia, Lăng Việt đại ca?”

Bất đắc dĩ quay đầu ân một tiếng.

Phong Tình Tuyết cười hắc hắc, le lưỡi: “Tôi biết anh không thích tôi rồi... Nhưng là tôi cùng Tô Tô thật sự chỉ là bạn tốt ah... Nếu không, tôi nói cho anh nghe một ít chuyện khi bé của Tô Tô, anh đừng ghét tôi có được hay không?”

Lâm Hạo ở một bên nghe nói như thế không nhịn được nhân tiện cười nhẹ một tiếng.

Phong Tình Tuyết tính cách đại khái chính là nguyên nhân Đồ Tô nhiều năm như vậy cũng nguyện ý đem nàng coi như bạn tốt cùng muối muối. Tuy tiện, có đôi khi vừa lại ngốc nghếch, chung quy quan hệ bằng hữu vẫn tốt hơn.

Bọn họ hai người quen biết nhau lúc Lâm Hạo còn chưa có sinh ra, chờ cậu biết nhận thức thì trong nhà đã thường xuyên có cô nương này rồi, rõ ràng so với mình lớn hơn nhưng lại chưa bao giờ xem là tỷ tỷ, theo chân bọn họ huynh đệ mấy người cũng như bạn thân.

Hiển nhiên vốn là không nghĩ tới Phong Tình Tuyết như vậy nói ra, Lăng Việt cũng ngẩn người, rất cực cảm giác được chính mình cùng một cô gái so đo là rất kỳ cục, hần liền thấp giọng nói: “Xin lỗi, tôi không có ghét cô...”

“Sao? Thật sự ah~!” Phong Tình Tuyết cao hứng cười cười. Thân thủ tại chính mình bên người móc ví ra, sau đó rút ra ảnh chụp đưa cho Lăng Việt: “Nọ vậy... Lăng Việt đại ca, cái này tôi tặng cho anh, đây chính là bảo bối của tôi, anh nhớ giữ kĩ oh ~ “

Lăng Việt tò mò tiếp nhận ảnh chụp để xem, liền sau đó lặng đi một chút.

Ảnh chụp vốn là Đồ Tô thời trung học, là bộ dáng ngủ gật. Ảnh chụp có chút mờ, không khó nhìn ra là chụp lên.

Lăng Việt có chút buồn cười quay đầu nhìn Phong Tình Tuyết, người nọ cười hì hì lặng lẽ nói: “... Trung học là lúc tôi thích Tô Tô, bất quá cậu ấy vẫn xem tôi là muối muối, cho nên tôi sớm biết chính mình không

hy vọng rồi. Nay vốn vẫn nghĩ tới khi Tô Tô kết hôn sẽ đưa cho tân nương của cậu ấy... Bây giờ, nhân tiện cấp Lăng Việt đại ca rồi. Lăng Việt đại ca, quà của tôi tặng anh, nhất định phải đổi với Tô Tô tốt oh. Tốt gấp bội”

Nói xong cười cười, Phong Tình Tuyết cũng không đợi Lăng Việt nói cái gì, liền nhảy về phía trước chạy hướng về phía phòng bếp.

Nhìn Phong Tình Tuyết, Lăng Việt cúi đầu cười cười. Trong lòng trả lời nàng:

Nhất định như vậy.

Phong Tình Tuyết vào phòng bếp, vỗ vỗ ngực nói hôm nay chính mình tự mình xuống bếp, sau đó đem mọi người đang nháo loạn đuổi ra. Chỉ có Đồ Tô là ở lại.

Nhìn Phong Tình Tuyết tiến vào phòng bếp xong, Lâm Hạo không biết tại sao nhân tiện cảm giác được chính mình dạ dày có điểm không thoải mái.

“... Ta đột nhiên nghĩ tới món điểm tâm Tình Tuyết nấu...” Bị ngộ độc qua hai lần Ninh Trí Viễn đều nhanh bị ám ảnh, một bên nhìn An Dật Trần một bên bắt an ôm cánh tay. Người kia cười khan hai tiếng, nói nọ vậy cũng chung quy không thể đem nàng từ phòng bếp đuổi ra oh.

Mọi người trong phòng khách đều chìm vào im lặng. Trừ ra Khương Hi Vũ không biết phát sinh chuyện gì, kỳ quái nháy nháy hai mắt nhìn bọn họ.

“... Ăn cơm thôi ~ “

Ngồi như pho tượng bất động bỗng dưng mọi người nghe được Phong Tình Tuyết gọi liền không tự chủ được mà run rẩy. Chỉ có Khương Hi Vũ nghe nói có thể ăn cơm rồi, cao hứng nhảy xuống ghế sa lon kéo A Đình đến bàn cơm.

Mọi người không cam tâm tình nguyện dần dần kéo vào bàn ăn.

Kết quả chứng kiến trên bàn cơm cũng không có hắc ám như trong tưởng tượng, trái ngược lại toàn màu sắc hấp dẫn, cũng đều ngắn người.

Đứng ở bên cạnh bàn Đồ Tô cũng vẻ mặt khó tin: “... Nguyên liệu nấu ăn đều là đệ chuẩn bị ... Đệ xem nàng nấu... Hẳn là không có vấn đề...”

Phong Tình Tuyết bưng món cá kho đi ra, cười ha hả đặt trên bàn, có chút đắc ý ngửa đầu: “Tôi mấy năm nay kỹ thuật nấu ăn tiến bộ rất nhiều ah ~ khi nấu đại tẩu đều nói ăn ngon ~ “

“... Đại tẩu? Thiên Thương kết hôn rồi?” Ninh Trí Viễn vừa ngồi xuống, tò mò ngẩng đầu hỏi.

“Oh, không, đại ca của tôi cũng xuất quỷ rồi.” Phong Tình Tuyết cảm ơn Đồ Tô đưa ghế ngồi xuống, cầm lấy đĩa “... Ân, Tô Tô cậu hẳn là có quen đi? Âu Dương sư phụ đó ~ “

“... ..” Đồ Tô đang chuẩn bị gấp thức ăn liền dừng một chút, chậm rãi thu trở về. Thuận tiện hoàn lại nhìn Lăng Việt chuẩn bị gấp, đối với hắn nháy mắt.

Hay nói giỡn, Âu Dương Thiếu Cung vốn có tiếng là điều chế được liệu! Dùng phương pháp hóa học thí nghiệm khen nằng nấu cơm ngon có thể tin được hay sao!

Ninh Trí Viễn nằm dài trên bàn bắt đầu hoài nghi mấy người bọn họ nơi ở có phải hay không phong thủy có chuyện, nhận thức người như thế nào cũng đều xuất quỷ rồi. Là bọn hắn quá điên cuồng, hay là thế giới này đã không lo sợ chuyện đó nữa.

An Dật Trần buồn cười gấp cá ăn, gỡ xương sạch sẽ, đưa đến miệng Ninh Trí Viễn. Kết quả cậu chỉ là nhúu nhúu mồm tiếp tục rầu rĩ, xoay đầu không ăn. Bất đắc dĩ An Dật Trần không thể làm gì khác hơn là chính mình ăn.

“... A Hạo, em như thế nào không ăn?” Trần Quân Bình kỳ quái nhìn người yêu vẫn không nhúc nhích.”... Nhìn rất ngon ah.”

“... Giác quan thứ sáu của bác sĩ nói cho em biết không thể ăn.” Lâm Hạo mặt bình tĩnh nghiêm túc nói, sau đó liếc liếc mắt một cái nhìn Trần Quân Bình muốn đem thức ăn bỏ vào miệng “Khuyến anh không nên ăn, nhập viện là em cũng mặc kệ anh.”

Yên lặng nghe lão bà nói, hắn liền buông đĩa.

Thôi Lược Thương ngồi kế Lăng Việt đương nhiên đem cái nháy mắt của Đồ Tô ngăn cản Lăng Việt thu vào đáy mắt, mặc dù rất đói bụng, nhưng là cũng cảnh giác mà không có di chuyển đĩa. Trần Tam Lục mặc dù không hiểu nhiều, nhưng là đầu óc đều là Phong Tình Tuyết lần nọ làm điểm tâm hại chính mình trúng độc nhập viện ám ảnh, không dám động đĩa nữa...

A Đình cũng đã sớm nhìn ra động tác của Đồ Tô, hắn liền ngăn Khương Hi Vũ muốn ăn, mặc dù nhìn cậu ủy khuất biểu hiện đói bụng, nhưng vẫn là không có đồng ý cho cậu ăn cơm.

“Ai, mọi người như thế nào không ăn?” Phong Tình Tuyết kỳ quái nhìn mọi người ngay cả đĩa cũng không di chuyển, nghiêng đầu hỏi.

Mọi người rất là ăn ý đáp: “Cám ơn, còn chưa đói!”

Không đợi Phong Tình Tuyết mở miệng nói, trên bàn cơm trù ra Phong Tình Tuyết chính là An Dật Trần đã ăn miếng cá khi nãy đột nhiên thay đổi sắc mặt, sững sốt một hồi, đứng dậy nhân tiện hướng toilet chạy đi.

Ninh Trí Viễn sững sốt, cũng đứng dậy chạy theo.

Sau lại tìm đề tài chờ Phong Tình Tuyết cơm nước xong, Đồ Tô cùng Lăng Việt nhân tiện mượn xe chở cô nàng về nhà. Trong nhà mọi người vừa lại hấp tấp mà tụ tập ở phòng Ninh Trí Viễn, nhìn An Dật Trần tánh mạng an nguy.

17. Chương 14

Nhìn trên giường bệnh là Thôi Lược Thương cùng Lăng Việt, Lâm Hạo cầm bút viết cái gì đó vào bệnh án của hai người, sau đó ba một tiếng đóng lại rồi đến bên giường, phát ra tiếng thở dài.

Bên giường là Đồ Tô cùng Trần Tam Lục lại càng hoảng sợ, quay đầu nhìn Lâm Hạo hình như tâm tình không tốt.

“... Trần Quân Bình.” Lâm Hạo trầm thấp mở miệng “Đợi lát nữa đi gọi cho đại ca, nói anh ấy sắp xếp một phòng cho chúng ta”

Mọi người trong phòng bệnh cùng nhau đem ánh mắt nghi hoặc hướng về phía Lâm Hạo.

“... Sau đó anh về nhà sắp xếp lại, buổi tối chúng ta sẽ bàn việc ở lại.” Nhìn lướt qua trên giường bệnh, Lâm Hạo quay đầu hướng cửa đi ra.”... Đồ ngọc tự sinh tự diệt, đệ đây làm thầy thuốc lương tri cũng không cho phép bỏ hai người ah~!”

“Ba” một tiếng đóng cửa, Trần Quân Bình bất đắc dĩ nhún vai, lấy điện thoại ra một bên gọi.

Đồ Tô cùng Trần Tam Lục nhìn nhau một hồi, có điểm dở khóc dở cười. Lâm Hạo rõ ràng chính là lo lắng bọn họ, còn muốn đem lương tri ra nói, thật sự là hài tử khẩu thị tâm phi.

Bây giờ chúng ta đến xem hai người trên giường bệnh.

Lăng Việt cánh tay bị băng bó nhưng còn chưa nghiêm trọng như Thôi Lược Thương trên người quần kín mít, nhìn thấy mà giật mình...

Vài giờ trước.

Hôm nay khó có được cuối tuần rảnh rỗi, Trần Tam Lục thư thái nghỉ ngơi, mà Thôi Lược Thương cũng rất khó mới được ngày nghỉ giống như Tam Lục. Hai người liền bàn nhau đi ra ngoài dạo chơi.

Sớm rời giường ăn xong điểm tâm, hai người nhân tiện cao hứng đi ra cửa.

Trần Tam Lục có hỏi Thôi Lược Thương muốn đi đâu, kết quả hần trả lời chính là em muốn đi chỗ nào chúng ta liền đi chỗ đó. Cuối cùng Trần Tam Lục suy nghĩ cả đêm, đã nghĩ ra một chỗ —— nhà sách.

Nghe xong vẫn là có điểm khác xa ngoài ý muốn, Thôi Lược Thương không nhịn được bật cười. Sau đó quay đầu đi thăm dò trạm xe buýt, tính toán xem phải đi qua bao nhiêu con phố mới đến được nhà sách lớn nhất ở trung tâm thành phố.

“... Thật sự không có xe sao?” Trần Tam Lục ngồi xuống ghế. Bọn họ nơi này là giao khu, xe bus chỉ đi có một đoạn đường, hoàn lại đặc biệt ít. Tránh không được phải chờ một lát, cho nên thay vì ngây ngốc đứng, tốt hơn hết là ngồi xuống chờ. Càng hướng chi khu biệt thự rất ít người ở, trạm xe cũng không có người nào tranh chỗ ngồi.

Thôi Lược Thương cũng xoay người ngồi xuống cạnh Trần Tam Lục, rất tự nhiên mà ôm cậu.

“... Muốn xe thì không có ý nghĩa ah~. Chúng ta ngồi xe bus đi, không phải càng lãng mạn sao.”

Trần Tam Lục trừng mắt nhìn: “Người nào nói với anh là đi xe bus lãng mạn hả.”

“... Ách, anh xem trên giá sách của em mấy quyển tiểu thuyết đều là như vậy viết ah~.” Thôi Lược Thương có chút xấu hổ gãi gãi đầu, đổi lấy Trần Tam Lục cúi đầu cười.

“... Đừng cười mà...” Thôi Lược Thương vừa cười vừa nói.

Sau đó chứng kiến Trần Tam Lục cười càng lớn hơn. Thôi Lược Thương nhân tiện cũng bật cười.

Hần rất thích khi Trần Tam Lục cười vui vẻ như vậy.

Rất ấm áp, nụ cười của cậu rực rỡ như ánh bình minh. Làm cho hần luôn cảm giác được sự bình yên.

Thôi Lược Thương từ nhỏ chịu ảnh hưởng của phim trên TV, đối với nghề cảnh sát hết sức ngưỡng mộ. Sau khi tốt nghiệp trung học không nói hai lời báo liền đi thi, mặc dù cha mẹ rất phản đối, nhưng các huynh đệ cố gắng cùng ủng hộ, nên hần thuận lợi thi vào. Sau khi tốt nghiệp bị phân đến cảnh cục, dù là chức vụ nhỏ nhưng hần cũng vui vẻ không nề hà việc gì. Dù vừa mới bắt đầu cũng chỉ là bưng trà đưa nước thôi.

Từng chút một dựa vào chính mình cố gắng phấn đấu. Từ chức vụ nhỏ lên thành chức vụ lớn, ông trời biết

hắn đã đổ bao nhiêu mồ hôi. Chỉ là mỗi một lần chấp hành nhiệm vụ, hắn cũng hỏi qua chính mình tại sao như vậy cố chấp làm cảnh sát, ngay cả mạng cũng có thể không cần.

Sau khi gặp Trần Tam Lục, hắn đã có đáp án rồi.

Có lẽ nhân tiện chỉ là vì cùng cậu gặp nhau.

“... Lược Thương, anh đang suy nghĩ cái gì vậy?” Trần Tam Lục nghiêng đầu nhìn ánh mắt nhu tình đang nhìn mình nhưng lại thất thần của Thôi Lược Thương, liền nhỏ giọng hỏi. Người bị hỏi phục hồi tinh thần lại, cười cười nói không có gì, sau đó cúi đầu hôn trộm lên mặt cậu một cái.

Mặc dù biết nơi này trước sau mười lăm mét đại khái cũng không có sinh vật nào xuất hiện, cũng không có người chứng kiến, nhưng vốn vẫn là ở bên ngoài, Trần Tam Lục mặt liền đỏ rồi.

Chờ xe tới, bởi vì từ giao khu đến trung tâm thành phố khoảng nửa giờ, hai người liền dựa vào đối phương ở trên xe hoàn lại đánh một giấc.

Bởi vì bọn họ cũng không muốn nói cho đối phương biết tối hôm qua rất kích động nên cũng có chút mất ngủ.

Nhà sách lớn nhất ở trung tâm thành phố ở trong một tòa nhà có sáu tầng. Mỗi một tầng chứa hàng vạn quyển sách. Đối với người yêu sách mà nói, quả thực chính là thiên đường. Từ sách giáo khoa đến tạp chí, tiểu thuyết, mạn hoạ* cái gì cũng có.

*Mạn hoạ: Manga

Thôi Lược Thương đi theo Trần Tam Lục đông tây dạo chơi, chứng kiến cậu cầm một quyển sách hứng thú mở ra đọc, hắn nhân tiện cũng đi theo đến cầm một quyển giống vậy xem một chút, vừa mở ra thì ôi trời, tất cả đều là chữ. Sau đó hắn lẳng lặng gật đầu, trả trở về.

Trần Tam Lục chọn sách đọc chăm chú, Thôi Lược Thương buồn chán đi một vòng, muốn nhìn một chút vạn nhất có tên nào ăn cắp vặt, nhân tiện mang về xử lý...

Kết quả đi một vòng cũng không thấy được ai ăn cắp, ngẫu nhiên phát hiện một quyển mạn hoạ, mở ra hai trang cảm giác được thú vị, liền cầm trong tay trở về tìm Tam Lục.

Đi qua một giá sách chính là khu chứa các loại sách cao thâm mà người bình thường sẽ không xem nổi, chỗ to như vậy liền thấy Trần Tam Lục ở đằng kia, nhón chân không biết tìm sách gì.

Thôi Lược Thương im lặng đi tới, dán vào lưng Trần Tam Lục, thân thủ giúp cậu đem quyển sách lấy xuống.

“... Cảm ơn Lược Thương...” Trần Tam Lục ngẩng đầu nhìn hắn cười cười. Vừa định với tay lấy sách, Thôi Lược Thương nhưng lại nâng cao tay bắt cậu nhún người lên, sau đó cúi đầu hôn cậu.

Biết Trần Tam Lục da mặt mỏng, cho nên cũng không có hôn sâu, chỉ là hôn phớt, sau đó Thôi Lược Thương mỉm cười đem sách nhét vào trong tay cậu.

Trần Tam Lục tuy xoay đi không nhìn hắn nhưng lỗ tai phấp hờng của cậu đã thể hiện rõ rồi.

Hai người mua hết sách đã vốn là giữa trưa, Thôi Lược Thương cầm trong tay túi sách, nghe Trần Tam Lục đề đề cử mấy tiệm ăn.

“... Em muốn ăn cái gì?” Chờ Trần Tam Lục nói xong, Thôi Lược Thương lập tức hỏi ngược lại.

“... Uh... Chúng ta đi nếm thử món ăn tây đi. Cách đây không xa có nhà hàng mới mở nghe nói ngon lắm oh...”

“Hảo, như vậy đi chỗ đó đi.”

Thấy Trần Tam Lục hai mắt sáng rõ, Thôi Lược Thương biết cậu hẳn là đã sớm nghe các thầy cô trong trường nhắc tới nơi này, chắc là muốn đi lâu rồi.

Chỉ tiếc chính mình ngày nghỉ thời gian quá ít, thường ngày tan làm về nhà cũng đã tối mịch, làm sao có thời giờ mượn xe đến nội thành đi ăn bữa cơm.

Hai người tính xong liền cùng nhau đi.

Thôi Lược Thương gạt đầu, nghĩ thầm lộ trình vốn là không xa... Nhưng là em cũng phải nhớ em mua bao nhiêu là sách ah...

“... Lược Thương, có nặng hay không? Hay là em giúp anh...”

“Không cần! Không nặng đâu, đi thôi.”

Tâm lý nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng không thể nói như vậy. Thôi Lược Thương chính là đang minh chứng cho cái gì gọi là ‘tử yếu diện tử hoạt thụ tội’*. Bất quá, trước mặt người mình yêu, có thể nào để mất mặt. Đúng không.

* : ý chỉ mấy người vì thể diện mà làm khổ bản thân.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi, đột nhiên từ ven đường lao ra một người đưng trúng Trần Tam Lục, khí lực quá mạnh đem cậu thiếu chút nữa đẩy té nhào.

Thôi Lược Thương cuống quít buông túi, một bả đỡ Trần Tam Lục, quay đầu quát: “Hai mắt ngươi để làm gì hả!”

“Lược Thương! Tiền! Túi tiền bị trộm đi rồi!” Trần Tam Lục sờ sờ túi tiền, bối rối đứng lên.

Chỉ thấy Thôi Lược Thương hai mắt trầm xuống, đỡ Trần Tam Lục xong liền nhanh chóng đuổi theo. Cậu cũng nhanh chóng chạy theo hần.

Thôi Lược Thương vốn nổi danh trong cảnh cục là chạy nhanh nhất, chỉ chốc lát liền bỏ xa Trần Tam Lục. Cậu vừa thở vừa chạy đuổi theo, cuộc đời lần đầu tiên hận chính mình khi còn bé tại sao khi học thể dục không lo chạy nhiều hơn...

Chờ cậu thật vất vả đuổi kịp, nhưng lại thấy Thôi Lược Thương cùng tên trộm đánh nhau, hơn nữa tên kia trong tay còn cầm con dao.

“Lược Thương!!” Trần Tam Lục lại càng hoảng sợ nhân tiện hướng bên đó chạy tới.

“Dừng tới đây!!!” Nghe được tiếng Trần Tam Lục, Thôi Lược Thương nhất thời phân tâm, cánh tay liền bị dao đâm vào. Quay đầu nghĩ phải ngăn cản Trần Tam Lục, nhưng lại thấy cậu bởi vì chính mình bị thương mà chạy đến nhanh hơn.

Tên trộm ngẩng đầu nhìn thấy Trần Tam Lục đã chạy tới, một bả đẩy Thôi Lược Thương ra, giơ dao chuẩn bị chờ Trần Tam Lục chạy tới.

“Tam Lục!!!”

Nhìn tên trộm hướng mình chạy tới, Trần Tam Lục lại càng hoảng sợ, dừng lại nhắm chặt hai mắt. Nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn, ngược lại nghe được tên kia buồn bực hừ một tiếng. Mở mắt len lén nhìn một chút liền thấy có người che ở trước mặt.

Đồ Tô thu hồi nắm tay đánh vào bụng tên đó, vuốt vuốt cổ tay, thừa dịp hần chưa định thần vừa lại nhấc chân hung hăng đá vào bụng hần, một cước đem người đạp ra xa.

Thôi Lược Thương ở phía sau rất ăn ý mà đón người, xắn tay áo nhân tiện một quyền đâm tới.

“... Đồ Tô? Đệ như thế nào ở chỗ này?”

“... Ah, gần đây là nhà xuất bản. Đệ đến giao bản thảo, sau đó định cùng sư huynh đến ăn cơm...” Đồ Tô nhún vai, chỉ chỉ phía đối diện, nhưng lại không thấy Lăng Việt “Ừa, người đâu.”

“Đồ Tô cẩn thận!!” Không đợi Đồ Tô quay đầu, chỉ nghe thấy Trần Tam Lục một tiếng kêu to.

Sau khi quay đầu liền nhìn thấy Lăng Việt đã chạy tới, một tay ôm mình vào trong ngực, một tay chặn con dao đang lao tới.

Nguyên lai tên nọ còn có đồng bọn, chứng kiến đồng bọn bị hai người chế phục liền len lén từ đối diện chạy tới, nghĩ muốn đối với Đồ Tô xuống tay. Bị Lăng Việt thấy liền ngăn lại.

“... Sư huynh!” Đồ Tô giật mình gọi một tiếng, sau đó dìu Lăng Việt đẩy ra sau, một quyền hướng người nọ đánh mạnh. Người nọ thân thủ không tệ, thừa cơ né tránh. Đồ Tô thối một cái, nghiêng người đá vào.

Trần Tam Lục đứng ở một bên nhìn phía trước năm người đánh nhau, khẩn trương suy nghĩ, rốt cục lấy điện thoại ra tìm số đồng nghiệp của Thôi Lược Thương để gọi—— này tuyệt đối so với gọi 110 càng mau hơn.

Cuối cùng trong lúc chờ cảnh sát tới, tên trộm mặc dù đã bị ba người chế phục rồi, nhưng là Lăng Việt cùng Thôi Lược Thương cũng bị dao đâm bị thương vài chỗ, Trần Tam Lục nhìn thấy liền sốt ruột gọi điện thoại tới Lâm Hạo, nhờ cậu điều xe cứu thương tới.

“... Lược Thương, xin lỗi, nếu em không nói đi vào trong đó ăn cơm thì tốt rồi...” Nhìn trên giường bệnh là Thôi Lược Thương mặc trắng bệch vì mất máu, Trần Tam Lục vẽ mặt hối hận nói với hắn.

Thôi Lược Thương buồn cười nhìn Trần Tam Lục: “Chẳng liên quan gì cả, đừng có cái gì cũng nhận tội về mình” Vừa nói vừa vuốt tóc cậu.

“... Anh da dày, bị thương chút cũng không sao đâu.” Thôi Lược Thương cười cười, “Chủ yếu em không có việc gì là tốt rồi.”

Bên kia Đồ Tô mặt mày nhăn nhó. Lăng Việt thực sự là dở khóc dở cười.

Nhìn bên cạnh đang anh anh em em ngọt ngào, nhìn lại Đồ Tô Lăng Việt nhân tiện thật sự cảm giác buồn cười.

Hắn đương nhiên biết Đồ Tô là lo lắng cho vết thương của hắn, đồng thời vừa lại tại tự trách chính mình tốt xấu cũng là người tập võ, cư nhiên không chú ý tới có người sau lưng đánh lén, vì vậy mới khiến Lăng Việt bị thương.

Lăng Việt hiểu hết, cho nên nhìn Đồ Tô vẽ mặt nhăn nhó như vậy, mới cảm giác buồn cười.

“... Khụ, Đồ Tô.” Cảm giác nếu mình không mở miệng trò chuyện, hẳn là Đồ Tô nhà hắn sẽ tự trách mình đến chết, thấy Đồ Tô ngẩng đầu nhìn, Lăng Việt liền nói: “... Cho ta chén nước đi.”

“... Oh.” Đồ Tô gật đầu, xoay người cầm lấy bình thủy, rót nước nóng ra chén, quay đầu đưa cho Lăng Việt.

Lăng Việt cầm chén nước, cầm luôn tay Đồ Tô.

“... Sư huynh...”

“Đồ Tô không có việc gì là tốt rồi. Sư huynh cam tâm tình nguyện vì đệ bị thương, đừng tự trách.”

Nhìn Lăng Việt tươi cười ôn nhu, Đồ Tô gật đầu.

Bịch một tiếng cửa phòng bệnh bị đá văng ra, cắt đứt hào khí ngọt ngào bên trong.

Lâm Hạo xuất hiện tại cửa: “... Đừng giả bộ nữa, làm ơn dọn dẹp về nhà đi. Đều là bị thương ngoài da, về nhà chính mình thoa thuốc là hết, đừng nói đau khớp xương ngay cả gân cốt cũng đều bình thường không bị gì hết!”

Thôi Lược Thương cùng Lăng Việt tỏ vẻ rất vô tội.

Lâm đại thầy thuốc người chuyên phẫu thuật nên cảm giác tất cả đều bình thường đi. Không lẽ chảy máu trầy da cũng không tính vết thương sao...

18. Chương 15

Mở cửa thấy Lâm Hạo, Ninh Trí Viễn lập tức cười hì hì hỏi: “Như thế nào đột nhiên nghĩ thông suốt rồi dọn về ở hả?”

Lâm Hạo hừ một tiếng, không để ý Ninh Trí Viễn, lách người trực tiếp đi qua phòng khách lên lầu.

“... Hừm! Lâm Hạo! Tiểu tử ngươi bây giờ đối với đại ca không còn kính nể phải không!”

Đi theo sau Lâm Hạo mang theo hành lý của hai người là Trần Quân Bình nhìn Ninh Trí Viễn quay đầu hướng về phía cầu thang hét lên, hắn liền ha ha cười hai tiếng, thấy Trí Viễn quay đầu liếc mình, liền nhanh chóng nín cười.

Ninh Trí Viễn ánh mắt tràn ngập câu hỏi đệ đệ ta trở về còn người để làm chi cũng đi theo cùng nhau trở về. Trần Quân Bình một trận chột dạ...

“Em cũng đừng khắt khe như vậy, nhà chúng ta đoàn viên rồi không phải cũng rất tốt sao? Vừa lúc qua vài ngày nữa chính là trung thu rồi.” An Dật Trần đi tới một bả ôm thắt lưng Ninh Trí Viễn mượn lực đem người dời qua hai bước, cấp Trần Quân Bình một khoảng trống đường đi

Nhìn An Dật Trần bằng ánh mắt cảm kích, Trần Quân Bình mang theo hành lý vọt vào phòng khách thẳng đến trên lầu.

Quay đầu trừng mắt nhìn An Dật Trần muốn nói cái gì đó, nhưng lại chứng kiến phía sau cùng vào có bốn người, trong đó còn có hai người cũng bị thương, hai người họ cũng ngăn người.

“... Đây chuyện gì xảy ra?” An Dật Trần sắc mặt thoáng cái trầm xuống.

Lăng Việt cùng Thôi Lược Thương bị nhìn chăm chú liền chột dạ.

An Dật Trần mới vừa rồi hoàn lại mặt mang sắc cười, lúc này đã thay đổi thành sắc mặt lãnh khí. Bị ôm vào trong ngực khiến Ninh Trí Viễn cũng không có dũng khí tùy tiện nói chen vào.

“... Nói.”

An Dật Trần bây giờ rất tức giận. Nguyên do vốn là trong nhà khi mấy đệ đệ còn chưa có sinh ra thì chỉ có hắn cùng A Đình, cả nhà vẫn còn ở HongKong. An Dật Trần từ nhỏ bởi vì cơ thể yếu đã bị một số người khi dễ, A Đình vì bảo vệ hắn thường xuyên cùng người ta đánh nhau, sau đó thậm chí bởi vì không cẩn thận gặp phải xã hội đen, vì bận tâm người nhà mà gia nhập xã hội đen, nhân tiện càng lại thường xuyên mang theo một thân thương tích về nhà.

Mặc dù sau đó chuyển nhà tới nội địa, nhưng A Đình cũng thoát không được việc làm xã hội đen. Cho nên An Dật Trần trong ấn tượng của hắn đại ca chịu qua rất nhiều đả thương, thậm chí hoàn lại từng gặp nguy tánh mạng, không có chỗ nào mà không phải là bởi vì đánh nhau tạo thành.

Bởi vậy An Dật Trần tâm lý có chút ám ảnh, sau khi có bọn đệ đệ vì bảo vệ bọn họ không đánh nhau mà chính mình trở nên càng ngày càng khéo đưa đẩy, chính là hy vọng sau này các huynh đệ sẽ không có người nào bị thương.

Kết quả Thôi Lược Thương làm cảnh sát, Lăng Việt từ nhỏ đối với võ thuật cảm thấy hứng thú.

An Dật Trần không thể làm gì khác hơn là ngăn đình ninh vạn dặn dò bọn họ không cho ở bên ngoài đánh nhau. Cho nên lúc này chứng kiến bọn họ hai người mang theo băng gạc thương tích về nhà, An Dật Trần nhất thời không biết xảy ra cái gì, cũng mơ hồ có chút tức giận.

“... Nhị ca đừng nóng giận... Bọn đệ chính là bắt hai tên cướp... bọn hấn có dao nên chống cự...” Thôi Lược Thương nhanh chóng giải thích. An Dật Trần sắc mặt mới dịu đôi chút, quay đầu hướng Đồ Tô cùng Trần Tam Lục nghi hoặc.

“... Là thật, túi tiền của đệ bị trộm rồi Lược Thương mới đuổi theo...”

“Sau đó đệ cùng sư huynh vừa lúc ở con đường đối diện...”

“... Ta biết rồi. May là hai người không có việc gì, trước dìu bọn họ đi nghỉ ngơi đi.” An Dật Trần nhìn Trần Tam Lục cùng Đồ Tô cũng có chút sợ mình không tin mà bộ dáng khẩn trương, rốt cục thở phào nhẹ nhõm cười cười. Thân thủ muốn đi vỗ vỗ đầu hai người, lại được Ninh Trí Viễn lấy tay vuốt giận rồi.

Bất đắc dĩ mà nhún vai, nhìn bốn người lên lầu, An Dật Trần mới đem ánh mắt lo lắng thu trở về.

Ninh Trí Viễn tựa vào lòng An Dật Trần, nâng tay vuốt tóc hấn: “Đừng lo lắng, bọn họ không phải không có việc gì sao?” Suy nghĩ một chút, vừa lại bất đắc dĩ cười khổ mà nói ta xem như biết Lâm Hạo tại sao đột nhiên nghĩ muốn trở về.

Nhìn một chút người trong lòng, gật đầu.

Hấn đương nhiên biết không có việc gì là tốt rồi, cũng biết bọn đệ đệ cũng đã trưởng thành, nhưng vẫn là cảm giác được có chút sợ. Lặng lẽ thở dài, nhìn Ninh Trí Viễn hai mắt tràn đầy ý cười nhân tiện không nhận được cùng nhau cười.

“... Tiểu thiếu gia khổ cực rồi.” Cúi đầu hôn trán Ninh Trí Viễn. Người bị hôn khó hiểu nhú nhú mày, ngẩng đầu hỏi ta như thế nào khổ cực.

An Dật Trần nhưng lại chỉ là cười mà không nói.

Ninh Trí Viễn luôn ngoài miệng oán giận nói bọn đệ đệ trưởng thành không nghe lời, nhưng là có chuyện gì cậu tuyệt đối vốn là người thứ nhất lao tới.

An Dật Trần mặc dù coi như là dạy dỗ bọn đệ đệ lớn lên, nhưng là hấn khi còn bé dù sao cũng nhận thức qua cảm giác có ca ca bảo vệ. Nhưng Ninh Trí Viễn không giống rồi, cậu là lão Đại, không thể cùng bọn đệ đệ tranh giành, muốn toàn tâm toàn ý mà bảo vệ cùng nỗ lực. An Dật Trần vốn là nhận thức qua ca ca đối với chính mình thật là tốt liền sau đó gặp bội mà thương yêu bọn đệ đệ.

Bây giờ bọn đệ đệ trưởng thành độc lập rồi, Ninh Trí Viễn gặp An Dật Trần toàn tâm toàn ý thương yêu bảo vệ, tính chất tiểu hài tử khi còn bé không biết như thế nào thể hiện liên dần dần bộc lộ. Cho nên Lâm Hạo có đôi khi cũng cười nhạo đại ca bỗng dưng ngây thơ, cùng cậu đấu võ mồm, lén lại cùng An Dật Trần nói, như vậy đại ca so với lúc cau mày lo lắng bọn họ nhìn tốt hơn nhiều.

“... Đại ca! Tại sao phòng đệ biến thành nhà kho hả!” Trên lầu truyền đến một tiếng kêu to của Lâm Hạo, cắt đứt tâm trạng lãng mạn của hai người.

Ninh Trí Viễn gãi gãi đầu, từ trong lòng An Dật Trần tách ra hướng trên lầu đi đến.

Biệt thự hai tầng phòng rất nhiều, bọn họ lúc đầu nhân tiện sửa lại năm gian phòng ngủ, sau đó Lâm Hạo không ở bao lâu liền đi ra ngoài, phòng cậu vì vậy mà bỏ không. Thời gian đã lâu, Ninh Trí Viễn liền đem một vài thứ không dùng nữa tổng vào phòng Lâm Hạo.

Mới vừa rồi nhận được điện thoại của cậu nói trở về, Ninh Trí Viễn nhìn một chút căn phòng, dứt khoát quyết định đem phòng trống cạnh thư phòng dọn dẹp ra sau đó đem giường Lâm Hạo mang tới...

Vừa lên lầu nhân tiện chứng kiến Lâm Hạo tức giận xoa thắt lưng đứng ở cửa phòng, A Đình phụ trách khiêng giường đang tựa vào tường bất đắc dĩ nhìn về phía Ninh Trí Viễn.

“... Ai cho đệ mang đi ra ngoài.”

“Đệ cho dù mang ra cũng là của phòng đệ ah! Ca cư nhiên biến thành nhà kho!”

“... Ai nha, đệ trước tiên ở phòng trống kia đi, vài ngày nữa dọn dẹp rồi vào ở!”

Nhìn huynh đệ hai người đấu võ mồm, mọi người bất đắc dĩ buông tay. A Đình cảm giác được chính mình cùng An Dật Trần cũng đem giường mang qua xong hết rồi, nơi này hẳn là không còn chuyện gì... Hắn liền xoay người vào phòng nắm tay Khương Hi Vũ dắt xuống lầu.

Trần Quân Bình nhìn huynh đệ họ đấu đến mặt đỏ tới mang tai, liền đến giảng hòa: “Được rồi được rồi, A Hạo, chúng ta cũng là đột nhiên trở về không phải sao. Qua vài ngày nữa dọn dẹp hảo chúng ta liền dọn về gian phòng này có được hay không?”

An Dật Trần đi đến sau lưng Ninh Trí Viễn ôm một cái, mang theo ý cười nói: “Đã sớm nói với em không nên đem phòng Lâm Hạo chiếm lấy rồi, thật là....”

“Em...!” Ninh Trí Viễn giãy dụa quay đầu nhìn An Dật Trần, vừa lại len lén liếc mắt một cái nhìn Lâm Hạo đang tức giận, thở dài: “... Được rồi, đại ca sai rồi. Cho ta một tuần, cam đoan đem phòng đệ dọn dẹp sạch có được hay không?”

Lâm Hạo hôm nay đại khái tâm tình cũng không tốt, hừ một tiếng xoay người vào căn phòng tạm thời, Trần Quân Bình nhìn Ninh Trí Viễn bậm môi, hắn liền cười hai tiếng.

Lâm Hạo cạch một tiếng đóng cửa lại.

“... Lâm Hạo tiểu tử ngươi không nên đập cái mũi lên mặt ah~! Ta cũng xin lỗi rồi, ngươi hoàn lại muốn thế nào hả! Đi ra nói rõ cho ta!”

An Dật Trần nhìn Trần Quân Bình cười khở, vừa lại nhìn Ninh Trí Viễn ra sức phá cửa, nhún vai, tiến lên ôm bả vai đệ đệ đẩy xuống lầu: “Theo thói quen là tốt rồi. Còn có...” Vỗ vỗ vai Trần Quân Bình “Hoan nghênh về nhà.”

Trần Quân Bình quay đầu đối với An Dật Trần cười cười: “Uh, đệ đã trở về, nhị ca.”

“... Đại ca! Ca ằm ĩ quá!” Cách vách hai gian phòng ngủ cánh cửa “ầm” một tiếng mở ra, Đồ Tô cùng Trần Tam Lục lộ đầu ra đối với Ninh Trí Viễn quát.”Lược Thương / sư huynh đang nghỉ ngơi ah! Ca nhỏ giọng một chút!”

“ ”

Khương Hi Vũ ngồi ở ghế salon phòng khách quay đầu nhìn hai người trên lầu xuống tới, há mồm ăn nhọ A Đình dứt, gật đầu nói: “... Uh, đại ca thật sự hảo ằm ĩ oh.”

Nghe được Khương Hi Vũ nói như vậy An Dật Trần khi khi một tiếng nhân tiện bật cười.

Ninh Trí Viễn nhìn Đồ Tô cùng Trần Tam Lục sau khi quát mình cũng “bịch” một tiếng đóng cửa, liền quay đầu nhìn một chút trước mặt là cánh cửa đóng chặt, yên lặng mà ôm ngực.

... Khí lạnh vây quanh mặt của ta, đệ đệ phản nghịch đã thương trái tim của ta.

Ninh đại ca hôm nay trái tim hảo tổn thương ah~.

19. Chương 16-1: Phiên Ngoại Trung Thu

Lâm Hạo có vẻ rất mệt mỏi.

Một tuần trước cũng đã bàn việc về nhà ở, kết quả phòng ngủ lại bị đại ca biến thành kho hàng, sau đó mấy ngày nay lại phải dọn dẹp sắp xếp... Quay qua quay lại, hôm nay vốn là trung thu rồi, Lâm Hạo cậu rớt cuộc cũng dọn xong.

Nhìn Ninh Trí Viễn ở bên trong sửa sang lại vài thứ cuối cùng, sau đó lâm vào trầm tư, Lâm Hạo có chút kỳ quái đi vào.

“... Ở trong rương là cái gì hả đại ca?” Lâm Hạo khom lưng nhìn vào trong đó.

“Àn? Ảnh chụp của bọn đệ ah... Năm đó lúc mang tới nơi này ta nhân tiện cũng mang theo rồi...” Ninh Trí Viễn vừa nói khom người lục lại cái rương, sau đó mò ra một quyển khá dày đưa cho Lâm Hạo: “Đệ xem, đây là của đệ.” Album ảnh không hề bám chút bụi nào, có thể nhìn ra được người bảo quản vô cùng kĩ lưỡng, thường xuyên lấy ra lật xem, thường xuyên lau chùi. Bìa ngoài vốn là tự làm nên rất đặc biệt, không giống mấy quyển album bình thường là hình ảnh phong cảnh.

Lâm Hạo nhìn quyển album có chút xa lạ, nét mặt quả thật vốn là cậu khi còn bé, bên dưới còn viết tên mình. Chữ viết vốn là của ba ba, liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Không biết nghĩ tới cái gì, Lâm Hạo đem nó đưa lại cho đại ca, sau đó chạy lại cái rương.

Ninh Trí Viễn ngăn người: “... Đây vốn là tất cả hình ảnh từ khi đệ sinh ra đến khi trưởng thành, còn trong rương là...” Tưởng rằng Lâm Hạo tìm kiếm cái gì nữa, Ninh Trí Viễn hảo tâm mở miệng nhắc. Nhưng lại thấy Lâm Hạo căn bản không có nghe, chuyên tâm mà lục lại gì đó.

Đột nhiên cười cười, Lâm Hạo rút ra một quyển dày nhất phía dưới, hắc hắc nở nụ cười.

“... Cười cái gì mà cười... Hả... Lâm Hạo tiểu tử đệ đứng lại cho ta!!!” Ninh Trí Viễn kỳ quái ngẩng đầu đi tới nhìn Lâm Hạo, nhưng liếc mắt một cái thấy được quyển album trong tay cậu vốn là hình của mình khi còn bé, lặng đi một chút liền nhào tới, Lâm Hạo lại nhanh hơn xoay người bỏ chạy.

Ninh Trí Viễn nhanh chóng đuổi theo.

“... Ha ha ha nhị ca tam ca tứ ca mau đến xem ảnh đại ca khi còn bé nè ha ha ha ha!!” Lâm Hạo ôm quyển album nhảy xuống lầu vọt vào phòng khách, mọi người trong phòng cũng bị thanh âm của cậu làm cho chú ý. Trong phòng bếp chuẩn bị bữa cơm đoàn viên là Lăng Việt Đồ Tô Trần Tam Lục cũng chạy ra, bộ dáng cực kì cảm thấy hứng thú.

An Dật Trần tại thư phòng làm việc nghe Lâm Hạo nói cũng liền bỏ chạy ra khỏi thư phòng xuống lầu.

Chờ lúc Ninh Trí Viễn xuống lầu thì một đám người đã vây quanh bàn trà xem ảnh chụp rồi, cậu liền thở dài. Đảo mắt suy nghĩ một chút, Ninh Trí Viễn cười một tiếng vừa lại xoay người trở lên lầu.

“... Đại ca lúc đây tháng trắng treo mồm mím hảo đáng yêu ah~...” Trần Tam Lục nhìn ảnh Ninh Trí Viễn nhân tiện không nhịn được cười. Theo kí ức mấy người bọn họ nhớ được, Ninh Trí Viễn đã là đại ca che chở bọn họ rồi, nói thật ngay cả ảnh chụp khi còn bé của cậu cũng không có xem qua.

“... Đại ca, nho nhỏ dễ thương ah~!” Khương Hi Vũ lật hai trang, liền thấy hình ảnh Ninh Trí Viễn tập đi mặc một cái tã còn đội mũ quả dưa vịn lan can, bộ dáng vô cùng vui vẻ, sau đó chỉ chỉ ảnh chụp, quay đầu đối với A Đình nói.

Lâm Hạo cảm khái một chút đại ca khi còn bé như vậy đáng yêu.

Lăng Việt hảo tâm rút khăn giấy khăn đưa cho An Dật Trần bên cạnh đang chảy máu mũi: “... Nhị ca có khỏe không.” Tiếp nhận khăn giấy gạt đầu, An Dật Trần nhìn không chớp mắt mở ảnh chụp.

“... Khụ. Bỏn thiếu gia nơi này có toàn bộ ảnh chụp của Tam Lục Đồ Tô Hi Vũ cùng Lâm Hạo, có một không hai nha.” Ninh Trí Viễn thanh âm từ phía sau bay tới, mang theo ý cười. Chín người quay đầu lại. Sau đó cậu thành công mà hấp dẫn ánh mắt bốn người trong đó.

Nhìn Ninh Trí Viễn ôm bốn quyển album, Đồ Tô cùng Lâm Hạo khoe miệng méo xệch, theo phản xạ nhân tiện tiến lên muốn giật lấy. Kết quả bị Lăng Việt cùng Trần Quân Bình nhanh tay đoạt trước rồi. A Đình cùng Thôi Lược Thương cũng không biết từ lúc nào chạy tới, một người đoạt một quyển.

Nhìn theo tên viết trên bìa, Lăng Việt đưa cho A Đình, A Đình đưa cho Trần Quân Bình, Trần Quân Bình đưa cho Thôi Lược Thương, Thôi Lược Thương đưa cho Lăng Việt. Trao đổi xong bốn huynh đệ hài lòng mà gạt đầu, ôm về ghế sa lon.

“... Hừ, các đệ vẫn còn non lắm.” Nhìn Đồ Tô cùng Lâm Hạo trừng mắt với mình, Ninh Trí Viễn thoải mái cười một tiếng.

Trần Tam Lục thật ra cảm giác cũng không có gì, thấy Thôi Lược Thương ôm album của mình, cũng rất tự nhiên đi tới cùng nhau xem. Sau đó album của Ninh Trí Viễn bị bỏ trên bàn, chỉ còn Khương Hi Vũ cùng An Dật Trần hai người nhìn.

“... Trời ơi Tam Lục, này là chuyện gì xảy ra? Bị ai đánh hả?” Thôi Lược Thương giật mình, phát hiện Trần Tam Lục lúc học tiểu học, ảnh chụp hẳn là tham gia hội thao, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lại có vết bầm. Nhíu nhíu mày quay đầu hỏi cậu. Trần Tam Lục nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “... Đây là lúc tiểu học, em cũng không nhớ rõ lắm...”

“... Đồ Tô...” Lăng Việt cũng lật ra chỉ chỉ ảnh Đồ Tô tại hội thao, mặt cũng như Trần Tam Lục dán băng dính.

Trần Quân Bình cũng thấy ảnh của Lâm Hạo, có chút không đành lòng nhìn thẳng mà xoay chỗ khác. Sau đó ba người ngẩn người, quay đầu nhìn về phía A Đình cùng An Dật Trần.

Hai người cúi đầu lật lật, cũng tìm ra ảnh chụp hai người còn lại trong hội thao.

Năm quyển album đặt trên bàn, nhìn rõ ràng là cùng một bộ giáo phục của trường, chính là năm người học năm lớp liên tiếp, trừ ra Ninh Trí Viễn trên mặt không bị bầm, ngay cả Khương Hi Vũ trên trán cũng dán một miếng băng dính nhỏ nhoi.

Chứng kiến một đám người ánh mắt nghi hoặc nhìn mình, Ninh Trí Viễn không thể làm gì khác hơn là hồi

tưởng lại.

Năm ấy Ninh Trí Viễn học lớp năm, bọn đệ đệ từ lớp một đến lớp bốn, bọn họ năm người cùng học chung một trường. Ngày đó vừa mới tan học, đã bị chủ nhiệm lớp nói đến phòng hiệu trưởng bảo lãnh bọn đệ đệ.

Cha mẹ vừa lúc hai ngày trước bởi vì công việc bay ra nước ngoài rồi, Ninh Trí Viễn cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là thu dọn cặp sách đi đến đó, một bên vừa đi vừa nghĩ vốn là Hi Vũ vừa lại không muốn học hay là Đồ Tô vừa lại đánh nhau rồi, hoặc là Lâm Hạo gây sự hay là Tam Lục bị khi dễ... Kết quả tuyệt đối không nghĩ tới khi vào đó, nhân tiện nhìn thấy bốn đệ đệ lớn nhỏ sắp hàng chờ cậu.

Ninh Trí Viễn nhìn thấy cảnh này dưới chân vừa trượt thiếu chút nữa té rồi. Cũng may cậu còn giữ thăng bằng được, kiên trì đến trước mặt bốn giáo viên, một bên xin lỗi cam đoan nhất định về nhà hảo hảo quản giáo bọn đệ đệ một bên vỗ ngực nói lần sau bọn họ sẽ không dám tái phạm... Sau đó mới dẫn bốn đệ đệ đi ra khỏi phòng.

Quay về phòng học lấy túi cho bọn đệ đệ, nhìn một chút tiểu Lâm Hạo khi đó mới học lớp một, sau đó khom lưng ẵm lấy, tay dắt tiểu Hi Vũ đi về.

Tiểu Tam Lục cùng tiểu Đồ Tô nhìn đại ca không nói lời nào, cũng không dám lên tiếng, không nói một tiếng theo sát phía sau đại ca. Mãi cho đến lúc cách trường học hảo xa, Tiểu Tam Lục nhìn đại ca này giờ không nói gì, rốt cục không nhịn được liền đứng ở trên đường khóc lên: “Ồ oa —— đại ca đừng giận, chúng đệ không phải cố ý...”

Chứng kiến Tiểu Tam Lục khóc, theo ở bên cạnh là tiểu Đồ Tô cũng chớp chớp hai mắt đỏ hoe, bàn tay nhỏ bé nắm chặt quai đeo của balo, cắn môi cúi đầu.

Ninh Trí Viễn bắt đầu thở dài, xoay người đem Lâm Hạo đặt xuống, sau đó sờ sờ đầu Trần Tam Lục: “... Đừng khóc, đại ca đâu có tức giận, vốn là lo lắng cho các đệ” Nhìn Tiểu Tam Lục cái hiểu cái không gật đầu, nhưng vẫn đang sụt sịt khóc, có chút khổ não mà thở dài: “... Ngoan... đừng khóc, nói cho đại ca nghe các đệ xảy ra chuyện gì? Tam Lục đệ cho tới bây giờ chưa hề đánh nhau, hơn nữa đệ cũng lớp bốn rồi...”

Nghe được Ninh Trí Viễn nói chính mình chưa bao giờ đánh nhau, Trần Tam Lục càng ủy khuất khóc lớn hơn nữa: “Tam Lục không có đánh, bọn họ đụng vào Tam Lục, Tam Lục làm rơi sách trên mặt đất, Tam Lục đi nhặt thì bọn họ cứ tới tới đánh Tam Lục... Tam Lục không có đánh lại... Ồ...” Ninh Trí Viễn cắn môi, nhớ lại mới vừa rồi cô giáo của Trần Tam Lục có nói loáng thoáng về bọn tiểu tử kia, trong lòng liền quyết định ngày nào đó phải đi giáo huấn bọn nó mới được. Sờ sờ đầu Tam Lục, Ninh Trí Viễn ôn nhu nói: “... Tam Lục ah~, đại ca mặc dù không cho đệ đánh nhau, nhưng là sau này gặp phải loại tình huống này nữa nhất định phải nhớ đánh trả! Không nên khách khí!”

“... Đồ Tô thì sao?” Thấy Trần Tam Lục gật đầu, hình như rốt cục ngừng khóc rồi, Ninh Trí Viễn quay đầu hỏi Đồ Tô.

Đồ Tô kéo kéo quần áo, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: “Bọn họ nói Tình Tuyệt không ai nuôi!! Đem Tình Tuyệt khi dễ làm cho bạn ấy khóc!!” Cây ngay không sợ chết đứng, bộ dáng đó của Tô

Tô làm cho Ninh Trí Viễn phì một tiếng nở nụ cười.

“... Ân, được rồi, lý do này ta cũng phê chuẩn rồi...” Võ vờ vai Đồ Tô. Ninh Trí Viễn nghiêng đầu nghĩ tới ngày mai phải tìm chủ nhiệm lớp Đồ Tô hảo hảo nói một chút vấn đề này, khi dễ nữ hài tử là sao. Cha mẹ của hai huynh muội Phong Tình Tuyết gặp tai nạn qua đời sớm, hơn nữa lại ở sát bên nhà, Đồ Tô bảo vệ Tình Tuyết cũng là không sai.

Nghiêng đầu nhìn Khương Hi Vũ trên trán trầy một mảng, cậu liền sờ túi lấy miếng băng dán cẩn thận dán lên. Khương Hi Vũ tròn mắt nhìn, không đợi Ninh Trí Viễn mở miệng chính mình đã trả lời: “... Hi Vũ không có đánh nhau, Hi Vũ chỉ là không cẩn thận ngã sắp xuống, sau đó đề lên một bạn học, hấn liền khóc.” Ninh Trí Viễn gật đầu, nghĩ thầm mâu thuẫn đơn giản của bọn nhỏ chỉ có vậy...Giáo viên chủ nhiệm lại biến thành chuyện lớn ah~.

Quay đầu nhìn Lâm Hạo nhỏ nhất nhưng hình như bị thương nhiều nhất, Ninh Trí Viễn ánh mắt nhìn nhìn biểu hiện đệ phải trình bày lý do rồi.

Lâm Hạo hừ một tiếng, ngắt đầu: “Bọn họ nói đệ ngoại hình khó coi!”

Ninh Trí Viễn yên lặng nhìn chằm chằm Lâm Hạo vài giây, sau đó nhẹ nhàng vò vò đầu cậu: “... Đệ có chút tiền đồ có được hay không.”

“... Sau đó vừa lúc ngày thứ hai vốn là hội thao, ba mẹ gọi điện thoại muốn ta chụp ảnh lưu lại... Nợ vậy huynh đệ không thể làm gì khác hơn là dùng ngoại hình này chụp rồi.” Ninh Trí Viễn kể xong liền cầm tách trà lên uống.

Trần Quân Bình ôm album Lâm Hạo cười đến té khỏi ghế sa lon: “... Ha ha ha ha A Hạo, em quả thực tuyệt vời ah~...”

Lâm Hạo có chút mất mặt đánh vào gáy Trần Quân Bình, hấn sau đó liền thu hồi tiếng cười.

An Dật Trần lật tiếp mấy trang, thấy được ảnh Ninh Trí Viễn trên mặt bị bầm tím, có chút đau lòng mà dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó quay đầu hỏi: “... Vậy này là chuyện gì xảy ra hả?” Ninh Trí Viễn ân một tiếng, quay qua nhìn một chút ảnh chụp kia. Sờ sờ cằm trầm tư trong chốc lát...

“... Oh... Hình như là lúc bốn đứa bị bọn bắt lương khi dễ đi...” Ninh Trí Viễn nghiêng đầu suy nghĩ một chút “... Mẹ em nhìn thấy em về nhà bộ dáng vô cùng thê thảm thì phản ứng đầu tiên không phải là lo lắng mà là xoa người cầm máy ảnh chụp ảnh lưu lại ah~.”

Phụt.

Phòng khách rộ lên một tràng cười.

Năm ấy bọn bắt lương không biết từ đâu xuất hiện gần trường học, chuyên môn canh chặn bọn tiểu đệ học tiểu học đi về để đánh cướp tiền.

Năm ấy Ninh Trí Viễn vừa lúc đầu tháng ba bề bọn chuẩn bị thi tốt nghiệp. Bọn đệ đệ tan học thì cậu còn đang học thêm, cho nên trách nhiệm dắt bọn đệ đệ về nhà giao cho Trần Tam Lục. Kết quả bốn người trên đường về nhà nhân tiện gặp bọn bắt lương chặn lại.

Trần Tam Lục khi đó mặc dù đã lớp bốn, nhưng là còn chưa phát triển, vừa lại khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn như tiểu đệ tử lớp nhỏ, cho nên bọn bắt lương thấy phía sau còn có ba tiểu đệ nhỏ hơn, liền chặn lại hù dọa rồi.

Nam sinh trung học vóc dáng cũng cao, lại bày ra một bộ hung ác khiến tiểu Lâm Hạo sợ hãi liền nấp sau các ca ca. Khương Hi Vũ cũng sợ hãi, nép sau Đồ Tô không dám lộn xộn. Trần Tam Lục che ở trước mặt ba đệ đệ, lớn tiếng hỏi bọn hán muốn làm gì.

“... Hắc hắc, các tiểu đệ đệ, cho bọn ta mượn chút tiền xài nga~.”

Trần Tam Lục mắt thấy trốn cũng không thoát, đánh cũng không lại những người này, không thể làm gì khác hơn là nhân tiện đem hết tiền tiêu vặt trên người đưa cho bọn họ.

Sau lại về nhà nghĩ sợ cha mẹ cùng Ninh Trí Viễn lo lắng, bọn họ cũng không bị thương, sẽ không đem chuyện này nói ra.

“... Ai, Trí Viễn, cậu gần đây cũng không đưa bọn đệ đệ về nhà ah.” Lạc Nhan nhìn Ninh Trí Viễn đang viết bài có chút uể oải đuổi người, liền muốn tìm một đề tài cùng cậu trò chuyện.

Ninh Trí Viễn cắn bút nhìn bài toán trong vở, đáp lại là giao cho nhị đệ dẫn bọn họ về nhà.

“... Nhưng là mình cảm giác được nhị đệ của cậu rất dễ bị khi dễ nha...” Lạc Nhan xoay xoay cây bút “Cậu không có nghe nói gần đây cạnh trường có bọn bắt lương sao?”

Ninh Trí Viễn ngẩn người, ngừng động tác, quay đầu hỏi Lạc Nhan: “... Cái gì? Bắt lương?”

“... Ân, nghe nói khá nhiều tiểu đệ tử đều bị đánh cướp tiền nếu đi qua đó.”

Lạc Nhan vừa dứt lời, liền thấy Ninh Trí Viễn vỗ bàn đứng lên, bối rối thu dọn cặp sách vọt ra cửa.

Ninh Trí Viễn đột nhiên đã nghĩ đến số tiền tiêu vặt của bốn đệ đệ mấy ngày nay. Bọn họ cơm trưa cũng không trở về nhà ăn, đều ăn tại trường học, cho nên mỗi ngày trên người cũng có một chút tiền đi. Nhưng là bọn nhỏ chưa từng một lần sử dụng... Lại đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua cùng Trần Tam Lục tắm, loáng thoáng nhìn thấy hai bên cánh tay cậu hình như có vài lần đỏ.

Lúc ấy cũng không suy nghĩ nhiều, Ninh Trí Viễn khờ dại tưởng rằng tiền dùng mua đồ chơi hết rồi. Bấy giờ nghe Lạc Nhan nói đến bọn bắt lương, Ninh Trí Viễn mới biết. Sốt ruột chạy đi, rốt cuộc đã nhìn thấy bốn thân ảnh quen thuộc.

Nấp vào chỗ rẽ khuất, nhân tiện thấy được bọn họ. Năm sáu tên học sinh trung học, đứa cầm đầu nắm áo Trần Tam Lục kéo lên, sau đó giơ nắm tay, Ninh Trí Viễn ngẩn người, tức tốc lao tới.

Lúc Trần Tam Lục cảm giác được hai chân bị nâng lên khỏi mặt đất, cậu sợ hãi quay đầu chứng kiến Lâm Hạo cùng Khương Hi Vũ gắt gao ôm Đồ Tô kêu tên mình, trên mặt nước mắt ngấn dài, cậu liền cắn răng hét: “... Đồ Tô, mau dẫn Hi Vũ cùng Lâm Hạo chạy đi...”

Hôm nay mấy người bắt lương kia sau khi lấy tiền rồi, phát hiện món đồ chơi của Lâm Hạo cầm trong tay, Lâm Hạo không muốn đưa, bọn hắn liền tính đoạt lấy. Trần Tam Lục tất nhiên là không để cho bọn họ chạm vào đệ đệ mình, kết quả làm cho bọn hắn tức giận...

Ngẩng đầu thấy nắm đấm sắp sửa bay tới trước mặt, Trần Tam Lục bị hù dọa đến sợ nhắm chặt mắt. Phía sau Đồ Tô cũng sợ hãi: “Tam Lục ca —— “

Tiếp theo “bụp một tiếng” kèm theo thanh âm rên rỉ, Trần Tam Lục nhưng lại không cảm thấy đau, chỉ thấy mình đang bị nắm chặt bỗng buông lỏng ra, cả người sắp rớt xuống lại được người nào đó vững vàng ôm lấy rồi.

Trần Tam Lục mở mắt ra thấy Ninh Trí Viễn ôm cậu đặt xuống.

Ninh Trí Viễn kéo đám đệ đệ ra sau lưng, sau đó ngẩng đầu nhìn bọn bắt lương cười lạnh một tiếng: “... Đệ đệ của Ninh Trí Viễn ta là người các ngươi có thể khi dễ sao?” Lời còn chưa dứt đã hung hăng đá tên trước mặt một cước.

Bốn đệ đệ ôm nhau cùng một chỗ sợ hãi, nhìn Ninh Trí Viễn sát khí đằng đằng, nhìn qua thấy mấy tên kia xúm lại chỗ Trí Viễn đánh cậu, bọn đệ đệ càng lo lắng khóc to hơn: “... Đại ca...”

Nghe được bọn đệ đệ khóc, Ninh Trí Viễn lửa giận bốc lên lớn hơn nữa, xoay người đánh từng tên một.

Ninh Trí Viễn ngày đó một mình đem sáu tên to hơn mạnh hơn mình đánh ngã.

Lau khước miệng lưu lại vết máu, Ninh Trí Viễn xoay người ngồi xổm xuống ôm bốn người trước mặt, đem Lâm Hạo đang khóc to nhất ôm vào trong lòng, sau đó vuốt vuốt Tam Lục Đồ Tô Hi Vũ: “... Đừng khóc đừng khóc, đều là nam tử hán, khóc cái gì mà khóc.”

“... Đại ca... Đau...” Khương Hi Vũ một bên uất nghẹn một bên rút khăn tay trong túi đến nhẹ nhàng mà xoa xoa vết thương cho Ninh Trí Viễn.

“... Đại ca không đau, không có việc gì. Đi, chúng ta về nhà...” Ninh Trí Viễn đem Khương Hi Vũ ôm lên. Một tay ôm Lâm Hạo một tay ôm Hi Vũ, sau đó quay đầu đối với Trần Tam Lục cùng Đồ Tô nói mau nắm áo đại ca. Hai người gật đầu, tay nắm chặt hai góc áo Ninh Trí Viễn.

Phòng khách nhất thời an tĩnh xuống.

Lăng Việt lặng lẽ ôm Đồ Tô, năm đó hỏi cậu tại sao đến trường học võ, đáp án chính là vì bảo vệ người nhà.

“... Em cũng thật lợi hại...” An Dật Trần sờ sờ tóc cậu, dở khóc dở cười nói “... Một mình đánh cả sáu tên...” Ninh Trí Viễn nhìn hấn liếc mắt một cái, nhún vai: “... Đổi lại là anh cũng làm vậy thôi.”

An Dật Trần ngẩn người, ngẩng đầu nhìn A Đình cách đó không xa ôm Khương Hi Vũ cúi đầu xem ảnh chụp, cười gật đầu: “Đúng vậy, làm ca ca đều như vậy mà.”

“... Vậy sau đó bọn kia có đến làm phiền mọi người nữa không?” Thôi Lược Thương ngẩng đầu hỏi Trần Tam Lục, dựa theo giải thích của hấn khi còn đi học, loại sự tình này căn bản là vốn là oan oan tương báo khi nào dứt rồi...

Trần Tam Lục cười cười: “... Có ah, bọn hấn kêu phụ huynh đến trường tìm đại ca... Rõ ràng là bọn hấn kiếm chuyện trước, dám trở mặt nói là đại ca ra tay đã thương người...”

“... Sau đó ba mẹ phải chi tiền bồi thường bọn họ, nhưng là đại ca cũng bị đuổi học...” Lâm Hạo lật lật quyển album, nhớ lại nói.

“Đuổi học?” An Dật Trần quay đầu hỏi Ninh Trí Viễn, cậu thành thật gật đầu.

“... Sau đó đại ca đi vào phòng hiệu trưởng âm ỉ một trận, nghe nói thiếu chút nữa đem hiệu trưởng đánh luôn... Rốt cuộc là không đuổi học... Sau khi đại ca tốt nghiệp rồi, truyền thuyết tiểu bá vương còn lưu truyền trong trường ...” Đồ Tô tiếp lời Lâm Hạo nói.

An Dật Trần tròn mắt nhìn, đột nhiên vỗ bàn nở nụ cười: “... Ha ha ha ha tiểu thiếu gia em ngoại hiệu là tiểu bá vương chính là như vậy?! Đánh hiệu trưởng ha ha ha ha em quả là không tầm thường nha!”

“... Sau đó hấn là cũng không ai dám khi dễ nữa?” A Đình vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ, ngẩng đầu cười hỏi. Bốn người rất phối hợp mà gật đầu.

“... Đâu chỉ không dám khi dễ... Vừa nghe nói chúng ta là đệ đệ của tiểu bá vương, các học sinh cũng lập tức lui về phía sau ba nghìn thước ah...”

“... Ha ha ha ha ha ha có phải hay không còn có không cần thận dụng vào các người lập tức nhân tiện cúi

đầu chịu nhận lỗi ah? Ngày thứ hai sẽ là mang theo quà tặng để tạ lỗi?” An Dật Trần vỗ ghế sa lon cười lớn. Mọi người kỳ quái nhìn An Dật Trần, hỏi hắn như thế nào biết.

An Dật Trần nghe bọn hăn hỏi, cười càng lớn: “... Ha ha ha bởi vì ta cũng có kinh nghiệm qua ah...”

Tất cả yên lặng quay đầu nhìn A Đình. Có một đại ca là xã hội đen so với đại ca là tiểu bá vương thì uy lực càng lớn hơn...Chắc chắn.

Trần Quân Bình đột nhiên có điểm đau lòng cho các học sinh học cùng các ca ca. Hắn thở dài một cái, nhưng hình như nghe thấy được mùi khét, Trần Quân Bình mở miệng hỏi: “... Các ca ca không phải vừa lại không tắt lửa nhân tiện chạy đến rồi...”

Lăng Việt Đồ Tô Tam Lục ngẩn ra, ba người nhìn nhau vài giây liền luống cuống tay chân chạy đến phòng bếp.

Quả nhiên, nồi thịt kho trong bếp đã biến thành nồi than kho rồi....

Không có biện pháp không thể làm gì khác hơn là nấu lại, An Dật Trần cùng Ninh Trí Viễn phải đi ra ngoài mua lại thức ăn, mấy người còn lại ở phòng khách tiếp tục xem ảnh chụp.

Đợi được bữa cơm đoàn viên rốt cục nấu xong thì trời tối đen rồi. Lâm Hạo chạy đến ban công nhìn quanh rồi hồi lâu, thất vọng nói: “... Hôm nay cư nhiên trời đầy mây nhìn không thấy trăng đâu.”

Trần Quân Bình buồn cười vuốt tóc cậu nói: “Không sao, ánh trăng mười lăm sáng thua mười sáu mà. Ngày mai xem cũng không muộn.”

Khương Hi Vũ ngồi ở trước bàn nhìn hộp bánh trung thu được gói đẹp mắt, sau khi mở ra liền chọn cái lớn nhất, quay đầu nhìn A Đình, vừa lại nhìn Ninh Trí Viễn, cuối cùng là đem bánh trung thu cho Ninh Trí Viễn. Sau đó cái lớn thứ hai cầm đến đưa cho A Đình.

“Ai ai, Hi Vũ ca cho đệ nhân đậu xanh đi.” Lâm Hạo chạy lại lấy ghế ngồi xuống, sốt ruột nhìn Khương Hi Vũ nói. Người nọ gật đầu, tìm bánh nhân đậu trong hộp cấp Lâm Hạo.

“Cám ơn Hi Vũ ca ~ “

“... Không có gì...”

Trần Tam Lục cũng nhìn hộp bánh, quay đầu hỏi Thôi Lược Thương muốn ăn vị gì.

“Àn... Cái nào cũng được ah, em lấy một cái hai chúng ta cùng nhau ăn là đủ rồi.”

Trần Tam Lục gật đầu chọn một cái có trứng muối cầm lại.

“... Sư huynh ăn thập cẩm được không? Mấy cái khác đều toàn bánh ngọt thôi...” Đồ Tô nhìn mấy cái bánh trung thu còn thừa lại, bất đắc dĩ quay đầu hỏi Lăng Việt.

Lăng Việt đang lột tôm, nghe được Đồ Tô nói liền ân một tiếng, sau đó đem tôm đã lột xong đút cho cậu ăn.

Ninh Trí Viễn cầm bánh trung thu mở ra cắn một cái...

“... Nước nước nước?!!” An Dật Trần kỳ quái nhìn cậu đột nhiên nhảy dựng lên, liền đưa cậu ly nước. Nhìn tiểu thiếu gia uống hết ly còn chưa đủ, xoay người vào bếp tiếp tục uống, mọi người đều khó hiểu nhìn theo.

Chỉ thấy vỏ hộp bánh Ninh Trí Viễn đã xé có viết:

Chocolate trộn ớt siêu cay. (mình cũng không biết ở đâu ra loại bánh trung thu này nữa @@, nhưng tác giả viết sao mình đành dịch vậy thôi)

Mọi người yên lặng nhìn nhau một hồi, phát ra một trận cười vang.

“... Ha ha ha ha đại ca vô tội trúng đạn ha ha ha ha!”

“... Đại ca, làm sao vậy?” Căn bản không có ý thức được chính mình vô tình làm cho đại ca bị như vậy, Khương Hi Vũ cắn bánh trung thu, tròn mắt hỏi A Đình.

A Đình cười cười dùng khăn lau khóe miệng cậu: “... Không có chuyện gì, đại ca quen rồi.”

Khương Hi Vũ nghiêng đầu “ân” một tiếng

“Nào nào nào, uống một ly ~ trung thu vui vẻ ~” Lâm Hạo tay nâng ly rượu, vui vẻ nói.

Từ phòng bếp đi ra, Ninh Trí Viễn đem quả táo từ trong tủ lạnh ra thuận tay ném Lâm Hạo: “Lâm Hạo tiểu tử ngươi mỗi lần đại ca bị gì ngươi là cười vui vẻ nhất!”

Vuốt vuốt sau gáy bị quả táo đập vào, Lâm Hạo cầm quả táo vừa lại ném trở về: “Buồn cười tại sao không thể cười hả! Đại ca không nói lý lẽ nga~!”

Ninh Trí Viễn nấp sau An Dật Trần, quả táo hướng về phía mũi An Dật Trần đập vào.

An Dật Trần đang cầm ly rượu, quả táo bay tới vừa lại đập vào ly khiến rượu hắt hết vào mặt hắn.

Yên lặng buông dưa, hắn đứng lên rút theo Ninh Trí Viễn đang chạy trốn.

“... An...An Dật Trần, cũng không phải em đập vào anh, anh đuổi theo để làm chi!!!”

Cả bàn ăn ngồi xem trò náo nhiệt của hai người, Thôi Lược Thương gấp cho Trần Tam Lục thịt nướng, A Đình cho Khương Hi Vũ tôm lột, Đồ Tô gấp cho Lăng Việt cá chiên, Trần Quân Bình cùng Lâm Hạo cùng ly uống rượu.

Một tay kéo Ninh Trí Viễn lại ôm vào lòng, An Dật Trần cầm lấy ly rượu trên bàn nhét vào tay cậu.

“... Khụ, trung thu vui vẻ ~ cùng ly!” Mười người cùng nhau cùng ly, phát ra tiếng ‘keng’ vui vẻ.

20. Chương 16-2

Vì chúc mừng Lâm Hạo cùng Trần Quân Bình về nhà, mọi người có ý định đêm nay ở nhà nấu ăn mở tiệc. Đồ Tô nhân tiện mang theo Khương Hi Vũ lái xe đi đón Trần Tam Lục tan ca, ba người cùng đi siêu thị mua đồ ăn. Tại siêu thị hoàn lại gặp Lâm Hạo cùng Trần Quân Bình đi mua đồ dùng cá nhân, sau khi mua hết liền cùng nhau về nhà.

Tới cửa nhà lại gặp A Đình, Lăng Việt, Thôi Lược Thương tan sở về, ba người rất nhanh tay đi đến giúp Đồ Tô cùng Trần Tam Lục xách đồ.

A Đình muốn giúp Khương Hi Vũ xách túi, nhưng cậu lại lắc đầu, nhỏ giọng nói chính mình có thể xách. Nhìn quả thật túi cũng nhỏ, A Đình cười vuốt vuốt đầu cậu. Chứng kiến Khương Hi Vũ ánh mắt chờ mong được khen ngợi, cười càng thêm vui vẻ rồi.

“... Hi Vũ làm tốt lắm” Khương Hi Vũ được khen liền vui vẻ nở nụ cười, đi theo A Đình vào nhà.

Cánh cửa vừa mở ra, trước hết nghe được trong phòng khách là tiếng hét của Ninh Trí Viễn “An Dật Trần hỗn đản nhà anh lặp lại lần nữa xem?” Theo thanh âm hoàn lại có một vật gì đó hướng phía cửa bay đến.

Mở cửa là Đồ Tô nhìn thấy có cái gì bay tới điều kiện phản xạ nhân tiện nghiêng đầu né, theo ở phía sau là Thôi Lược Thương không phản ứng kịp nên hứng trọn.

Vô tội trừng mắt nhìn, Thôi Lược Thương thân thủ chụp lấy ‘hung khí’... Điện thoại di động của Ninh Trí Viễn.

Mấy người đang cửa yên lặng liếc nhau, từ từ men theo vách tường đi vào.

Chỉ thấy An Dật Trần cùng Ninh Trí Viễn hai người tại phòng khách giăng co, Ninh Trí Viễn sắc mặt xanh mét, hình như tức giận không nhẹ. An Dật Trần đưa lưng về phía mấy người họ nên nhìn không thấy vẻ mặt thế nào, nhưng cũng liếc mắt một cái nhân tiện chứng kiến hần tay nắm thành quyền có chút phát run.

Ninh Trí Viễn giương mắt nhìn mọi người vào nhà, tựa hồ là không có ý định âm ỉ nữa, quay đầu chuẩn bị đi. An Dật Trần lại không cho cậu cơ hội, một bả kéo cổ tay cậu hung hăng bóp chặt.

Mọi người nghe được An Dật Trần đè thấp tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Chưa nói rõ ràng ai cho em dám đi.”

Ninh Trí Viễn giấy dựa nhũ mày, rõ ràng là bị An Dật Trần làm đau rồi, nhưng lại chỉ là cắn răng, cũng không chịu mở miệng.

An Dật Trần cầm lấy cổ tay thuận thể muốn đem Ninh Trí Viễn kéo lại, lại đột nhiên bị Khương Hi Vũ chạy tới ôm lấy cánh tay, cau mày một bộ muốn khóc nhìn chằm chằm hẳn: “... Anh buông tay...đại ca...đau!” An Dật Trần nhìn Khương Hi Vũ vừa lại nhìn sắc mặt đã có chút tái nhợt của Ninh Trí Viễn, cánh tay liền buông lỏng, Ninh Trí Viễn nhân cơ hội vội vã rút tay xoay người đi.

Gỡ tay Khương Hi Vũ ra, An Dật Trần định chạy theo kéo Ninh Trí Viễn, lại bị Đồ Tô cùng Lâm Hạo ngăn trở.

Đồ Tô ôm cổ tay An Dật Trần, ánh mắt trầm xuống: “... Dật Trần ca, đừng ép ta động thủ.”

Lâm Hạo nhưng thật ra không có vẻ mặt như vậy dọa người giống Đồ Tô, nhưng là cũng mang vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn An Dật Trần: “Dật Trần ca, mặc kệ các anh tại sao âm ỉ, anh cũng nên trước tỉnh táo đi.”

Trần Tam Lục vội vã ném túi đồ, lôi kéo Khương Hi Vũ chạy lên lầu. Đồ Tô buông tay An Dật Trần, cũng cùng Lâm Hạo xoay người lên lầu.

An Dật Trần nhìn mấy người họ thân ảnh biến mất trên thang lầu, tức giận xoay người đá ghế sa lon. Không biết vừa lại nghĩ tới cái gì, mắng câu thô tục nhân tiện xoay người vào toilet.

Nghe trong toilet có tiếng nước ‘ào ào’, đoán là An Dật Trần đang rửa mặt tỉnh táo. Thôi Lược Thương vượt vượt điện thoại di động cùng cái mũi đỏ lên của mình do bị nó đập trúng, nghiêng đầu hỏi A Đình: “Đại ca... Anh từng thấy qua nhị ca như vậy tức giận chưa?”

A Đình lắc đầu: “... Nó khi còn bé thường xuyên bị người ta khi dễ phát khóc nào có tức giận vậy, trưởng thành vừa lại điềm tĩnh, tức giận người cũng nhìn không ra đâu.”

“Ai nói, tức giận mà tươi cười, nhìn thật dọa người.” Lăng Việt ở một bên nhắc tới Lâm Hạo cùng mấy người kia ném túi một bên, liền nhanh chóng đến xách.

Cửa toilet mở ra, An Dật Trần đi tới nhìn một chút A Đình cùng Thôi Lược Thương, quay đầu đi tới ghế sa lon đặt mông ngồi xuống.

A Đình cởi áo khoác và dây nịt, đi qua ngồi xuống cạnh An Dật Trần.

“... Chuyện gì xảy ra?”

An Dật Trần quay đầu nhìn A Đình, vừa lại cúi đầu, bộ dáng không muốn nói. A Đình nhún vai, thân thủ vỗ vỗ bờ vai của hắn nhân tiện an ủi: “Mặc kệ phát sinh cái gì, đại ca luôn đứng ở phía sau ủng hộ đệ.”

Nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ nói lời cảm ơn.

Thôi Lược Thương ở cửa phòng bếp nhìn phòng khách hai vị ca ca trao đổi không tiếng động, quay đầu đối với Lăng Việt nói cảm giác tình thế hoàn lại nghiêm trọng, cư nhiên đem nhị ca ức chế đến không nói được. Đảo mắt xong vừa lại nghĩ tới cái gì, liền cười nói: “... Ai nhị ca bình thường nuông chiều Trí Viễn ca như vậy, không nghĩ tới bây giờ dám đứng lên chống lại ah~.”

Lăng Việt nhìn Thôi Lược Thương liếc mắt một cái, nói: “Nói nhảm.”

“... Đồng ý.” Trần Quân Bình thêm vào một câu.

Ở phòng ngủ, Ninh Trí Viễn ôm cánh tay ngồi ở trên giường, bốn người khác ngồi quanh thành một vòng.

Ngẩng đầu nhìn vây quanh mình ngồi thành một cái kết giới là bọn đệ đệ, không biết như thế nào đã nghĩ nhớ bọn hắn khi còn bé quần quít nghe mình kể chuyện, cũng là như thế này đem cậu vây ở chính giữa ngồi thành một vòng, chuyên tâm nhìn chằm chằm chính mình.

Có chút buồn cười nói: “... Đừng vây quanh ta rồi, để làm chi vậy? Không phải nói buổi tối chúc mừng đệ cùng Quân Bình về nhà sao? Không cần đi làm cơm?” Vừa nói vừa sờ sờ đầu Lâm Hạo.

Mọi người cũng không nói tiếp, cũng là im lặng nhìn cậu.

“... Đại ca không vui... Hi Vũ buồn...”

Ninh Trí Viễn nhìn Khương Hi Vũ vẻ mặt lo lắng, có chút nhú nhú mày, nhưng lại lập tức nở nụ cười: “Đại ca không có không vui ah~, đệ xem!” Vừa nói hoàn lại ngẩng đầu lên cười to hai tiếng, sau đó nhìn Khương Hi Vũ.

Thấy Ninh Trí Viễn mạnh mẽ gương cười, bốn người cũng không tự chủ được mà nhú mồm.

“... Đại ca, đừng như vậy cười, so với khóc còn khó coi hơn.”

“... Lâm Hạo người nói gì đó, đại ca ta phong lưu anh tuấn tiêu sái, cười rộ lên như thế nào khó coi... Ừm...”
Ninh Trí Viễn quay đầu một bên cười vừa nói, nói còn chưa dứt lời thì Khương Hi Vũ ngồi ở đối diện đã nhào vào trong lòng, cắt đứt cậu nói.

“... Đại ca, đừng buồn, có Hi Vũ ở bên đại ca rồi.” Nghe được Khương Hi Vũ thanh âm rầu rĩ, Ninh Trí Viễn chưa kịp nói thêm, Lâm Hạo Đồ Tô Trần Tam Lục cũng đều nhích lại gần, đem cậu cùng Khương Hi Vũ ôm chặt.

“Đại ca.” Đồ Tô nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm có chút run.”Bọn đệ cũng đều trưởng thành, bả vai sớm có thể cho ca dựa vào rồi.”

“... Đừng cái gì cũng giấu trong lòng, phải tâm sự với bọn đệ ah~.” Trần Tam Lục tiếp lời Đồ Tô nói, mang theo một chút ý cười.

Lâm Hạo ghen ngào một hồi, mới chậm chậm mở miệng: “... Đệ thích đại ca cùng bọn đệ hi hi ha ha cãi nhau ầm ĩ, ca cau mày nhìn bọn đệ cười, bộ dáng đó khi còn bé nhân tiện nhìn chán rồi.”

Khương Hi Vũ nhất thời không biết nói như thế nào, chỉ dùng sức gật đầu.

Ninh Trí Viễn đột nhiên cười lớn.

“... Uh, các đệ cũng trưởng thành rồi.”

Ngày đó buổi tối mọi người cũng không ăn cơm, bốn người xuống lầu đem đồ ăn vặt trong nhà toàn bộ mang lên lầu, ba một tiếng đem cửa phòng ngủ đóng lại. Lâm Hạo bên này huynh đệ năm người, oh không, vốn là bốn người, không thể làm gì khác hơn là nấu nước sôi chế mì gói ăn.

An Dật Trần vẫn trầm nghiêm mặt nhìn chăm chăm lên lầu, không nói gì, không ăn gì, bốn người cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, cũng không hỏi nhiều, ăn xong thì nằm xem TV, sau đó phát hiện các lão bà nhà mình tựa hồ là không có ý định từ phòng Ninh Trí Viễn đi ra, không có biện pháp đành quay về phòng ngủ.

Nhưng là sau đó liên tiếp ba ngày, Ninh Trí Viễn cùng An Dật Trần cũng không giảng hoà, bọn đệ đệ của Ninh Trí Viễn cũng đều theo đại ca đoàn kết đứng lên một lòng rồi, đối với người yêu cũng coi như không thèm để ý... Đương nhiên chỉ là biểu hiện ra thôi, vẫn là lén nhắn tin trò chuyện. Bất quá như vậy cũng làm cho người ta sốt ruột, cũng ba ngày không quay về phòng ngủ rồi...

An Dật Trần ở phòng khách ngủ ba ngày.

Mắt thấy hôm nay các lão bà vừa lại ở phòng Ninh Trí Viễn bồi đại ca bọn họ, mấy người kia đành thở dài về phòng.

Phòng khách tắt hết chỉ chừa đèn nhỏ, cả gian phòng mờ ảo.

An Dật Trần tại ghế sa lon trở mình một hồi, ngủ không được, nhân tiện ngồi dậy. Ánh mắt không tự chủ được mà liếc về phía thang lầu.

Từ khi hấn quen Ninh Trí Viễn tới nay, hai người chưa hề cãi nhau, càng đừng nói chiến tranh lạnh ba ngày. Ninh Trí Viễn mấy ngày nay tận lực trốn hấn, như thế nào cũng không thấy được, thật vất vả gặp được cũng nhìn chưa chớp mắt mà vội vã rời đi, hoặc là đi theo cạnh là Đồ Tô, An Dật Trần cũng không thể đến gần.

Đều nhanh đã quên ba ngày trước rốt cuộc tại sao ầm ĩ.

Suy nghĩ một chút, oh, hình như là chính mình không cẩn thận thấy được một tin nhắn của nữ nhân gửi cậu, nói năng mập mờ, chính mình nhất thời bị ăn dấm chua đến phát điên, hỏi cậu một câu có phải hay không thích người kia, nếu có nói nói một tiếng, chính mình lập tức rời đi.

An Dật Trần bật cười.

Cười chính mình như thế nào nhất thời xúc động nói ra như vậy. Nhưng lại quên chính mình ngày đó vì gặp trở về ăn cơm mà liều mạng làm việc điên cuồng, dùng não quá độ đến đau cả đầu.

Rất muốn biết Ninh Trí Viễn mấy ngày nay ngủ ngon không, ăn cơm thế nào. Cơm tối dù sao cũng không xuống ăn, không biết Đồ Tô mang cơm cậu có ăn hay không... Luôn ăn đồ ăn vặt đối với thân thể sẽ không tốt. Dạ dày cậu vốn không khỏe...

Nghĩ tới nghĩ lui đột nhiên nghe được trên lầu có tiếng cửa mở, An Dật Trần tò mò nhìn.

Từ thang lầu chậm rãi đi xuống là một người, mặc dù rất tối, nhưng An Dật Trần vẫn là liếc mắt một cái nhân tiện nhận ra thân hình kia vốn là Ninh Trí Viễn, không kịp nghĩ nhiều, đại não cũng chưa kịp làm ra phản ứng, An Dật Trần đã đứng lên, ngay cả dép lê cũng không mang, chạy tới một tay lấy người ôm trong lòng.

Ninh Trí Viễn thấy An Dật Trần chạy tới liền lạng đi một chút, sau khi bị ôm lấy lại không nhịn được hít mũi, quay lại nhìn đối phương. Có thật nhiều thật nhiều điều nghĩ muốn nói, cuối cùng suy nghĩ hồi lâu nhưng lại chỉ nói: "... Ngủ ghế sa lon có lạnh không?"

An Dật Trần buồn cười mà cọ cọ vào vai cậu gật đầu: “Lạnh, tiểu thiếu gia đến cùng ngủ đi.”

“... Bỏn thiếu gia không thềm ngủ ghế sa lon.”

“Uh, vậy trở về ngủ chen chúc với bọn đệ đệ đáng yêu sao?” An Dật Trần sau khi nói xong chính mình cũng không nhịn được cười hai tiếng, người kia không có trả lời, hắn liền cười cười ôm lấy cậu tới ghế sa lon, sau đó chính mình nằm lên, đem cậu dùng sức ôm lấy.

“... Trí Viễn, anh sai rồi...” Áp vào bên tai Ninh Trí Viễn nhẹ giọng nói. Cậu nhưng lại chỉ là cúi đầu mà ăn một tiếng, không đáp lời.

Ninh Trí Viễn mơ mơ màng màng nghĩ tới, ba ngày qua rốt cục có thể ngủ ngon rồi.

Buổi sáng nhận được điện thoại có ca cấp cứu nên Lâm Hạo trời còn chưa sáng nhân tiện vội vã rời giường chạy xuống lầu, chứng kiến trên ghế sa lon hai người ôm nhau cùng một chỗ đang ngủ say, không nhịn được cười cười.

Lấy điện thoại ra mở chụp ảnh, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà đi ra cửa.

21. Chương 17

A Đình hôm nay về nhà có chút trễ, trở về lúc mọi người đang tụ tập ở phòng khách, lúc hắn đổi xong dép lê đi vào thì Khương Hi Vũ nhào tới.

“... Làm sao vậy Hi Vũ?” Tưởng chính mình trở về quá muộn làm cậu lo lắng, hắn liền vỗ vỗ người trong lòng, nhưng cậu lại không trả lời, hắn kỳ quái cúi đầu hỏi, nhưng lại phát hiện Khương Hi Vũ hai mắt đỏ hoe, bộ dáng như là lập tức sẽ khóc. Ngẩng đầu lên nhìn một chút mọi người trong phòng khách vẻ mặt bất đắc dĩ, nhân tiện càng thấy kỳ quái: “... Xảy ra chuyện gì?”

Ôm Khương Hi Vũ trở lại ghế sa lon, A Đình nghe An Dật Trần nói sự tình hôm nay.

Nguyên lai hôm nay buổi sáng Ninh Trí Viễn cùng An Dật Trần dắt Khương Hi Vũ đi bệnh viện kiểm tra, vừa lúc gặp Lâm Hạo, sau khi kiểm tra hết không có vấn đề gì quá lớn, Lâm Hạo vừa lại thuận miệng nói Hi Vũ có phải hay không béo lên rồi.

Chỉ là câu hỏi thăm không có ác ý nhưng không biết tại sao Khương Hi Vũ đặc biệt quan tâm, trên đường về vẫn cúi đầu nhìn chính mình, về đến nhà lại nắm lấy góc áo Ninh Trí Viễn dùng sức hỏi Hi Vũ rốt cuộc nơi nào béo lên.

A Đình phụt một tiếng phì cười. Quay đầu chứng kiến Khương Hi Vũ phiết miệng bộ dáng mất hứng, hần liền đứng lên đi một vòng quanh cậu: “... Để anh xem” Khương Hi Vũ ngồi yên cho hần xem xét, xong rồi lại nghe A Đình mang theo ý cười nói câu “Àn, hình như là có chút béo rồi.”

Khương Hi Vũ cau mày ủy khuất mà nhìn A Đình.

“... Béo rồi thì tốt ah, ôm càng thoải mái. Em khổ sở cái gì hả, tiểu ngốc tử.” A Đình buồn cười ôm cậu đặt lên đùi, sau đó vòng tay quanh thắt lưng cậu. Nhìn Khương Hi Vũ mặc dù đã gật đầu đồng ý, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn là cong lên ủy khuất, A Đình cũng không có biện pháp rồi.

Nghiêng đầu dùng ánh mắt từ phía sau lưng Khương Hi Vũ nhìn mọi người, hần ra tín hiệu cầu cứu.

“... Nọ vậy Hi Vũ ca muốn làm sao bây giờ đây?” Lâm Hạo ngồi ở bàn trà gác chân lên, chứng kiến A Đình có chút bất đắc dĩ, liền mở miệng hỏi.

Khương Hi Vũ quay đầu nhìn Lâm Hạo suy nghĩ một chút. Vừa lúc đó Lăng Việt bưng thức ăn đi khỏi bếp đặt trên bàn cơm, Khương Hi Vũ vừa thấy mắt liền sáng lên, từ trên đùi A Đình nhảy xuống chạy tới chỗ Lăng Việt, đem tay hần nắm chặt, la lớn: “... Hi Vũ muốn theo Lăng Việt cùng nhau...”

Phòng khách trong phút chốc giảm nhiệt độ nhanh chóng, hàn khí bủa vây khiến Trần Tam Lục đang uống nước cũng phải sắc. Lâm Hạo ôm cánh tay hướng Trần Quân Bình cọ cọ, Ninh Trí Viễn cũng im lặng mà tựa vào lòng An Dật Trần.

A Đình nghiêm mặt yên lặng ngẩng đầu nhìn Lăng Việt.

Lăng Việt cúi đầu nhìn hai tay chính mình đã bị kinh hách mà có chút phát run, tâm lý nghĩ phải cố đặt thức ăn xuống nhanh chóng, nếu không tất cả sắp bị hai tay phát run của mình quăng đi hết. Suy nghĩ một chút liền thấy không đúng, chính mình trọng điểm hình như sai rồi, ngẩng đầu nhìn đến đại ca nhà mình ánh mắt như muốn giết người, liền nhanh chóng quay đầu cười hỏi Khương Hi Vũ, muốn theo ta làm...cái gì?

“... Sáng sớm chạy bộ... Rèn luyện! Hi Vũ muốn giảm béo!”

Nghe được Khương Hi Vũ chậm rãi nói xong, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

A Đình đứng dậy đi qua, một tay hoàn trụ thắt lưng đem người ôm về phía mình, cười tủm tỉm mà ngẩng đầu nhìn cậu: “Không cần theo Lăng Việt, anh cùng em đi có được hay không?”

Khương Hi Vũ nắm bả vai A Đình, đầu tiên là cười gật đầu nói được, sau đó suy nghĩ đến cái gì lại nghiêng đầu nói: “... A Đình, phải nghĩ ngơi nhiều một chút chứ...”

“Chỉ một chút buổi sáng thôi, không sao mà.” A Đình ôm Khương Hi Vũ đi tới chỗ ngồi xuống, sau đó cúi đầu hôn lên trán cậu, nhìn cậu cao hứng gật đầu, chính mình cũng không khỏi bật cười.

Lâm Hạo từ ghế sa lon nhảy lại bàn ăn, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì liền quay lại nhìn Ninh Trí Viễn nói: “Ai, được rồi đại ca, đệ cũng đề cử ca buổi sáng đi chạy bộ.”

“... Tại sao. Ta vừa lại không cảm thấy chính mình béo ah~.” Ninh Trí Viễn nhú mày phản bác.

An Dật Trần theo ở phía sau thuận tay nhéo nhéo Ninh Trí Viễn: “Đúng vậy, tiểu thiếu gia còn chưa tính là rất béo.” Ninh Trí Viễn khoe miệng cong lên, quay đầu kéo lấy áo An Dật Trần hét to:

“An Dật Trần anh nói gì đó?! Chưa tính rất béo là cái gì! Bổng thiếu gia rất béo sao?” Nhìn An Dật Trần không nói lời nào cười tủm tỉm, cậu nhân tiện càng bốc hoả: “Anh rất gầy sao?! Anh dựa vào cái gì nói bổng thiếu gia béo!”

“... Không phải nói ca béo, vốn là nói ca thiếu rèn luyện hiểu không? Mỗi ngày ở nhà, ăn ngủ ngủ ăn, nếu không chính là cầm mông trước máy tính cả ngày...” Lâm Hạo kịp thời lên tiếng ngăn chặn cuộc khẩu chiến.

“Nọ vậy Đồ Tô hoàn lại mỗi ngày ở nhà ăn ngủ ngủ ăn, cũng ngồi hết ngày ở trước máy tính ah~.” Ninh Trí Viễn giựt lại ghế một bên vừa ngồi vừa nói, sau đó liếc nhìn Đồ Tô một cái.

Đem chén cơm để trước mặt Trí Viễn, Đồ Tô yên lặng nhìn cậu một cái.

“Đại ca, đệ mỗi ngày buổi sáng theo sư huynh đi thần luyện, còn phải phụ trách trong nhà ba bữa cơm. Xế chiều phải đi siêu thị, hơn nữa chia đều ba ngày đi một chuyến ra nhà xuất bản.” Đồ Tô nghiêm túc đối với Ninh Trí Viễn nói xong, mới quay về chỗ ngồi, hoàn toàn không nhìn tới Ninh Trí Viễn nữa.

“... Nọ vậy Hi Vũ hoàn lại...” Quay đầu nhìn về phía Khương Hi Vũ, thấy cậu hai mắt to tròn vô tội nhìn mình, Ninh Trí Viễn liền im lặng.

Lâm Hạo tay chống cằm, vô tâm vô phẩy nở nụ cười: “... Đại ca, này là vì muốn ca tốt hơn ah. Đệ là bác sĩ, ca phải nghe lời đệ nha.”

Ninh đại ca rút cục đầu hàng: “... Ta có thể không đi sao?”

Nhìn Ninh Trí Viễn bộ dáng buồn bực, An Dật Trần bật cười nói với cậu: “... Anh cùng em đi.”

6h30 sáng hôm sau.

Lăng Việt cùng Đồ Tô nghe báo thức liền rời giường thay quần áo rửa mặt chải đầu, sau đó đi gõ cửa phòng

An Dật Trần cùng A Đình.

Vài phút sau, A Đình mở cửa, Khương Hi Vũ ở sau ngáp dài vào toilet.

Bên này cánh cửa cũng chậm chậm mở ra, An Dật Trần tựa hồ là đã sớm thức giấc thay quần áo, chỉ là khoanh tay nhìn Đồ Tô nói: “... Trí Viễn không chịu dậy.”

Đồ Tô cũng nhún vai: “... Không có biện pháp rồi.”

Lăng Việt cùng Đồ Tô sau khi đem mấy người kia đánh thức hết liền đi ra cửa thần luyện.

A Đình giúp Khương Hi Vũ kéo khoá áo khoác, sau đó dịu dàng vuốt tóc cậu: “... Được rồi, bắt đầu thôi.”

“... Đại ca...không đi cùng sao?” Khương Hi Vũ kéo kéo y phục nghiêng đầu hỏi A Đình. Hắn ngẩn người, dắt Khương Hi Vũ đi tới phòng An Dật Trần Ninh Trí Viễn. Thấy cửa mở nên hai người đi vào.

Ngồi ở bên giường là An Dật Trần nhìn thấy hai người tiến vào, nhún vai tỏ vẻ Ninh Trí Viễn vẫn không dậy.

Khương Hi Vũ chạy tới bên giường Ninh Trí Viễn: “... Đại ca, mau tỉnh dậy, đi chạy bộ ...” Thấy Ninh Trí Viễn không để ý tới mình, Khương Hi Vũ liền dứt khoát nắm tay Ninh Trí Viễn sau đó dùng sức kéo: ” ... Đại ca...”

Kết quả vô luận Khương Hi Vũ như thế nào kéo, Ninh Trí Viễn chính là vẫn kiên trì, hình như cũng đã tỉnh dậy, nhưng là không muốn rời đi ổ chăn ấm áp, cứ quấn chặt tấm chăn.

A Đình cùng An Dật Trần liếc nhau, nhún vai cười.

Ngoài cửa có tiếng động, ba người kỳ quái mà nhìn phía cửa, chỉ thấy Lâm Hạo cầm khăn lông đi đến, cười hắc hắc đi tới bên giường cạnh Khương Hi Vũ: “Đệ biết đại ca không dậy... Hi Vũ ca gọi đại ca thì phải như thế này nè...” Lâm Hạo quay đầu đối với Khương Hi Vũ nói, sau đó quay lại cầm khăn lông hướng ngay mặt Ninh Trí Viễn mà ném.

Khăn lông dính nước hình như cũng không phải nhiều, nhưng khăn lông vung đến mặt Ninh Trí Viễn còn không đến năm giây, người trên giường đã tỉnh dậy cầm khăn lông chạy ra ngoài.

“... Ha ha ha ha...” Lâm Hạo bên giường phát ra một chuỗi tiếng cười to, Ninh Trí Viễn nhìn hồi lâu, sau đó nhảy dựng lên: ” Lâm Hạo tiểu tử ngươi đứng lại cho ta —— “

Nhìn thấy Ninh Trí Viễn nhảy lên, Lâm Hạo cũng đã xoay người bỏ chạy rồi.

“... Chúng ta đi thôi.” A Đình vỗ vỗ Khương Hi Vũ, người sau gật đầu, hai người liền đứng dậy đi ra.

An Dật Trần có chút buồn cười cầm lấy quần áo thể dục của Trí Viễn, chuẩn bị đuổi theo gọi cậu về thay đồ. Vừa lúc bắt gặp cái khăn lông khi này, không nhịn được tò mò liền cầm lấy xem.

Đầu ngón tay chạm vào khăn lông, liền cảm giác được rung mình.

An Dật Trần nhanh chóng rút tay, khăn lông chính là bỏ trong tủ lạnh vừa mới lấy ra, sau đó hiểu được nguyên nhân hẳn liền không nhịn được thấp giọng nở nụ cười.

Sau khi An Dật Trần chạy ra tới đường lớn không bao lâu, nhân tiện gặp Ninh thiếu gia nhà mình đang mang dép lê mặc áo ngủ chạy phía trước.

Sau đó Ninh đại thiếu gia không tham gia chuyện chạy bộ nữa, lại còn dán tấm bảng “Lâm Hạo cấm vào ” treo ở ngoài cửa phòng mình.

Nhưng cho dù có dán rồi cũng không ai làm theo... Nhất là Lâm Hạo.

22. Chương 18

“Ah ah ah ah —— Bách Lý Đồ Tô đệ tránh xa một chút!!!!”

Lăng Việt đứng ở cửa mới vừa móc ra chìa khóa liền nghe truyền đến thanh âm của Ninh Trí Viễn kêu thảm thiết. Tò mò đẩy cửa vào, Lăng Việt thắc mắc hẳn chỉ là đi ra ngoài mua thức ăn thôi, này rốt cuộc vốn là xảy ra cái gì.

Ninh Trí Viễn ôm chặt An Dật Trần, tay chân đều quấn lên người hắn, cánh tay còn gắt gao ôm lấy cổ An Dật Trần, hai cái đùi quấn trên lưng. Cực kỳ giống con bạch tuộc, sau đó sắc mặt trắng bệch mà nhìn chằm chằm người trong phòng khách.

An Dật Trần buồn cười mà ôm cậu, nhưng sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Khương Hi Vũ cũng lui ra sau A Đình, len lén ló đầu ra dò xét. A Đình thì hai tay ra sức bảo vệ Khương Hi Vũ, vẻ mặt nghiêm trọng.

Thôi Lược Thương bả vai bị Trần Tam Lục nắm chặt, mặt cũng có chút trắng bệch. Mặc dù Thôi Lược Thương vẫn an ủi không có chuyện gì không có chuyện gì, nhưng hẳn rõ ràng có chút run nhè nhẹ.

Trần Quân Bình cùng Lâm Hạo cũng khó giấu được bộ dáng khấn trương, cả hai ôm nhau ngồi một chỗ.

Dù sao vô luận như thế nào bọn họ cũng từng cặp từng cặp ôm nhau, vẻ mặt có chút sợ hãi nhìn chăm chăm người đang đứng cách đó không xa —— Bách Lý Đồ Tô.

Lăng Việt buồn cười đổi giấy trực tiếp đi tới chỗ Đồ Tô: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Đồ Tô mặt cũng lộ vẻ sợ sệt, vô tội ngẩng đầu nhìn Lăng Việt.

“... Sao vậy?”

Hôm nay vốn là ngày nhà giáo, nhà bọn họ lại có đến hai người, một là Trần Tam Lục, một là Lăng Việt. Cả nhà tụ tập bàn nhau nấu một bữa cơm, sau đó Lăng Việt nhân tiện đi ra cửa hàng mua thức ăn, trở về liền thấy được cảnh tượng kia.

“... Tình Tuyết mới vừa rồi tới... Nàng nói có việc đi ra ngoài vài ngày, kêu đệ giúp nàng chăm sóc thú cưng...” Đồ Tô lắp bắp nói. Lăng Việt ngẩn người, nở nụ cười: “Vậy thì có sao đâu? Không phải vốn là một sủng vật sao? Nhà chúng ta người nhiều như vậy... Mỗi người chăm sóc một chút cũng được mà.”

Lăng Việt cười cười nhìn mọi người, nhưng lúc này mọi người nhất trí mãnh liệt lắc đầu. Lăng Việt có chút khó hiểu. Hắn không nghĩ mọi người lại vô tâm như vậy.

“... Bọn họ không chăm sóc huynh sẽ chăm, ở đâu rồi? Tên gọi là gì...” Lăng Việt quay đầu nghĩ muốn đối với Đồ Tô cười một cái, kết quả đầu vừa quay qua, nhân tiện chứng kiến một con rắn lục to bằng cánh tay trẻ con ngay trước mặt, nhìn mình cao hứng mà thè lưỡi ra.

Lăng Việt sửng sốt vài giây, tưởng chính mình hoa mắt rồi, liền dụi dụi sau đó nhìn kĩ lại.

Oh, quả nhiên vốn là rắn lục, vẫn còn sống.

Lăng Việt “Hả” một tiếng theo phản xạ nhảy hai bước, sau đó nâng ngón tay cứng đờ chỉ chỉ nó, quay đầu nhìn mọi người.

Mọi người rất nhanh gật đầu nói với Lăng Việt, không sai! Đây là thú cưng trong truyền thuyết mà Phong Tình Tuyết ký thác tại nhà bọn họ! Thú —— cưng ——!

“... .. Phong cô nương... Vật nuôi yêu thích có chút... Đặc biệt ah...” Lăng Việt ha hả cười khan hai tiếng.

Đồ Tô bất đắc dĩ giải thích: “... Tình Tuyết từ nhỏ nhân tiện thích những vật kì quái... Đệ còn không kịp đáp ứng nàng nhân tiện bỏ lại nó rồi nhanh như chớp chạy...” Vật nhỏ trên cổ quần quít hình như nghe

được Đồ Tô gọi tên của mình, liền hưng phấn mà thè lưỡi phát ra thanh âm “khè khè”.

“... Tóm lại ta không đồng ý ở nhà dưỡng nó ——!!!” Ninh Trí Viễn nghe được thanh âm của con rắn, vừa ôm cứng An Dật Trần vừa kêu thảm thiết.

“... Đại thiếu gia nhà em... Đừng hét bên tai anh như vậy... Còn nữa, em kẹp chặt vậy anh thở không nổi rồi...” Lăng Việt lúc này mới phản ứng lại, nhị ca hấn sắc mặt tái nhợt đại khái không phải bởi vì sợ rắn, mà là do bị Ninh đại thiếu gia ghìm chặt cổ, khí lực quá lớn cho nên hô hấp khó khăn...

Tất cả nhất trí mà đồng ý với Ninh Trí Viễn, Đồ Tô cũng khoanh tay tỏ vẻ bất lực: “... Đệ cũng không nghĩ muốn dưỡng ah~! Vấn đề vốn là bây giờ liên lạc không được với Tình Tuyết!” Cảm giác được trên cổ vật nhỏ vừa lại giật giật, Đồ Tô trên trán toát mồ hôi lạnh: “... Còn có, mọi người lại đây hỗ trợ gỡ xuống đi ah! Trên cổ lạnh quá!”

Nhìn ca ca đệ đệ vẻ mặt hoảng sợ vạn phần, Đồ Tô cũng bất lực thở dài.

Cuối cùng vẫn là Lăng Việt chạy đến dùng hết dũng khí tiến lên gỡ nó xuống, sau đó nhẹ nhàng thả nó vào lồng kính trên bàn.

Xem ra con rắn nhỏ quả thật là vật nuôi, thực sự rất thông minh, quấn trên tay Lăng Việt vẫn không nhúc nhích, thả lại lồng sắt liền nhắm mắt ngủ.

Nhìn con rắn nhỏ bị Lăng Việt bỏ vào lồng sắt, cả phòng khách thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối Tình Tuyết có điện thoại về, nói với Đồ Tô nàng bây giờ đang ở nước ngoài, sau đó nói đại khái một tuần nữa sẽ trở lại, rồi hướng dẫn Đồ Tô như thế nào chiếu cố tiểu Thanh*, nhân tiện vừa lại vội vàng cúp điện thoại.

*tên em rắn đó =))

Một đám người nghe tiểu Thanh ở lại một tuần, cũng không nhịn được rung mình một cái.

Lâm Hạo là người thứ nhất lôi Trần Quân Bình đứng lên: “Đại ca, đệ cùng Quân Bình về nhà trọ ở vài ngày! Chờ nó về rồi ca gọi cho đệ ah~!!!” Vừa dứt lời, cũng không đợi Ninh Trí Viễn trả lời, liền kéo Trần Quân Bình vọt tới cửa thay giày rồi chạy đi ra ngoài.

Đám người trong phòng khách yên lặng nhìn ra cửa, trong lòng cảm thán Lâm Hạo không có suy nghĩ.

Cuối cùng tiểu Thanh cùng với cái lồng sắt theo Đồ Tô vào phòng ngủ, lồng sắt đặt trên ban công, an ổn chờ hết một tuần.

An ổn... Uh.

Ngày thứ nhất, Ninh Trí Viễn rời giường vào nhà xí liền chứng kiến tiểu Thanh ở trong bồn cầu cao hứng quấy nước, cậu sợ đến giật mình nhảy dựng lên chạy ra khỏi toilet, nhưng quay đầu lại chứng kiến tiểu Thanh tưởng rằng cậu cùng nó chơi trò chơi, liền kích động trượt theo.

“Ah ah ah ah An Dật Trần anh chờ một chút! Em cũng muốn đến công ty —— “

Ninh Trí Viễn lấy tốc độ kinh người thay áo sơ mi, thắt dây nịt sau đó vớ lấy laptop bay xuống lầu, một phát kéo An Dật Trần đến công ty.

Sau đó, buổi tối hai người ngủ luôn trong công ty không về.

Ngày thứ hai, Thôi Lược Thương vuốt vuốt hai mắt còn đang mơ màng, lười biếng mà duỗi lưng một cái, sau đó trở mình định ôm Trần Tam Lục. Nhưng chỉ thấy một khoảng không, sau đó cảm giác được cái gì hơi lạnh lạnh ở trên mũi mình liếm một cái... Thôi Lược Thương run sợ, chậm rãi mở mắt.

Trần Tam Lục đang ôm gối run rẩy nép ở mép giường, rõ ràng trước mặt Thôi Lược Thương là tiểu Thanh đang “thân mật” hôn mũi hắn.

” Ah ah ah ah ——” Thôi Lược Thương hét thảm một tiếng từ trên giường ngã xuống.

Sau đó, hai người buổi tối trụ ở văn phòng giáo viên của Trần Tam Lục, không trở về.

Ngày thứ ba, A Đình không nói hai lời đem Khương Hi Vũ cùng một số đồ dùng đi đâu mất.

Đồ Tô cùng Lăng Việt nhìn căn nhà to như vậy nhưng lại không có ai, liền thở dài.

Không biết có phải hay không bởi vì trong nhà cũng không có người, tiểu Thanh liền đặc biệt quần bọn họ rồi. Nếu không phải trên cổ Đồ Tô quần quít lấy, đem đầu khoát lên vai cậu thì chính là quần lên tay Lăng Việt, nhè nhẹ thè lưỡi.

Bây giờ hai người ngồi ở phòng khách, tiểu Thanh tài giỏi có thừa liền quần lấy cổ tay Đồ Tô sau đó đem đầu duỗi tới đùi Lăng Việt thoải mái nằm. Nằm cao hứng rồi nhân tiện phát ra thanh âm “khè khè”.

“... Nó thật ra rất thông minh.” Lăng Việt nhìn tiểu Thanh hình như rất thoải mái, liền bật cười vươn tay đến nhẹ nhàng sờ sờ đầu nó. Đồ Tô cũng nhất trí gật đầu, trong lòng nhưng lại hoài nghi thanh mai trúc mã của mình rốt cuộc vốn là như thế nào đem con rắn kia thuần dưỡng thành như vậy được.

“... Bất quá, hẳn là không phải huynh ảo giác...” Lăng Việt cười khổ ngẩng đầu nhìn Đồ Tô”... Tiểu Thanh

rằng không nhỏ ah~... Tình Tuyệt cô nương cũng không sợ bị cắn?”

Đồ Tô nhún vai: “Đây mới là nguyên nhân mọi người sợ đến chạy trốn đi” Sau đó nghiêng đầu suy nghĩ một chút... “Bất quá... Nàng nếu nếu không đem nó về, đệ chắc chắn mọi người... Là thật sự sẽ không trở về đây ah~...”

Đồ Tô bên ngoài suy nghĩ một chút, lại đột nhiên nhẹ nhàng cong khóe môi cười cười: “Khó có dịp thế giới chỉ có hai chúng ta, không phải cũng rất tốt sao?”

Nghe được câu nói mang theo một chút ý cười, Lăng Việt lặng đi. Sau đó vươn tay kéo bả vai Đồ Tô ôm cậu vào lòng.

Khó có dịp thế giới chỉ có hai chúng ta...

Sáng sớm hôm sau.

Vừa mở mắt nhân tiện chứng kiến cái lồng sắt trống không, xoay qua liền thấy tiểu Thanh bộ dáng ngủ rất say sưa bên cạnh, Lăng Việt trống ngực liền ngừng một giây.

Phục hồi tinh thần lại thì phát hiện Đồ Tô vẫn đang ngủ, bất quá cách chính mình có chút xa... Ít nhất là cách xa bởi tiểu Thanh...

... Đây đâu có giống thế giới của hai người?!

23. Chương 19

Chờ Phong Tình Tuyệt đem Tiểu Thanh yêu quý của nàng về nhà, trong nhà mới khôi phục lại bình thường.

Ách, đại khái tính là bình thường đi.

Lúc Tiểu Thanh trụ lại một tuần, Ninh Trí Viễn lần đầu tiên ở lại công ty làm cho trong công ty bình thường không biết cậu là ai giờ mới biết căn bản còn có một phó tổng tài tồn tại ah... Sau đó một tuần Ninh Trí Viễn cư nhiên cũng có thói quen sáng sớm đi theo An Dật Trần vào công ty làm việc rồi, cho nên hôm nay trong nhà nhân tiện chỉ còn lại có Đồ Tô cùng Khương Hi Vũ, hai người thật là có chút không quen.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ xong, Đồ Tô đang muốn đứng dậy cùng Khương Hi Vũ chuẩn bị uống trà chiều, tránh việc có người về trễ khiến bữa cơm tối phải trì hoãn, Hi Vũ vừa lại đối sẽ đau dạ dày. Mới vừa đứng dậy đi ra khỏi thư phòng để xuống lầu, còn chưa kịp tiến vào bếp, chỉ nghe ngoài cửa ‘rầm’ một tiếng —— cửa bị đá văng ra rồi.

Khương Hi Vũ đang ngồi ở ghế salon vẽ tranh liền bị giật mình một tay lấy tranh vẽ gắt gao ôm chặt trong lòng, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa. Đồ Tô đang bưng khay cà phê cũng yên lặng mà nhìn ra cửa.

Ninh Trí Viễn nổi giận đùng đùng đi vào, một bên cởi áo khoác một bên tháo dây nịt ném xuống, áo khoác trong lúc ném ra phía sau đã hất vào mặt An Dật Trần. Vào phòng khách xong cậu nhân tiện ném luôn cặp đựng laptop lên ghế.

Khương Hi Vũ ngồi ở ghế sa lon mắt thấy túi laptop rơi xuống đất, cậu liền vội đứng lên đem túi laptop ôm vào trong ngực, sau đó mới thở phào một cái.

“... Anh nói tiểu thiếu gia em nghe anh giải thích được không?” An Dật Trần cười khở đem áo khoác vắt lên ghế, kiên trì đi theo sau Ninh Trí Viễn, tay kéo lấy tay Ninh Trí Viễn, lại bị người kia lạnh lùng hất ra.

Hình như tức giận không nhẹ, Ninh Trí Viễn không nói một tiếng nhìn chung quanh bốn phía không biết đang tìm cái gì, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở tách cà phê trên tay Đồ Tô, tiến lên một phát giật lấy, xoay người hướng chân An Dật Trần ném xuống.

Tiếng ‘xoảng’ của tách vỡ cũng cắt đứt bước chân của An Dật Trần.

Đồ Tô yên lặng nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất mà thở dài. Không đợi Đồ Tô mở miệng hỏi rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cánh cửa lần nữa lại ‘cách’ một tiếng mở ra.

Trần Quân Bình lạnh lùng thay dép xong đi thẳng vào phòng khách, hoàn toàn không nhìn mọi người mà đi lên lầu, đi theo sau là Lâm Hạo liên tục kêu: “Này Trần Quân Bình anh nghe em nói ah, này!” Thấy Trần Quân Bình hoàn toàn không để ý tới mình, trực tiếp hướng lên lầu, Lâm Hạo sắc mặt tối sầm lại, trên tay đang cầm bao tài liệu liền hướng sau gáy Trần Quân Bình ném tới: “Trần Quân Bình anh dám không nghe em giải thích sao?!”

Bao tài liệu ném không tới Trần Quân Bình, sau đó an tĩnh mà rơi xuống sàn nhà.

Trần Quân Bình ngừng bước, quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn Lâm Hạo.

Đồ Tô rất bình tĩnh mà đi vào phòng bếp một lần nữa bưng thức ăn ra phòng khách, đối với Khương Hi Vũ nói: “... Hi Vũ, mau ăn một chút lót dạ đi.”

Có chút lo lắng quay đầu nhìn bốn người bên kia đang giằng co, Khương Hi Vũ chậm rãi oh một tiếng, quay đầu gấp thức ăn.

“... Chậc chậc... Cánh cửa như thế nào bị hư rồi.” Không tới ba phút sau, ở cửa truyền đến thanh âm kinh ngạc của Thôi Lược Thương. Hắn rất nhanh thay đổi dép lê rồi vọt vào phòng khách: “... Chuyện gì xảy ra chuyện gì xảy ra? Có trò hay xem sao?”

Sau đó nhìn bốn người đang giằng co cùng hai người im lặng ngồi ở bàn ăn thức ăn, Thôi Lược Thương không hiểu gì liền nhìn một chút, chạy tới ghế sa lon vừa hỏi Đồ Tô chuyện gì xảy ra.

Đồ Tô tỏ vẻ khinh thường: “Thôi Lược Thương anh thân là một cảnh sát, về đến nhà thấy cửa bị phá hủy chuyện thứ nhất nghĩ đến chẳng lẽ không phải là bị trộm sao?”

“... Xì, cậu ở nhà mà, nếu thật sự có kẻ trộm tới ta cũng đau lòng thay bọn họ vì bị cậu đánh đó” Thôi Lược Thương trả đũa Đồ Tô, nâng tay chỉ chỉ bên kia bốn người: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Quý cũng không biết, tôi như thế nào biết.”

Cuối cùng vẫn là An Dật Trần thở dài, đánh vỡ giằng co giữa hai người: “Anh nói rồi, chỉ là một hiểu lầm.”

“Vốn là... oh... hiểu lầm.” Ninh Trí Viễn ngoài cười nhưng trong không cười mà đối với An Dật Trần mỉa mai “Cũng ngồi trên đùi anh ôm cổ anh rồi, cư nhiên là hiểu lầm sao. Tôi nếu không đi vào hẳn là nhân tiện củi nhóm lửa cháy rồi đi? An đại tổng tài bây giờ có phải hay không đang suy nghĩ tôi đi vào thật không phải lúc ah~”

“Anh đều nói rồi đó là chính cô ta chủ động ngồi mà. Nàng vốn là đối tác lớn của công ty, anh vừa lại không thể đối với nàng động thủ!” An Dật Trần bất đắc dĩ giải thích “Cho dù em không vào anh cũng sẽ tìm lấy cớ đi ra ngoài ah~”

“Ha, phải không, nọ vậy ai biết được.” Ninh Trí Viễn hừ một tiếng, xoay đi không nhìn An Dật Trần.

Ba người ngồi ở ghế sa lon vậy xem kịch vui sau khi hiểu rõ liền gật đầu.

Ghen thôi mà, bao nhiêu tuổi rồi mà chút sự tình cũng làm quá lên.

“... Đồ Tô, có chuyện gì xảy ra hả?” Trần Tam Lục kinh ngạc hỏi, một bên hướng phòng khách đi vào một bên nghi hoặc mà hỏi. Sau đó thấy được phòng khách bốn người kỳ quái trừng mắt nhìn, đang muốn mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Thôi Lược Thương tại ghế sa lon vẫy vẫy tay, liền khó hiểu đi tới: “Chuyện gì xảy ra?”

“Ngoan, ngồi xuống xem trò vui nè.” Thôi Lược Thương vỗ vỗ đầu Trần Tam Lục, tiện tay lấy thức ăn trên bàn đưa cậu.

Bên này An Dật Trần như thế nào giải thích đều bị Ninh Trí Viễn vặn vẹo nhất thời chán nản, sắc mặt cũng có chút khó chịu rồi, đơn giản vừa lại im miệng không nói.

Bên kia Lâm Hạo nâng tay sờ sờ cái mũi, thấp giọng nói: “... Đây, Trần Quân Bình, cái cô y tá kia thật sự chỉ là bị ngã nên em đi đỡ nàng mà thôi...”

“Oh.” Mặt không chút thay đổi mà lên tiếng.

Thì ra là thế, vừa lại là ghen hủ. Gần đây bán dấm chua phát tài rồi, không biết có lên giá hay không. Bốn người ở ghế salon ăn ý mười phần gặt đầu, sau đó tiếp tục vừa ăn vừa xem kịch vui.

“Oh em gái anh chứ oh! Anh có phải hay không không tin hủ!”

“...” Trần Quân Bình yên lặng nhìn thoáng qua Lâm Hạo, xoay người lại muốn chuẩn bị lên lầu. Lâm Hạo chứng kiến động tác kia, tức giận tiến lên nhân tiện đá Trần Quân Bình một cước: “Anh tại sao không tin hủ! Em như thế nào chính mình chủ động đi ôm ai khác ngoài anh chứ!”

Lâm Hạo đá vào gối Trần Quân Bình nhưng sau đó hủ lại chỉ quay lưng chuẩn bị lên lầu. Lâm Hạo lặng đi một chút, nhanh chóng chạy theo kéo tay hủ lại, túm được rồi nhưng Lâm Hạo chính mình lại mất đi thăng bằng.

Nhờ có Trần Quân Bình tay mất lạnh lẽ đỡ Lâm Hạo kéo về ôm vào trong lòng, hai người lúc này mới đứng vững.

“... Anh rốt cuộc có tin hay là không.” Lâm Hạo thở hủ hủ ôm chặt lấy Trần Quân Bình, dựa vào trong lòng hủ lo lắng hỏi.

Trần Quân Bình nhìn người trong lòng, rốt cuộc bất đắc dĩ mà thở dài.

“... Anh không phải không tin em, chỉ là chứng kiến cảnh đó thấy không thoải mái.” Kéo tay Lâm Hạo đặt lên ngực hủ khiến Lâm Hạo ngẩn người, sau đó cười nói anh thật ngốc.

“... Đồ Tô Hi Vũ hai người không có việc gì đi?!” Ngoài cửa tiếng bước chân hủ hủ, Lăng Việt vọt vào phòng khách sốt ruột nhìn chung quanh một vòng, sau đó mới an tâm thở ra.

Ngồi vào chỗ cạnh Đồ Tô xong Lăng Việt thấp giọng hỏi phòng khách hai người ôm ấp ân ái cùng hai người kịch liệt giằng co là chuyện gì xảy ra. Đồ Tô tiện tay cầm quả táo trên bàn kín đáo đưa cho Lăng Việt: “Huỳnh chỉ cần xem thôi.”

Ninh Trí Viễn nhìn chằm chằm An Dật Trần hồi lâu, xoay chân nhân tiện chuẩn bị lên lầu quay về phòng. An Dật Trần tất nhiên là sẽ không cho cậu lên lầu, tiến lên từng bước muốn đuổi kịp, nhưng lại quên trên mặt đất có vô số mảnh vỡ, hủ mới vừa rồi sốt ruột đuổi theo Ninh Trí Viễn, chân lại chỉ mang vớ nên giẫm phải, thực sự rất đau đi.

‘ Ahhhhhh ’ một tiếng, An Dật Trần đau đớn ngừng động tác. Nghe được hủ hét như vậy Ninh Trí Viễn hình như cũng nhớ đến cái tách vỡ, cuống quýt mà quay đầu nhìn lại.

An Dật Trần quả nhiên giãm phải mảnh vỡ, sắc mặt trắng bệch, trên trán đều là mồ hôi lạnh, một cử động nhỏ cũng không dám.

“... Oa, đau quá. Hy vọng không ghim quá sâu...” Không biết từ khi nào Lâm Hạo đã cùng Trần Quân Bình gia nhập hội xem trò vui tại ghế sa lon, thấy cảnh đó xong cậu tặc lưỡi một cái, nhét vội miếng táo vào miệng xong liền chạy lại “... Ai nha có phải hay không chờ để hỗ trợ bằng bó...”

Trần Tam Lục bất đắc dĩ mà cười nhìn Lâm Hạo: “Thật là...”

Lâm Hạo nhún nhún vai, Trần Quân Bình ở một bên chứng kiến Trần Tam Lục ánh mắt quan tâm, liền giải đãi: “... Làm cho Tam Lục ca lo lắng rồi.”

“... Không có chuyện gì là tốt rồi.”

“An Dật Trần anh không sao chứ!?” Ninh Trí Viễn thấy An Dật Trần như vậy vẻ mặt thống khổ, cũng bất chấp chính mình có phải hay không còn đang tức giận, bước lên phía trước lo lắng hỏi An Dật Trần.

Ninh Trí Viễn ngồi xuống chăm chú nhìn chân An Dật Trần, lại bị người kia kéo cổ tay ôm chặt vào lòng.

“Này An Dật Trần! Buông ra! Để em xem chân anh...” Ninh Trí Viễn lo lắng giãy dụa, An Dật Trần nhưng lại càng ôm càng chặt: “... Không buông. Chút thương tích kia không đáng” Dừng một chút, An Dật Trần cúi đầu dụi dụi vào cổ Ninh Trí Viễn “... Còn hơn em không tin anh, so với vết thương kia còn đau hơn.”

“... Ai nói không tin! Em chỉ vốn là...!” Ninh Trí Viễn ngập ngừng “... Em chỉ vốn là...” Vốn là tâm lý không thoải mái mà thôi.

Lấp bắp hồi lâu, như trước cái gì cũng chưa nói ra khỏi miệng, An Dật Trần nhưng lại cúi đầu nở nụ cười, ngẩng đầu liền hôn vào miệng Ninh Trí Viễn.

“... Đây là đang làm cái gì thế?”

A Đình không biết từ khi nào trở về đột nhiên lên tiếng khiến mọi người giật mình. Chỉ có Khương Hi Vũ cao hứng mà chạy tới trước mặt ôm cổ A Đình kêu một tiếng hoan nghênh trở về, A Đình.

A Đình cười cười hôn trán Khương Hi Vũ: “Uh, anh về rồi.” Sau đó quay đầu tiếp tục khó hiểu mà đặt câu hỏi: “... Đây là đang làm sao?”

Lâm Hạo cười hắc hắc hồi đáp: “Xem kịch vui.”

An Dật Trần có chút thô bạo hôn Ninh Trí Viễn càng sâu. Bị hôn sâu khiến cậu có chút thất điên bát đảo,

sắc mặt chậm rãi bắt đầu có chút ửng hồng.

“Tách tách “

Phòng khách an tĩnh truyền đến tiếng camera, Ninh Trí Viễn mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, một tay đẩy An Dật Trần, quay đầu nhìn ghế sa lon một loạt người vừa ăn vừa xem hai người đóng phim, mà mới vừa rồi thanh âm chính là đến từ cái điện thoại trên tay Lâm Hạo...

Ninh Trí Viễn mặt càng đỏ, quay đầu chứng kiến An Dật Trần vẫn ngồi cười thoả mãn, lời chưa kịp nói ra đã nhân tiện xoay người chạy trốn rồi.

“... Ai, màn đặc sắc đang hay mà...” Lâm Hạo buông điện thoại di động tiếc hận nói.

An Dật Trần buồn cười mà mở miệng gọi Lâm Hạo: “... Lâm Hạo.”

Bị gọi tên khiến cậu giật mình nghi hoặc nhìn. Nhưng chỉ thấy An Dật Trần tươi cười nói: “Giúp ca băng bó vết thương đi.” Thấy Lâm Hạo gật đầu, hắn vừa lại cười cười nói: ” Được rồi, ảnh chụp nhớ gửi cho ca nữa.”

“Gửi cái đầu anh An Dật Trần! Lâm Hạo tiểu tử ngươi ta hạn ngươi ba mươi giây mau xóa!”

An Dật Trần vừa dứt lời, trên lầu bỗng xuất hiện một cái gối bay thẳng xuống.

Không nhìn tới Ninh Trí Viễn, Lâm Hạo đối với An Dật Trần giơ tay ra hiệu OK

24. Chương 20

Đồ Tô ngã bệnh rồi.

Ngày hôm qua đột nhiên thay đổi thời tiết, có trận mưa to, Đồ Tô đi ra ngoài mua đồ cũng không hề để ý dấu hiệu mưa to nên trú ở trạm xe, không chỉ có không mang ô mà còn mặc áo ngắn tay, đợi nửa giờ mới có xe bus, cả người cơ bản cũng đã ướt sũng rồi. Bởi vì không chỉ có mưa mà còn có gió rất lớn, trừ phi trốn vào bên trong nhà, nếu không ở ngoài đều sẽ bị ướt.

Đợi cậu từ trạm xe an toàn chạy về đến nhà, cũng đã hoàn toàn ướt như chuột lột rồi.

Buổi tối thật ra nhìn vẫn bình thường, tinh thần sáng láng mà nấu cho mọi người cơm tối, kết quả hôm nay buổi sáng đã không thể rời giường rồi.

Lăng Việt lúc thức dậy nhân tiện phát hiện rồi Đồ Tô sắc mặt ửng đỏ rất khó chịu, tay liền áp lên trán cậu, cảm giác được rất nóng. Vợ vả gọi điện thoại đến trường học xin nghỉ phép, sau đó chạy đến phòng Lâm Hạo bên cạnh đánh thức cậu dậy.

Đồ Tô có chút mơ hồ lấy ra nhiệt kế đưa cho Lâm Hạo, người kia sau khi nhìn một chút bất đắc dĩ nói: “... Cũng sốt tới 39 độ rồi. Đồ Tô ca hôm nay ở nhà hảo hảo ngủ một giấc đi.” Đứng dậy đem thuốc hạ sốt đã chuẩn bị đưa cho Lăng Việt: “Nhớ đọc toa hướng dẫn, đừng tùy tiện tăng liều. Còn có phải ăn cơm xong mới có thể uống thuốc.”

Lăng Việt tiếp nhận hộp thuốc gật đầu, sau khi thấy Lâm Hạo rời khỏi mới an vị đến bên giường lay nhẹ Đồ Tô, nhẹ nhàng hỏi cậu muốn ăn chút gì không. Đồ Tô có chút mệt mỏi mở mắt nhìn Lăng Việt, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“... Không ăn cơm là không được nha.” Mỉm cười nhẹ sờ vào mặt Đồ Tô, lòng bàn tay lập tức cảm nhận cái nóng truyền đến. Lăng Việt đau lòng mà nhũn mảy: “... Đệ trước ngủ một lát, huynh đi nấu cháo, có được hay không?”

Không biết có phải hay không do sốt cao có chút mơ hồ, Đồ Tô gật đầu, sau đó mở miệng nhẹ nhàng nói câu muốn ăn cháo gà. Thanh âm có chút khàn khàn hoàn lại mang theo chút khó thở do bị bệnh. Lăng Việt một bên gật đầu một bên đứng dậy kéo chăn đắp cho cậu, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán, nhìn cậu có chút uể oải nhắm mắt, mới xoay người rời đi.

Vừa bắt cháo lên bếp, quay người lại liền thấy trong nhà mọi người đều ở phòng bếp vẻ mặt khó hiểu nhìn Lăng Việt.

“... Đồ Tô đâu?” Trần Tam Lục nghiêng đầu nhìn chung quanh phòng bếp. Ngày thường buổi sáng đều là Lăng Việt và Đồ Tô hai người cùng nhau chuẩn bị điểm tâm, hôm nay cư nhiên chỉ nhìn thấy một mình Lăng Việt.

“Đồ Tô sốt rồi.” Lăng Việt cầm lấy cái khăn khô bên cạnh lau tay, mở tủ lạnh lấy bánh mì và mứt dâu đưa Tam Lục sau đó lấy ra sữa tươi xoay người đi hâm nóng.

Trần Tam Lục bưng bánh mì cùng mứt để lên bàn cơm, có chút lo lắng: “... Đồ Tô ngã bệnh, thật hiếm thấy. Quả nhiên vốn là do trận mưa ngày hôm qua đi.”

Lâm Hạo từ trên lầu xuống vừa kéo kéo dây nịt vừa trả lời Trần Tam Lục: “Không sai, đợi một chút đệ đưa các ca ca cái này.” Vừa nói vừa chạy đi lấy một túi rã bần lam đặt trên bàn cơm “Vào thu tiết trời thay đổi, bệnh rất dễ lây. Các ca ca cũng nên đề phòng một chút.” Kéo ghế ngồi xuống sau đó với tay lấy bánh mì nướng, Lâm Hạo dừng một chút mới tiếp tục nói: “Đệ cũng không muốn các ca lại lũ lượt kéo đi bệnh viện chữa bệnh.”

Lăng Việt vừa bưng sữa nóng ra vừa nhìn một chút rã bần lam, rất tự giác mà cầm vào phòng bếp, ý định nấu cho mỗi người một chén.

Thôi Lược Thương vội vã đem bánh mì nướng, sau đó bưng sữa uống rồi đứng dậy cầm lấy áo khoác: “Ah đột nhiên nhớ ra hôm nay có nhiệm vụ, phải nhanh lên thôi —— “

“Ai Lược Thương anh chờ một chút đem bản lam uống đi!” Trần Tam Lục sốt ruột đứng dậy nhìn Thôi Lược Thương đã chạy đến cửa, nhưng rốt cuộc chặn hãm lại không kịp.

Lâm Hạo nâng tay chùi chùi vụn bánh mì ở khoé miệng Trần Quân Bình, âm thầm cười nhạo Thôi Lược Thương cư nhiên sợ uống rẽ bản lam.

Cuối cùng ăn xong điểm tâm Lăng Việt liền ở nhà chăm sóc Đồ Tô, Ninh Trí Viễn bị An Dật Trần lấy lý do sẽ phiền đến Đồ Tô nghỉ ngơi liền dắt cậu đến công ty, A Đình sợ Khương Hi Vũ lo lắng cho Đồ Tô, cộng thêm sẽ dễ lây bệnh nên cũng dắt cậu ra ngoài.

Lăng Việt sau khi rửa chén, xoay người mở nắp nồi xem cháo, rốt cuộc đã nhừ rồi, tản ra mùi thơm nhẹ, Lăng Việt liền cắt hành bỏ vào trong nồi, sau đó múc cho Đồ Tô một chén.

Bưng cháo trong tay, Lăng Việt lên lầu nhẹ nhàng vào phòng ngủ.

Đem cháo để ở đầu giường, nhìn người trên giường an tĩnh ngủ, nhưng lại bởi vì cảm giác hô hấp có chút khó khăn, không thể làm gì khác hơn là mở miệng hô hấp, trên trán hoàn lại không ngừng đổ mồ hôi hột. Lăng Việt không nhịn được liền nhíu mày, mặc dù có chút không đành lòng đánh thức nhưng cần phải kêu cậu dậy ăn chút gì đó để uống thuốc.

Nhẹ nhàng ngồi vào bên giường lay lay Đồ Tô: “Đồ Tô, mau thức dậy, ăn chút cháo đi.”

Đồ Tô vốn thể chất nhạy cảm, cho dù sốt cao cũng thay đổi không được, cảm giác có người lay nhẹ liền mở mắt, quay đầu nhìn Lăng Việt.

“... Sư huynh...”

“... Uh, ngoan, mau dậy ăn cháo đi.”

Đồ Tô gật đầu, liền chống tay ngồi dậy, Lăng Việt vươn tay đỡ lấy cậu, sau đó đem gối lót sau lưng cậu. Xoay người bưng chén cháo múc một muỗng nhẹ nhàng thổi thổi, đưa tới miệng Đồ Tô.

Có chút không tự nhiên nên Đồ Tô né tránh: “Sư huynh... Để tự ăn được rồi...”

“Ngoa, đệ còn chưa hết sốt.”

Nhìn Lăng Việt cười ôn nhu, ánh nhìn thâm tình như hồ thu hấp dẫn Đồ Tô vào. Cảm giác được muốn

cháo đựng nhẹ vào môi, cậu liền chậm rãi mở miệng ăn.

Phòng ngủ nhất thời an tĩnh xuống, Đồ Tô ngồi tựa vào giường chờ Lăng Việt dứt cháo.

Đột nhiên Lăng Việt đặt chén xuống, vươn tay đến nhẹ nhàng lau khoé miệng Đồ Tô. Cậu tò mò cúi đầu nhìn một chút, chỉ nhìn thấy Lăng Việt lấy xuống một vệt cháo, sau đó cười đưa vào miệng mình.

Đồ Tô sắc mặt đỏ lên, có chút thẹn thùng quay đầu đi chỗ khác. Sau đó nghĩ nghĩ, dù sao chính mình đang sốt, mặt vốn chính là đang hồng, hồng thêm một chút Lăng Việt cũng không nhận ra, nhân tiện vừa lại cẩn thận quay đầu nhìn Lăng Việt.

Lăng Việt sờ sờ trán cậu: “... Uh... Vẫn còn nóng, uống thuốc xong ngủ một giấc là được.” Đồ Tô nhu thuận gật đầu.

Quay đầu cầm lấy hộp thuốc nhìn nhìn, sau đó xuống lầu rót nước nóng đi lên. Suy nghĩ một chút Lâm Hạo hình như nói qua ăn xong hai mươi phút sau mới uống thuốc nên để sang một bên.

Đồ Tô vốn tưởng rằng sẽ uống thuốc, kết quả thấy Lăng Việt đem nước cùng thuốc để một bên, liền khó hiểu nghiêng đầu: “Sư huynh?”

Lăng Việt quay đầu lại lên tiếng, nhưng lại thấy Đồ Tô khẽ nhíu mày vẻ mặt nghi hoặc, sắc mặt có chút phỉếm hồng, hơn nữa mới vừa rồi tiếng kêu sư huynh rất nhẹ nhàng, Lăng Việt đột nhiên có chút buồn cười. Nhìn Đồ Tô ánh mắt hướng về phía viên thuốc, hắn liền cười nói đợi lát nữa mới uống được.

Đồ Tô gật đầu, nhẹ nhàng ‘oh’ một tiếng.

Chung quy cảm giác vẫn là Đồ Tô lúc bệnh có chút ngoan manh như một tiểu hài tử. Lăng Việt liền tiến tới vươn tay đem người ôm vào trong lòng. Đồ Tô lặng đi một chút sau đó giãi dụa: “Sư huynh, đừng dựa gần như vậy... Khụ khụ, sẽ bị lây bệnh...”

Bình thường Đồ Tô khí lực vốn là so với Lăng Việt cũng tương đối, lúc này bị sốt nên cả người bủn rủn vô lực, tất nhiên không phải là đối thủ của Lăng Việt rồi.

“Lây bệnh cho huynh càng tốt, như vậy đệ sẽ không khó chịu nữa.” Lăng Việt nhẹ giọng nói.

Đồ Tô ngẩn người, cười nhẹ một tiếng, khẽ tựa vào vai Lăng Việt.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau một lúc lâu sau Lăng Việt mới buông cậu ra, xoay người cầm lấy viên thuốc cùng ly nước đưa cho Đồ Tô. Nhìn cậu uống xong, sau đó nhu thuận chui vào ổ chăn, Lăng Việt nhân tiện không nhịn được liền bật cười.

“Đồ Tô thật nghe lời. Hảo hảo ngủ một giấc đi.” Lăng Việt khom lưng nhẹ nhàng hôn lên trán Đồ Tô “Ngủ ngon.”

Đồ Tô nhìn Lăng Việt cười cười, sau đó liền nhắm hai mắt lại.

... Mặc dù bị sốt rất khó chịu, nhưng hôm nay nhất định sẽ có mộng đẹp.

25. Chương 21

Gần đây không biết A Đình bận cái gì, mỗi ngày đều là đi sớm về khuya. Buổi sáng Khương Hi Vũ còn chưa có tỉnh giấc hẳn đã xuất môn rồi, buổi tối cậu ngủ rồi A Đình mới về.

Đồ mất chờ mỗi ngày, đã năm ngày chưa thấy A Đình rồi. Khương Hi Vũ bấu môi mất hứng ngồi ở ghế sa lon gần người, ngay cả vẽ tranh cũng không màng.

Ninh Trí Viễn chứng kiến Khương Hi Vũ rầu rĩ không vui cũng đau lòng. Đến thư phòng gặp Đồ Tô đang viết bản thảo, liền cùng cậu bắt chuyện, xuống lầu chuẩn bị dắt Khương Hi Vũ đi ra ngoài một chút.

“Hi Vũ, chúng ta đi dạo phố có được hay không?” Ninh Trí Viễn dựa vào ghế sa lon, ôn nhu vuốt vuốt đầu của cậu. Khương Hi Vũ ngẩng đầu lên nhìn đại ca, lắc đầu, vừa lại gật đầu.

Ninh Trí Viễn buồn cười hỏi rốt cuộc là có muốn đi hay là không hả?

“... Hi Vũ... sợ đi ra ngoài... A Đình trở về...không gặp” Khương Hi Vũ ủy khuất mấp máy môi, hai tay càng không ngừng siết chặt.

Ninh Trí Viễn nghiêng đầu trầm ngâm rồi một hồi, có chút chần chờ mở miệng nói: “... Ca đây dắt đệ đi tìm A Đình có được hay không? ... Hẳn gần đây mới mở quán bar... Có lẽ là bạn ở đó đi...” Sức nhớ ra mấy ngày nay cùng An Dật Trần nói chuyện phiếm vô tình nhắc tới A Đình, nhớ mang máng hẳn hình như nhắc qua A Đình mới mở quán bar ngay giao lộ. Cách nhà bọn họ cũng khá gần.

Thấy Khương Hi Vũ có phần đồng ý, Ninh Trí Viễn liền vỗ vỗ đầu của cậu cười cười kêu cậu nhanh đi thay quần áo.

Hai người thay đồ xong Ninh Trí Viễn liền lái xe chở Khương Hi Vũ đi.

Đồ Tô tại cửa sổ vừa nhìn chiếc xe dần dần rời đi lập tức lấy điện thoại ra gọi cho An Dật Trần cùng A Đình... Mới vừa rồi lực chú ý dường như tập trung vào bản thảo nên không phản ứng kịp Ninh Trí Viễn nói gì đó, cậu chỉ gật đầu có lẽ... Bây giờ sức nhớ ra đại ca nói hình như là mang Khương Hi Vũ đi ra ngoài,

khi cậu chạy xuống lầu thì bọn họ đã xuất môn rồi.

Kỳ thật cũng không phải lo lắng sợ Ninh Trí Viễn sẽ để Khương Hi Vũ lạc mất, chỉ là Ninh Trí Viễn cùng các đệ đệ sau khi lớn lên vừa lại quen biết An Dật Trần, tính trẻ con ẩn giấu từ nhỏ hình như dần lộ rõ. Chỉ cần là người dám khi dễ đệ đệ cậu thì nhất định không thể buông tha ...

Nhớ tới mấy năm trước Ninh Trí Viễn dắt Khương Hi Vũ đi mua đồ, sau đó có người không biết vốn là không cẩn thận hay là cố ý đụng phải Khương Hi Vũ, khiến cậu ngã vào đồng hàng hoá, cánh tay trầy xước không ít. Ninh Trí Viễn bắt được kẻ họ xin lỗi, người nọ ý không vui, cậu nhân tiện không nói hai lời đem người kéo qua đánh một trận. Mặc dù chuyện như vậy Ninh Trí Viễn không sai, nhưng Đồ Tô luôn nhớ kỹ bọn họ khi còn bé, Ninh Trí Viễn vì bọn họ đánh nhau bị thương*, cho nên đối với chuyện đại ca đánh nhau có chút lo lắng.

*Chi tiết mời xem lại Phiên ngoại Trung thu

Dần dần, cậu cũng tìm đủ các loại lý do hạn chế Ninh Trí Viễn một mình dắt Khương Hi Vũ xuất môn rồi.

Dù sao Ninh Trí Viễn với ai đi ra ngoài cũng sẽ có người có thể ngăn cản cậu một chút, nhưng Khương Hi Vũ khẳng định là không có loại năng lực đó.

Ninh Trí Viễn chính mình cũng biết mình trẻ con, cho nên Đồ Tô tìm các loại lý do ngăn cản cậu cũng đều nhất nhất tiếp nhận —— đương nhiên kể cả Đồ Tô nói lí do cậu vốn mù đường, uh, mặc dù cậu thật sự có chút mù đường.

Điện thoại di động rung lên, Đồ Tô phục hồi tinh thần lại nhìn tin nhắn.

From: Dật Trần ca

Ta biết rồi, đừng lo lắng. Ta lát nữa tan ca sẽ đi đến quán bar tiếp bọn họ.

Thấy An Dật Trần hồi âm, Đồ Tô mới thở phào. Nhìn một chút ngoài cửa sổ, xoay người quay về thư phòng.

Ninh Trí Viễn nhớ kỹ khu đó không cho đậu xe, liền tìm một khu đậu xe cách đó không xa để đậu, sau đó nắm tay Khương Hi Vũ một bên tản bộ một bên nhớ lại địa chỉ tìm đến.

Khương Hi Vũ kỳ thật thật lâu lắm không ra phố rồi.

Bình thường ra ngoài luôn ngồi ở trong xe nhìn ra, mặc kệ phong cảnh vốn là cỡ nào thú vị hấp dẫn đều chỉ lướt qua. Cho dù muốn quay đầu nhìn cũng chỉ là thấy càng cách càng xa.

Bản thân kỳ thật rất thích ra ngoài. Mặc dù cậu thật sự không thích có quá nhiều người, bởi vì không hiểu cùng người trao đổi cái gì. Nhưng Khương Hi Vũ rất thích thế giới bên ngoài, có hoa cùng cây cỏ, có nhà cao tầng, có trời xanh mây trắng, có rất nhiều thứ mới lạ lần quen thuộc tồn tại.

Nắm chặt tay Ninh Trí Viễn, Khương Hi Vũ không nhìn được liền hết nhìn đông tới nhìn tây ngắm phong cảnh.

Cửa hàng bên đường không biết vốn là đang làm gì lại có một người rồi thật to. Còn có đầy tiểu hài tử vây quanh tranh nhau nhận bóng bay, sau đó không biết ai không nắm được, một quả bóng bay liền bay lên trời.

Càng bay càng xa.

Khương Hi Vũ không tự chủ được mà ngừng bước, ánh mắt chăm chú đuổi theo quả bóng nọ, ngẩng đầu lên đến lộ ra cái cổ trắng nõn.

Sau khi Ninh Trí Viễn cảm giác được Khương Hi Vũ dừng lại, nhân tiện tò mò quay đầu nhìn liền chứng kiến đệ đệ ngẩng đầu cười dài mà nhìn bầu trời, liền theo tầm mắt cậu cùng nhau ngẩng đầu lên.

Cuối cùng thẳng đến khi bóng bay nhìn không thấy nữa rồi, Khương Hi Vũ mới cúi đầu, sau đó phát hiện Ninh Trí Viễn cũng ngẩng đầu chăm chú nhìn. Bước lên phía trước nghiêng đầu hỏi: "... Đại ca... Không có chuyện gì đi...?"

"... Không có việc gì không có việc gì... Bình thường nhìn computer lâu quá, cổ có chút cứng ngắc..." Ninh Trí Viễn cười khổ lắc đầu, sau đó liền cười nhìn Khương Hi Vũ, cầm tay cậu chỉ chỉ phía trước: "Không có việc gì rồi, đi thôi. Phía trước cũng sắp đến chỗ A Đình rồi."

Nghe được hai chữ "A Đình", Khương Hi Vũ trong ánh mắt lập tức liền long lanh lên. Cao hứng mà gật đầu.

Hai người đi một hồi, Ninh Trí Viễn cảm giác được đến nơi rồi nhưng nhìn chung quanh một vòng lại không thấy được quán bar nào cả.. Quay đầu thấy một nhà hàng nhỏ, liền nắm tay Khương Hi Vũ đi qua hỏi thăm.

Khương Hi Vũ thấy Ninh Trí Viễn ghé vào hỏi đường, chính mình nhân tiện nhu thuận mà đứng ở một bên, sau đó hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đột nhiên phát hiện đối diện có một thân ảnh quen thuộc đứng ở nơi đó, Khương Hi Vũ lặng đi một chút, cười cười giơ tay lên tính vẫy, miệng còn chưa kịp mở ra lại chứng kiến phía sau người kia là một vị cô nương mặc trang phục hết sức gợi cảm, đi tới bên cạnh người nọ nắm chặt cánh tay.

Ninh Trí Viễn cảm giác được Khương Hi Vũ đột nhiên siết chặt tay mình, có chút đau nên quay đầu nhìn,

rốt cuộc thấy Khương Hi Vũ sắc mặt trắng bệch, vẫn không nhúc nhích mà nhìn đối diện.

“... Hi Vũ, như thế nào... Rồi...” Ngạc nhiên vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ, sau đó theo ánh mắt cậu nhìn qua, Ninh Trí Viễn cũng sững sờ.

Đối diện đường, cái người đang dán sát vào vị nữ nhân ăn mặc mát mẻ kia không phải A Đình thì là ai.

Đại não hoàn lại chưa kịp phản ứng gì, Ninh Trí Viễn cũng đã muốn chạy qua, lại bị Khương Hi Vũ đứng tại chỗ bất động nắm chặt tay kéo lại. Cậu quay đầu lại nhìn đệ đệ, nhưng Hi Vũ chỉ là có chút cứng ngắc lắc đầu. Sau đó cúi đầu nhìn hai chân run rẩy nói: “... Đại ca... Hi Vũ...muốn về nhà...” Ninh Trí Viễn mấp máy môi, cuối cùng cúi đầu thở dài, nắm chặt tay Khương Hi Vũ xoa xoa an ủi, ôn nhu nói: “Hảo, chúng ta về nhà.”

Đồ Tô nhìn hai người đi ra ngoài không tới một tiếng đã trở lại đang muốn tiến lên khen ngợi, kết quả liền phát hiện hai người mặt mày xám xịt đặt mông ngồi xuống ghế sa lon vẫn không nhúc nhích.

... Cái quỷ gì.

Rót cho hai người hai ly nước, sau đó lấy đĩa nho bưng đến bàn trà, Đồ Tô yên lặng ngồi xuống: “... Hi Vũ, ăn nho không? Quân Bình có bằng hữu đi Tân Cương mang về tặng oh.”

Khương Hi Vũ lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm Hi Vũ không muốn ăn.

“... Đi ra ngoài gặp chuyện gì rồi?” Đồ Tô bất đắc dĩ nhú nhú mày, quay đầu hỏi Ninh Trí Viễn.

Ninh Trí Viễn ngẩng đầu lên vẻ mặt nghiêm trọng, sau đó nghiêm túc mở miệng hỏi Đồ Tô: “... Đồ Tô, lấy kinh nghiệm của đệ mà nói xem ta xuống tay trước đánh chỗ nào A Đình mới có thể phản ứng không kịp?” Vừa lại nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không có nhìn kỹ Đồ Tô vẻ mặt hoảng sợ, Trí Viễn tiếp tục hỏi: “... Ai nha, đệ nói ta có thể đánh A Đình không? Mặc dù ta không học qua đánh nhau đi, nhưng ta cảm giác được ta cố gắng có thể, vì vô sự tự thông...”

“Dừng dừng dừng! Ca điên rồi sao muốn cùng A Đình ca đánh nhau?” Đồ Tô không nhận được phản ứng lại. Có đôi khi phải đồng ý với lời Lâm Hạo nói, đại ca vốn là nghịch sinh trưởng ah~, không phải chỉ ngoại hình mà còn là chỉ tính cách cùng suy nghĩ. Lại đột nhiên cảm giác được không đúng, ngẩng đầu nhìn Khương Hi Vũ ngồi yên bất động, cứ nhiên không có mở miệng ngăn cản Ninh Trí Viễn nói đại ca không nên khi dễ A Đình.

Mà Ninh Trí Viễn cũng không phải không có lý do gì hay không có việc gì làm mà sinh sự, nếu như Ninh Trí Viễn có một ngày ra tay đánh người, nọ vậy lý do nhất định là cùng bốn đệ đệ có liên quan —— uh, nếu có người dám đối với An Dật Trần xuống tay, vậy cũng miễn cưỡng tính một lý do.

“... A Đình ca làm gì rồi?” Đồ Tô cẩn thận hỏi thăm. Ninh Trí Viễn nhưng lại lắc đầu, một bộ không muốn

nói.

Ngồi ở một bên vẫn im lặng nhưng Khương Hi Vũ lại đột nhiên lên tiếng, mang theo chút ủy khuất: “... Đại ca, không nên đánh nhau... Hi Vũ không thích... đại ca đánh nhau...”

Ninh Trí Viễn ngẩn người, vươn tay đến ôm Khương Hi Vũ vỗ vỗ, nhẹ giọng ừ một tiếng: “... Uh, đại ca đáp ứng Hi Vũ, không đánh nhau.”

Kết quả Đồ Tô vẫn là không hiểu vì sao, hai người đi ra ngoài rồi cuộc xảy ra cái gì. Nhún vai lắc đầu thở dài, đang chuẩn bị đứng dậy đi vào phòng bếp làm bánh cho bọn họ ăn để giảm bớt chuyện buồn, lập tức nghe tiếng phá cửa.

Đồ Tô bất động thanh sắc nhìn ra đó muốn đi xem là người nào. Kết quả còn chưa kịp đi tới cửa, A Đình cùng An Dật Trần hai người cũng đã thở hồng hộc vọt vào phòng khách.

A Đình cùng An Dật Trần vọt vào phòng khách xong, thấy trên ghế sa lon là Ninh Trí Viễn cùng Khương Hi Vũ bởi vì nghe tiếng ồn mà ngẩng đầu nhìn, hai người liền thở phào.

An Dật Trần trực tiếp đi tới ghế sa lon quỳ xuống, kéo tay Ninh Trí Viễn: “... May là em không có việc gì.”

Cảm giác được An Dật Trần còn đang dồn dập thở, Ninh Trí Viễn khó hiểu sờ sờ trán hắn: “... Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi?”

An Dật Trần lắc đầu, cái gì cũng không nói, chỉ là nắm chặt tay Ninh Trí Viễn.

Đứng ở ghế sa lon A Đình thấy Khương Hi Vũ không có việc gì, cũng thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười cười. Nhưng lại thấy ánh mắt cậu như lẩn trốn hắn, đứng dậy vòng qua ghế sa lon bên kia tính lên lầu. A Đình lặng đi một chút, nhanh chóng bước vượt qua kéo Khương Hi Vũ: “... Hi Vũ?”

Khương Hi Vũ cũng không nói gì, tiếp tục trốn tránh A Đình, sau đó ra sức rút tay mình lại.

A Đình sắc mặt tối sầm lại, ra sức kéo cậu vào lòng ôm chặt lấy: “... Em làm sao vậy?” Khương Hi Vũ vẫn là không nói lời nào, hốc mắt lại đỏ lên, giãy dụa muốn rời khỏi A Đình. Nhưng cậu thể lực như thế nào có thể so với A Đình.

“... Khương Hi Vũ, mau nhìn anh! Xảy ra cái gì? Sao lại đẩy anh ra!” A Đình buông cậu ra một chút, nắm chặt bờ vai của cậu bắt cậu nhìn mình. Khương Hi Vũ nhất quyết không nhìn hắn.

Không biết từ khi nào đi tới, Ninh Trí Viễn nắm lấy áo A Đình, sau đó nói khẽ với hắn: “... Người thử dọa Hi Vũ hoảng sợ nữa xem.” Quay đầu nhìn Khương Hi Vũ hốc mắt đỏ lên, Ninh Trí Viễn vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng: “... Buông Hi Vũ ra. Người xé chiều làm cái gì chính người hiểu rõ.”

A Đình cau mày nhìn Ninh Trí Viễn, sau một hồi liền sững sốt quay đầu hỏi: “... Hi Vũ, em thấy được...?”

Khương Hi Vũ giương mắt nhìn A Đình một cái, vừa lại dời đi ánh mắt, sau đó chậm rãi gật đầu.

“... Hi Vũ, không có buồn, nhưng Hi Vũ... Không thoải mái, không nghĩ... Chúng kiến A Đình cùng người khác... Hi Vũ... không vui...” Khương Hi Vũ nhỏ giọng nói, thanh âm có chút nghẹn ngào, có chút ủy khuất, A Đình nghe xong một trận đau lòng.

An Dật Trần tiến lên đem tay Ninh Trí Viễn kéo xuống: “Trí Viễn em hiểu lầm đại ca rồi...”

“Hả...?” Ninh Trí Viễn hướng An Dật Trần nghi hoặc nhìn... An Dật Trần anh xác định biết bọn em nói cái gì nữa sao?”

“Tất nhiên, anh sớm tan sở tính đến bar gặp hai người. Sau đó thấy các em, nhân tiện thấy luôn đại ca cùng nữ nhân kia rồi.”

Nghe được An Dật Trần nói A Đình cùng nữ nhân kia, Khương Hi Vũ không tự chủ được run rẩy một chút, A Đình một tay ôm lấy cậu, ở bên tai cậu thở dài: “... Anh cùng nàng ta quan hệ gì cũng không có. Ngốc tử. Nàng uy hiếp anh nói em đang ở trong tay nàng ah~...”

Ninh Trí Viễn sững sốt quay đầu nhìn An Dật Trần. Người sau nghiêm túc mà gật đầu.

Nguyên lai A Đình một mực nghĩ biện pháp đem xã đoàn dọn dẹp sạch sẽ, không dính đến hắc đạo, cho nên mới bên ngoài mở tiệm khác, cũng tìm An Dật Trần giới thiệu khách, còn có Thôi Lược Thương hỗ trợ an ninh. Mặc dù việc này coi như thuận lợi, tin tức cũng giữ bí mật tốt lắm. Nhưng trên đời này không có gì êm xuôi cả, cho nên vẫn là bị lộ ra, hôm nay có người đến chỗ quán mới của A Đình gây sự.

A Đình vừa định cùng đàn em ra ngoài lại bị nữ nhân đó đuổi theo đến kéo lại, hơn nữa rất thân mật ghé vào lỗ tai hắn nói người quan trọng nhất của hắn nàng đang nắm giữ.

Ninh Trí Viễn cùng Khương Hi Vũ chứng kiến đúng là lúc này, A Đình cười cũng hoàn toàn là bởi vì không tin nàng mà thôi.

Kết quả không nghĩ tới người nọ đem lai lịch mình điều tra rõ ngọn nguồn, Khương Hi Vũ thân phận bối cảnh, đang ở nơi nào, tướng mạo như thế nào cũng nhất nhất thấu rõ, hù dọa hắn một thân mồ hôi lạnh. Chờ An Dật Trần mượn xe tới được, nhân tiện chứng kiến sắc mặt trắng bệch của A Đình.

Hai người thật ra không tin Khương Hi Vũ ở nhà có Đồ Tô Ninh Trí Viễn bảo vệ sẽ bị người ta bắt cóc, nhưng là vừa lại không thể loại trừ bọn họ đem ba người cùng nhau đánh thuốc mê cho vào bao mang đi. Dù sao ngay cả bọn họ sống ở đâu cũng đã nắm rõ ràng rồi. An Dật Trần sốt ruột gọi Ninh Trí Viễn, ai ngờ điện thoại vừa lúc hết pin.

Hai người liền gọi Thôi Lược Thương sau đó cấp bách chạy về.

“... Hi Vũ... Hi Vũ trách oan A Đình rồi... Xin lỗi...” Sau khi nghe xong Khương Hi Vũ vươn tay ôm A Đình. Nghe Khương Hi Vũ ghen ngào nói, A Đình liền lắc đầu: “... Xin lỗi làm cái gì, ngốc tử. Em không có việc gì thì tốt rồi...”

Ninh Trí Viễn gãi gãi đầu: “... Xin lỗi A Đình, hiểu lầm rồi.”

Khó được chứng kiến Ninh Trí Viễn xin lỗi, Đồ Tô đứng ở ngoài xem cũng tỏ vẻ rất kinh ngạc.

An Dật Trần cũng rất kinh ngạc mà ôm chầm Ninh Trí Viễn, cười cười vòng tay qua thắt lưng cậu: “... Không có việc gì là tốt rồi.” Ngẩng đầu nhìn An Dật Trần, Ninh Trí Viễn cười nhẹ tựa vào trong lòng hắn.

Sau đó, hình như là bọn chúng thật sự tìm đến cửa nhà bọn họ, nhưng bị đội mai phục của Thôi Lược Thương bắt toàn bộ đi rồi.

Cuối cùng cũng là.... hữu kinh vô hiểm?

26. Chương 22

Thôi Lược Thương ngay lúc này tâm tình vốn là hôm nay buổi sáng trước khi xuất môn tại sao không xem lịch!

Hắn hôm nay sáng sớm sau khi rời giường xuống lầu ăn điểm tâm liền bị trượt chân nhân tiện từ thang lầu lăn xuống, khiến đám người dưới lầu đang ăn điểm tâm liền sợ hãi, nhưng cũng không biết vốn là da dày thịt béo hay là như thế nào, hắn một chút trầy xước cũng không có, vì vậy vẫn là hoàn hảo đi làm.

Kết quả trên đường đi lại bị tông xe, xe trực tiếp được kéo đi sửa, hắn cũng chỉ có thể khó nhọc đón xe bus lao đảo đi đến sở làm.

Sau đó xe bus trên đường xảy ra tai nạn xe —— nếu không hắn xuống xe vốn là gặp đồng sự rồi, thật không biết hôm nay mất bao lâu mới có thể thấy được sở làm.

Đến cảnh cục xong Thôi Lược Thương nhân tiện nghiêm trang theo sát thủ trưởng nói hôm nay bất cứ nhiệm vụ gì cũng đừng tìm hắn, hắn sợ trong khi đi bắt mấy tên cướp bóc trên đường sẽ gặp tai nạn xe... Muốn như vậy thật sự là muốn mất chức rồi. Thủ trưởng hắn liếc mắt một cái, tỏ vẻ người suy nghĩ nhiều quá rồi, làm sao mỗi ngày lại có nhiều tên cướp bóc, tội phạm hay kẻ sát nhân cho người tìm bắt, đang hoàng đến chỗ mình làm việc ngồi đi.

Hướng về bàn mình, Thôi Lược Thương cảm giác được mắt phải đột nhiên nháy, tâm lý lo lắng một chút, nghĩ thầm quả nhiên hôm nay xuất môn bất lợi ah~. Hắn kéo ghế bất đắc dĩ ngồi xuống.

Mở laptop sửa sang lại tư liệu không tới mười năm phút, Thôi Lược Thương lại ngồi không yên. Hắn tính tình thật sự không thích hợp ngồi ở phòng làm việc sửa sang lại tư liệu hay phân tích án kiện vân vân, cho nên hắn liền vất hết đồng tài liệu sang một bên, chạy đi tìm đồng nghiệp tán chuyện, nhân tiện ghé ngang xuất môn tuần phố.

Ở dưới lầu nhìn xe đạp hồi lâu, Thôi Lược Thương vẫn còn sợ, sau cùng hắn quyết đoán mà lựa chọn đi bộ tuần phố.

Sau đó ah~... Tuần phố ngay lúc gặp một tên trộm nhỏ, cảnh sát Thôi thân thủ kiện tráng đương nhiên một phát nhanh gọn túm lấy đưa đến sở cảnh sát gần đó. Kết quả sau đó đi tiếp qua hai con phố rồi có chút khát nước nên muốn mua bình nước uống mới phát hiện bóp tiền không thấy nữa rồi.

Quay đầu chạy về đồn cảnh sát khi này, quả nhiên tìm được, mặc kệ đồng chí cảnh sát trong đồn ngăn trở đánh người nhưng bóp tiền của Thôi gia gia người cũng dám trộm, thật không thể tha thứ. Sau khi tắt tên trộm hai cái, mới cầm lấy bóp tiền cảm thấy mỹ mãn mà đi.

Khi đến cửa hàng tiện lợi, lần này rốt cục thành công mà mua được nước suối, nhưng còn chưa kịp uống thì một người phụ nữ loạng choạng chạy xe từ xa tới. Thôi Lược Thương há hốc mồm nhìn bởi vì vốn là đường xuống dốc cho nên cô gái đang lái xe kia tốc độ cực nhanh, hắn liền cầm chai ném đi, nhanh như cắt lao ra đỡ.

Bản thân vốn là cảnh sát nên đã tiếp xúc với trường hợp này không ít, thực sự nữ nhân tập lái xe kiểu này ảnh hưởng đến mọi người lắm ah~, vạn nhất đụng vào người ta cũng bị thương không ít. Nhìn cô gái bừa bãi bảo người nói nhiều quá, Thôi Lược Thương mới giật mình, chính mình mới vừa rồi hình như là y hệt Trần Tam Lạc... Ở chung quá lâu liền bị lây bệnh.

Bất đắc dĩ gỡ gỡ đầu, Thôi Lược Thương vẫn là không nhận được khuyên nài tìm người dạy lái, đừng tự mình ở trên đường lái xe. Sau đó nàng ngẩng đầu đối với Thôi Lược Thương nói: “Vậy anh dạy tôi đi!”

Đây là lí do tại sao bây giờ Thôi Lược Thương một bên dắt xe một bên dìu nữ nhân rồi.

Hai người dọc theo ngã tư đường đi tiếp, sau đó dừng ở cửa một trường học nghỉ ngơi, Thôi Lược Thương xuống xe sau dìu nàng xuống tựa vào, cả hai cùng nghỉ ngơi lấy sức.

Hắn dùng tay lau mồ hôi, quay đầu đối với nàng cười cười nói nói. Vừa nói vừa quay đầu nhìn một chút trường học, ô, trường học hình như có chút nhìn quen mắt.

Ngay lúc cô gái cười tủm tỉm nói Thôi cảnh sát dạy thật dễ hiểu, hai người trước mặt truyền đến tiếng đồ chống sách “rầm”.

Thôi Lược Thương theo tiếng động quay đầu lại, chính là nhìn thấy Trần Tam Lục trợn mắt há hốc mồm đứng ở cổng nhìn hai người ‘ thân mật khăng khít ’, Thôi Lược Thương lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện hẳn theo thói quen mà dắt cô gái này đi tới trường của Trần Tam Lục. Cúi đầu vừa nhìn phát hiện tay mình vịn xe nhưng lại ẩn sau lưng cô gái, từ chỗ Trần Tam Lục nhìn thành ra là ôm thắt lưng nàng.

Không đợi Thôi Lược Thương mở miệng nói, Trần Tam Lục đã lấy tốc độ ánh sáng khom lưng nhặt sách, sau đó quay đầu vội vã chạy.

“...” Thôi Lược Thương ngẩn người, liền tạm biệt cô gái sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Người xem, quả nhiên vốn là xuất môn quên xem lịch rồi đi.

“Tam Lục, Tam Lục nghe anh giải thích, không phải như em nghĩ đâu... Tam Lục, thư ngốc. Em đừng không để ý tới anh! Ai ai ai! Đừng lên xe ah~ ——” Thôi Lược Thương cho tới bây giờ chưa phát hiện Trần Tam Lục nguyên lai cũng có thể chạy trốn nhanh như vậy, trơ mắt mà nhìn Trần Tam Lục lên xe bus, Thôi Lược Thương sốt ruột chạy nhanh hơn đến phía trước, nhưng chỉ nhìn thấy xe bus đóng cửa rồi.

“Này này này! Dừng xe! Chờ một chút —— Tam Lục! Tam Lục! Em hãy nghe anh nói!!!! Vị tài xế này, ta là cảnh sát. Người có thể hay không dừng xe!!!!”

Người qua đường đều tỏ vẻ trên xe bus kia có phải hay không có tên tội phạm nào đang bị truy nã, nếu như không phải, vậy vị cảnh sát này liều mạng chạy theo xe bus phải giải thích như thế nào đây?

Đang ở phòng khách cùng nhau ăn hoa quả xem TV, Ninh Trí Viễn Khương Hi Vũ cùng Đồ Tô nghe được cửa nhà “ầm” một tiếng bị đẩy ra đập vào tường, cũng không tự chủ được mà nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó đem ánh mắt đang xem TV chuyển qua cửa ra vào.

Thấy Trần Tam Lục ôm một chồng sách nghiêm mặt không nói một lời đi thẳng lên lầu, sau đó trên lầu vừa lại truyền đến tiếng đóng cửa phòng rất mạnh.

“... Đánh cược một ngàn đồng Tam Lục ca đang ghen.” Đồ Tô yên lặng thu hồi tầm mắt, sau đó tiếp tục ăn táo.

“Hả? Tại sao xác định được.” Ninh Trí Viễn quay đầu tò mò hỏi.

“Gần đây trong nhà phong thủy bất hảo, dấm chua của mọi người nhiều đến mức độ không cần mua dấm chua rồi.”

Không đợi Ninh Trí Viễn nói tiếp, cánh cửa nhà vừa lại “rầm” một tiếng bị phá rồi —— lần này thật sự là phá nát.

Thôi Lược Thương không màng thay dép liền phi thẳng lên lầu, Đồ Tô quay đầu nghiêm trang hỏi Ninh Trí Viễn: “Đại ca đệ cảm giác được chúng ta phải đổi lại cửa rồi, nhà này cửa quá yếu, va chạm liền sập.” Ninh Trí Viễn tỏ vẻ đồng ý gật đầu: ” ... Quay đầu lại ta tự mình đi xem một chút...”

“Tam Lục em mau mở cửa! Nghe anh giải thích đi Tam Lục...” Trên lầu truyền đến tiếng Thôi Lược Thương lo lắng cùng thanh âm gõ cửa.

Gõ không tới một phút, Thôi Lược Thương cũng không kiên nhẫn, chỉ nghe sau mấy giây an tĩnh là “Ầm” một tiếng.

“Trần Tam Lục em đứng lại! Phòng ngủ nhỏ như vậy em chạy trốn chỗ nào được!!”

Đồ Tô cùng Ninh Trí Viễn yên lặng nhìn nhau liếc mắt một cái.

“... Đại ca, phòng ngủ của bọn họ cửa cũng không chắc...” Khương Hi Vũ vừa ăn nho vừa nháy nháy mắt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút xong lại nói: ” Bất quá... Có thể dùng tiền lương của Lược Thương ca đổi lại cửa... Có đúng hay không? Đại ca...?”

Ninh Trí Viễn xoa đầu Khương Hi Vũ, gật đầu: “... Đại ca nhất định sẽ đổi một cái cửa vừa chắc vừa đắt tiền, đệ yên tâm.”

Thôi Lược Thương bắt Trần Tam Lục đang trốn trong góc phòng ra đẩy lên giường, ấn tay ngăn cậu bỏ chạy: “... Thư ngốc em thật là...bắt anh chạy theo xe bus suốt.”

Trần Tam Lục trừng mắt nhìn, xoay qua nhỏ giọng lầm bầm: “... Cũng không phải em bắt anh làm vậy.”

Nhìn Trần Tam Lục bĩu môi giận dữ, Thôi Lược Thương không nhịn được nở nụ cười: “Nè, nghe anh nói. Anh chỉ vốn là đi tuần phố nhằm lúc gặp phải nữ nhân kia. Nàng tập xe mà thiếu chút nữa anh bị nàng đụng, sợ nàng sẽ lại gây tai họa nên anh mới dạy nàng lái.”

“Oh, em nghĩ đến anh là cố ý dắt theo nàng đến cửa trường cho em thấy...” Trần Tam Lục kinh ngạc quay đầu nói. Sau đó liền thấy Thôi Lược Thương trở mặt.

“Em nghĩ cái gì vậy hả?!” Dở khóc dở cười hét lên, nhìn Trần Tam Lục vẻ mặt ngốc nghếch khiến Thôi Lược Thương đành chịu thua: ” ... Cũng không trách em được, là anh bình thường tuần phố theo thói quen hay đến trường em, hôm nay cũng vậy...”

Trần Tam Lục ngẩn người, tròn mắt nhìn: “... Lược Thương anh thường xuyên đến trường em sao?”

“... Dù có hay không có nhiệm vụ anh đều đến... Còn có thể đứng ngoài cửa sổ nhìn em dạy học ...” Nhìn Thôi Lược Thương có chút ngại ngùng cúi mặt, Trần Tam Lục ngơ ngác một chút sau đó mặt nhàn tẽn đở

lên: ” ... Em... Em... Lược Thương...anh...”

“... Anh cái gì, anh chính là muốn nhìn bộ dáng em lúc dạy học, không thể sao?”

Nhìn Thôi Lược Thương ánh mắt nghiêm túc, Trần Tam Lục đỏ mặt: “... Oh, có thể ah~...”

“Đồ Tô ah~, nhà của chúng ta cánh cửa như thế nào vừa lại bị hư rồi.” Lãng Việt vừa đưa giỏ thức ăn cho Đồ Tô vừa quay đầu hỏi.

Đồ Tô ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy Thôi Lược Thương cùng Trần Tam Lục xuống đến, nhân tiện hất cằm chỉ chỉ bọn họ: “Hỏi bọn họ kìa.”

Thôi Lược Thương gãi gãi đầu: “... Cái kia, lần này sửa lại cửa ta sẽ ra tiền...”

Trần Tam Lục đỏ mặt ngồi xuống ghế sa lon, sau đó cúi đầu đối với Ninh Trí Viễn nói nhỏ.

Lãng Việt cười cười đi tới phía sau Đồ Tô nhìn Trần Tam Lục mặt đang đỏ lên, cười nói: “Như thế nào, hôm nay đến phiên hai người diễn màn ghen tuông rồi?”

Thôi Lược Thương cười hai tiếng không trả lời, Trần Tam Lục đỏ mặt cúi đầu.

“... Cũng không biết các người chỗ nào có nhiều dấm chua vậy ah~.” Đồ Tô cười cười dựa vào ghế sa lon, ngẩng đầu cùng Lãng Việt nhìn nhau cười.

Ninh Trí Viễn ở một bên nhú mồm: “Ghen là chuyện thường tình của con người, có quan tâm mới ghen.”

“Đệ đây cùng sư huynh cũng không có ghen ah~, vẫn rất quan tâm đối phương nha.”

Nhìn Đồ Tô đắc ý như vậy, Ninh Trí Viễn ‘xì’ một tiếng thật dài, hỏi ngược lại thật sao. Nghe được Đồ Tô nói chẳng lẽ không đúng sao Trí Viễn liền cười cười nói: “Oh ~ cũng không biết lúc đầu là ai xem Phù Cừ không vừa mắt đây.”

Đồ Tô sắc mặt đỏ lên ngồi bật dậy: “Này! Chuyện cũ năm xưa rồi!”

“Nọ vậy cũng là đệ từng ăn dấm chua.”

Nhất thời không biết như thế nào phản bác Ninh Trí Viễn, Đồ Tô đành im lặng.

“Phù Cừ... là ai?” Khương Hi Vũ ở một bên nghiêng đầu hỏi.

“Uh? Sư muội của Lăng Việt, năm đó điên cuồng theo đuổi Lăng Việt... Oh phụt....haha” Ninh Trí Viễn quay đầu vừa cười vừa giải thích với Khương Hi Vũ, lại bị Đồ Tô ném một quả táo trúng ngay mặt.

“... Ghen vốn là chuyện tốt.” Lăng Việt cười cười vuốt tóc Đồ Tô “... Uh, huynh chính là cố gắng ăn ít dăm chua.” Thấy Đồ Tô ngẩng đầu lên thần sắc buồn bực, Lăng Việt liền giải thích: “Không phải nói không cần đệ oh, mà là huynh tin tưởng đệ.”

Ngẩn người, Đồ Tô ân một tiếng gật đầu.

Ninh Trí Viễn vuốt vuốt cái mũi bị quả táo đập vào, ngẩng đầu nhìn Lăng Việt: “Người xác định?”

Lăng Việt khó hiểu ừ một tiếng, không biết Ninh Trí Viễn muốn làm cái gì. Cậu liền chớp mắt hỏi hẩn: “Dám đánh cược không?” Lăng Việt nhú mày, không chút suy nghĩ liền trả lời có cái gì không dám, ta là tuyệt đối tin tưởng Đồ Tô.

Ninh Trí Viễn gật đầu cười: “Tốt lắm Lăng Việt, người tháng sau tiền lương nhân tiện toàn bộ cống nạp cho bổn thiếu gia đi.” Sau đó ngay lập tức móc ra điện thoại di động gọi ai đó...

“Tô Tô mình tới rồi! Nghe Trí Viễn đại ca nói cậu nhớ mình ah~! Tô Tô kỳ thật mình cũng nhớ cậu lắm ~ lần trước cậu giúp mình chiếu cố Tiểu Thanh tốt như vậy, mình còn chưa kịp cảm tạ ~ “

Lăng Việt khước miệng có chút giật giật nhìn Phong Tình Tuyết vừa vào nhà đã bay đến chỗ Đồ Tô.

“Tô Tô, cậu có phải hay không gãy đi? Chẳng lẽ là bị bệnh rồi? Ai nha, cậu phải chăm sóc sức khỏe đi chứ. Được rồi được rồi Tô Tô, mình mấy ngày hôm trước cùng tổng biên tập ăn cơm tìm được một nhà hàng siêu ~ cấp ~ ngon, chúng ta đi ăn cơm có được hay không? Coi như đáp tạ cậu chuyện Tiểu Thanh ~ “

“... Ách, Tình Tuyết, khách khí làm gì. Ăn cơm ở đó tốn kém lắm...”

“Nhanh đi nhanh đi, chúng ta còn có thể tâm sự nha ~ “

Nhìn Phong Tình Tuyết ôm tay Đồ Tô kéo ra ngoài, Lăng Việt đại não hoàn lại chưa kịp phản ứng, thân thể cũng đã trước một bước di chuyển đến nắm lấy cổ tay Đồ Tô kéo lại ôm, sau đó nghiêm túc đối với Phong Tình Tuyết nói: “Đồ Tô sẽ không theo cô đi đâu.”

Phong Tình Tuyết nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Lăng Việt liền nhếch môi cười hắc hắc, quay đầu đối với Ninh Trí Viễn nói: “Ninh đại ca đừng quên mời muội ăn cơm oh ~ “

“Đương nhiên, muốn ăn cái gì cứ nói, Lăng Việt trả tiền.”

Nhìn Ninh Trí Viễn cùng Phong Tình Tuyết cùng nhau cười sảng khoái, Lăng Việt ngẩn người, sau đó cúi đầu nhìn Đồ Tô đang cười khê, bất đắc dĩ ngả đầu lên vai cậu: “... Quả nhiên vẫn là ghen ah~.”

Đồ Tô sau khi nghe được không nhịn được cười cười: “... Như vậy là tốt rồi.”

Chính là có yêu thì mới có ghen ah~.

27. Chương 23

An Dật Trần buổi sáng ngủ dậy liền phát hiện người bên cạnh sắc mặt ửng đỏ, hô hấp không thông, mày cũng nhíu chặt lại, trên trán mồ hôi tuôn ra như tắm, nhưng lại ở trong chăn lạnh run.

Giật mình tỉnh táo lại, An Dật Trần mau chóng từ trên giường ngồi dậy, chòm người qua dùng tay lật chăn sờ lên trán Ninh Trí Viễn.

Quả nhiên là sốt rồi.

A Đình mặc quần áo xong theo thói quen trở lại giường hôn Khương Hi Vũ một cái, nhưng sau khi ấn môi lên trán cậu thì phát hiện trán đã nóng hổi. Lấy mền đắp cho Khương Hi Vũ xong hắn liền xoay người mở cửa phòng ngủ ra ngoài.

Thôi Lược Thương bị tiếng ho bên cạnh làm giật mình, hắn quay qua thì phát hiện Trần Tam Lục đang ho dữ dội.

Tam Lục không biết từ lúc nào đem toàn bộ chăn mền quấn lên người mình, Thôi Lược Thương có chút dở khóc dở cười, khó trách ngày hôm qua nửa đêm nằm mơ hắn thấy mình đột nhiên đi Nam Cực. Trần Tam Lục sắc mặt không tốt lắm, còn có chút phát run.

Đến gần hỏi xem cậu làm sao vậy, nhưng lại cảm giác được cậu hô hấp rất khó khăn.

Lăng Việt nhìn Đồ Tô có chút mơ màng, biết cậu là mấy ngày trước bị bệnh còn chưa khoẻ hẳn, ngày hôm qua đột nhiên thay đổi thời tiết, sợ là cậu bị lạnh, lúc này lại nóng rần lên rồi.

Nhìn người trên giường đang phát run, Lăng Việt nhanh chóng từ ngăn tủ ôm ra một cái mền đắp lên người cậu.

Bốn người cùng nhau mở cửa phòng, tập trung lại phòng của Trần Quân Bình và Lâm Hạo. Bốn người yên lặng liếc nhau, gõ gõ cửa: “... Lâm Hạo, ca ca cậu bọn họ phát sốt rồi, cậu đến xem có được hay không?”

Phòng ngủ bên trong truyền tới tiếng bước chân, sau đó cửa mở. Trần Quân Bình đứng ở cửa nhìn các ca ca bất đắc dĩ cười cười: “Đại khái xem không được rồi, A Hạo cũng sốt rồi.”

Huynh đệ năm người nhìn nhau thở dài.

“... Khụ khụ khụ, Trần Quân Bình...” Trong phòng truyền đến thanh âm yếu ớt của Lâm Hạo, Trần Quân Bình liền quay đầu chạy vào đi tới bên giường.

Nhìn Lâm Hạo trên giường hết sức mệt mỏi, Trần Quân Bình không nhịn được vươn tay đến sờ sờ mặt cậu, ôn nhu nói: “Làm sao vậy A Hạo?”

Vừa lại ho hai tiếng, Lâm Hạo mới chậm rãi mở miệng: “... Khụ, anh đi đến bàn trà ở phòng khách.. tìm bên dưới, khụ khụ... Em có để hòm thuốc... Bên trong có thuốc... Khụ khụ, còn có nhiệt kế, sau đó nói các ca ca anh đo cho các ca ca của em... Khụ khụ khụ, nói cho em biết... Em sẽ chỉ thuốc cho uống...” Trần Quân Bình ở một bên đau lòng nhìn, tay vuốt vuốt ngực cậu.”Còn có... Nấu cháo... Không thể để bụng đói uống thuốc...”

“... Hảo chúng ta biết rồi, Lâm Hạo cậu cũng hảo nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa...” Mọi người nhìn thấy Lâm Hạo ho dữ dội như vậy cũng lo lắng cho cậu.

Trần Quân Bình lấy mền đắp cho Lâm Hạo sau đó mới đóng cửa đi ra.

Huynh đệ năm người vào phòng khách tìm hòm thuốc, mở ra vừa lúc thấy năm cái nhiệt kế liền một người cầm một cái trở về phòng.

An Dật Trần nhẹ nhàng lay lay Ninh Trí Viễn: “... Trí Viễn? Dậy đo nhiệt độ rồi ngủ tiếp, có được hay không?” Người trên giường có chút mệt mỏi rên rỉ một tiếng, không tình nguyện mà trở mình một cái. An Dật Trần đỡ khóc đỡ cười ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng kéo chăn ra, sau đó ôm người kia vào trong ngực đỡ lên.

“... Hảo lạnh ah~ An Dật Trần...” Nghe được thanh âm uỷ khuất kia, An Dật Trần liền kéo chăn lại cho cậu sau đó mới cởi áo ngủ, nhẹ nhàng nâng cánh tay đem nhiệt kế kẹp vào.

“... Thật là khó chịu...”

Nghe được Ninh Trí Viễn nói chuyện yếu ớt, An Dật Trần đau lòng ôm cậu vỗ vỗ: “Tiểu thiếu gia ngoan, khỏi bệnh rồi sẽ không khó chịu nữa.”

Khương Hi Vũ khuôn mặt đỏ ửng, giơ tay lên cho A Đình đem nhiệt kế để vào, sau đó kẹp chặt.

Nhìn Khương Hi Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, A Đình liền mỉm cười. Dùng tay vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ: “... Ngốc tử. Khó chịu sao?”

“... Khó chịu, Hi Vũ hảo lạnh... Thật là khó chịu...” Nghe A Đình hỏi, Khương Hi Vũ lập tức ủy khuất bấu môi gật đầu, một bên gật đầu một bên giơ tay chỉ chỉ đầu “... Đầu đau quá... A Đình, Hi Vũ đau đầu quá...”

Nghe Khương Hi Vũ nói, A Đình liền không nhịn được ôm cậu vào lòng: “Hảo, A Đình biết rồi. Vậy Hi Vũ lát nữa uống thuốc có được hay không? Uống thuốc xong sẽ không đau nữa.”

Sau khi gật đầu, Khương Hi Vũ đột nhiên giơ tay lên đẩy A Đình: “... A Đình, cách Hi Vũ xa một chút... Sẽ lây bệnh đó...” Sau một lúc đẩy mà hấn không nhúc nhích, Khương Hi Vũ hốc mắt liền đỏ lên: “... Hi Vũ, không nên... A Đình cũng khó chịu... A Đình cách Hi Vũ xa một chút đi...”

A Đình ôm chặt lấy Khương Hi Vũ, quay đầu nhẹ nhàng hôn cậu: “Ngốc tử, lây bệnh cho anh mới tốt ah~. Em bị bệnh mới là chuyện làm cho anh khó chịu nhất...”

Dựa sát vào trong lòng hấn, Khương Hi Vũ gật đầu nói nhỏ “hảo”.

Trần Tam Lục đắp mền tựa vào đầu giường ngồi đo nhiệt độ, không biết có phải hay không do sốt nên có chút mơ hồ, ánh mắt mê mang mà không biết nhìn về phía nơi nào. Thôi Lược Thương ngồi bên cạnh dùng tay chọc chọc vào má cậu.

“... Thử ngốc, lại đây uống nước.” Thôi Lược Thương giơ chén đưa tới miệng nhưng Trần Tam Lục lại lắc đầu không muốn uống.

Thôi Lược Thương nhú nhú mày, dứt khoát chính mình uống một ngụm, sau đó cúi đầu hôn Trần Tam Lục, bắt cậu nuốt xuống.

Chờ cậu uống nước xong, Thôi Lược Thương mới có chút lưu luyến mà rời đi, còn không quên nhẹ nhàng liếm liếm môi cậu.

Trần Tam Lục ngẩng đầu nhìn hấn một cái: “... Lây bệnh cho anh thì làm sao...” Thôi Lược Thương sau khi nghe được thì nhún vai: “Vậy tốt lắm, anh thân thể tốt như vậy, sốt đã là cái gì.” Hấn vuốt vuốt tóc Trần Tam Lục: “Em thật ra thân thể yếu như vậy, phải cố gắng nghỉ ngơi để mau hết bệnh.”

Lăng Việt nhìn Đồ Tô uống nước xong liền ngồi xuống đo nhiệt độ cho cậu, khí sắc cũng có chút tốt hơn, hấn liền dùng tay áp lên trán cậu, sau đó nở nụ cười: “... Nhanh như vậy bớt sốt rồi?”

Đồ Tô nhìn Lăng Việt cười liền cười theo: “... Đệ cũng cảm mấy ngày nay rồi, không hiểu sao mọi người

cũng bị.”

Lăng Việt cười gật đầu, “Đệ hảo hảo nghỉ ngơi đi, chính là mấy hôm trước không nghỉ ngơi nhiều, hôm nay mới bị sốt đó.”

Thấy Lăng Việt theo thói quen nhú mày, Đồ Tô nhẹ nhàng cười, chồm người qua nhìn Lăng Việt, thấy trong mắt hắn đều là hình ảnh của mình, cậu liền thỏa mãn nở nụ cười: “Đệ sẽ hảo hảo nghỉ ngơi, sư huynh yên tâm.”

Lâm Hạo tiếp nhận nhiệt kế Trần Quân Bình đưa, mơ mơ màng màng theo thói quen lắc lắc, thế nhưng trên tay một chút lực cũng không có, nhiệt kế liền trực tiếp bị cậu quăng ra ngoài. “Xoảng” một tiếng vỡ nát trên mặt đất rồi.

Trần Quân Bình thấy Lâm Hạo vẻ mặt buồn bực, trên mặt là biểu tình khó chịu kiểu như “là một người thầy thuốc cư nhiên lại để mình mắc sai lầm này, thật sự là rất không nên rồi”, hắn liền cười cười.

Ngẩng đầu có chút ai oán trừng mắt nhìn Trần Quân Bình liếc một cái, Lâm Hạo kéo chăn đắp qua đầu rồi nằm lại giường. Trần Quân Bình ngồi xuống đem chăn kéo ra, lộ ra đầu của Lâm Hạo: “... Em là muốn để bực tức trong người đến chết sao?”

Lâm Hạo quay đầu liếc mắt một cái, có chút khàn khàn nói: “... Anh còn không mau đi tìm cái khác.” Người kia cười: “Chờ một chút đi, chờ ca ca em đo xong hết đã.”

Khẽ hừ một tiếng, Lâm Hạo mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại, nhìn ra được là thật sự rất khó chịu. Trần Quân Bình cúi đầu hôn trán cậu, đứng dậy đi ra ngoài.

Huynh đệ năm người chờ họ đo xong liền kéo đến phòng khách, tổng kết một chút: Ninh Trí Viễn sốt 39. 1°, Trần Tam Lục 38. 3°, Khương Hi Vũ 38. 1°, Đồ Tô 37. 7°, Lâm Hạo 39. 3°. Hơn nữa bốn người kia tựa hồ cũng chỉ là sốt, không có dấu hiệu khác, Lâm Hạo nhưng là ho không ngừng, tiếng nói nghe như là viêm họng, vốn là nghiêm trọng nhất.

A Đình thân là đại ca, nghiêm túc mà giao bọn đệ đệ công việc: An Dật Trần cùng Lăng Việt đi nấu cháo, Thôi Lược Thương đi nấu nước, hắn cùng Trần Quân Bình mang theo cái hòm thuốc cùng sổ liệu (?) lên lầu đi tìm Lâm Hạo hỏi một chút như thế nào uống thuốc mới tốt.

Nhận được nhiệm vụ xong bọn họ liền tản ra đi thực hiện.

Huynh đệ năm người ở nhà cả ngày để chiếu cố người yêu của mình, sau đó tình trạng mới khá hơn. Đến buổi sáng ngày kế tiếp, bọn họ cũng đã khỏe hơn phân nửa rồi. Đợi đến ngày thứ ba nhân tiện tất cả đều tốt hơn... Uh... Sau đó thì sao?

Đoán không sai, bên này năm người khỏe rồi, bên kia năm người ngã bệnh.

“... Lâm Hạo! Đệ mau đến xem xem!”

Bác sĩ Lâm dở khóc dở cười, trời mùa thu độ ẩm thất thường, mọi người chính là phải cẩn thận mặc thêm áo ấm để tránh bị bệnh.

28. Chương 24

Lúc An Dật Trần tan sở về, mở cửa ra liền chứng kiến Ninh Trí Viễn cùng một phụ nữ đứng chung một chỗ, trong lòng ôm một tiểu hài tử không biết con ai, hai người một bên đùa giỡn với tiểu hài tử một bên nhìn nhau cười rất là vui vẻ, hẳn tâm lý mất bình tĩnh, nhân tiện dùng lực đóng sầm cửa lại.

“Ah, An Dật Trần anh đã về rồi.” Nghe được động tĩnh Ninh Trí Viễn quay đầu nhìn lại, sau đó cười nói.

An Dật Trần vẻ mặt buồn bực nhìn Ninh Trí Viễn, sau đó đi đến. Quay đầu phát hiện trong phòng khách tất cả mọi người đều ở đó, cảm khái chính mình hôm nay cư nhiên vốn là tan sở muộn nhất, tiếp tục đem ánh nhìn nghi vấn hướng về phía Ninh Trí Viễn cùng người phụ nữ kia và tiểu hài tử.

“... Xin chào tôi là Lạc Nhan, vốn là bạn học của Trí Viễn.” Phát hiện An Dật Trần nhìn mình chăm chú, Lạc Nhan liền xoay người giới thiệu “Anh chính là An Dật Trần đi, tôi nghe Trí Viễn nhắc tới rất nhiều lần rồi.”

Dừng lại ba giây, An Dật Trần lập tức nở nụ cười: “Ah, xin chào. Tôi cũng nghe Trí Viễn NHÀ TÔI nhắc tới cô không ít lần rồi. Hôm nay rốt cục có cơ hội thấy chân nhân rồi.” An Dật Trần cố gắng nhấn trọng âm hai chữ “nhà tôi”, sau đó cười cười vươn tay đến bắt tay Lạc Nhan.

Hai người nắm tay một thoáng liền buông ra.

“... A Đình, điều hòa có phải hay không mở quá thấp, Hi Vũ cảm giác được...có chút lạnh...” Khương Hi Vũ ôm cánh tay, nghi hoặc quay đầu nhìn A Đình.

A Đình lắc đầu “... Không có mở điều hòa. Ngoan, mặc quần áo của anh vào.” Vừa nói vừa một bên cởi áo khoác đưa đến ý bảo Khương Hi Vũ nâng tay, sau đó mặc vào cho cậu.

“... Đây là...?” An Dật Trần cười tủm tỉm tiến đến cạnh Ninh Trí Viễn, dùng tay chọc chọc vào mặt hài tử trong lòng Trí Viễn, chưa tới hai cái đã bị tiểu hài tử vươn tay gạt ra. An Dật Trần gượng gạo quay đầu hỏi Ninh Trí Viễn.

Ninh Trí Viễn chứng kiến hài tử trong lòng đem tay An Dật Trần gạt ra liền bật cười: “... Phụt, An Dật Trần anh xem ngay cả tiểu hài tử cũng không muốn thấy anh... Đây là con trai của Lạc Nhan, mười một tháng rồi, đáng yêu không. Nàng mấy ngày nay theo chồng đi công việc, ghé thăm chúng ta vài ngày. Ai,

nhóc này gọi là gì?” Ninh Trí Viễn nghiêng đầu hỏi Lạc Nhan.

“Uh? Gọi là Kiệt Kiệt.” Lạc Nhan cười trả lời, sau đó nhìn đồng hồ, có chút nhú mày “Đến giờ rồi, như vậy mong cậu giúp đỡ. Mình đi trước.”

Ninh Trí Viễn gật đầu, ngẩng đầu lên rất tự tin nói: “Yên tâm giao cho mình đi Lạc Nhan, cậu xem nhà mình người nhiều như vậy, còn sợ một tiểu hài tử không chăm sóc được.”

“Ah, đa tạ. Trở về mời mọi người ăn cơm nha.”

Đưa mắt nhìn Lạc Nhan rời đi, An Dật Trần cười cười, sau đó quay đầu hỏi Ninh Trí Viễn: “Em đầu óc bị nước vào rồi sao tiểu thiếu gia?”

“... An Dật Trần anh có bệnh hay sao mà dám mắng bổn thiếu gia?!” Ninh Trí Viễn ngẩn người, quay đầu không chút khách khí oán trách.

“Không không không, Dật Trần ca nói rất có lý, đại ca đầu óc tuyệt đối bị nước vào rồi.” Ngồi ở ghế sa lon là Lâm Hạo lên tiếng cắt đứt lời nói của Ninh Trí Viễn. Sau đó trong dự liệu mà nhìn Ninh Trí Viễn quay đầu về mặt phần nộ nhìn mình quát: “Nói bậy bạ gì đó! Bổn thiếu gia như thế nào nhân tiện đầu óc bị nước vào!”

Lâm Hạo cũng không nói gì, chỉ nhìn Ninh Trí Viễn, sau đó hướng đến các ghế sa lon kia hài lòng mà nhìn mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“... Nếu như em đầu óc chưa ngấm nước sẽ không đáp ứng chiếu cố tiểu hài tử rồi.” An Dật Trần ở một bên cười ha hả nói.

“Này, chúng ta mười người chiếu cố một tiểu hài tử chẳng lẽ không được sao?!” Ninh Trí Viễn nhìn Kiệt Kiệt ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, khó hiểu quay đầu lại nhìn An Dật Trần cùng mọi người.

Mọi người nhất trí đưa cho Ninh Trí Viễn một ánh mắt “Vẫn là quá ngây thơ rồi”, sau đó lắc đầu thở dài, đứng dậy tiếp tục đi làm chuyện của mình, ai định lên lầu thay quần áo thì thay quần áo, định nấu cơm thì tiếp tục nấu cơm, dù sao chính là không nhìn đến Ninh Trí Viễn.

Ninh Trí Viễn không hiểu liền nhìn An Dật Trần, người kia nhưng lại chỉ là ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cậu, sau đó quay đầu lên lầu.

Cuối cùng chỉ còn Kiệt Kiệt cùng Ninh Trí Viễn đối mặt.

“... Chiếu cố tiểu hài tử rất khó sao?” Ninh Trí Viễn khó hiểu nhún vai, sau đó nhìn Kiệt Kiệt cười “... Một đám người không có lương tâm.” Ôm hài tử trong lòng, có chút ai oán mà thở dài. Sau đó ngẩng đầu nhìn

đồng hồ, đã tới giờ cơm rồi, cậu liền nhanh chóng vào bếp thúc giục Lăng Việt cùng Đồ Tô: “... Đồ Tô ta đói bụng ah~, cơm có chưa? Được rồi... Kiệt Kiệt ăn cái gì ah~.”

Trong phòng bếp Đồ Tô thở dài —— mới vừa rồi Lạc Nhan tỷ đứng ở bên cạnh ca nói hơn nửa giờ, thực chất cái gì cũng chưa từng lưu vào não ah~!

Một bên Lăng Việt buồn cười vỗ vỗ vai Đồ Tô, đem túi xách Lạc Nhan để lại phòng khách mang vào, lấy ra hộp sữa cùng bình sữa, chăm chú đọc hướng dẫn trên hộp.

Trên bàn cơm hiện tại là một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn Ninh Trí Viễn dùng tư thế tiêu chuẩn ôm tiểu hài tử trong lòng, một tay cầm bình sữa trước tiên áp vào trên mặt thử độ ấm, sau đó mới đút vào trong miệng Kiệt Kiệt. Về mặt chuyên chú nhìn Kiệt Kiệt uống ngon lành, còn không quên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng.

Lâm Hạo kinh ngạc đến đánh rơi đôi đũa: “... Đại... đại ca... cư nhiên như vậy thuần thực...”

Không nói hai lời liếc Lâm Hạo một cái, Ninh Trí Viễn đáp: “... Tiểu tử đệ khi còn bé chính là ta ôm như vậy uống sữa có biết không?”

“... Cũng đúng, chúng ta khi còn bé đều do đại ca chăm sóc ah~.” Trần Tam Lục cắn đũa nghiêng đầu nhớ lại một chút “... Ta nhớ kỹ khi còn bé không có việc gì làm cũng đi theo đại ca, bất luận làm gì cũng vậy...” Nghĩ tới còn có chút vui vẻ cúi đầu cười cười.

Khuông Hi Vũ ở một bên há miệng cho A Đình đút, một bên gật đầu: “Uh uh... Hi Vũ... cũng thích nhất là đại ca...” Quay đầu nhìn A Đình vừa lại gấp thức ăn đút, cậu liền đối với hắn ôn nhu cười, nuốt xuống miếng thịt trong miệng vừa lại thêm câu “A Đình...Hi Vũ cũng thích nhất!”

Chứng kiến A Đình vuốt vuốt tóc Khuông Hi Vũ, Ninh Trí Viễn không nhịn được cảm thán đệ đệ gả chồng rồi cũng như bát nước đổ đi.

“...” Nghe bọn đệ đệ lên tiếng kể khi còn bé chính mình vốn là như thế nào chiếu cố bọn họ, Ninh Trí Viễn cúi đầu lặng lẽ cong khóe miệng cười.

Kiệt Kiệt trong lòng tựa hồ là no rồi liền đẩy bình sữa trong miệng ra, chớp hai mắt nhìn Ninh Trí Viễn. Cậu nhanh chóng đặt bình sữa trên bàn, sau đó ôm lấy hài tử ẵm lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng.

Ngồi ở cạnh Ninh Trí Viễn là An Dật Trần nhìn chăm chăm từ lúc ăn cơm đến bây giờ một khắc Ninh Trí Viễn cũng chưa rời tiểu hài tử, cậu cũng không ăn hột cơm nào, hắn liền lấy tay chỉ mặt bàn gỗ gỗ, có chút nôn nóng: “... Trí Viễn, em không ăn sao?”

“Uh? Lát nữa em ăn.” Ninh Trí Viễn cũng không quay đầu lại mà đáp, tiếp tục nhẹ nhàng vuốt lưng Kiệt Kiệt, nhẹ giọng dỗ “... Kiệt Kiệt ngoan, chỉ cần ợ một cái là có thể ngủ rồi...”

Bàn ăn nhìn An Dật Trần mặt mũi tối sầm lại, cũng tự giác nhìn nhau ra hiệu không dám lớn tiếng nói chuyện rồi.

Đợi tiểu nhân hơi xong, Ninh Trí Viễn mới mỉm cười thở phào. Nghiêng đầu vừa nhìn Kiệt Kiệt cố chống hai mi mắt gần như sụp xuống của mình.

“... Kiệt Kiệt no rồi sao? Em cũng nên ăn một chút gì rồi...” An Dật Trần thấy Ninh Trí Viễn quay đầu lại nhìn liền đưa cho cậu chén thức ăn, nói còn chưa dứt lời, đã thấy Ninh Trí Viễn đẩy ghế đứng lên: “Mọi người ăn đi, Kiệt Kiệt mệt rồi, ta đi dỗ nó ngủ.” Vừa nói vừa ôm Kiệt Kiệt trong lòng đi lên lầu.

An Dật Trần ăn cơm không cảm thấy mùi vị ngon lành, ăn xong ngồi ở ghế sa lon ánh mắt phóng ra khoảng không nhìn TV không biết đang truyền phát tin tức gì.

A Đình có chút buồn cười đặt ly trà xuống bàn, sau đó ngồi cạnh An Dật Trần.

“Cám ơn đại ca.”

“... Ghen với tiểu hài nhi, không giống đệ ah~.” A Đình ngồi xuống lấy điều khiển chuyển kênh, thấy có phần tin hội họa nhân tiện vầy vầy Khương Hi Vũ đang phụ rửa chén lại.

An Dật Trần bưng ly trà, khe khẽ thở dài: “... Đệ như thế nào ghen với tiểu hài tử.” Ngẩng đầu lên thấy TV đang chiếu một bức tranh mẫu tử, không nhịn được cười cười “... Chỉ là chưa bao giờ biết Trí Viễn như vậy thích tiểu hài tử, nếu như không gặp phải đệ, bây giờ hẳn là đã có hài tử của mình rồi đi.”

Nhưng là như thế nào cũng không thể tưởng tượng Ninh Trí Viễn đứng bên nữ nhân khác cùng nhau thân mật khăng khít, đó là chuyện An Dật Trần không thể tiếp nhận.

Ninh Trí Viễn bên cạnh chỉ cho phép có một người —— đó chính là An Dật Trần hẳn.

“... Đừng nghĩ nhiều như vậy, bản thân ta cảm giác được cậu ấy chỉ là nhớ tới khi còn bé chăm bọn đệ đệ mà thôi.” Quay đầu đối với An Dật Trần cười cười “Nếu không mà theo tính tình cậu ấy thật sự thích tiểu hài tử mà nói, không chừng sẽ tìm một phụ nữ sinh xong liền mang theo hài tử tới tìm đệ nha.”

An Dật Trần cầm ly trà không tự chủ mà siết chặt.

“... Dật Trần, đệ phải tin tưởng cậu ấy.” A Đình vỗ vỗ vai An Dật Trần, thấy hắn gật đầu A Đình mới bỏ tay xuống.

Chờ khi An Dật Trần trở lại phòng ngủ, thấy Ninh Trí Viễn ngồi ở bên giường cười sủng nịch nhìn Kiệt Kiệt ngủ ở giường bọn họ. An Dật Trần nhẹ nhàng đi tới bên giường, đem thức ăn mới vừa rồi Lâm Hạo nhét vào tay mình ngàn đĩnh nhìn vạn dặm dò nhất định phải cho Ninh Trí Viễn ăn đưa cho cậu: “... Ăn

một chút gì đi, dạ dày em hay đau, không ăn cơm chiều sao được.”

Ninh Trí Viễn ngẩng lên gạt đầu, sau đó bắt đầu ăn.

Nhìn Ninh Trí Viễn nuốt ngấu nghiến, An Dật Trần ôn nhu dùng tay lau vụn thức ăn trên miệng cậu. Ninh Trí Viễn ngẩng đầu nhìn hắn, nhú mày “An Dật Trần anh làm sao vậy?”

Thấy An Dật Trần cười lắc đầu, Ninh Trí Viễn càng nhú mày chặt hơn: “... Anh hôm nay xế chiều hình như vẫn không vui hả, xảy ra chuyện gì?”

An Dật Trần vùi đầu vào vai cậu rầu rĩ mà lên tiếng hỏi: “... Trí Viễn, em rất thích tiểu hài tử sao?”

Ninh Trí Viễn không có ngốc, vừa nghe An Dật Trần hỏi câu đó, đã hiểu ra rất nhiều chuyện. Có chút bất đắc dĩ cười cười, sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc An Dật Trần: “... Uh thích ah~.”

Cảm giác được An Dật Trần ngăn ra, Ninh Trí Viễn liền cười: “... Nhưng mà thích anh hơn.” Thấy An Dật Trần ngẩng lên nhìn mình, cậu liền nhìn vào mắt hắn gạt đầu.

Nhìn An Dật Trần trong ánh mắt tràn đầy vui mừng cảm động, Ninh Trí Viễn buồn cười quay sang hôn hắn. Người kia sững sốt một giây, ngay lúc Ninh Trí Viễn rời ra liền kéo cậu lại.

An Dật Trần một bên hôn Ninh Trí Viễn một bên đứng dậy ôm thắt lưng đem cậu đặt lên giường.

“... An Dật Trần buông em ra...” Ninh Trí Viễn cuống quýt thúc An Dật Trần, hắn nhưng lại không xê dịch. Hai người nặng nề giằng co đến mức giường cũng lắc lư theo.

“Ô oa —— “

Kiệt Kiệt bị tiếng ồn làm giật mình tỉnh giấc khóc lên ầm ĩ.

An Dật Trần bị tiếng khóc kia thu hút chú ý, Ninh Trí Viễn liền nhắc chân một cước đá hắn: “Đã bảo anh buông ra rồi mà cái tên An Dật Trần này!”

Ngồi ở mép giường đen mặt nhìn Ninh Trí Viễn ôn nhu ôm tiểu hài tử trong lòng nhẹ giọng dỗ, hoàn toàn không nhìn tới An Dật Trần hắn.

Hắn thu hồi lời nói khi nãy —— coi như là vì tiểu hài tử xấu xa này dám chua hắn cũng ăn!

29. Chương 25

Lúc Khương Hi Vũ ngồi ở ghế sa lon ôm tập giấy vẽ vui vẻ phác họa đường nét, Ninh Trí Viễn ôm Kiệt Kiệt từ trên lầu xuống tới.

“Hi Vũ, Đồ Tô đâu?” Ninh Trí Viễn lanh tay lẹ chân đi tới phòng khách trong, sau đó nhẹ giọng hỏi.

Khương Hi Vũ cảm thấy kì lạ vì sao đại ca hôm nay nói chuyện như vậy ôn nhu, ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện nguyên lai Kiệt Kiệt đang ngủ say trong lòng đại ca, Khương Hi Vũ cũng giảm nhỏ âm lượng trả lời Ninh Trí Viễn: “... Đồ Tô ca, nhận điện thoại của tổng biên tập... Nói... Tình Tuyệt tỷ không vui, mang theo Tiểu Thanh đến đó, bọn họ xin Đồ Tô ca tới cứu mạng, Đồ Tô ca đi rồi...” Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cậu nói tiếp “Lăng Việt ca nói không yên tâm, cũng đi theo...”

Ninh Trí Viễn trong nháy mắt hình như thấy được Tiểu Thanh yêu quý của Tình Tuyệt đang bò khắp nơi trong phòng tổng biên tập “đùa giỡn” cùng mọi người, cậu liền không nhìn được mà bật cười. Xem ra Đồ Tô vốn là đi cứu người rồi, dù sao cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ, về phần Lăng Việt —— phỏng chừng chỉ là sợ Đồ Tô sau khi ngăn cản được màn kịch vui ở đó nhân tiện theo Tình Tuyệt hai người đi ra ngoài dạo phố ăn cơm. Đều là có nguyên do, có thể lý giải.

“... Đại ca, có việc tìm Đồ Tô ca sao?” Khương Hi Vũ buông cây bút vẽ trong tay, tròn mắt nhìn Ninh Trí Viễn. Người kia cúi đầu nhìn Hi Vũ, vừa lại nhìn Kiệt Kiệt đang ngủ say trong lòng mình, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, sau đó từ từ đem Kiệt Kiệt đặt cạnh Khương Hi Vũ.

Khương Hi Vũ sững sốt, khó hiểu nghiêng đầu: “... Đại ca?”

“Sao thế, Hi Vũ à, mới vừa rồi Dật Trần ca nói công ty bên kia xảy ra chút chuyện, ca phải giúp, khúc xạ máy tính đối với tiểu hài tử không tốt, cho nên ca ẵm nó đến bên này ngủ...” Ninh Trí Viễn khom lưng vỗ vỗ đầu Khương Hi Vũ, cười cười “Bất quá không có chuyện gì, Kiệt Kiệt còn ngủ một hồi nữa, đệ cứ về tranh đi. Một lát nữa Kiệt Kiệt tỉnh dậy đệ kêu ta, có được hay không?” Khương Hi Vũ ngẩng đầu nhìn Ninh Trí Viễn, nhíu mày suy nghĩ một hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn Kiệt Kiệt, có chút lưỡng lự gật đầu.

“... Hi Vũ, sẽ cố gắng...” Thấy Khương Hi Vũ trịnh trọng gật đầu, Ninh Trí Viễn liền vui mừng cười. Sau đó rất nhanh xoay người chạy lên lầu, Khương Hi Vũ còn nghe thanh âm phát ra từ trong điện thoại của Ninh Trí Viễn, nghe được bên kia vừa nói cái gì tư liệu truyền cho ta đi, sau đó cậu mới quay đầu lại nhìn Kiệt Kiệt.

Nhìn chằm chằm Kiệt Kiệt đang ngủ say, phát hiện tiểu hài tử khuôn mặt đỏ hồng, cái miệng cứ chép chép, thật là đáng yêu. Khương Hi Vũ không nhìn được liền nhẹ nhàng vươn tay chọc chọc vào mặt Kiệt Kiệt.

Kiệt Kiệt hình như cảm giác được có người đụng vào mình nên vươn bàn tay nhỏ xíu mập mạp ra gạt đi, sau đó lại ôm ngón tay Hi Vũ nắm chặt. Khương Hi Vũ sững sốt một chút, nhẹ nhàng rút nhưng lại không rút ra, có chút lo lắng vừa lại cúi đầu nhìn tiểu nhân nhi trở mình một cái, đem tay mình ôm trong lòng, an ổn ngủ tiếp.

Khương Hi Vũ cố gắng một hồi lâu vẫn không thể rút ra, sợ chính mình động tác quá mạnh sẽ đánh thức Kiệt Kiệt, không thể làm gì khác hơn là nhích lại gần buông lỏng tay cho tiểu nhân nhì ôm. Cúi đầu nhìn một chút, cũng không thể vẽ tiếp, Khương Hi Vũ có chút không vui mà bĩu môi. Nhưng vừa cúi xuống thấy Kiệt Kiệt ôm tay mình ngủ say, vừa lại không nhịn được nở nụ cười.

Dù sao cũng không vẽ được nữa, Khương Hi Vũ liền nghiêng người, vươn tay trái đến chọc vào khuôn mặt hài tử, không vẽ được thì đành chơi vậy.

Kết quả còn chưa có đâm tới hai cái, Kiệt Kiệt lại đột nhiên mở to hai mắt nhìn cậu. Không nghĩ tới tiểu hài tử đột nhiên tỉnh lại khiến Khương Hi Vũ hoảng sợ, ngơ ngác không biết phải làm sao.

Kiệt Kiệt tỉnh dậy nhưng cũng không khóc không nháo, đặc biệt nhu thuận, nhìn chằm chằm Khương Hi Vũ, sau đó ôm tay cậu tự mình bò dậy, bập bẹ nói: “... Ăn... Ăn...” Khương Hi Vũ nghiêng đầu suy nghĩ, cũng không biết Kiệt Kiệt muốn ăn cái gì, đang muốn mở miệng gọi Ninh Trí Viễn, đã thấy đến Kiệt Kiệt đột nhiên hai mắt sáng lên, hướng đến ghế sa lon bên kia bò đi.

Khương Hi Vũ quay đầu liền nhìn thấy trên ghế sa lon bên kia có để bình sữa, đại khái vốn là lúc này ai đó pha sẵn. Mắt thấy Kiệt Kiệt bò tới chỗ bình sữa, cậu nhanh chóng chạy qua đó cầm lên trước, kiểm tra thấy vẫn còn ấm mới thở phào nhẹ nhõm đưa cho Kiệt Kiệt.

Nhìn Kiệt Kiệt ngồi ở đằng kia ôm bình sữa ngoan ngoãn uống, cậu không thể không cảm khái Kiệt Kiệt thật sự là rất ngoan.

Một bên uống sữa một bên nhìn Khương Hi Vũ, Kiệt Kiệt trong ánh mắt lóe ra tò mò, giống như đang suy nghĩ như thế nào không phải Ninh Trí Viễn mà lại là người khác. Nhìn nhìn, đột nhiên thấy được Khương Hi Vũ lấy ra tập giấy vẽ, Kiệt Kiệt liền nghiêng đầu vút bình sữa trong tay bò tới bên cạnh Hi Vũ.

“... Ah!” Khương Hi Vũ nhìn Kiệt Kiệt vươn bàn tay nhỏ bé chỉ vào bức vẽ, cậu tò mò hỏi: “... Kiệt Kiệt cũng muốn...vẽ...tranh... sao?”

“... À! Ô...Ô!” Kiệt Kiệt vung tay loạn xạ cũng không biết có phải hay không đang trả lời Khương Hi Vũ, dù sao khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhìn đang rất vui.

Khương Hi Vũ khom lưng lấy hộp sáp màu dưới bàn trà mở ra đưa Kiệt Kiệt. Kiệt Kiệt cao hứng cầm lấy cây màu đỏ nắm ở trong tay quơ qua quơ lại. Cậu đem tập giấy vẽ đưa cho Kiệt Kiệt, nhưng Kiệt Kiệt lại nhìn cậu chằm chằm: “... À?”

Nhìn Kiệt Kiệt vẽ mặt khó hiểu, cậu tùy tiện cầm lấy một cây sáp vẽ nhiều hoa nhỏ lên giấy. Kiệt Kiệt thấy Khương Hi Vũ vung tay lên cuốn tập vẽ liền xuất hiện nhiều bông hoa liền vô cùng thích thú, sau đó nắm cây sáp trong tay bắt đầu vẽ tranh.

“Oh~! ... À à à —— “

Khương Hi Vũ ngồi ở một bên cười xem Kiệt Kiệt vẽ loạn trên giấy, cũng xem không hiểu tiểu hài tử đang vẽ gì, nhưng Kiệt Kiệt mỗi lần vẽ một nét đều ngẩng đầu lên nhìn Khương Hi Vũ, thấy cậu gật đầu mới vui vẻ cúi đầu tiếp tục.

“... Kiệt Kiệt, hảo thông minh...” Khương Hi Vũ thấp giọng cười khen Kiệt Kiệt, nhưng tiếc là tiểu hài tử kia vẫn chưa hiểu được.

A Đình tan sở về, thấy trên ghế sa lon là Khương Hi Vũ cùng Kiệt Kiệt mỗi người cầm một bức tranh vô cùng vui vẻ, hân liên chậm rãi đi tới.

Nghe được tiếng bước chân Khương Hi Vũ ngẩng đầu nhìn, lập tức vui vẻ chạy đến: “A Đình!” Khương Hi Vũ sau khi nhào vào lòng A Đình lúc này mới có chút khó hiểu thắc mắc: “...A Đình, hôm nay...về thật sớm!”

A Đình cười vuốt tóc cậu: “Uh, sớm một chút trở về bồi Hi Vũ ah~.”

“... A Đình bồi Hi Vũ, Hi Vũ rất vui!” Khương Hi Vũ đối với A Đình mỉm cười ngọt ngào.

“Ah...ah~!” Kiệt Kiệt cũng đặc biệt vui vẻ, phát phát bức tranh trong tay, ngẩng đầu lên nhìn A Đình cùng Khương Hi Vũ cười thật tươi.

Nhìn Khương Hi Vũ ngồi trở lại ghế sa lon cùng Kiệt Kiệt vẽ tranh, A Đình cũng vui vẻ cởi áo khoác ngồi xuống cạnh hai người.

Cảm giác được có thêm người ngồi vào, Kiệt Kiệt vui vẻ ngẩng đầu nhìn, sau đó giơ hai tay ra, giống như hoan nghênh A Đình về nhà: “À ~... À à!”

A Đình nhìn Kiệt Kiệt duỗi tay như vậy liền quay lại nhìn Khương Hi Vũ: “... Đây là ý gì...?” Khương Hi Vũ mỉm cười trả lời: “Đại khái vốn là... Muốn A Đình ôm một cái... ..” A Đình nghe xong cũng ngẩn người, sau đó có chút chần chờ đem tiểu nhân nhi ôm lên.

Được ôm lên Kiệt Kiệt càng vui hơn, hai cái tay nhỏ bé quơ liên tục, sau đó quay đầu đối với Khương Hi Vũ cười khanh khách.

“Kiệt Kiệt rất vui! Hi Vũ... Hi Vũ cũng rất vui!”

Nhìn Khương Hi Vũ cười đến ngay cả hai mắt cũng híp lại, A Đình cũng vui vẻ cười theo.

“... A Đình, chúng ta cùng nhau...vẽ tranh...có được hay không...?” Khương Hi Vũ cầm tập vẽ giơ lên trước mặt A Đình dò xét hỏi. Nhìn A Đình cười gật đầu, cậu vui vẻ mở hộp màu ra.

“... Hi Vũ...bức tranh A Đình...” Khương Hi Vũ đưa bức vẽ cho A Đình xem ” ... A Đình... bức tranh Hi Vũ ...vẽ...có được hay không...”

Nhìn Khương Hi Vũ trong ánh mắt ngập tràn chờ mong, A Đình không tự chủ được liền gật đầu: “Hảo.”

Lúc Ninh Trí Viễn xuống lầu, nhân tiện nhìn thấy phòng khách ba người hai lớn một nhỏ đang say ngủ. Có chút kỳ lạ A Đình hôm nay cư nhiên trở về sớm như vậy, sau đó cậu mỉm cười lấy điện thoại di động ra.

Kiệt Kiệt ngồi trên đùi dựa vào bụng A Đình ngủ say, Khương Hi Vũ cũng vừa dựa vào ghế sa lon vừa dựa vào lòng A Đình ngủ. Không biết A Đình có phải hay không cũng mệt muốn chết rồi, lẳng lặng dựa đầu vào Hi Vũ mà ngủ.

Hài lòng nhìn ảnh chụp trong điện thoại không khác gì một bức tranh, Ninh Trí Viễn cười cười xoay người lên lầu lấy chăn xuống, nhẹ nhàng đắp cho ba người họ.

“... Ngủ ngon.”

30. Chương 26

Ninh Trí Viễn ôm một chồng tư liệu vội vã từ dưới đất lên lầu, sau đó gặp phải A Đình cũng đang vội vã chạy nên cả hai đụng vào nhau.

“Ah, A Đình anh như thế nào sớm như vậy đã trở về.” Ngẩng đầu nhìn A Đình, Ninh Trí Viễn cảm thấy kì lạ nên hỏi thăm. A Đình cúi đầu vừa lúc nhìn thấy cậu vẽ mặt nghi hoặc, còn có trên lỗ tai đang gắn tai nghe Bluetooth lóe sáng biểu hiện đang trò chuyện. A Đình nhú mày hỏi: “Hi Vũ đâu? Có người gửi tin nhắn cho tôi nói bọn họ bắt Hi Vũ đi rồi.”

“... Hi Vũ đang ngủ trưa ah~, tôi năm phút trước mới vừa đi xem mà.” Ninh Trí Viễn tiếp tục nói “Anh vừa lại gây sự với người nào rồi? Lần sau gọi điện thoại xác nhận thôi, đừng như vậy sốt ruột gấp trở về, xảy ra tai nạn xe thì làm sao.”

A Đình gật đầu, nhìn lên lầu thở phào nhẹ nhõm: “... Vốn là lần trước Lược Thương đánh bọn người đó, đại khái là bọn họ nghĩ muốn trả thù...” Sau đó A Đình bắt đầu gõ gõ lên tai nghe của Ninh Trí Viễn “Tôi có gọi điện thoại cho cậu, nhưng máy bận. Đồ Tô cũng không nghe điện thoại, tôi chỉ có thể nhanh trở về xác nhận rồi...”

Cảm giác được tai nghe bị gõ, Ninh Trí Viễn mới hậu tri hậu giác ‘oh’ một tiếng “... Tôi quên tôi quên, hôm nay trong nhà mạng không ổn định, nên tôi cùng Dật Trần phải gọi điện bàn chuyện công ty. Anh xem, tư liệu đều là nói miệng... Nếu không bình thường gửi mail là xong rồi...” Vừa nói vừa quơ quơ tư liệu trên tay ” ... Đồ Tô thì theo Lăng Việt đi ra ngoài rồi.”

“... Tóm lại Hi Vũ không có việc gì là tốt rồi.”

“... Không có chuyện gì không có chuyện gì, phỏng chừng vốn là bày trò lừa mình đi.” Ninh Trí Viễn gật đầu, sau đó quay lại nói điện thoại “Ai nha An Dật Trần anh chuyên tâm chút đi, trong nhà không có chuyện gì. Đồ Tô? Hẳn là cùng Lăng Việt ở nơi nào đó tình tứ rồi “

“Trí Viễn ca, Tam Lục trở về chưa?!” Ninh Trí Viễn nói còn chưa nói hết, liền nghe tiếng Thôi Lược Thương lớn giọng hỏi, sau đó nhìn thấy hấn vội vã mở cửa vọt vào. Quay đầu nhìn một vòng hấn đã ở ngay trước mặt.

Ninh Trí Viễn lắc đầu: “Tam Lục như thế nào giờ này đã về.”

“Ai nha, Tam Lục gọi điện thoại cho tôi nói hôm nay trường học buổi chiều cho nghỉ, kêu tôi đi đón, nhưng đến đó chờ người ta về hết cũng không thấy tăm hơi! Tôi tưởng em ấy về trước nhưng mà điện thoại như thế nào gọi cũng không nghe.” Thôi Lược Thương cấp bách nói, Ninh Trí Viễn nhún mày: “... Đại khái là đi mua sách rồi?”

“... Không, là bị bắt.” Không đợi Thôi Lược Thương nói tiếp, A Đình đứng một bên sắc mặt nghiêm trọng nhìn điện thoại di động. Ninh Trí Viễn ngăn người, nhanh chóng giật lấy điện thoại xem, Thôi Lược Thương cũng cấp tốc đến xem.

Trên màn hình vốn là một tin nhắn ảnh chụp, trong đó là một người bị trói trên ghế nhét khăn vào miệng hôn mê, không phải Trần Tam Lục thì là ai. Thôi Lược Thương sắc mặt xanh mét quay đầu hỏi A Đình chuyện gì xảy ra.

A Đình sau khi kể sơ mọi chuyện, chỉ nhìn thấy Thôi Lược Thương nắm điện thoại di động đến gân xanh cũng nổi lên: “... Như thế nào lại bắt Tam Lục...”

“... Nhận lầm người đi. Hi Vũ vừa lại không thể nào ra ngoài, có thể nhìn thấy Tam Lục đi ra liền tưởng Hi Vũ rồi. Lâm Hạo ngày hôm qua ở tại bệnh viện cũng không trở về...” Ninh Trí Viễn có chút khổ não mà nói. Nhìn thấy Thôi Lược Thương bả vai cũng bắt đầu run nhè nhẹ, không thể làm gì khác hơn là tiến lên vỗ vỗ, sau đó quay đầu hỏi A Đình: “A Đình, anh biết cái chỗ này ở đâu không?”

A Đình gật đầu: “Uh, bọn họ có nói địa chỉ, kêu tôi đến một mình”.

“Đệ với ca cùng đi! Đại ca!” Thôi Lược Thương kéo A Đình lại nghiêm túc nói. A Đình chân chờ một chút rồi gật đầu.

Ninh Trí Viễn ở một bên trầm ngâm một hồi, thấy hai người đã muốn vọt ra ngoài liền chạy lại chặn bọn họ: “Đừng nóng vội. Bọn chúng kêu anh đi một mình khẳng định có rất nhiều mai phục, hai người tùy tiện đi cũng rất nguy hiểm rồi. Lược Thương, liên lạc với đồng sự, dùng biện pháp bí mật bao vây nơi đó trước.”

Thôi Lược Thương lúc này mới hồi phục tinh thần lại, lấy lại bình tĩnh, tự trách nói chính mình quá nôn nóng rồi, hần mót điện thoại xoay người đi liên lạc với đồng sự.

Chờ Thôi Lược Thương cúp điện thoại, bọn họ đang chạy tới địa chỉ kia rồi. A Đình gạt đầu, ba người liền đi ra cửa. Sau khi tất cả vào xe, A Đình mới lạng đi một chút, quay đầu nhìn Ninh Trí Viễn ở ghế phó lái, có chút chần chờ nói: “... Trí Viễn cậu đừng đi, có chuyện gì Dật Trần sẽ...”

Ninh Trí Viễn cũng không quay đầu lại, nhưng đã cắt đứt lời A Đình nói: “Nhưng tôi là đại ca của Tam Lục.”

A Đình cùng Thôi Lược Thương ngẩn người, nhìn Ninh Trí Viễn nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. A Đình cũng im lặng nhấn ga chạy đi.

Địa chỉ là một kho hàng bỏ hoang, kỳ thật cách nhà bọn họ không xa lắm. Bất quá đúng là vút đi đã rất lâu, cho nên không có đi qua —— bình thường làm gì có kẻ điên nào chạy ngang kho hàng bỏ hoang để chơi đầu.

Ba người đứng nhìn kho hàng sau khi đã đem xe đậu bên đường.

“... Trí Viễn ca hay là ở bên ngoài đi, tiếp ứng huynh đệ tôi, bọn chúng phỏng chừng lát nữa có thể kéo đến” Thôi Lược Thương quay đầu nhìn Ninh Trí Viễn nói. Người kia suy nghĩ một chút, gạt đầu. Sau đó tìm một gốc cây to trốn phía sau, nhìn A Đình cùng Thôi Lược Thương hai người hướng cửa kho hàng đi đến.

Lát sau không thấy bóng hai người kia nữa, Ninh Trí Viễn có chút sốt ruột, bên tai lại đột nhiên nghe tiếng An Dật Trần, cậu lại càng hoảng sợ mới nhớ ra vốn dĩ điện thoại vẫn chưa tắt. Nghe An Dật Trần nói cái gì đó, Ninh Trí Viễn chậm rãi nở nụ cười, bình tĩnh lại.

Kho hàng có hai người gác, thấy A Đình cùng Thôi Lược Thương đến liền nhanh chóng đứng lên nghênh đón: “A Đình! Người dám mang theo người khác, không sợ chúng ta đem tiểu tình nhân của người giết chết sao!”

Không đợi A Đình đáp lời, Thôi Lược Thương liền tiến lên nắm tên đó một quyền, nhìn người nọ lao đảo vài bước rồi xệt máu mũi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người dám động vào cậu ấy xem.” A Đình đối với tên còn lại ôn nhu cười, bóp cổ hắn: ” ... Nhanh lên một chút mở cửa cho chúng ta đi vào.” Người kia sợ đến sắc mặt xanh mét, dùng sức gạt đầu.

Thôi Lược Thương theo sát A Đình bước vào kho hàng âm u, liếc mắt một cái liền thấy được cách đó không xa bị trói trên ghế là Trần Tam Lục. Cậu cũng đã tỉnh lại, sau khi thấy A Đình cùng Thôi Lược Thương cậu liền sốt ruột giãy dụa. Bên cạnh là tên canh gác vừa nhìn thấy cậu giãy dụa liền tát một bạt tai, trong kho hàng yên tĩnh này tiếng bạt tai nghe cực kỳ lớn.

“Tam Lục ——!” Thôi Lược Thương hét to một tiếng, nhìn Trần Tam Lục chậm rãi quay đầu lại, khóe miệng vẫn còn vương vết máu. Thôi Lược Thương nắm chặt tay, phần nộ nói: ” ... Hồn đản, người dám

động vào Tam Lục...”

“Lược Thương chờ một chút —— “A Đình ở một bên thấy Thôi Lược Thương bộ dáng sốt ruột, nhanh chóng lên tiếng muốn ngăn cản, nhưng Thôi Lược Thương đã vọt đi mất.

Trần Tam Lục thấy Thôi Lược Thương hướng chỗ mình vọt tới, hoảng sợ trừng lớn hai mắt từ chối, hình như là muốn ngăn cản hẳn —— không sai, vốn là muốn ngăn cản hẳn. Bởi vì Trần Tam Lục tinh tường biết bên trong này có bao nhiêu tên ẩn nấp mà Thôi Lược Thương nhìn không thấy tới, hơn nữa mỗi người trên tay cũng nắm thiết côn..làm vũ khí. Mà Thôi Lược Thương cùng A Đình lại là tay không tới.

Thôi Lược Thương nhìn không thấy nơi này mai phục mấy người, cho nên khi bọn họ lao tới hẳn cũng lặng đi một chút, nhưng mà rất nhanh liền phục hồi tinh thần, ánh mắt tối sầm lại, không hề úy kỵ mà tiếp chiêu.

Dễ dàng tránh thoát các thiết côn đang hướng về phía mình, Thôi Lược Thương tay đâm vào bụng tên đó, sau đó thẳng một quyền vào cằm rồi xoay người lại đá hẳn ra ngoài.

Nhìn Thôi Lược Thương một mình đấu đá với đám người cản trước mặt không cho hẳn đến gần mình, Trần Tam Lục hốc mắt dần dần đỏ lên. Trái tim cũng hồi hộp theo từng động tác của hắn

Đừng bị thương, đừng gặp chuyện không may. Trần Tam Lục trong lòng thầm cầu khẩn.

Bên này A Đình thấy Thôi Lược Thương đã cùng bọn họ giao đấu, cũng không khách khí tiến lên rồi, tự nhiên có rất nhiều người chạy tới, hơn nữa hình như đều biết tay trần đánh không lại A Đình nên đều thủ sẵn vũ khí. A Đình chỉ là cười cười, từ bên hông lấy ra một cây gậy.

Sốt ruột mà nhìn phía trước đám người đánh nhau dữ dội, Trần Tam Lục vừa lại thấy Thôi Lược Thương bên má trái bị đá thương, máu tươi chảy dọc xuống, cậu dùng lực giãy dụa nhưng như thế nào cũng giãy không ra khỏi sợi dây. Ở bên cạnh là tên canh gác nhìn thấy cậu cứ như vậy bộ dáng cấp bách, đột nhiên cười cười, một tay lấy miếng vải nhét trong miệng cậu ra.

Có chút đau nên Trần Tam Lục nhú mày, sau đó mở miệng hét: “... Lược Thương! Đừng đánh nữa mà Lược Thương!!” Hoàn lại muốn nói thêm gì nữa lại bị tên kia bóp trụ cằm cắt đứt rồi.

Nghe được Trần Tam Lục hét lên Thôi Lược Thương theo phản xạ ngẩng đầu nhìn, kết quả vừa lúc thấy người nọ bóp cằm bắt Tam Lục nhìn hắn, cười rất là hèn mọn đối với cậu nói cái gì đó. Thôi Lược Thương hai mắt tối sầm lại, vội vã hướng Trần Tam Lục chạy đến.

“... Nhìn kỹ xem, người thật đúng là đặc biệt thanh tú ah~...” Bóp cằm Trần Tam Lục nâng lên, người nọ cười cười liếm môi. Trần Tam Lục giãy dụa không chịu nhìn, dời ánh mắt đi. Người nọ cũng không cấp bách, cười ha hả cúi đầu sát lại chỗ Tam Lục.

“... Hồn đản người dám động Tam Lục xem, lão tử đem da người đi lột!!!” Nghe cách đó không xa Thôi Lược Thương hồn hển hét to, Trần Tam Lục cũng dùng sức giấy dựa.

Đột nhiên, Trần Tam Lục cảm giác được bàn tay đang bóp cầm mình rút trở về, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết: “Oa ah ah ah ah!!!!” Khó hiểu quay đầu lại nhìn, Trần Tam Lục cũng bị dọa đến giật mình.

Rất nhiều con rắn cỡ bàn tay trẻ con quần lấy người nọ, người nọ sợ đến sắc mặt trắng bệch ngã đi.

Trần Tam Lục không nhịn được nuốt nước miếng, lại đột nhiên phát hiện có cái gì quần trên người, cúi đầu nhìn... Một con rắn tựa hồ rất quen mắt đang cắn sợi dây cột cậu, Trần Tam Lục ngẩn người, cười khổ kêu một tiếng Tiểu Thanh, liền thấy nó cao hứng ngẩng đầu thè lưỡi, sau đó tiếp tục cắn sợi dây.

Lăng Việt cùng Đồ Tô từ cửa sổ bay vào sau lưng đánh úp. Ngoài cửa sổ Phong Tình Tuyết vui vẻ chỉ huy các súng vật từ thân thể đang hôn mê dưới đất bò đi tiếp tục tìm những người khác chơi đùa.

Trong lúc nhất thời liền nhìn thấy cả kho hàng tán loạn: “Cứu mạng ah~, rắn ở đâu nhiều vậy!”

Giải quyết xong cuối cùng Thôi Lược Thương lắc cổ tay, rất nhanh chạy về phía Trần Tam Lục. Vừa vặn sợi dây được Tiểu Thanh cắn đứt nên Trần Tam Lục tự do đứng lên, liền được đôi tay quen thuộc ôm lấy.

“... Thư ngọc, em không sao chứ...” Thôi Lược Thương ôm chặt Trần Tam Lục, hận không thể liền như vậy đem người kia gắn chặt với mình, như vậy là có thể lúc nào cũng có thể bảo vệ rồi. Cảm giác được hai tay đang ôm mình run nhè nhẹ, Trần Tam Lục liền cố gắng quay lại ôm hân: ” ... Lược Thương, em không có việc gì, anh đừng lo lắng...”

“... Không, đều do anh, anh nếu sớm một chút đi đón em sẽ không sẽ phát sinh chuyện như vậy rồi...” Nghe được Thôi Lược Thương áy náy nói, Trần Tam Lục liền lắc đầu: ” ... Không trách Lược Thương, trách là trách em quá chủ quan, không chú ý tới bọn họ theo dõi mình...”

“... Không có việc gì là tốt rồi... Không có việc gì là tốt rồi...”

“Ai ~ đại ca, những người này đệ có thể dùng thực tập châm cứu không?” Không biết từ khi nào Lâm Hạo đã nhảy vào, tay đang cầm một hộp kim châm cứu, cười tủm tỉm quay đầu hỏi Ninh Trí Viễn. Người kia yên lặng nhìn cậu gật đầu cho phép. Sau đó chính mình cũng đi tới chỗ một người bị rắn dọa sợ đến hai chân như nhũn ra ngồi dưới đất lạnh run, cậu cười cười ngồi chồm hóm xuống: ” ... Ruột gan thật là lớn, đệ đệ của Ninh Trí Viễn ta cũng dám bắt...” Một tay nắm áo hân kéo lên, Ninh Trí Viễn đem giao cho An Dật Trần xử.

“... Ai... Huynh đệ của tôi ơi đồng sự cục cảnh sát hình như tới kia, các người đừng làm quá ah~...” Thôi Lược Thương ngẩng đầu, hình như nghe thấy được xe dừng ngoài kho hàng, nhanh chóng mở miệng nhắc nhở.

“Có sao đâu, dù sao cũng là người xấu.” Lâm Hạo vỗ vỗ tay, đứng dậy hài lòng mà nhìn bọn họ bị mình châm kim đầy người, cười ha hả xoay người chạy tới cửa đứng cạnh Đồ Tô.

Ninh Trí Viễn gật đầu tỏ vẻ đồng ý cho mọi người đem thuốc phân phát bọn họ.

Sau lại nghe nói bọn họ hình như đều là ở trong WC cả ngày...

Được rồi được rồi.

“... Nhị ca, gọi Đồ Tô bọn họ mang theo Tình Tuyệt đến, còn có thuốc xổ đều là ca ra chủ ý đi...” Thôi Lược Thương quay đầu hỏi An Dật Trần.

Người kia cười tủm tỉm ngẩng đầu lên, một bộ tỏ vẻ ta cái gì cũng không biết, xoay người rời đi.

Thôi Lược Thương rùng mình một cái, ôm Tam Lục trong lòng, ý vị thâm trường mà nhìn cậu buồn bã nói: “... Sau này làm cho người nào cũng được, nhưng không thể làm cho nhị ca ah~.”

Trần Tam Lục cười một tiếng, ngẩng đầu hôn vào vết thương trên má Thôi Lược Thương.

“... Lược Thương, cảm ơn anh tới cứu em.”

“... Thư ngốc. Anh không đi sao được.”

Hai người nhìn nhau cười, sau đó ôm nhau thật chặt.

31. Chương 27

Lăng Việt bỗng dưng thần thần bí bí ngoắc các huynh đệ đang ngồi ở phòng khách gọi lên lầu, vừa lúc nhìn thấy An Dật Trần cửa phòng mở ra, nhân tiện lừa họ vào, sau đó đóng cửa lại.

Sau khi đã an vị, mọi người mới thắc mắc ngẩng đầu hỏi Lăng Việt: “Rốt cuộc là chuyện gì hả?”

Lăng Việt có chút bối rối gỡ gỡ đầu, thở dài: “... Là muốn các huynh đệ trợ giúp rồi ... Vốn là như vậy, mấy ngày hôm trước một nữ sư phụ ở võ đường chạy tới van nài ta giúp, ta quên không hỏi rõ đã nhân tiện vỗ ngực đáp ứng. Kết quả hôm nay buổi sáng nàng mới nói cho ta biết, là muốn kêu ta đi giả làm bạn trai...”

Thôi Lược Thương cắt lời Lăng Việt: “Oh, vậy tam ca đi không phải xong hết rồi sao.”

“... Trọng điểm vốn là vị sư phụ kia biết ta có huynh đệ ah~, nàng cùng các bằng hữu cũng vừa vặn năm người... Cho nên... Các người hiểu rồi chưa?”

A Đình yên lặng nhìn Lăng Việt ngồi đối diện: “... Ý của đệ là kêu chúng ta cũng cùng đi giả làm bạn trai...?”

Lăng Việt gật đầu: “... Kỳ thật cự tuyệt cũng không sao, nhưng vị sư phụ đó tại trường học quả thật giúp đệ không ít. Thân là một nữ tử nhưng võ thuật không tệ, những khi đệ xin nghỉ phép đều là nàng thay đệ lên lớp... Nói thật không vì làm bạn trai cũng là bởi vì nàng đã cống hiến cho trường học rồi đi..... Hơn nữa theo như nàng nói, đêm nay vốn là đi tham gia yến tiệc của một người bạn tốt, các nàng đã nhiều năm không gặp rồi, không muốn làm cho bằng hữu lo lắng nàng vẫn là một mình một người, mới không có biện pháp tìm đệ...”

“... Lý do thật ra hợp tình hợp lý ah~.” An Dật Trần bất đắc dĩ thuận theo”... Nhưng mà còn lại bốn người là chuyện gì hả? Cũng là sư phụ ở trường?”

Lăng Việt lắc đầu: “Không phải, nghe nói là bằng hữu của nàng...”

Trần Quân Bình trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu cười khổ hỏi các ca ca: “... Cho dù chúng ta đáp ứng hỗ trợ, phải như thế nào nói với mấy người dưới lầu đây?”

Phòng ngủ nhất thời an tĩnh lại, Lăng Việt thở dài nói hần thật ra nghĩ phải như thế nào lừa bọn họ rồi, nhưng chính là sợ lúc bị bọn họ phát hiện hậu quả càng nghiêm trọng ah~.

A Đình hỏi Lăng Việt như thế nào lừa bọn họ.

“... Đệ mới vừa trở về chưa mua thức ăn hôm nay, bây giờ nói đã quên mua rồi chúng ta cùng đi mua thức ăn... Sau đó gọi điện thoại nói cho bọn họ biết chúng ta có việc không về được, kêu bọn họ chịu khó chờ...”

“... Lý do này trừ ra Tam Lục cùng Hi Vũ sẽ tin, những người khác người nào sẽ tin hả.” An Dật Trần phản bác. Thôi Lược Thương ở một bên gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lăng Việt vò vò tóc: “Đệ đây cũng không có biện pháp rồi, làm sao bây giờ.”

Huynh đệ năm người trầm mặc một hồi, nhìn nhau một chút, cuối cùng không thể tránh được mà cùng nhau thở dài: “Quên đi, cứ như vậy nói đi.”

“... Đó chính là các huynh đệ đồng ý hỗ trợ rồi?” Lăng Việt vui vẻ nở nụ cười, nhìn bốn người cười gật đầu mới thở phào nhẹ nhõm.

“... Bốn thiếu gia không đồng ý.” Cửa toilet ‘ba’ một tiếng mở ra, Ninh Trí Viễn xuất hiện, nhìn năm người

kia trợn mắt há hốc mồm liền bình thản nhún vai.

“... Tiểu thiếu gia, nghe lén như vậy là không tốt nha.” An Dật Trần cười khổ nói.

“... Làm ơn nhìn lại cho kĩ, đây là phòng của bốn thiếu gia nha. Bốn thiếu gia tại phòng mình đi toilet cũng phạm pháp sao? Là mọi người chính mình không xác nhận trước nhân tiện tiến vào bàn chuyện đại sự, như thế nào còn vu cho ta nghe lén?” Ninh Trí Viễn ném khăn giấy vào thùng rác, sau đó xoay người ngồi xuống đùi An Dật Trần, cười cười: “... Tóm lại, bốn thiếu gia không đồng ý các người đi giả làm bạn trai các nữ nhân khác. Ân, An Dật Trần đi ta kỳ thật không ý kiến, nhưng các người không được.” Vừa nói vừa quay đầu trừng mắt nhìn bốn người kia.

Huynh đệ năm người nhìn Ninh Trí Viễn, vừa lại liếc nhau, sau đó nhất trí gật đầu.

“... Chờ một chút, các người làm cái gì.” Ninh Trí Viễn cảm giác dự cảm bất hảo quét tới, có chút khẩn trương mà quay đầu nhìn bọn họ.

“Vất vả rồi tiểu thiếu gia ~ “

Đồ Tô từ thư phòng xuống tới nhìn thấy phòng khách chỉ có Khương Hi Vũ đang vẽ tranh cùng Trần Tam Lục đang xem sách và Lâm Hạo liền thấy lạ mà hỏi: “... Những người khác đâu? Còn chưa có về sao?”

“Ân...? Bọn họ huynh đệ năm người không biết lên lầu để làm gì rồi.” Trần Tam Lục chuyên tâm vừa xem sách vừa trả lời. Đồ Tô hiểu rõ gật đầu, xoay người hướng phòng bếp đi đến, một lát sau vừa lại đi ra: “... Sư huynh chưa về?”

“Đã về ah~...”

“... Nọ vậy kỳ lạ thật, sư huynh như thế nào không mua nguyên liệu nấu ăn...” Đồ Tô khó hiểu suy nghĩ, vừa lúc cửa phòng trên lầu mở, năm người, không đúng, còn có đại ca cậu sáu người cùng đi xuống.

Đồ Tô khó hiểu nhìn bọn họ: “... Cái kia, sư huynh, nguyên liệu nấu ăn...”

“Hả hả, ta quên mua, chúng ta bây giờ đi mua! Chờ một chút ah, đừng có gấp!”

Đồ Tô nhìn Lăng Việt quay đầu đối với mình cười, theo phản xạ nhân tiện gật đầu.

“Đừng, Đồ Tô —— đừng đừng đừng...” Ninh Trí Viễn quay đầu muốn nói gì, lại bị An Dật Trần che miệng lại kéo đi ra ngoài.

Sáu người nhân tiện hấp tấp xông ra ngoài. Đồ Tô khó hiểu nhíu mày, quay lại hỏi ba người ngồi trên ghế:

“... Đây là làm sao vậy.”

Lâm Hạo nhíu mày, thoáng một cái dùng sức đem cây kẹo đang ngậm trong miệng cắn cắn, sau đó ném sang một bên nhảy dựng lên: “Mau mau! Mau đi! Đuổi theo bọn họ!”

Khương Hi Vũ ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo: “... Tại sao... Phải theo chân bọn họ...”

“Đúng vậy, bọn họ không phải đi mua thức ăn thôi sao?” Trần Tam Lục cũng hướng Lâm Hạo nhìn khó hiểu.

“... Các ca ca quả là ngây thơ! Rốt cuộc có ai mặc tây phục mang giày da bóng loáng đi chợ mua thức ăn hả?! Còn có đại ca mới vừa rồi rõ ràng là bị bức đi cùng rồi...”

Ba người nháy mắt mấy cái nhìn Lâm Hạo, động tác nhất trí mà nghiêng đầu suy nghĩ một chút mới vừa rồi năm người người mặc trang phục... Hình như quả thật vốn là tây trang cùng giày da sáng loáng, hình như quả thật không phải là muốn đi mua thức ăn...

“... Trang phục như vậy thấy thế nào cũng vẫn giống như là đi xem mắt ah~.”

Ba người ngẩn người, nghe được Lâm Hạo đem chính mình trong lòng nghi hoặc như vậy nói thẳng, nhất thời vẻ mặt phức tạp nhìn về phía cậu. Lâm Hạo thở dài, buông tay nói: “... Các ca không đi đệ sẽ đi. Dù sao đệ là tuyệt đối không cho phép Trần Quân Bình ở bên ngoài quyến rũ nữ nhân khác.”

Lâm Hạo nhanh chóng đi thay giày, sau đó là thanh âm ba người kia chạy ra thay giày.

“... Ta cũng muốn đi... Mặc dù ta tin tưởng Lược Thương...”

“... Ta cũng vậy.... Ta cũng tin tưởng sư huynh... “

“... Hi Vũ, Hi Vũ chỉ là lo lắng đại ca...”

“Đúng đúng! Chúng ta chỉ là lo lắng đại ca!”

Lâm Hạo nhìn ba người sắc mặt nổi lên chữ “khẩu thị tâm phi”, trong lòng cười thầm hai tiếng, bất đắc dĩ mà xoay người mở cửa.

Lâm Hạo nhanh chóng đuổi theo. Đoạn đường tiến vào nội thành có một đại tửu điểm, chứng kiến phía trước hai chiếc xe lần lượt quẹo vào bãi đỗ xe, bọn họ cũng chậm rãi theo tới.

Dừng xe xong cũng không vội vã xuống xe, thấy phía trước hai chiếc xe lần lượt huynh đệ năm người xuống, An Dật Trần xuống cuối cùng đối với trong xe nói gì đó, sau đó mới đóng cửa lại.

Sau khi huynh đệ năm người hướng phía bọn họ dừng xe đi tới, bốn người rất ăn ý cúi đầu xuống, thẳng đến khi bọn họ đi qua mới chậm rãi ngồi dậy.

“... Đại ca... Không cùng xuống sao...” Khương Hi Vũ nghiêng đầu nhìn năm người phía đằng xa, lo lắng hỏi.

“... Hừ, đệ nếu không đoán sai, bọn họ khẳng định vốn là có kế hoạch sau đó bị đại ca phát hiện rồi, cho nên nhân tiện đem đại ca đi cùng. Nhưng là lại sợ đại ca phá hư chuyện, cho nên nhân tiện nhốt trên xe.” Lâm Hạo cười lạnh một tiếng, rút chìa khóa, chạy đến chỗ chiếc xe kia.

Trên xe ba người ngẩn người, cũng xuống xe chạy theo.

Chạy tới nhìn qua cửa sổ, bị trói ném phía sau không phải Ninh Trí Viễn thì là ai.

Cũng may xe vốn là của Trần Quân Bình, Lâm Hạo liền móc chìa khóa mở ra, sau đó đem Ninh Trí Viễn kéo dậy, tháo dây trói: “Đại ca không sao chứ!”

“... Phi phi phi, An Dật Trần tên hỗn đản đó... Các đệ quả nhiên theo tới rồi! Ta biết các đệ sẽ không dễ dàng bị lừa!”

Trần Tam Lục lo lắng nhíu mày: “... Đại ca... Lược Thương bọn họ... Thật là đến xem mắt sao?”

Ninh Trí Viễn sững sốt: “Ha? Xem mắt?”

Nhìn Trần Tam Lục, Khương Hi Vũ còn có Đồ Tô bộ dáng mất mát, Ninh Trí Viễn không nhịn được nở nụ cười: “... Bọn họ có dũng khí đó bốn thiếu gia đem bọn họ toàn bộ phế đi.” Dừng một chút, tiếp theo vừa lại bất đắc dĩ mà thở dài “... Bất quá bọn họ tới nơi này nhưng thật ra là tới làm bạn trai... Mặc dù chỉ là giả mạo một chút...”

Bốn người im lặng nghe Ninh Trí Viễn nói rõ nguyên nhân xong, cũng một bộ thì ra là thế gật gật đầu.

“... Ân... Ta đã nói mà, ta tin tưởng Lược Thương...”

“... Ta cũng vậy. Tin tưởng sư huynh...”

“... Hi Vũ, Hi Vũ cũng tin tưởng A Đình...”

—— Vậy ba người các người tại sao ở chỗ này?

Ninh Trí Viễn cũng không đành lòng vạch trần bọn đệ đệ, đứng dậy vỗ vỗ đầu họ.

Lâm Hạo đóng cửa xe sau đó đem xe khóa kỹ, cười lạnh một tiếng: “... Coi như là giả cũng không thể cam đoan những phụ nữ kia sẽ không đối với bọn họ làm chuyện không tốt, hừ, đi, đi giám sát mau.”

Mọi người nhìn nhau một chút, sau đó cùng gật đầu, xoay người đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Đại sảnh yến tiệc người ra kẻ vào tấp nập, nhưng mà họ vừa đi vào nhân tiện liếc mắt một cái đã thấy được người yêu bọn họ —— không có biện pháp, năm nam nhân hoa mỹ toả sáng như vậy thật sự là rất đặc biệt rồi.

Ninh Trí Viễn ngẩng đầu nhìn trên đầu mình cùng bốn đệ đệ đang đội nón, quay đầu hỏi Lâm Hạo: “... Ta nói... Đệ có phải hay không thường xuyên theo dõi Trần Quân Bình hả... Trang bị cũng quá đầy đủ rồi đi.” Vừa nói vừa không quên đẩy đẩy kính mát.

Trần Tam Lục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“... Bất quá đệ cảm giác đeo kính như vậy dễ bị chú ý ah~...” Đồ Tô sau khi nói xong, chứng kiến bốn người kia nhìn mình, sau đó cũng lộ vẻ cậu nói có lý. Năm người yên lặng đem kính lấy xuống.

“... Hả, bọn họ tản ra rồi, chúng ta cũng chia ra hành động!”

Kéo tay An Dật Trần chính là một phụ nữ đáng vẻ đoan trang, nụ cười ngọt ngào toả nắng. Ninh Trí Viễn đi theo cách đó không xa cầm một đồng bánh ngọt, cảm khái An Dật Trần không hổ là với biệt danh “giỏi ứng phó”, ứng phó đến đây kính rượu người ta cũng tốt, ứng phó với phụ nữ bên cạnh cũng tốt, tài giỏi có thừa.

Bánh ngọt mới vừa đưa đến miệng, quay đầu liền thấy nữ nhân đó dùng sức sát lại gần An Dật Trần, đôi môi cũng cố sức hướng đến mặt An Dật Trần chuẩn bị hôn. Ninh Trí Viễn ngẩn người, hoàn toàn không biết mình cúi đầu cắn bánh ngọt năm giây rồi cuộc xảy ra cái gì, nhưng bây giờ đại não hoàn lại chưa kịp phản ứng thì bản thân cũng đã vọt tới, làm bộ trượt chân ngã, khay bánh ngọt trong tay toàn bộ ụp hết trên người nữ nhân kia.

“Oa —— người làm gì!”

“Không phải không phải, thực xin lỗi, tôi lỡ tay, không đúng, lỡ chân trượt té...”

Ninh Trí Viễn cúi thấp đầu xin lỗi, sau đó thừa dịp mọi người vây xem liền xoay người chạy mất. An Dật Trần một bên đỡ nàng dậy, cầm khăn tay giúp nàng lau quần áo, một bên buồn cười nhìn theo bóng lưng

Ninh Trí Viễn.

Lâm Hạo chứng kiến Trần Quân Bình cùng người phụ nữ bên cạnh chuyện trò vui vẻ mà không biết nói cái gì đó, trong bụng cậu liền không vui. Tiện tay tiếp nhận ly nước hoa quả phục vụ đưa, một bên uống một bên lặng lẽ tiến tới đằng sau hai người, lặng lẽ nghe bọn họ nói chuyện.

“... Nguyên lai người yêu anh vốn là bác sĩ hả, vậy thật đúng là công việc rất tuyệt.”

“Đúng vậy, tôi rất thích nhìn cậu ấy chăm chú vì người bệnh điều trị...”

Một bên uống nước hoa quả, Lâm Hạo không khỏi cảm giác được mặt mình đỏ lên. Cậu còn tưởng rằng Trần Quân Bình vốn là thảo luận chuyện liên quan xếp đặt gì đó mới như vậy vui vẻ, tuyệt đối không nghĩ tới là đang nói đến mình.

Thôi Lược Thương dựa vào trực giác làm cảnh sát nhiều năm như vậy của mình, chung quy cảm giác được phía sau có người đi theo hẩn, đối với phụ nữ bên cạnh cười cười, sau đó xoay đầu liền phát hiện Trần Tam Lục đang hoảng hốt trốn bên cạnh bồn hoa, vừa lại từ từ lộ đầu quan sát, phát hiện mình còn đang nhìn cậu ta vừa lại rút trở về.

Thôi Lược Thương cảm giác buồn cười không chịu được, lịch sự nói với nữ nhân mình đi toilet, sau đó đi tới bồn hoa kéo Tam Lục ra.

“... Em với ai tới.”

“... Mọi người cùng nhau...” Trần Tam Lục có điểm chột dạ, không dám ngẩng đầu nhìn Thôi Lược Thương. Dù sao ngẫm lại bọn họ cũng chỉ là đến giúp người khác, cái gì cũng không có làm, huynh đệ mình lại kéo đến giám sát... Càng nghĩ càng chột dạ, đầu nhân tiện càng ngày càng cúi thấp.

Nhìn Trần Tam Lục đều nhanh biến thành đà điểu rồi, Thôi Lược Thương thừa dịp không ai chú ý liền ôm lấy cậu hôn một cái: “Thư ngốc, lúc em ghen thật sự là rất đáng yêu.”

Bạn gái A Đình đi toilet rồi, hẩn liền một mình một người đứng tại bàn ăn. Đột nhiên chứng kiến cách đó không xa có một bóng lưng quen thuộc, đứng bên cạnh bàn lung lay lắc lắc. Có chút chần chờ đi tới: “... Hi Vũ...?”

Hoài nghi mở miệng gọi một tiếng, không nghĩ tới quả thật vốn là Khương Hi Vũ. Chỉ bất quá so với Khương Hi Vũ bình thường không giống nhau, vừa nhìn thấy A Đình cậu liền cười cười, loạng choạng đi tới, nhưng chưa kịp tới đã ngã sấp xuống.

A Đình liền nhanh chóng đi tới đỡ cậu dậy ôm vào trong lòng.

“... A Đình, Hi Vũ... cảm giác được...cái này...uống rất ngon...” Khương Hi Vũ cao hứng giờ ly rượu trước mặt A Đình quơ quơ. Nhìn vào phát hiện là rượu, A Đình dở khóc dở cười đứng lên: “... Ngốc tử, rượu nồng độ mạnh như vậy em cũng dám tùy tiện uống.”

Khương Hi Vũ hình như không có nghe thấy A Đình nói gì, chỉ ngã người vào trong lòng hẩn cọ xát: “... Hi Vũ, Hi Vũ nghĩ đến A Đình, sau đó uống hết cái này, A Đình nhân tiện xuất hiện rồi...” Tay vừa sắp làm rót ly rượu, nhờ có A Đình tay mất lạnh lẽo chụp lấy để lên bàn. Khương Hi Vũ kéo kéo áo A Đình, sau đó có chút ủy khuất ngẩng đầu lên nhìn hẩn: “... Hi Vũ, Hi Vũ không thích... A Đình bên người khác... Nữ nhân khác...”

Nhìn Khương Hi Vũ không biết có phải hay không bởi vì rượu kích thích mà phấp hồng hai mắt, A Đình liền không nhịn được nhú mày. Hẩn ôm lấy bảo bối trong lòng, ghé vào tai cậu nhẹ giọng trấn an nói: “... Hảo, A Đình sau này bên cạnh cũng sẽ không có người khác... Chỉ có mình Hi Vũ thôi...”

Đồ Tô tự nhận thị lực không kém, hơn nữa Lăng Việt vừa lại thật sự thấy rất rõ, liền vẫn đi theo đứng xa xa nhìn. Lăng Việt bên cạnh chính là nữ sư phụ, nói thật Đồ Tô cũng quen. Mặc dù chỉ là vài lần gặp, nhưng là cậu đối với nữ nhân này ấn tượng cũng là không tệ.

Hào phóng, đoan trang, xử sự rất tốt. Tính cách hết sức vui vẻ. Một người phụ nữ như vậy, đến nay đã hơn bốn mươi còn không có một bạn đồng hành nào quả thật vốn là chuyện khiến kẻ khác khó hiểu.

Đồ Tô thoát khỏi suy nghĩ thì không thấy Lăng Việt đâu. Có chút bối rối quay đầu tìm kiếm, nhưng lại phát hiện từ phía sau có ai đó đang cười.

“... Sư, sư huynh... Đệ...” Đồ Tô lấy làm kinh hãi, có chút chột dạ lui hai bước. Lăng Việt nhưng lại cái gì cũng chưa nói, một phát kéo cổ tay cậu, dẫn cậu đến chỗ nữ nhân kia.

“Hả, quả nhiên vốn là Đồ Tô ah~, lâu rồi không gặp.” Trầm sư phụ bưng ly rượu vui vẻ bắt chuyện. Thái độ như vậy ngược lại làm cho Đồ Tô có điểm không được tự nhiên, liền cúi đầu ân hận xin lỗi.

Trầm sư phụ chỉ là sững sốt một chút, liền cười ha ha: “Không cần như vậy, kéo Lăng Việt đến là tôi không đúng. Tôi rõ ràng sớm biết hai người quan hệ gì rồi, cậu lo lắng cũng là bình thường.”

Đồ Tô có chút áy náy quay đầu nhìn Lăng Việt, người kia chỉ là nhìn cậu cười cười, sau đó cũng cúi đầu: “Xin lỗi, Đồ Tô, huynh hẩn là nên sớm nói với đệ, lừa gạt đệ là huynh không đúng.”

Ngẩn người, Đồ Tô nhanh chóng xua tay ý bảo không sao.

Trầm sư phụ nhìn hai người, không nhịn được nhẹ cười: “... Hai người nhất định phải sống cho tốt ah~.” Cười cười, ánh mắt chứng kiến cách đó không xa trên sân khấu, hẩn là chủ nhân của yến tiệc hôm nay xuất hiện, ánh mắt của nàng trở nên xa xăm, miệng nàng tươi cười, ánh mắt không rời khỏi vị nữ nhân trên sân khấu.

Lăng Việt cầm lấy tay Đồ Tô nắm chặt. Sau đó ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói cái gì đó.

Nguyên lai Trầm sư phụ đến nay không có bạn trai nguyên nhân đúng là bởi vì nữ nhân trên đài kia, nàng từ lúc mười ba tuổi đã nhận thức được bản thân không thích nam nhân. Nàng từng vững tin nàng vốn là có thể cùng người kia nắm tay chung sống hạnh phúc, nhưng sự thật tàn khốc vô tình đã phá nát giấc mộng của nàng. Chính vì vậy nên Trầm sư phụ đã rút lui, nhưng vẫn là muốn nhìn nữ nhân kia bộ dáng hạnh phúc, như vậy là đủ rồi. Nhưng vì sợ người kia lo lắng vị trí bên cạnh mình vẫn còn trống, nên mới nhờ đến Lăng Việt.

Lăng Việt nắm chặt tay Đồ Tô, nhìn vào mắt cậu nhẹ giọng nói: “... Đồ Tô, ta đời này cũng không bao giờ buông tay đệ. Vị trí bên cạnh đệ chỉ có thể là ta, mà bên cạnh ta...vị trí đó chỉ để cho đệ.”

Đồ Tô nắm chặt tay Lăng Việt, gật đầu.

Vị trí bên cạnh đệ, từ đầu đến cuối, đều là để cho huynh, chưa bao giờ thay đổi.

Lăng Việt đem Đồ Tô ôm chặt trong lòng, thật lâu cũng không muốn buông ra.

“... Sư huynh... Đồ Tô vẫn sẽ cùng sư huynh sống hết đời này.”

Cảm giác được Đồ Tô cũng ôm mình, Lăng Việt mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“... An Dật Trần, em cảnh cáo anh không được lại đây.” Ninh Trí Viễn nhìn An Dật Trần từ từ đi tới, quay đầu muốn chạy nhưng lại phát hiện chính mình đã bị dồn đến góc tường, không thể làm gì khác hơn là khóc không ra nước mắt mà quay lại uy hiếp An Dật Trần.

“Tiểu thiếu gia, bánh kem em làm đồ cũng dính lên người anh rồi, còn muốn chạy trốn?” An Dật Trần cười tủm tỉm đem Ninh Trí Viễn áp sát vào góc tường.

“... Cứu mạng ah~ —— “

Tiểu thiếu gia ah~, tiếng kêu cứu của cậu chưa phát ra đã bị bịt lại rồi.

Tam Lục! Đồ Tô! Hi Vũ! Lâm Hạo! Các đệ đi đâu vậy?! Mau tới cứu mạng ah~ ——

Lão Thiên: bọn đệ đệ ngươi là đang vui vẻ ở chỗ khác rồi, đã sớm đem ngươi quên mất...

32. Chương 28

A Đình buổi sáng nhân tiện cảm giác có người nhìn mình, nhú nhú mày mở mắt ra liền thấy Khương Hi Vũ bĩu môi có chút ủy khuất, A Đình liền cười cười giơ tay vuốt tóc cậu: “... Như thế nào rồi, ngốc tử, dậy sớm như vậy...”

Khương Hi Vũ cũng không nói gì, bĩu môi nháy mắt mấy cái tiếp tục vẽ mặt ủy khuất mà nhìn A Đình. Bộ dáng dễ thương của cậu khiến hắn nhận không được liền ôm lấy cậu hôn lên môi.

Vừa chạm môi nhân tiện cảm giác được cậu run rẩy. A Đình còn chưa phản ứng lại kịp đã bị Khương Hi Vũ đẩy ra.

Nhìn Khương Hi Vũ lấy tay ôm một bên má, A Đình nhú mày ngồi dậy dùng tay gỡ tay cậu ra, một tay bóp cằm cậu, nhẹ nhàng dùng lực khiến cho cậu mở miệng.

“... Khương Hi Vũ... Em gần đây ăn bao nhiêu kẹo...”

Nhìn người yêu bị sâu răng mắt thường có thể thấy được, A Đình dở khóc dở cười buồn lòng Khương Hi Vũ. Cậu lại tiếp tục ôm lấy một bên má, bĩu môi ủy khuất không nói gì.

A Đình đi thẳng đến phòng bếp tìm người: “Đồ Tô...” Kết quả trong phòng bếp lại là Trần Tam Lục, cậu quay đầu nhìn sau đó bưng sữa đến.

A Đình thân thủ tiếp nhận hai ly sữa “... Đồ Tô đâu...?”

“Không biết ah~, tôi xuống lầu là lúc Lăng Việt cùng Đồ Tô đã không ở nhà rồi. Lâm Hạo sáng sớm đi đến bệnh viện, Quân Bình ở công ty làm việc bây giờ còn chưa có trở về đây...” Trần Tam Lục xoay người bưng bánh mì nướng lên, quay đầu chứng kiến Khương Hi Vũ hốc mắt hồng hồng, cậu liền buồn cười nghiêng đầu hỏi: “Hi Vũ làm sao vậy...? Không ngủ đủ giấc sao?” Thấy đệ đệ lắc đầu, cong miệng ủy khuất mà nhìn mình “... Ân...? Đây là làm sao vậy?”

Trần Tam Lục vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ “... Sữa của đệ có muốn hay không bỏ thêm đường?”

Không đợi Khương Hi Vũ gật đầu, A Đình đã kéo cậu đến chỗ mình ngồi, sau đó dở khóc dở cười nhìn Trần Tam Lục: “... Hoàn lại thêm đường, em ấy bị sâu răng rồi, đau đến không thể nói chuyện.”

“Hả? Như thế nào....Hi Vũ trừ ra lúc uống sữa mới thêm đường, còn bình thường hoàn toàn không ăn ngọt...” Trần Tam Lục kinh ngạc nhìn Khương Hi Vũ.

A Đình nhún vai tỏ vẻ cho nên hắn mới muốn hỏi Đồ Tô chuyện gì xảy ra ah~. Vừa dứt lời liền thấy Ninh Trí Viễn cùng An Dật Trần từ trên lầu đi xuống.

Quay lại nhìn thấy Ninh Trí Viễn bên trái mặt bị sưng, A Đình buồn cười dùng tay chọc vào, Ninh Trí Viễn liền nhảy lên la oai oái: “A Đình kia anh làm cái gì vậy!!”

Nhìn Ninh Trí Viễn chau mày bĩu môi, A Đình cùng An Dật Trần rốt cục không nhịn được cùng nhau phá lên cười.

“... Nói, hai người ở nhà ăn bao nhiêu đồ ngọt!” A Đình một bên cười một bên cầm lấy bánh mì đưa Hi Vũ.

“Như thế nào, Hi Vũ cũng đau?” An Dật Trần một bên vuốt ve Ninh Trí Viễn một bên quay đầu hỏi A Đình. Người kia bất đắc dĩ cười gật đầu, hai người cùng nhau quay đầu nhìn người yêu, lắc đầu thở dài.

Trần Tam Lục cũng ngồi xuống, chống cằm chỉ chỉ rổ kẹo để ở phòng khách “... Đây hình như là A Đình anh mang về phải không.” A Đình quay đầu nhìn phía Trần Tam Lục chỉ, nhìn một hồi gật đầu “Oh, hình như là vậy.”

“... Cái gì hình như là, chính xác là vậy... Anh cảm về nói cái gì bằng hữu tặng cho...” Ninh Trí Viễn buông ly sữa, liếm liếm sữa trên khóe miệng, trừng mắt nhìn A Đình “... Anh còn nói thêm anh ăn thử rồi, rất ngon...”

A Đình nhún vai “Đây cũng lạ nha? Ai bắt các cậu ăn nhiều như vậy?”

“... Em bình thường không hay ăn kẹo mà.” An Dật Trần đưa bánh mì cho Ninh Trí Viễn, cảm thấy kì lạ liền hỏi cậu. Người kia tiếp nhận xong liền giải thích: “Đó là bình thường nhìn không thấy sẽ tự nhiên không ăn, nhưng nếu bày 1 rổ trên bàn như vậy, theo quán tính không lấy được không?” Quay đầu nhìn Khương Hi Vũ đang khó khăn ăn bánh mì, Ninh Trí Viễn thở dài “... Em xuống lầu ít, cho nên ăn ít. Hi Vũ túc trực ở phòng khách vẽ tranh, anh xem bộ dáng của đệ ấy là biết ăn bao nhiêu rồi...”

Nghे được đại ca nhắc tới mình, Khương Hi Vũ ngẩng đầu lên vô tội nhìn mọi người, cúi đầu tiếp tục ăn.

“... Đây là nguy hiểm, cứ cho là đập vào mắt nên muốn ăn nhưng cũng phải tiết chế ah~. Nếu là bọn anh thì sẽ không ăn đến răng đau như vậy?” A Đình nói xong An Dật Trần lập tức thể hiện vẻ “ta đồng ý”, sau đó hai người cùng nhau bị Ninh Trí Viễn ném cho ánh mắt xem thường: “Nói nhảm, các anh mỗi ngày trở về là lúc đến giờ ăn cơm rồi, cơm nước xong trở về phòng, có bản lãnh đem kẹo tới phòng bỏ vào túi áo, xem các anh có ăn hay không.”

A Đình nhún vai, đứng dậy đi ra phòng khách đem rổ kẹo trên bàn trà bưng tới, để trên bàn cơm “... Cậu xem, tới trước mặt rồi đi? Chúng tôi cũng không ăn ah~...”

Lời còn chưa dứt, Thôi Lược Thương từ trên lầu xuống, lười biếng đuổi lưng đi tới chỗ Trần Tam Lục, cúi đầu thấy trên bàn cơm có rổ kẹo đủ mọi màu sắc, một bộ rất hứng thú bóc hai viên “Ai, kẹo này nhìn là biết ăn ngon rồi...”

A Đình cùng An Dật Trần nhìn Thôi Lược Thương không thèm nhìn họ nháy mắt ra hiệu, cứ thế bóc vỏ cho vào miệng, tái quay đầu nhìn Ninh Trí Viễn một bộ ‘ các người xem ’, tất cả đồng thanh mà thở dài. Ngẩng đầu nhìn Thôi Lược Thương, vừa lại cùng nhau thở dài: “... Thôi Lược Thương người thật sự là đệ đệ ruột của bọn ta sao.”

“Hả?” Không hiểu ra sao nên Thôi Lược Thương buông ly sữa xuống, vô tội mà nhìn hai vị ca ca, thắc mắc quay đầu hỏi mọi người, sau đó nhìn Trần Tam Lục “... Anh vừa lại làm sai gì vậy?”

Trần Tam Lục cố nén cười lắc đầu: “Không có chuyện gì, nhanh ăn cho xong đi, coi chừng muộn.”

Nhìn hai vị ca ca vẻ mặt tức giận nhìn chăm chăm mình, Thôi Lược Thương thận trọng lấy bánh mì nướng, yên lặng ngồi ăn.

Ăn xong điểm tâm A Đình cùng An Dật Trần liền nhất trí quyết định mang hai tiểu bằng hữu đi khám răng. Khương Hi Vũ thì ngoan ngoãn nghe lời một tay bịt mắt một tay nắm góc áo A Đình đi theo, Ninh Trí Viễn nhưng lại giãy dụa tỏ vẻ chính mình không có vấn đề gì nên không cần đi, cuối cùng An Dật Trần không thể nhìn được trực tiếp ôm lấy cậu ném vào xe.

Nhấn vào chân ga một cái, bốn người nháy mắt đã đến bệnh viện của Lâm Hạo.

Lâm Hạo từ phòng làm việc đi ra, ngẩng đầu nhìn thoáng qua hai ca ca mặt sưng to lên, nhất thời cũng không nhìn được cười ra tiếng, sau đó đưa cho A Đình cùng An Dật Trần giấy khám bệnh, chỉ hướng kia “... Oh, được rồi, thuận tiện nhắc luôn...” Lâm Hạo nhún vai “... Nha khoa trẻ em cũng ở trong phòng đó, cho nên các ca ca... Ân... Cố gắng lên.”

Nhìn Lâm Hạo ý nghĩa không rõ mà cười phát phát tay xoay người đi, Ninh Trí Viễn cùng Khương Hi Vũ có chút bất an nhìn nhau một cái.

A Đình cùng An Dật Trần kéo hai tiểu bằng hữu đến đó, liếc mắt nhân tiện thấy được Đồ Tô đang ngồi bất động trên ghế cùng Lăng Việt đang dờ khóc dờ cười nói huyền thuyên. Bốn người ngẩn người, nhanh chóng đi tới.

Mới vừa đến liền thấy Lăng Việt thân thủ nắm chặt tay Đồ Tô muốn kéo người đứng lên, kết quả Đồ Tô chính là vẫn không nhúc nhích, giống như cái móng đã dán keo cố định ở trên ghế. Nhìn hai người tay giằng co đến nổi gân xanh, An Dật Trần buồn cười đi đến vỗ vỗ vai Lăng Việt.

“... Đại ca nhị ca?” Lăng Việt quay đầu thấy An Dật Trần, vẻ mặt thắc mắc, sau đó vừa quay đầu chứng kiến hai người đi phía sau, liền một bộ hiểu rõ gật đầu.

Ninh Trí Viễn cùng Khương Hi Vũ ăn ý mà ngồi xuống cạnh Đồ Tô “... Đồ Tô, đau không...” Đồ Tô quay đầu nhìn hai người, sắc mặt trắng bệch lắc đầu, cũng không nói.

“Ô oa ——” Ninh Trí Viễn đang muốn mở miệng nói cái gì đó, đã bị tiếng khóc trong phòng khám cắt đứt rồi đi. Sau đó bên trong liền truyền đến tiếng các tiểu hài tử cùng nhau oa oa khóc lớn, truyền ra đến ngoài hành lang.

Nhìn Ninh Trí Viễn một cái giật mình từ trên ghế xoay người muốn chạy trốn, An Dật Trần tay mát lạnh lẹ bắt cậu lại: “... Chạy đi đâu! Mau ngồi xuống chờ khám chứ!”

Khương Hi Vũ hai mắt ướt nước ngẩng đầu lên nhìn A Đình, mấp máy môi mở miệng nói “... A Đình, Hi Vũ sợ đau, không nên khám... Có được hay không...”

Nhìn Khương Hi Vũ hai mắt đỏ lên cùng một tay bụm mắt một bộ ủy khuất, A Đình cũng có chút không đành lòng, nhưng là vì không muốn cậu càng đau, không thể làm gì khác hơn là quyết tâm lắc đầu: “Không được, không xem răng sẽ càng đau.”

“...Đồ Tô tiên sinh? Đến ngài rồi, mời vào...” Cánh cửa mở ra, tiểu y tá ôm trong tay giấy khám gọi tên, sau đó cười cười xoay người tiến vào.

Lăng Việt cúi đầu nhìn Đồ Tô, Đồ Tô ngẩng đầu nhìn Lăng Việt.

Dở khóc dở cười nhìn hai người lại bắt đầu cuộc chiến bằng mắt, An Dật Trần vỗ vỗ vai A Đình, nhờ hấn coi chừng Ninh Trí Viễn —— dù sao Khương Hi Vũ rất ngoan, cho dù không tình nguyện cũng sẽ không chạy loạn, sau đó chính mình xắn tay áo tiến lên giúp Lăng Việt cùng nhau kéo Đồ Tô dậy.

Đồ Tô cho dù vốn là học võ, nhưng khí lực so ra vẫn kém hai người hợp lực lại, rất nhanh đã bị An Dật Trần cùng Lăng Việt túm lên, sau đó đưa vào trong.

Ninh Trí Viễn ngẩng đầu lên chứng kiến Đồ Tô mang vẻ mặt ‘ đại ca cứu đệ ’, không thể làm gì khác hơn là thống khổ dùng ánh mắt ‘ đại ca ta lực bất tòng tâm ah~ ’ đáp trả, đưa mắt nhìn Đồ Tô bị hai người túm vào trong.

Ba người tại hành lang nhất thời an tĩnh lại, nhìn nhau không nói gì. Thẳng đến khi thấy Lăng Việt dịu Đồ Tô gần như kiệt sức đi ra, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

Đồ Tô sắc mặt trắng bệch một bộ sắp hôn xiêu phách tán nhìn Ninh Trí Viễn cùng Khương Hi Vũ, giật giật môi nói ra câu bảo trọng, sau đó liền ngã vào lòng Lăng Việt.

Ninh Trí Viễn nuốt nuốt nước miếng, nhìn mấy vị phụ huynh ôm các hài tử khóc đến sưng mắt đi ra.

“... Ninh Trí Viễn tiên sinh, mời vào.”

Nghe được tiểu y tá thanh âm gọi tên mình, Ninh Trí Viễn một trận tê dại. Cậu mặc dù cũng muốn học

Đồ Tô như vậy ngồi ở trên ghế không đứng dậy, nhưng là cậu cũng không phải học võ, vừa lại không thể nào vận động, thân thể nghĩ muốn chống cự một vài lần, kết quả ba mươi giây đã bị An Dật Trần trực tiếp đến kéo đi vào.

Đội Ninh Trí Viễn đi ra —— được An Dật Trần ôm thắt lưng nửa ôm nửa kéo đi ra, Khương Hi Vũ nắm chặt tay A Đình. A Đình bị đau hoàn lại chưa bao giờ biết Hi Vũ nhà hấn mạnh như vậy, hấn vuốt tóc cậu sau đó mỉm cười “...Ngoan, không đau, A Đình sẽ ở đó cùng Hi Vũ.”

Khương Hi Vũ nhìn A Đình ôn nhu cười liền gạt đầu. Nghe được y tá đọc tên mình xong nhân tiện theo sát A Đình đứng dậy đi vào.

Trần Quân Bình đi làm về vừa vào phòng khách liền thấy Thôi Lược Thương đang cầm ly kem ngồi xếp bằng chính giữa ghế sa lon cười vui vẻ, trong phòng bếp không phải Lăng Việt cùng Đồ Tô mà là Trần Tam Lục đang đeo tạp dề vô cùng bận rộn. Lâm Hạo nhà hấn về mặt cũng vui vẻ như Thôi Lược Thương, cậu ngồi ăn kem nhìn đối diện sáu người.

Trần Quân Bình có chút khó hiểu đi đến ngồi cạnh Lâm Hạo.

“Oh, anh đã về rồi, nhịn hai ngày rồi thân thể có sao không.” Trần Quân Bình há miệng ăn kem Lâm Hạo đút, gạt đầu, sau đó nhìn về phía sáu người kia “... Bọn họ làm sao vậy...?”

Đồ Tô cùng Khương Hi Vũ đều dựa vào lòng người yêu không nhúc nhích, mặt một bên vẫn còn hơi sưng đỏ, một bộ ủy khuất vừa lại khó chịu. Lăng Việt cùng A Đình ôn nhu ôm bọn họ, cười cười.

“Ăn, Ăn kẹo nhiều nên sâu răng thôi.” Lâm Hạo cười tùm tùm tiếp tục ăn kem.

Trần Quân Bình gạt đầu, sau đó thân thủ chỉ chỉ người duy nhất không có bộ dáng giống vậy”... Nọ vậy Trí Viễn ca... Cũng là khám răng rồi...?” Chỉ có Ninh Trí Viễn mặc dù mặt sưng phù, nhưng lại ôm bụng quần quai một chỗ, sắc mặt xanh mét thống khổ dựa vào lòng An Dật Trần.

Lâm Hạo nhìn Ninh Trí Viễn, sau đó cười cười tiếp tục múc kem đút Trần Quân Bình:

“Bởi vì đại ca vốn là rất ngọt ah~, đem thuốc tê nuốt xuống, bây giờ hấn là dạ dày tê dại.... cảm giác so với răng đau càng khó chịu hơn ~ “

Kẹo tất nhiên ăn ngon, nhưng là phải biết ăn vừa đủ. Nếu không sâu răng thực sự sẽ rất khó chịu nha.

33. Chương 29

Nếu như nói đến 1/10, mọi người trước hết nghĩ đến là cái gì?

Đại nhân đây tốt bụng sẽ vui vẻ nói cho các người biết, có thể nghĩ đến cái gì, đương nhiên vốn là bảy ngày nghỉ lễ* rồi! Một tuần năm ngày làm việc đôi khi còn tăng ca thứ bảy, nhân tiện chỉ còn lại có một ngày nghỉ ngơi ở nhà, nói không chừng còn phải dẫn bạn gái đi ra ngoài dạo phố, 1/10 xuất hiện quả thực giống như là thánh quang chiếu sáng khắp nơi.

*1/10: quốc khánh TQ, dịp này sẽ được nghỉ 1 tuần liền.

Trường học nơi Trần Tam Lục dạy cũng không ngoại lệ, cũng nghỉ một tuần liền, theo thông lệ sẽ tổ chức hội thi. Thân là chủ nhiệm lớp nên cậu cũng rất tận chức tận trách mà sáng sớm đã đi dọn dẹp trong trường học.

Tay cầm phấn vẽ sơ đồ lên bảng cho cả lớp biết vị trí một chút nữa sẽ ngồi ở hội trường, Trần Tam Lục một bên dẫn dò một số học sinh mang ghế đi ra ngoài không nên xếp chặt chội như thế, kết quả quay đầu lại nhân tiện chứng kiến ba mươi mấy cái đầu nhỏ không phải nhìn lên bảng mà chuyển qua nhìn bên trái cửa sổ.

Trần Tam Lục tò mò nhìn theo liền thấy nơi ấy cửa sổ mở rộng ra, Thôi Lược Thương tựa vào cửa sổ cười ha hả lấy cây kẹo của tiểu cô nương sát bên cửa sổ.

“Cám ơn ah~ ~ “

“Cám ơn cái gì! Lược Thương anh như thế nào chạy đến trường học?!” Trần Tam Lục nhảy xuống khỏi bục rồi chạy đến bên cửa sổ, vẽ mặt sốt ruột. Người bị hỏi nhưng thật ra rất tự nhiên nhếch miệng cười cười “... Ai, không có chuyện gì, mọi người nhân tiện cùng nhau đến giúp vui rồi... Hội thi là do trường mở mà. Dù sao cũng chỉ cần đăng ký một chút đã vào được...”

Trần Tam Lục trừng mắt nhìn “... Mọi...người...”

Thấy Thôi Lược Thương gật đầu, Trần Tam Lục không nhịn được nghiêng đầu xoa xoa huyệt Thái Dương.

Thật sự là đủ rồi... Một đám người nhàn rồi không có chuyện gì làm vô giúp vui có ý gì đây?!

Dẫn theo cả lớp mang bàn ghế dài đi ra sân, liếc mắt một cái nhân tiện thấy được tám người đã sớm ở đằng kia chờ rồi. Trần Tam Lục thở dài, một bên kêu mọi người xếp thành hàng ngồi xong một bên đi tới trước mặt bọn họ nhìn một chút, không nhịn được vừa lại thở dài.

An Dật Trần cười cười vuốt tóc Trần Tam Lục “... Đừng thở dài, bọn anh không làm gì bậy bạ đâu, chỉ là muốn quay lại kí ức lúc nhỏ thôi.”

Ngẩng đầu nhìn An Dật Trần tủm tỉm cười cùng mọi người còn lại gật đầu, Trần Tam Lục lắc đầu bỏ đi.

Đi theo sau Trần Tam Lục là Thôi Lược Thương một bên cắn cây kẹo trong miệng một bên vui vẻ nhìn khắp nơi.

“... Ai, Tam Lục dạy lớp mấy vậy?”

“Àn? Hình như lớp ba...” Thôi Lược Thương quay đầu lại nhìn Lăng Việt hỏi, có chút không xác định mà hỏi đáp. Sau đó một tiểu nam hài ngồi gần đó nghe được, liền cười hắc hắc trả lời: “Sai rồi, chúng cháu lớp bốn rồi.”

Lăng Việt cùng Thôi Lược Thương ngẩn người, sau đó nhanh chóng cười gật đầu, đối với tiểu nam hài tỏ vẻ cảm tạ.

Chỉ lát sau hội thi bắt đầu, chứng kiến Trần Tam Lục chạy tới chạy lui cấp mã số cho các học sinh, còn phải căng lỗ tai nghe loa phát thanh thông báo trận đấu, sau đó lật xem danh sách số báo danh, nhắc nhở các học sinh chuẩn bị thi đấu.

Thật sự chịu không thấu, Thôi Lược Thương tiến lên đi lấy xấp thẻ mã số trong tay cậu còn chưa phát hết sau đó quay lại nói: “... Mọi người tới lấy mã số có được hay không?”

Đám hài tử chưa lấy thẻ số liền đồng thanh cười chạy đến vây quanh Thôi Lược Thương, Trần Quân Bình có chút kinh ngạc cười cười “... Không nghĩ tới Tứ ca được các tiểu hài tử hoan nghênh như vậy? Anh vẫn tưởng rằng tiểu hài tử sẽ sợ cảnh sát chứ.” Lâm Hạo ở một bên rất phối hợp cười một tiếng.

Ninh Trí Viễn cười khẩy liếc nhìn Trần Quân Bình: “... Đó là bởi vì Thôi Lược Thương hẳn không có việc gì làm mỗi ngày nhân tiện bò đến cửa sổ xem Tam Lục dạy học, đám hài tử kia thấy hẳn ba năm đã sớm quen mắt rồi đi.”

Trần Quân Bình quay đầu nhìn Ninh Trí Viễn, vừa lại quay đầu nhìn Thôi Lược Thương bị hài tử vây quanh, ha ha cười hai tiếng.

“... Ai ai ai đừng vây quanh chú đông như vậy, xếp thành hàng... nhanh lên một chút xếp thành hàng, sau đó báo tên cho chú.” Thôi Lược Thương bị vây có chút nghẹt thở, nhanh chóng chỉ định xếp hàng, sau đó nhìn mấy tiểu cô nương ánh mắt trông chờ cầm lấy góc áo hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là thuận thể ngồi chồm hổm xuống.

Trần Tam Lục đi kiểm duyệt chạy 50m trở về chứng kiến Thôi Lược Thương ngồi xổm giữa đám học trò của mình cười vui vẻ, không những kiểm tra mã số nào bị lỗi mà còn tỉ mỉ kiểm tra trang phục thi đấu. Kiểm tra xong liền cười vui vẻ xoa đầu kêu bọn chúng quay về chỗ. Trần Tam Lục không nhận được nhân tiện cười cười.

Mấy người còn lại nhìn thấy hấn đối với tiểu hài tử như vậy tí mĩ cũng không tự chủ được mà cười, Ninh Trí Viễn còn xuất ra điện thoại di động đến lạng lẽ chụp hình, quyết định về nhà gửi cho Trần Tam Lục.

“Ai, lại nói tiếp mọi người khi còn bé ở hội thao vận động thi những hạng mục nào hả?” Trần Quân Bình nghiêng đầu hỏi.

Mấy người bị hỏi cũng ngẩn người, nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

Chỉ có Ninh Trí Viễn không cần nghĩ đã đáp: “Nhảy cao, nhảy xa, bóng ném.”

“... Không có hạng mục khác sao...”

“Không có ah~, trước khi hết thời gian chỉ có đăng ký ba người thôi, nọ vậy đương nhiên chọn nhanh nhất rồi.... Ta nói, nhảy cao nhảy xa cùng 800 thước đi... Dù sao cũng sẽ chọn hai người đơn giản nhất sau đó chọn một người báo danh nhỏ nhất...”

“... Hi Vũ...khi còn bé có tham gia qua chạy thi viết bài, sẽ không có...” Khương Hi Vũ nghiêng đầu đáp “... Mặc dù chạy kết quả không hài lòng... Bắt quá làm bài rất nhanh ...”

“... Đúng vậy, người ta còn đang viết đề tài đầu tiên đề đã ném bút chạy... Các sư phụ còn tưởng rằng đề không viết, liền đuổi theo kêu lại...” Ninh Trí Viễn tiếp lời “... Sau đó không biết sao trường học nhân tiện đem hạng mục này hủy bỏ rồi...”

A Đình ở một bên bật cười, chứng kiến Khương Hi Vũ ngẩng đầu lên có chút mất hứng hấn liền cố gắng chỉnh lại quai hàm, nhanh chóng chuyển thành tiếng ho.

“... Nọ vậy, A Đình thì sao...”

“Ân? Anh hả? Cũng đều tham gia qua hết...” Bị Khương Hi Vũ hỏi, A Đình cau mày nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó cười “... Dù sao cái hạng mục nào thiếu người anh đều đúng nhất...”

Đồ Tô sờ sờ cằm “Ân, quả nhiên đề tham gia đều là chạy bộ đi...” Một bên Lăng Việt cũng gật đầu “... Huỳnh cũng vậy..”

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, nhất trí tỏ vẻ quả nhiên vẫn là chạy bộ dễ hơn, chỉ để ý chạy thì tốt rồi, cái khác rất phiền toái ah.

“A Hạo em thì sao...?”

Lâm Hạo giương mắt nhìn Trần Quân Bình “... Em?” Nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Chỉ cần có hội thao vận

động em tất nhiên toàn bộ hạng mục cũng đều tham gia, hơn nữa hạng mục nào cũng đứng nhất.” Thấy Trần Quân Bình có chút kinh ngạc, Lâm Hạo nhân tiện càng thêm đặc ý: “Không tin anh đi đến trường học của em mà kiểm tra, học sinh của trường được thưởng nhiều nhất là em đây ~ “

Đi cầu chứng trường học thật sự là rất phiền toái rồi, Trần Quân Bình hướng Ninh Trí Viễn nhìn nhìn tìm câu trả lời. Người kia giương mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ gật đầu.

“Không xong rồi không xong rồi Lâm Hạo —— “

Nghe được Thôi Lược Thương kêu sốt ruột, mọi người quay đầu lại nhìn. Hoàn lại chưa thấy rõ Thôi Lược Thương ở đâu, hắn đã một bước nhảy tới chỗ Lâm Hạo, một tay lấy người khiêng lên xoay người bỏ chạy.

“... Thôi Lược Thương anh muốn làm gì!! Bỏ tôi xuống!”

Trần Quân Bình ngăn người, trơ mắt nhìn người yêu bị chính ca ca mình khiêng trên vai mang đi rồi, phục hồi tinh thần lại liền đuổi theo: “Này Tứ ca! Ca mang A Hạo đến chỗ nào vậy?”

Ba đại nam tử đi ngang qua thao trường hướng Giáo Học Lâu chạy đi, thu hút toàn bộ sự chú ý. Lâm Hạo bị khiêng trên vai cảm giác được ánh mắt đến từ bốn phương tám hướng cũng đều tập trung tới chỗ mình, liền nhanh chóng che mặt.

Còn lại sáu người cảm giác được mọi người cũng quay qua nhìn mình, liền làm ra một bộ dáng sự tình không liên quan đến mình, về mặt không quen ba người kia, kẻ thì loay hoay bấm điện thoại di động, nếu không nhân tiện ngẩng đầu làm bộ nhìn lên bầu trời. Ah, hôm nay khí trời thật tốt, ánh nắng tươi sáng, không mây, thật sự là một ngày hết sức thích hợp khai mở hội vận động nha.

Đứng lâu nên chân có chút tê dại, Ninh Trí Viễn chà chà chân, đi tới phía trước hai bước.

Ngồi ở cuối cùng là một tiểu cô nương lúc này chứng kiến Ninh Trí Viễn làm vậy liền kéo kéo quần cậu, sau khi nhìn thấy cậu cúi đầu nhìn mình liền cười ngọt ngào: “... Ca ca, có muốn hay không theo Đào Tử cùng nhau ngồi...?”

Ninh Trí Viễn ngăn người, ngồi chồm hổm xuống vượt vượt tóc tiểu cô nương “... Ai, muội gọi là Đào Tử hả, thật đáng yêu. Nhưng mà ghế nhỏ như vậy, hai người như thế nào ngồi vào?”

Tiểu cô nương cười càng thêm vui vẻ, từ ghế đứng dậy, lôi Ninh Trí Viễn ý bảo cậu ngồi xuống, chờ cậu ngồi xong liền vui vẻ đi tới rồi trên đùi cậu, sau đó ngẩng đầu hì hì cười: “Ca xem, cũng ngồi được này!”

Ninh Trí Viễn không nhịn được nở nụ cười, ngẩng đầu thấy An Dật Trần khoe miệng tươi cười có chút quỷ dị, đang muốn mở miệng gọi hắn một tiếng, tiểu cô nương bên cạnh cậu đã đứng lên chạy tới kéo tay An Dật Trần, đem người dẫn theo lại. Sau đó nhanh chóng kéo An Dật Trần ngồi ở vị trí của mình, chính mình lại là ngồi xuống trên đùi.

Hai người liếc nhau, nhìn hai tiểu cô nương ngồi ở trên đùi mình vui vẻ, sau đó xé túi đồ ăn vặt đưa hai tiểu cô nương.

Chỉ lát sau cuối cùng một loạt tiểu hài tử liền học tập hai tiểu cô nương, đem bốn người kia cũng kéo lại. Mọi người cũng nguyện ý, chân tê như vậy cũng nên ngồi một chút, dù sao tiểu hài tử cũng không sao.

Khương Hi Vũ trong lòng là tiểu cô nương hết sức nhu thuận, thấy bức tranh trong tay cậu liền đặc biệt vui vẻ, nguyên lai cũng là một hài tử thích vẽ tranh, hai người chỉ chốc lát nhân tiện vui vẻ mà cùng nhau bàn luận về nó.

Lăng Việt cùng Đồ Tô ôm hai tiểu nam hài mặc cho bọn chúng ngồi trên đùi vô tư đùa giỡn.

Còn A Đình có chút không được tự nhiên, ngồi ở trên đùi hắn chính là một tiểu cô nương rất đáng yêu. Hắn đang nghĩ tới chính mình sẽ không hù dọa đến tiểu cô nương này phải khóc chứ, tiểu cô nương lại đột nhiên quay đầu, bóc lấy miếng khoai chiên trong bạch bánh đưa tới miệng hắn: "... Ca ca ăn không? Ăn ngon lắm oh."

A Đình ngẩn người, theo thói quen há miệng cắn.

"Thế nào? Ăn ngon không?"

Chứng kiến ánh mắt mong chờ của tiểu cô nương, A Đình không nhịn được liền gật đầu: "... Ân, ăn ngon."

Trần Tam Lục cùng Thôi Lược Thương trở về thấy các hài tử đều vây quanh sáu người, vui vẻ không biết vừa nói cái gì, còn đang chia nhau đồ ăn vặt.

"... Ân? Các người đã trở về, mới vừa rồi làm sao vậy? Lâm Hạo bọn họ đâu?" Ngẩng đầu nhìn Trần Tam Lục cùng Thôi Lược Thương, Ninh Trí Viễn hỏi.

"Ah~, mới vừa có một tiểu hài tử ngã trật chân. Đưa đến y tế thì bác sĩ không có ở đó, cũng chỉ có thể tìm Lâm Hạo rồi." Trần Tam Lục kéo ghế lại ngồi xuống bên cạnh, thấy có một đứa chạy đến muốn ôm, cũng cười cười đem hài tử ôm đến ngồi trên đùi "... Ân, về phần Lâm Hạo... Hôm nay bị té bị thương cũng nhiều, bác sĩ vẫn không biết đi đâu, để ấy ở lại tạm thời giáo y rồi..."

Lúc này, Lâm Hạo ở phòng y tế, nhìn trước mặt là một tiểu cô nương khóc đến sưng cả mắt, mắt cá chân thì sưng to lên. Chỉ cần động vào là tiểu cô nương nhân tiện khóc la dữ dội, làm hại Lâm Hạo bây giờ lâm vào tình cảnh không biết làm sao...

Cậu cũng không phải bác sĩ nhi khoa! Xức thuốc cũng không dám làm! Như vậy ngay cả dùng lực xoa bóp cậu càng không dám ah~!

Ở một bên nhìn Lâm Hạo mặt đầy mồ hôi, vẻ mặt buồn bực, Trần Quân Bình không nhịn được cười cười.

34. Chương 30

“Cái gì! Tại sao đột nhiên nước ngưng chảy rồi —— “

Sáng sớm, bên trong biệt thự đã truyền đến tiếng phàn nàn từ mọi người.

Vội vã chạy đến các phòng kiểm tra, sau đó Đồ Tô không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ trở về đối với mọi người ở phòng khách nhún vai tỏ vẻ không phải cậu quên trả tiền nước, vốn là có vấn đề rồi.

An Dật Trần cười khổ cầm khăn lông lau đi bọt kem cạo râu “... Vừa lúc đánh răng rửa mặt xong rồi...”
Đứng ở một bên là Ninh Trí Viễn hôm nay bỗng nhiên thức dậy sớm, lòng vẫn còn sợ hãi mà gật đầu.

“... Dù sao nghỉ phép không ra khỏi cửa, không cạo râu thật ra không sao, nhưng mà mọi người cũng nên lo cho ta ah~...” Thôi Lược Thương vẻ mặt bi phẫn nhìn mọi người, trên đầu còn đầy bọt dầu gội. Cúi đầu vừa lại thấy hân nhân tiện bọc khăn tắm che khuất nửa người dưới, trên người cũng toàn bọt xà phòng.

“... Anh là mới vừa tan ca sao?” Lâm Hạo nhìn thấy Thôi Lược Thương như vậy liền bật cười. Trần Quân Bình cũng cười cười hỏi.

“... Trong nhà có nấu nước nóng để sẵn, hình như còn lại một ít... Đệ lấy đi gội đầu trước đi...” Lăng Việt chỉ chỉ bình nước ở phòng bếp đối với Thôi Lược Thương nói, sau đó quay đầu nhìn mọi người trong phòng khách “... Bất quá dùng hết trong nhà hẳn là sẽ không còn nước nóng rồi, ta cùng Đồ Tô hôm nay còn chưa có nấu nước...”

“Đi siêu thị mua ít nước sôi thì được rồi” A Đình ngẩng đầu nói.

Mọi người đều khen A Đình nhanh trí, sau đó Lăng Việt Đồ Tô liền nhanh chóng chạy đi mua nước. Gần một tiếng sau khi nhưng lại tay không mà quay về.

“... Là ngày hôm qua buổi sáng đã thông báo cúp nước rồi, gần đây các siêu thị mở cửa cũng bán hết nước rồi...” Lăng Việt nhún vai buông tay tỏ vẻ thật sự không phải là lỗi của bọn hắn.

“... Siêu thị cách đây 10 dặm cũng đang làm hoạt động 1/10, căn bản không thể đi vào...” Đồ Tô thân thủ sờ sờ mồ hôi trên trán, tựa hồ là nhớ tới bộ dáng các nữ nhân điên cuồng giành nhau đồ khuyến mãi, không nhịn được vừa lại rùng mình.

Mọi người trong phòng khách đều đưa ra ánh mắt ‘vậy làm sao bây giờ hả’.

“... Trở về ngang qua bọn đệ có hỏi, bọn họ nói trễ nhất là ba giờ sẽ có nước lại... Trong nhà còn nước suối vẫn là đủ nấu cơm...”

Bất đắc dĩ thở dài, Thôi Lược Thương bỗng nhiên nghiêm trang hỏi: “...Trước ba giờ cũng không thể vô nhà xí giải quyết sao?”

Bị cả phòng khách đều trừng mắt liếc, Thôi Lược Thương nhún vai cúi đầu không nói.

“... Hi Vũ đâu? Như thế nào không thấy đệ ấy?” Ninh Trí Viễn thở dài, vừa quay đầu đã phát hiện không thấy Khương Hi Vũ, có chút kỳ lạ quay đầu hỏi A Đình.

A Đình đang xem tạp chí, nghe được Ninh Trí Viễn hỏi liền trả lời”... Buổi sáng vừa rời giường đi tìm tập giấy vẽ, không ngờ lục ra được quyển album hồi tôi còn bé, nên em ấy ở luôn trên lầu xem không muốn xuống...”

Đang nói còn chưa xong, nháy mắt Ninh Trí Viễn Trần Tam Lục Lâm Hạo trên ghế salon cùng Đồ Tô đang đứng cũng kéo nhau lên lầu. A Đình nhìn bọn họ đang chạy lên lầu nhưng chỉ bình thản tiếp tục chăm chú xem báo.

An Dật Trần cười khở nhìn về phía A Đình “... Đại ca, ca cũng không cần phải nói cho bọn họ biết đi.”

A Đình vẫn bình thản xem tạp chí: “Oh? Có cái gì đâu, xem một chút cũng sẽ không mất miếng thịt nào.”

Thôi Lược Thương cùng Trần Quân Bình hai người tiến đến cùng nhau, âm thầm suy nghĩ chính mình khi còn bé có cái gì đen tối không thể cho ai xem không, thế nhưng ảnh chụp khi còn bé bọn họ hai người cũng đã lâu không thấy qua, căn bản nghĩ không ra, không thể làm gì khác hơn là nhìn đối phương thở dài.

Bọn người chạy lên lầu bao gồm luôn cả Khương Hi Vũ đã chạy xuống, trên tay ôm cả chồng album dày cộm đặt ở ghế sa lon.

“Như thế nào xuống tới đây rồi?” A Đình quay đầu hỏi Khương Hi Vũ đang chạy đến chỗ mình, người kia vô tội tròn mắt nhìn hắn “... Lâm Hạo nói, muốn một bên xem ảnh chụp một bên xem vẽ mặt các anh...Hi Vũ... cũng bị bọn họ cùng nhau kéo xuống rồi...”

Huynh đệ A Đình album cũng như huynh đệ Ninh Trí Viễn một người một quyển phân rõ ràng, cơ bản chỉ là dựa theo thời gian mà sắp xếp ảnh cùng nhau, cho nên nếu muốn cả mười người cùng nhau xem, cũng chỉ có thể mở ra đặt ở trên bàn trà, sau đó bọn họ vây ngồi xung quanh.

“... Đây chắc là A Đình đi... Phía sau anh là người nào thế?” Ninh Trí Viễn chỉ vào ảnh chụp ngẩng đầu hỏi A Đình. Người kia cúi đầu nhìn thoáng qua, gật đầu.

Ảnh chụp đích thật là A Đình khi còn bé, bất chợt vừa nhìn sẽ tưởng rằng ảnh chụp chỉ có mình hắn, nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện phía sau hoàn lại cất giấu một tiểu nam hài, bộ dáng ngoan ngoãn, một tay nắm chặt áo A Đình, len lén lộ ra nửa đầu.

“... Như vậy ngại ngần không phải sư huynh sao?” Đồ Tô sau khi nhìn một chút, sau đó quay đầu hỏi Lăng Việt. Lăng Việt lắc đầu “Như thế nào có thể, đại ca lớn như vậy lúc đó huynh hắn là còn chưa có sinh ra.”

“Hả... Đó không phải là...” Lâm Hạo vỗ đầu quay đầu nhìn An Dật Trần đang cười tủm tỉm uống trà.

A Đình kịp thời đưa ra đáp án: “Àn, chính là Dật Trần.”

“Ai?!!!!!!!!!!” Ninh Trí Viễn chụp bàn đứng lên, cúi đầu nhìn một chút ảnh chụp tiểu Dật Trần ngại ngần thẹn thùng lại có chút đáng yêu, quay đầu lại nhìn An Dật Trần đang bình thản ngồi ở ghế, Ninh Trí Viễn có chút bi phần quay đầu lắc lắc người A Đình: “... Đây không có khoa học!! An Dật Trần hắn rốt cuộc đã trải qua cái gì mới có thể từ một người ngại ngần nhút nhát biến thành như bây giờ hả!! Đây cũng không phải là tính cách thay đổi, đây là đột biến gen rồi đi!!!!”

A Đình bị lắc có chút choáng váng, bất đắc dĩ kéo tay Ninh Trí Viễn “... Chính đệ ấy thay đổi, tôi cũng không có biện pháp ah~.”

Ninh Trí Viễn nhất thời không nao loạn nữa, quay đầu nhìn thoáng qua An Dật Trần, buồn bực mà thở dài.

Không nhìn đến Ninh Trí Viễn cảm thấy mát mát, Đồ Tô lật sang trang khác. Album từ A Đình cùng An Dật Trần hai người biến thành ba người. Trong đó có tấm ảnh vốn là A Đình cùng An Dật Trần canh giữ một cái nôi, bên trong là một tiểu hài tử đang ngủ. Đồ Tô ngẩn người, tinh tế thoát nhìn đã xác nhận hoàn lại nghiêng đầu hướng A Đình tìm đáp án, chứng kiến hắn gạt đầu liền lập tức nở nụ cười: “... Sư huynh khi còn bé hảo đáng yêu oh...”

Lăng Việt nhìn chính mình trong nôi cái gì cũng không có mặc, có chút thẹn thùng mà gãi gãi đầu “... Đồ Tô khi còn bé cũng rất đáng yêu nha...”

Sau đó vài trang đều là ảnh chụp ba người, chờ chứng kiến xuất hiện bốn người Trần Tam Lục liền chạy đến.

“... Lược Thương anh khi còn bé nhân tiện rất thích súng ah~...”

Khi còn bé Thôi Lược Thương vừa nhìn đã thấy rất nghịch ngợm, hơn nữa từ nhỏ đã bắt đầu ôm vào trong ngực món đồ chơi cơ bản đều là súng. Lớn có, nhỏ có, đủ loại kiểu dáng đủ mọi màu sắc, lật vài trang nữa, chỉ cần Thôi Lược Thương trong tay có món đồ chơi, nhân tiện nhất định là súng lục. Trần Tam Lục nhìn thấy không nhịn được nở nụ cười.

Còn có ảnh chụp Thôi Lược Thương cười ở trên vai A Đình, cầm trong tay cây súng lục đồ chơi cười ha ha,

một cái răng mới nhú dưới ánh mặt trời có vẻ đặc biệt đẹp mắt. Trên mặt đất là An Dật Trần cùng Lăng Việt đại khái là bị bắt diễn người xấu, ảnh chụp đều là một bộ dáng thống khổ bị súng bắn ngã xuống đất.

“... Ảnh chụp của anh ít quá ah~.” Lâm Hạo chống mặt nghiêng đầu nhìn Trần Quân Bình. Người kia ăn một tiếng, cười cười “... Anh sinh ra hơi muộn. Hơn nữa tốt nghiệp tiểu học xong đã phải đi HongKong đọc trung học và đại học rồi, ảnh chụp đều ở phần sau ah~...”

Trần Quân Bình đang nói, Ninh Trí Viễn ở một bên lật album qua trang mới, sau đó la lên một tiếng chỉ vào ảnh chụp hỏi A Đình: “Đây chuyện gì xảy ra hả?”

Mọi người nhanh chóng nhìn xem chuyện gì xảy ra, chỉ thấy ảnh chụp thượng trừ ra A Đình, bốn người kia đều khóc lóc, Thôi Lược Thương ngồi dưới đất ôm chặt chân A Đình, Trần Quân Bình hình như vừa mới tập đi được A Đình ẵm trong lòng cũng khóc đỏ mắt. Lăng Việt cùng An Dật Trần một người nắm một tay A Đình, cũng mặt đầy nước mắt. Cả ảnh chụp chỉ có A Đình một bộ dáng bình thản.

A Đình nhìn nghiêng đầu suy nghĩ một chút “... Oh, hình như là lúc tôi ra viện...”

Năm ấy vốn là A Đình vừa mới liên lụy đến xã hội đen, nguyên nhân đúng là do An Dật Trần.

Tiểu Dật Trần khi còn bé đúng là người y như trong ảnh, bộ dáng hiền lành dù bị khi dễ cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, có đôi khi bị khi dễ đến không thể chịu được mới dám len lén tìm A Đình kể lại một chút. Sau đó A Đình phải đi khắp trường thị uy An Dật Trần là còn có đại ca, còn khi dễ người của hắn đều phải hiểu rõ, lúc này mới tránh được phát sinh thêm chuyện.

Nhưng dù trong trường không ai khi dễ, không có nghĩa là bên ngoài cũng không có ai khi dễ.

Lúc tan học về nhà tiểu Dật Trần bởi vì chạy quá nhanh không ngờ đụng vào hai người, trong tay ôm cây kem cũng hất hết vào họ.

Lúc ấy hắn còn chưa phản ứng lại kịp đã bị túm lên, chờ phát hiện chính mình đã lơ lửng trên không liền ‘oa’ một tiếng khóc lên. Sau đó may mắn A Đình đi học về sau bắt gặp.

A Đình cũng không ngại ngần xông lên đánh một trận, sau đó ôm lấy tiểu Dật Trần nhanh chân bỏ chạy.

Ai cũng không nghĩ một lần bình thường đánh nhau, nhưng lại làm cho hai người nọ hoàn toàn nhớ kỹ A Đình. Sau đó mấy năm đều đến tìm hắn, mỗi lần đều đánh nhau, nhưng A Đình cũng vẫn chạy trốn, nên không chịu đả thương nặng.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua kéo dài đến khi bọn đệ đệ lục tục sinh ra, rốt cục có một ngày A Đình bị xếp đặt đẩy vào góc chết.

“... Trên đầu khâu ba mũi, xương sườn cũng gãy rồi...” A Đình ngẩng đầu chỉ chỉ vết thương trên trán, sau đó chỉ chỉ xương sườn, quay đầu thấy Khương Hi Vũ một bộ lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, nhanh chóng đem người ôm đến trong lòng “Ngốc tử, bày ra vẻ mặt gì vậy. Anh không phải còn sống đây sao?”

Chờ người ta đi ngang qua phát hiện A Đình nằm đó, hẳn đã mất máu quá nhiều hôn mê rồi. Đưa đi bệnh viện xong, thầy thuốc nói thật sự là thập tử nhất sinh, nếu trễ một vài phút nữa là cứu không được rồi.

Tiểu Dật Trần cũng biết là chính mình sai lầm mới thành ra đại ca bây giờ như vậy, hẳn nhân tiện khóc sưng mắt, chờ A Đình từ phòng giải phẫu được đẩy ra liền ngày đêm canh chừng ở bên giường, như thế nào cũng không muốn rời.

Ngày thứ hai giữa trưa A Đình tỉnh lại đã thấy tiểu Dật Trần khóc sưng hai mắt ghé vào bên giường hẳn ngủ say. Lăng Việt ôm Thôi Lược Thương tại salon cách đó không xa cũng đang ngủ say. Nhân tiện ngay cả tiểu Quân Bình vừa mới tròn một tuổi cũng nằm trên giường cạnh hắn, đắp cái chăn nhỏ đang ngủ say.

A Đình nhìn cảnh tượng này không nhịn được cười ra tiếng. Đại khái không khó đoán được vốn là Dật Trần không muốn đi, sau đó Lăng Việt cùng Lược Thương cũng cùng nhau chỉ là ham vui muốn theo Dật Trần, còn Quân Bình đại khái vốn là cảm giác được các ca ca cũng ở chỗ này cho nên cũng vừa khóc vừa nháo không chịu về nhà.

Nhìn kỹ nhân tiện phát hiện tiểu Quân Bình bàn tay còn nắm chặt tấm chăn của A Đình.

Tiểu Dật Trần nghe tiếng mẹ đi mua cháo về làm giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy A Đình đang cười, nhất thời cao hứng nhào tới: “Đại ca tỉnh dậy rồi —— “

“AH ah ah aah An Dật Trần!!!!”

Ninh Trí Viễn nghẹn cười run cả người, cuối cùng thật sự không nhịn được phá lên cười “Ha ha ha ha ha An Dật Trần anh hảo tàn nhẫn, A Đình ca lúc ấy xương sườn bị gãy vừa băng lại, anh còn nhảy lên! Ha ha ha ha!”

An Dật Trần mặt không đổi sắc cười cười nhìn Ninh Trí Viễn, sau đó có chút đen mặt quay lại trừng mắt liếc A Đình. Người kia coi như không thấy dời đi tầm mắt.

“... A Đình, không có việc gì chứ?” Khương Hi Vũ nhìn chằm chằm A Đình, hỏi ra lo lắng của mình “... Khi đó A Đình...”

A Đình cười vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ “Có chuyện gì thì bây giờ ở chỗ này chính là người nào đây?”

Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có việc gì, dù sao xương sườn vốn gãy rồi, vừa lại bị An Dật Trần đè, nên thời gian ra viện phải trì hoãn một tháng.

Ba tháng trong bệnh viện, A Đình mỗi ngày nhìn bốn đệ đệ phía sau tiếp nối phía trước mà chạy đến phòng bệnh ân cần hỏi thăm hần. Hôm nay An Dật Trần lon ton chạy tới đưa cháo, ngày mai Lăng Việt lon ton chạy tới đưa canh gà, ngày mốt Thôi Lược Thương lon ton chạy tới đưa cây súng đồ chơi, ngày mốt nữa tiểu Quân Bình đang tập đi sau khi đi một lại đến giường hần ngủ thiếp đi.

Ban đầu xem ra đều thuận lợi vui vẻ. Càng về sau càng không có kiên nhẫn.

Hôm nay Lăng Việt ghé vào bên giường giặt nhẹ tay áo A Đình, ngắc đầu hỏi “Đại ca theo đệ đi ra ngoài tản bộ có được hay không.” Ngày mốt Thôi Lược Thương ngồi vào trên giường túm túm mền A Đình, ngắc đầu hỏi “Đại ca chúng ta đến cảnh sát bắt trộm có được hay không.” Trần Quân Bình thật ra dễ nhất, một bên hô đại ca đại ca đại ca sau đó từ bên giường bắt đầu bò lên người hần.

Nhưng thật ra ít nhiều có An Dật Trần kịp thời đem tiểu Quân Bình ôm xuống giường đi, nếu không thật không biết A Đình rốt cuộc lúc nào mới có thể ra viện rồi. Về phần Lăng Việt cùng Thôi Lược Thương yêu cầu, cuối cùng hoàn thành cũng là An Dật Trần rồi.

Rốt cục có một ngày bốn người vừa lại theo thói quen vào bệnh viện thăm A Đình, mới vừa xuống xe nhân tiện thấy được A Đình đã thu dọn hành lí đứng ngay cửa chờ bọn hần rồi. Bốn người ngẩn người, cùng nhau đi tới.

Sau đó không biết là ai bắt đầu khóc, một người lây một người, bốn người cũng bắt đầu khóc lên. Mẫu thân bọn họ ở phía sau cảm giác được rất vui, lập tức chạy ra xe đem camera đến.

“... Bất quá Thôi Lược Thương nhìn y chang con gấu túi ah~...” Lâm Hạo chỉ chỉ Thôi Lược Thương ngồi dưới đất ôm chân A Đình, đưa tới cho mọi người xem sau đó bật cười.

“Ai kêu cậu để ý!” Thôi Lược Thương có chút đỏ mặt phản bác nói.

Trong phòng khách nhất thời toàn tiếng cười.

Đột nhiên, Đồ Tô ngắc đầu lên, sau đó mở miệng nói: “... Trên lầu có tiếng nước...”

“Hả? Có nước rồi sao?” Lăng Việt đứng dậy đi tới phòng bếp, nhẹ nhàng mở vòi, quả nhiên có nước chảy ra.

“... Nhưng trên lầu như thế nào có tiếng nước?” Trần Tam Lục nghiêng đầu hỏi.

Thôi Lược Thương ngẩn người, một phát buông Trần Tam Lục đang ôm trong lòng ra chạy lên lầu: “Là anh lúc sáng quên khoá vòi tắm!!!!”

Cả phòng khách nhìn theo bóng lưng hần, không nhịn được lần nữa bật cười.

“Ha ha ha ha ha... Thật sự là đủ rồi...”

35. Chương 31

“... Hi Vũ, muốn đi nơi này chơi...”

Buổi sáng sớm, không biết là ai ngày hôm qua buổi tối quên tắt TV. Khương Hi Vũ buổi sáng chạy xuống lầu đi tới ghế sa lon tìm hộp sấp màu ngày hôm qua bỏ quên, vừa lúc nghe trong TV phi thường náo nhiệt, tò mò quay đầu xem lập tức đã bị hấp dẫn. Đợi trong nhà mọi người đều xuống lầu xong hết, Khương Hi Vũ nhanh chóng chạy tới ôm lấy A Đình cùng Ninh Trí Viễn, kéo hai người đến TV, sau đó chỉ vào trong màn hình đang phát tin về khu vui chơi, ánh mắt lấp lánh chờ mong.

Vì vậy một nhà mười người hấp tấp ăn điểm tâm, sau đó theo mệnh lệnh của hai vị đại ca lên xe chạy tới khu vui chơi hôm nay khai trương.

Bởi vì vốn là mới khai trương cho nên tổ chức rất nhiều hoạt động hấp dẫn cho mọi người. Nào là khu vui chơi giá người lớn tính thành trẻ em, nào là thử miễn phí các loại bánh ngọt, các loại rút thăm quay số trăm phần trăm trúng thưởng... tất cả mọi thứ đều có, khiến cho mọi người đang trong kì nghỉ đều tới nơi này.

Nhưng mà so với nhà bọn hắn mười người tổ chức đến chơi đùa còn muốn nhiều hơn, đại khái cách đó không xa đang là cả công ty bốn năm mươi người...

Đứng ở cổng ra vào nhìn bên trong người ta tấp nập cùng xếp hàng chen chúc mua vé, mười người thì có đến tám người tâm lý cũng đã ca thán —— 1/10 xuất môn căn bản là tìm đường chết rồi đi! Ai nha!

Nhưng vừa quay đầu đã thấy Khương Hi Vũ hai tay nắm chặt, ánh mắt long lanh cầu khẩn, A Đình cùng Ninh Trí Viễn không thể làm gì khác hơn là nhích chậm từng bước chờ mua vé.

Lâm Hạo ngẩng đầu nhìn mặt trời, có chút mệt nên dựa vào Trần Quân Bình, tỏ vẻ buồn bực “... Tại sao thay vì ở nhà nghỉ ngơi hưởng thụ chúng ta lại phải tới chơi chỗ đông người này?”

Trần Quân Bình ôm thắt lưng Lâm Hạo cười cười nghiêng đầu hôn lên trán cậu, hoàn lại chưa kịp mở miệng nói, lại nghe bên cạnh truyền đến tiếng hét của các nữ sinh.

Mọi người ngẩn người, vừa quay đầu mới phát hiện không biết lúc nào bọn họ bị thật nhiều nữ sinh vây quanh rồi. Đám người kia cũng sắc mặt ửng đỏ nhìn bọn họ, sau đó thấy bọn họ nhìn lại liền ngượng ngùng cúi đầu xuống. Mà mới vừa rồi mấy nữ sinh đại khái vốn là thấy được Trần Quân Bình hôn Lâm Hạo, phát hiện chính mình thét chói tai gây sự chú ý nên cũng nhanh chóng bưng kín miệng, cẩn trọng gương mặt đánh giá bọn họ.

Mọi người liếc nhau, có chút bất đắc dĩ nhún vai.

Lâm Hạo tự nhận là ngoài mặt vẫn là mặt dày đi, cho nên vốn định không quan tâm mà tiếp tục dựa vào Trần Quân Bình. Thế nhưng cảm giác được phía sau rất nhiều ánh mắt cùng dồn vào mình càng ngày càng mãnh liệt, không thể làm gì khác hơn là ho nhẹ hai tiếng đứng thẳng lên. Có chút bất mãn thở dài “... Nữ nhân thật phiền phức.”

“Đại bộ phận vốn là thích đẹp trai mà thôi.” An Dật Trần cười tủm tỉm nói.

Dù sao nơi này một hơi có tám người đều dễ nhìn như vậy ah~. Dáng vóc, khuôn mặt đều dĩ nhiên vô cùng có khí chất. Chưa kể trang phục của bọn họ đều hợp thời trang, nụ cười ấm áp lại càng thu hút nhiều nữ sinh hơn.

“... Nhị ca, ca còn cười nữa đệ cảm giác được sẽ có không ít muội tử muốn tới hỏi ca số điện thoại rồi...” Quay đầu thấy có vài cô nương nhìn chằm chằm An Dật Trần đang cười tao nhã lịch sự, Thôi Lược Thương có chút lo lắng mở miệng nhắc nhở nhị ca hẳn.

Người bị nhắc nhở ừ một tiếng “Ta vừa lại không đối với các nàng cười.”

Thôi Lược Thương hảo tâm còn muốn mở miệng nhắc một chút nhị ca đừng trêu chọc đến muội tử sẽ khiến Ninh Trí Viễn tức giận, nhưng hoàn lại chưa kịp há miệng đã bị thanh âm bên cạnh truyền tới cắt ngang: “... Xin hỏi, anh có bạn gái chưa?”

Ta vừa nói không lẽ ứng nghiệm vậy sao?! Thôi Lược Thương âm thầm nói, vừa quay đầu đã phát hiện một cô nương đang ở cạnh Trần Tam Lục của hắn. Hừ! Làm trò quyến rũ vợ của ta, cô cũng lớn gan quá rồi đi!

Trần Tam Lục cười khan hai tiếng, sau đó thấy Thôi Lược Thương sắc mặt âm trầm một bộ muốn ăn thịt người, cậu liền cố nín cười đối với cô nương kia nói xin lỗi.

Nhìn muội tử thất vọng buồn bực xoay người hướng đám bạn chạy đến, Thôi Lược Thương thân thủ đem Trần Tam Lục ôm tới bên cạnh mình. Người kia lặng đi một chút, trên mặt đỏ ửng kháng nghị nói: “Này, ở đây nhiều người, không nên như vậy...”

Cảm giác được Trần Tam Lục giãy dụa, ngẩng đầu vừa lúc chứng kiến vị cô nương kia cùng kéo theo đám bạn chưa từ bỏ ý định mà hướng Trần Tam Lục nhìn nhìn, Thôi Lược Thương cảm thấy một trận khó chịu. Hai tay ôm chặt thắt lưng Trần Tam Lục mặc cho cậu giãy dụa, cuối cùng dứt khoát kề sát tai cậu nói nếu còn giãy dụa hắn lập tức sẽ hôn, sau đó hài lòng nhìn Trần Tam Lục sắc mặt đỏ lên, ngoan ngoãn để im cho hắn ôm.

Nhìn thấy vị cô nương kia vẻ mặt kinh ngạc, Thôi Lược Thương có chút đắc ý cười cười.

Lăng Việt cùng Đồ Tô cảm giác được tầm mắt mọi người hình như bắt đầu tập trung đến bọn họ liền rùng

mình. ...

Khương Hi Vũ từ lúc phát hiện được có người nhìn chăm chăm mình, cả người không thoải mái liền chạy đến chỗ A Đình đang xếp hàng mua vé.

Mà An Dật Trần mặc dù nhìn qua có vẻ vui vẻ cười nói, nhưng là không biết vì sao muội tử đối với hắn chỉ tỏ vẻ rất nhiều nhưng không có một người có dũng khí tiến lên nói chuyện.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lăng Việt cùng Đồ Tô nhân tiện càng ngày càng không được tự nhiên. Chung quy cảm giác ánh mắt phóng tới bọn họ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều...

“Đi thôi, mua vé xong rồi.”

Ninh Trí Viễn tại cách đó không xa hướng mọi người phát phát tay, trong tay là một xấp vé. Bên cạnh là A Đình đang đem tiền lẻ cho vào túi, Khương Hi Vũ ôm chặt hắn không dám buông ra, có chút buồn bực nhìn các cô gái vẫn đang nhìn A Đình.

Mấy người được cứu nhanh chóng vọt đến chỗ ba người.

An Dật Trần đi cuối cùng, vẫn hướng các nữ sinh vừa cười vừa liếc mắt một cái. Quả không ngoài dự kiến các nàng rất nhiều người đem ánh mắt đặt hết vào Ninh Trí Viễn, sắc mặt ửng đỏ muốn đến bất chuyện. An Dật Trần cười cười đi nhanh tới chỗ Ninh Trí Viễn, từ trên tay cậu lấy xấp vé, thân mật vuốt vuốt tóc cậu “Đưa cho anh cầm đi tiểu thiếu gia, đây chính là vé vào cổng, nếu đánh mất thì rất phiền toái rồi.”

“Bổn thiếu gia ngu như vậy sao?” Ninh Trí Viễn có chút bực mình ngẩng đầu trừng mắt nhìn An Dật Trần, nhưng lại chứng kiến hắn cười hết sức ôn nhu nhìn chăm chăm mình, nhất thời cũng thất thần, liền lắp bắp “... Quên đi, anh muốn thì cầm đi, bổn thiếu gia vừa lúc không muốn cầm nữa...”

Nhìn Ninh Trí Viễn xoay người đi, nhưng hai cái lỗ tai đỏ lên đã bán đứng cậu, An Dật Trần cười gật đầu, tay cầm xấp vé.

Lăng Việt nhìn vài người đi ở phía trước không phải ôm thắt lưng thì chính là nắm tay, quay đầu nhìn một chút hắn cùng Đồ Tô hai tay cũng gần trong gang tấc, hắn liền do dự một hồi, rốt cục cũng quyết định nắm tay Đồ Tô.

Tại nơi có nhiều người như vậy đột nhiên nắm tay, Đồ Tô có chút hoảng sợ. Quay lại thấy Lăng Việt đối với cậu cười trấn an không sao cả, liền cũng không ngại được cười cười.

Hai người ăn ý tự nhiên không cần nói rõ, Đồ Tô liền nắm chặt tay Lăng Việt.

Nhìn mười người đi thành đôi vào chỗ vui chơi, phía sau các muội tử đều đồng loạt tan nát trái tim.

Cái này chính là bi thảm trên thế giới! Nam nhân đẹp trai lại có tiền không phải kết hôn rồi chính là có bạn gái, nếu không nữa thì là có bạn trai rồi! Ngày hôm đó như vậy còn có thể qua sao! Còn có thể hảo hảo chơi đùa sao! Lão thiên gia ông nói xem!

Lúc A Đình quay lại hỏi Khương Hi Vũ muốn chơi cái gì, Lâm Hạo đã kéo Ninh Trí Viễn chạy đến khu tàu lượn siêu tốc rồi.

“Lâm Hạo đệ buông ta ra ta cảnh cáo đệ ta là đại ca đệ đó...”

Trần Quân Bình cùng An Dật Trần liếc nhau không thể làm gì khác hơn là chạy theo tới, Thôi Lược Thương quay qua hỏi Trần Tam Lục có muốn hay không cùng nhau chơi đây, kết quả còn chưa có mở miệng nhân tiện chứng kiến người kia đối với mình sắc mặt xanh mét lắc đầu. Thôi Lược Thương thấy thế liền không nhận được cười ra tiếng vuốt vuốt tóc cậu.

Lăng Việt cùng Đồ Tô người trước ở bên cạnh bồn hoa hóng mát, người sau chạy đến bên kia móc ra điện thoại di động chuẩn bị chụp hình.

“Ahhhhhhhhhhh Lâm Hạo...”

Khương Hi Vũ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, đem ánh mắt từ tấm bản đồ trong tay rời đi, có chút bối rối ngẩng đầu hỏi: “... Hi Vũ, nghe được tiếng đại ca kêu thảm thiết, đại ca ở đâu...?”

A Đình cười cười nắm bả vai Khương Hi Vũ, sau đó ý bảo cậu ngẩng đầu xem “Đại ca em trên kia kìa.”

Ngẩng đầu lên nhìn tàu lượn tốc độ cao chạy vèo vèo, Khương Hi Vũ lo lắng nhíu mày “... Cái này nguy hiểm, đại ca không ngoan...sao lại chơi.....”

Rất cục không nhận được A Đình liền bật cười: “Ha ha ha em cứ tiếp tục nhìn xem em muốn chơi cái gì đi, đại ca em không sao đâu.”

Vài phút sau nhân tiện chứng kiến Lâm Hạo nhảy nhót vui vẻ chạy trở về, Trần Quân Bình theo sau về mặt sững ngơ. Ở phía sau nữa là An Dật Trần trên người đỡ Ninh Trí Viễn sắc mặt xanh mét.

Khương Hi Vũ rất cục cũng xem xong hết tấm bản đồ, nhưng là hình như không có tìm được chỗ chơi, ngẩng đầu nhìn thấy Ninh Trí Viễn một bộ hồn xiêu phách tán, khó hiểu nghiêng đầu “... Đại ca, ca không...sao...chứ...” Chứng kiến Ninh Trí Viễn hữu khí vô lực đối với cậu khoát tay ý bảo không có việc gì, mới an tâm ngẩng đầu lên nhìn về phía A Đình “... A Đình, chúng ta vừa đi vừa nhìn, có được hay không...? Bản đồ này, không có ý nghĩa...”

A Đình đương nhiên cười nói hảo, nắm tay Khương Hi Vũ đi đến phía trước.

Phía sau mọi người đều đuổi theo, chỉ có Ninh Trí Viễn vẻ mặt thống khổ nhìn An Dật Trần, kết quả chỉ thấy người kia vô tâm vô phế cười to.

Mọi người cứ không có mục đích mà đi tới, Khương Hi Vũ lại đột nhiên bị một quây rút thăm thu hút chú ý, liền kéo A Đình tới.

Nhìn thấy các nữ sinh phía trước có người trúng một tiểu búp bê nhân tiện vui vẻ cực kỳ, mọi người phía sau xếp hàng cũng đều cười. Mắt thấy phía trước mỗi người cũng lấy ngẫu nhiên một phần thưởng, dù là chỉ là một cây kẹo đường, này thật đúng là trăm phần trăm trúng thưởng ah. Dù sao chỉ cần rút thăm cũng vui rồi, đồ vật lớn nhỏ hình như không quan trọng nữa.

Lúc Khương Hi Vũ tiến lên rút thăm, A Đình theo ở phía sau đánh giá biến quảng cáo phần thưởng, cảm thán phần thưởng thật đúng là đủ loại cái gì cũng đều có. Bất quá phần thưởng hạng nhất hình như không tệ nha, là truyện cổ tích song ngữ... Uh...

“A Đình, đến anh rồi...”

Khương Hi Vũ kéo kéo A Đình, hắn mới hồi phục tinh thần lại. Cúi đầu thấy người yêu trong lòng ôm cái gì, hắn là vừa mới trúng thưởng, A Đình cũng chỉ hảo hảo xắn tay áo luôn tới trong thùng lục lợi lấy thăm.

Mọi người lần lượt rút thăm, mỗi người đều lấy một phần thưởng, sau đó vây quanh chờ người cuối cùng là Ninh Trí Viễn.

“... Đây đều là cái gì hử, tóc giả, áo liền quần, giày cao gót, vòng tay, vòng cổ, gấu bông, chocolate, cứ nhiên còn có nước hoa... Như thế nào đều là nữ sinh dùng hử...” Lâm Hạo quét một vòng mỗi người trên tay cầm các phần thưởng, thất vọng mà thở dài.

Lăng Việt nhún vai “Không có biện pháp, đến chỗ vui chơi này dù sao vẫn là nữ sinh nhiều hơn.”

“Càng hưởng chi bây giờ vốn là nữ tính so với nam tính nhiều hơn.” Đồ Tô bất đắc dĩ cười cười, sau đó cầm hộp trang sức trong tay Lăng Việt quơ quơ “... Mặc dù đều là nữ sinh dùng, bất quá bọn chúng đều rất đẹp, tặng người khác cũng không tệ nha.” Quay lại thấy Lăng Việt nhíu mày, Đồ Tô ngăn người, cười nói: “Yên tâm đi, Tình Tuyệt đối với mấy món này không có hứng thú, tặng nàng cũng không muốn ah~.”

“... Đại ca, còn chưa có rút hử...” Khương Hi Vũ ở một bên ôm gấu bông A Đình rút được, chờ mong mà nhìn chăm chăm Ninh Trí Viễn.

Mọi người sau khi nghe xong nhưng lại cùng nhau thở dài “... Đại ca hử... Nhiều nhất chính là một cây bông bông đường đi...” Lâm Hạo sau khi nói xong, mọi người lập tức theo gật đầu.

“Oa ——” bên này đang thảo luận về vận may của Ninh Trí Viễn, bên kia chỉ nghe đến cậu bi thảm kêu một tiếng. An Dật Trần theo thói quen quay đầu nhìn, kết quả thấy một cặp đôi xếp hàng sau Ninh Trí Viễn đang cúi người không ngừng xin lỗi, mà Ninh Trí Viễn quần áo lại ướt đầm.

Nguyên lai là bọn họ đùa giỡn không cẩn thận nên đổ ly nước đang cầm trên tay vào lưng Ninh Trí Viễn. Ninh đại thiếu gia đáng thương hôm nay xuất môn lại mặc áo sơmi trắng...

Nhìn tiểu thiếu gia nhà mình vẻ mặt oán khí, An Dật Trần bước lên phía trước cười cười đối với cặp đôi vẫn còn đang rối rít xin lỗi kia bảo không sao, sau đó nắm tay Ninh Trí Viễn kéo qua một bên.

“... Vậy phải làm sao bây giờ hả...” Ninh Trí Viễn thở dài hỏi.

Lâm Hạo cười hắc hắc lấy cái túi của Trần Quân Bình đưa tới chỗ Ninh Trí Viễn “Đại ca, vừa lúc Quân Bình ngẫu nhiên mang theo quần áo mẫu của công ty, ca lấy thay trước đi.”

Khương Hi Vũ ngăn người muốn nói gì đó, lại bị Đồ Tô kéo tay áo ngăn trở.

“Oh? Tốt quá, ta đi vào toilet thay đã.” Ninh Trí Viễn thân thủ tiếp nhận túi đồ của Lâm Hạo, vui vẻ cười cười, sau đó quay lại lấy mẫu rút thăm nhét tay An Dật Trần “An Dật Trần anh đi giúp em lãnh thưởng đi, cũng không biết trúng cái gì.”

An Dật Trần gật đầu, đưa mắt nhìn Ninh Trí Viễn đi đến toilet cách đó không xa, quay đầu cười nhìn Lâm Hạo: “Đại ca cậu chắc chắn trước tiên đem áo sơmi ném đi.”

“Đúng rồi, đợi lát nữa...vẫn là... mặc váy đi ra.”

Nhìn Lâm Hạo cùng An Dật Trần cùng nhau cười, Trần Tam Lục tỏ vẻ đại ca nhất định sẽ rất tức giận...

“... Đại ca, trúng cái gì...?” Chỉ có Khương Hi Vũ còn đang quan tâm Ninh Trí Viễn rốt cuộc rút thăm trúng vật gì vậy, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, tiến lên xem tờ giấy trong tay An Dật Trần.

Trên giấy là một hàng chữ to bằng mực đỏ:

Phần thưởng đặc biệt – chuyến du lịch Đan Mạch lãng mạn hai người (ba ngày hai đêm).

Mọi người yên lặng nhìn nhau.

Không phải chứ?

Lâm Hạo điện thoại di động lúc này vang lên, chưa xem tên nhân tiện đã bấm nút nghe, còn chưa kịp nói câu nào đã nghe tiếng Ninh Trí Viễn ở đầu dây bên kia la hét:

“Lâm Hạo cái tên tiểu tử kia!!!! Cho đệ ba mươi phút mau đi tìm quần áo mới cho ta!! Nếu không đệ chết với ta!!!”

36. Chương 32

Ninh Trí Viễn ở trong toilet khoanh tay nhìn chăm chăm cái áo sơ mi mới vừa rồi bị chính mình ném vào thùng rác mà thở dài. Cúi đầu vừa lại nhìn một chút trong cái giỏ mình đang cầm, lại thở dài tiếp.

“... Ha ha, tiểu thiếu gia không mặc gì thử xem sao?”

An Dật Trần thanh âm từ sau lưng truyền đến, Ninh Trí Viễn bặm môi xoay người cũng không thèm nhìn đã một quyền đánh tới: “An Dật Trần đáng ghét, anh biết rõ Lâm Hạo đưa em váy cũng không nói cho em nghe là sao?!”

An Dật Trần vừa đỡ nắm đấm vừa cười vô tội “Được rồi, anh bây giờ không phải mang cho em quần áo mới đây sao?” Vừa nói vừa quơ quơ túi xách trong tay. Ninh Trí Viễn ánh mắt hoài nghi trên dưới đánh giá vài lần, sau đó từ từ cầm túi: “... Anh tốt như vậy sao? Bên trong sẽ không phải là váy đi.”

“Váy và vân vân, lén mặc cho một mình anh xem là được rồi.” An Dật Trần ôn nhu cười vuốt vuốt tóc Ninh Trí Viễn. Người kia sắc mặt ửng đỏ mở túi lấy áo thun ra.

“Bất quá chỗ vui chơi này chỉ có bán áo thun này thôi, em chịu khó mặc đi.”

Nghe bên tai truyền đến tiếng nén cười của An Dật Trần, Ninh Trí Viễn cúi xuống nhìn dòng chữ thật to “tuần lộc” in trên áo —— này tuyệt đối vốn là cố ý đi. Quay đầu nhìn An Dật Trần, quả nhiên vẫn là nụ cười và vẻ mặt vô hại. Ninh Trí Viễn nhìn áo thun vừa lại nhìn một chút cái váy trong túi xách ban đầu, trầm mặc trong chốc lát cuối cùng thở dài cầm lấy áo thun mặc vào.

Hai người từ toilet đi ra nhân tiện chứng kiến băng ghế cách đó không xa là mọi người đang ngồi. Quay lại thấy Ninh Trí Viễn trước ngực in hai chữ thật to “tuần lộc”, Lâm Hạo cùng Thôi Lược Thương nhìn không nổi phá lên cười.

“Ha ha ha ha đại ca thật sự mặc ah~!”

Ninh Trí Viễn chạy tới một quyền nện vào Lâm Hạo: “Ta chỉ biết vốn là tiểu tử người ra chủ ý! Ta không mặc chẳng lẽ muốn ta khoả thân đi vòng vòng đây sao?!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Bị đánh nhưng Lâm Hạo vẫn cười đến chảy nước mắt, xoay người vùi vào lòng Trần Quân Bình, Thôi Lược Thương thấy vậy không có dũng khí làm càn nữa, bị Ninh Trí Viễn trừng mắt liếc một cái nhân tiện lặng lẽ ngậm miệng.

Có chút buồn bực Ninh Trí Viễn quay đầu đi đến cạnh Khương Hi Vũ “Hi Vũ, đệ còn muốn chơi cái gì?” Người kia không có trả lời, chỉ là thân thủ đưa tới một phong thư “... Đây là vật gì?”

“Đại ca... Phần thưởng...”

“Hả?” Ninh Trí Viễn tiếp nhận vật nhìn qua cũng không phải phong thư dày, lật qua lật lại đánh giá “... Ta trúng cái gì rồi, sao là phong thư, chẳng lẽ là bưu thiếp?” Vừa nói vừa đem phong thư mở ra sau đó rút ra tấm vé.

Ngây ngốc nhìn vé máy bay trong tay, Ninh Trí Viễn ngẩng đầu lên nhìn An Dật Trần: “... Thật hay giả?”

“... Em hỏi vé máy bay hay là hỏi nhân phẩm của em?” An Dật Trần cố nén cười hỏi.

Ninh Trí Viễn ngẩn người nhìn chằm chằm vé máy bay một lúc lâu, sau đó yên lặng mà đem nó thả lại trong phong thư. An Dật Trần ở một bên nhìn Ninh Trí Viễn vẻ mặt khó tin, hần liền buồn cười vươn tay véo má cậu nói: “Àn, có chút đau, không phải nằm mơ.”

“... Đã sớm muốn ra nước ngoài chơi! An Dật Trần anh là đang lúc rảnh rồi đi! Anh đang lúc rảnh rồi đúng không!”

Ninh Trí Viễn nhìn An Dật Trần khuôn mặt tươi cười nhân tiện đi tới. Ôm lấy cậu vào lòng, An Dật Trần vẻ mặt sủng nịch gật đầu tỏ vẻ không rảnh cũng sẽ tranh thủ.

Bất ngờ vì hôm nay hình thức phô diễn tình cảm của hai người nọ hơi có chút không thích hợp, A Đình cười lắc đầu, quay đầu lại đột nhiên phát hiện Khương Hi Vũ ngẩng đầu, ngơ ngác mà không biết đang nhìn cái gì. Theo ánh mắt kia, vốn là nhìn vòng đu quay cách đó không xa.

Không biết có phải hay không do mới khai trương, vòng đu quay đặc biệt đủ ánh đèn chớp nháy, đủ mọi màu sắc đẹp mắt. Hơn nữa vốn là từng khoang ngồi đều là một kiểu riêng, có một loại còn dần dần biến thành bảy màu cầu vồng. Quả thật vốn là vô cùng hấp dẫn.

A Đình giơ tay vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ “Muốn ngồi sao?”

Quay đầu lại nhìn A Đình, Khương Hi Vũ nhu thuận gật đầu.

Hôm nay đến chỗ vui chơi vốn là bởi vì Khương Hi Vũ muốn đến, cho nên cậu nói muốn chơi cái gì mọi người nhân tiện hướng nơi đó chạy đến. Xác định mục tiêu xong mười người vừa lại nhanh chóng xuất phát.

Một bên hướng vòng đu quay bên kia đi tới, Trần Tam Lục một bên xem sổ hướng dẫn, nhìn mục giới thiệu vòng đu quay.

“... Lược Thương chúng ta tách ra ngồi đi.”

Thôi Lược Thương nghe Trần Tam Lục đột nhiên nghiêm túc nói, chân đang đi trực tiếp dừng lại “Ha?! Tại sao?” Quay đầu lại không hiểu tại sao mà nhìn người yêu, cậu nhưng lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình “... Bởi vì, nơi này viết cùng nhau ngồi vòng đu quay cuối cùng sẽ chia tay...”

Nhìn Trần Tam Lục vẻ mặt nghiêm túc, Thôi Lược Thương sau khi nhin ba giây liền bật cười.

“... Ha ha ha ha Tam Lục em không nên tin vào mấy loại chuyện nhảm nhí này được không?”

Có chút xấu hổ nhìn Thôi Lược Thương cười đến run người, còn có Lâm Hạo ở một bên cười to, Trần Tam Lục có chút bối rối giơ lên quyển hướng dẫn trong tay “... Nhưng mà —— “

Thôi Lược Thương cùng Lâm Hạo cười đến không để ý hình tượng, cắt đứt luôn cả lời Trần Tam Lục muốn nói. Kết quả cách đó không xa Đồ Tô cùng Khương Hi Vũ cũng chạy lại xem quyển sách hướng dẫn.

Chứng kiến Đồ Tô cùng Khương Hi Vũ vẻ mặt cùng bộ dáng lo lắng đi xem quyển sách hướng dẫn, Lăng Việt cùng A Đình không nhịn được mím môi cười cười —— haha, làm sao bây giờ, rất đáng yêu nha.

Lâm Hạo thấy Đồ Tô cùng Khương Hi Vũ cũng chạy lại, tiếng cười liền dừng lại, tựa hồ là không đành lòng chứng kiến các ca ca cũng như vậy ngốc nghếch, cậu tiến lên một tay giật lấy quyển sách trong tay Trần Tam Lục “Đừng xem, loại đồ vật này chính là gạt người.”

Đi theo sau Lâm Hạo là Trần Quân Bình thấy cậu giơ cao quyển sách liền tò mò cầm lấy “... Mọi người là chưa xem mặt sau đi, phía sau còn có nội dung khác.”

Thấy ánh mắt mọi người đổ về phía mình, Trần Quân Bình cười nhún vai: “Mọi người nghỉ đi, sách hướng dẫn tuyên truyền viết như vậy, trừ ra người muốn chia tay, chứ còn lại ai sẽ ngu ngốc đi ngồi vòng đu quay để chia tay hả.” Vừa nói vừa rất nhanh đảo qua dòng chữ nhỏ “... Xem đi, phía sau viết ‘ Nhưng mà, khi vòng đu quay đạt tới đỉnh cao nhất, nếu như cùng người yêu hôn môi, sẽ vĩnh viễn không chia lìa’, mọi người xem. “

Nghe Trần Quân Bình nói, An Dật Trần cùng Lăng Việt phụt cười.

Trần Tam Lục cùng Khương Hi Vũ cũng quay lại xem, bởi vì dòng chữ in tương đối nhỏ, mới vừa nhìn thấy dòng chữ trước xong quả thật vốn là đầu óc trống rỗng nhân tiện ngay cả phía sau nội dung là gì cũng đã quên nhìn.

Buồn cười lắc đầu, An Dật Trần ôm Ninh Trí Viễn đi trước.

A Đình cũng cười cười nắm tay Khương Hi Vũ tiếp tục hướng vòng đu quay đi tới.

Thôi Lược Thương lau nước mắt do cười quá nhiều, một bả đoạt lấy cuốn sách trong tay Trần Tam Lục tiện tay ném tới thùng rác: “Đừng tin mấy loại sách loạn thất bát tao này nữa thư ngọc, anh sẽ không cho em rời xa anh đâu.”

Đi tới vòng đu quay, phát hiện đâu đâu cũng là người xếp hàng. Hơn nữa đa số là các cặp tình nhân. Mười người họ vất vả xếp hàng, rốt cục cũng được ngồi vào vòng đu quay.

Khương Hi Vũ ghé mắt vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, A Đình nhìn cậu biểu cảm thích thú lại có chút sợ hãi toàn bộ thu vào đáy mắt, miệng đột nhiên mỉm cười.

Ôm lấy bả vai Khương Hi Vũ, đem người kia ôm vào trong lòng, nhìn người kia ánh mắt lộ vẻ khó hiểu, A Đình cười chỉ chỉ ngoài cửa sổ cho Khương Hi Vũ xem.

Bên trái chính là toàn cảnh khu vui chơi, bên phải nhưng lại trái ngược, vốn là cảnh thành phố náo nhiệt.

Chứng kiến Khương Hi Vũ vẻ mặt vui vẻ, A Đình cũng ôn nhu nhìn cậu.

Ninh Trí Viễn ôm chặt An Dật Trần không nhúc nhích. Người kia buồn cười chỉ ngoài cửa sổ cho cậu xem, cậu cũng không xem. Trong trí nhớ thiếu gia trước kia vòng đu quay cũng không cao như vậy, không biết có phải hay không mới vừa rồi là do tâm lý. Tóm lại vì cậu sợ nên ôm chặt mình, cho nên An Dật Trần cũng vui vẻ tranh thủ đem người yêu ôm vào trong ngực, thản nhiên tự đắc mà nhìn ngoài cửa sổ cảnh sắc xinh đẹp khó có được.

“Sư huynh xem, có thể thấy trường học của chúng ta ah~.” Đồ Tô có chút hưng phấn quay đầu nhìn Lăng Việt, ngón tay thon dài dán chặt lên mặt kính thủy tinh chỉ hướng kia.

Quay đầu lại phát hiện người bên cạnh ánh mắt căn bản không có nhìn ngoài cửa sổ mà là mang theo ôn nhu dừng lại trên người mình.

Có chút ngại ngần né tránh ánh mắt Lăng Việt, Đồ Tô mím môi “... Sư huynh nhìn đệ làm gì chứ, khó có được cảnh sắc đẹp như vậy.”

“... Ân, chỉ là cảm giác được vẻ mặt đệ so với cảnh sắc kia càng đẹp hơn.”

Nhìn thấy Lăng Việt trong mắt tràn đầy ôn nhu và ý cười, Đồ Tô ngẩn người, nhanh chóng quay đầu đi. Ánh mắt nhưng lại không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

“Trần Quân Bình anh xem bên kia là hướng công ty của anh đi, ai nha có phải hay không là tầng lầu kia?” Lâm Hạo có chút kích động hỏi người bên cạnh, suy nghĩ một chút hình như không đúng vừa lại lắc đầu “Quá xa rồi thấy không rõ... Ay bệnh viện của em ở bên kia ...”

Trần Quân Bình cười cười nhìn Lâm Hạo hết nhìn đông tới nhìn tây tìm những nơi quen thuộc “A Hạo em chưa ngồi qua vòng đu quay?”

“Khi còn bé cảm giác nếu ngồi càng lên cao sẽ dễ té xuống cho nên em chưa bao giờ ngồi...”

Nhìn Lâm Hạo vẻ mặt nghiêm túc nói, Trần Quân Bình không nhịn được nở nụ cười.

“... Cười nữa em đem anh bỏ lại đây.”

“Hảo hảo hảo, không cười không cười.”

Thôi Lược Thương trước giờ thật ra không phát hiện chính mình là có chứng sợ độ cao —— có lẽ hẳn trước giờ lúc bò lên cao đều là bởi vì nhiệm vụ, trách nhiệm nên cảm giác khẩn trương mạnh mẽ mới không phát hiện đi.

Trần Tam Lục tuy bị Thôi Lược Thương gắt gao ôm chặt thắt lưng nhưng thật ra cậu đối với cảnh sắc bên ngoài cảm thấy hứng thú, không nhịn được nhân tiện kề sát người vào cửa sổ, thế nhưng mới vừa kề sát đã bị Thôi Lược Thương kéo trở lại chỗ ngồi.

“... Sẽ không té xuống đâu mà.” Trần Tam Lục cười khổ quay đầu nhìn Thôi Lược Thương “... Anh mau buông ra đi, anh xem, đây là cảnh sắc thành phố mà ngày ngày anh đều bảo vệ ah~. Thật đẹp.”

Cảm giác được Thôi Lược Thương hai tay ôm thắt lưng mình cứng đờ, Trần Tam Lục cười đối với hắn gật đầu. Người kia lúc này mới nuốt nước miếng, theo Trần Tam Lục cùng nhau hướng sát bên cửa sổ ngồi.

“Thế nào, rất đẹp đi.”

“Ân.”

Vòng đu quay nhìn tốc độ rất chậm, nhưng thời điểm di chuyển đến đỉnh cao nhất cũng đã tới.

Khương Hi Vũ thấy được cột trụ điểm cao nhất liền ngăn người, ngẩng đầu nhìn A Đình đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng liền kề sát miệng hắn hôn một cái.

Cảm giác được Khương Hi Vũ xích lại gần A Đình vốn muốn hỏi cậu làm sao vậy, sau cùng lại được cậu hôn khiến hắn có chút kinh ngạc. Nhìn Khương Hi Vũ quay lại chỗ ngồi tựa hồ có chút bất an, A Đình

ngắn người, sau đó nở nụ cười.

“Ngốc tử, chúng ta sẽ không tách rời đâu.”

Bị A Đình ôm vào trong ngực, Khương Hi Vũ dựa vào bờ vai của hắn gật đầu “... Ân, chúng ta, sẽ không... Tách rời!”

“Tiểu thiếu gia.”

Nghe được người bên cạnh an tĩnh hồi lâu đột nhiên dùng thanh âm ôn nhu gọi mình, Ninh Trí Viễn liền ngẩng đầu lên.”... Có việc gì cứ nói thẳng... Đừng...”

Nháy mắt nhìn thấy An Dật Trần đã gần ngay trước mắt, chưa kịp phản ứng đã bị hắn hôn.

“... Anh, anh làm gì vậy...”

“Ân? Bởi vì không muốn tiểu thiếu gia rời xa ah~ ~ “

“Nói bậy bạ gì đó...”

Lăng Việt chứng kiến Đồ Tô đột nhiên len lén dùng ánh mắt nhìn mình, có chút khó hiểu mà suy nghĩ. Đột nhiên thấy xuất hiện ngoài cửa sổ đỉnh cao nhất của cột trụ, hắn liền nở nụ cười.

Đại khái vốn là phát giác Lăng Việt nhìn thấu ý nghĩ của mình, tưởng rằng Lăng Việt là đang cười nhạo mình mà cũng có ý nghĩ như vậy ngay thơ, Đồ Tô có chút buồn buồn cúi đầu.

Lăng Việt thu hồi nụ cười, nghiêm túc nâng cằm Đồ Tô, cúi đầu tiến đến gần hôn cậu một cái.

“Oh, điểm cao nhất nè.” Lâm Hạo vừa thấy đu quay lên đến đỉnh, liền vui vẻ mở miệng nói. Trần Quân Bình ừ một tiếng, sau đó nở nụ cười “Có muốn hay không cũng tới đón một nụ hôn?”

Lâm Hạo có chút bức mình quay đầu nhìn hắn một cái: “Cái loại nhảm nhí đó người nào sẽ tin hử. Cho dù không dựa theo bọn họ nói, em cũng không tin chúng ta sẽ xa nhau ah~.”

Trần Quân Bình cười gật đầu: “Ân, anh đồng ý, nhưng mà...” Thừa dịp Lâm Hạo nhất thời phân tâm, Trần Quân Bình nhào đến hôn trộm một cái “... Hôn một chút cũng không bị thể nào, đúng không.”

“Bên kia vốn là cảnh cực sao...?” Thôi Lược Thương chỉ vào xa xa hỏi.

Trần Tam Lục nhìn hướng hấn chỉ, gật đầu: “Hình như là vậy, vòng đu quay này không hổ danh là cao nhất thành phố, thật sự thấy rất rõ nha...”

Thôi Lược Thương gật đầu, cười hai tiếng “... Nhưng vẫn là cảm giác có chút đáng sợ.”

Nghe Trần Tam Lục cười khế, Thôi Lược Thương không khỏi đỏ mặt.

“Thật sự sẽ không té xuống mà ~” Trần Tam Lục quay đầu nhìn Thôi Lược Thương cười “Cho dù té xuống rồi cũng không có gì ah~, em không phải cùng anh ở đây sao?” Nhìn Trần Tam Lục tươi cười, Thôi Lược Thương ngẩn người.

“Nói bậy bạ gì đó thư ngốc, anh sẽ không cho em chết đâu.”

Thấy Thôi Lược Thương đột nhiên nghiêm túc, Trần Tam Lục đang muốn nói dừng như vậy nghiêm túc, mình chỉ vốn là tùy tiện nói một chút, kết quả chưa kịp nói đã bị Thôi Lược Thương tiến đến hôn lên môi cắt đứt lời nói, toàn bộ nuốt trở lại vào trong bụng. Ngẩn người, cậu nhắm mắt lại đáp trả nụ hôn.

Vô luận như thế nào, cũng không bao giờ tách rời nhau.

37. Chương 33

“... Bọn huynh đi đây, các đệ hảo hảo trông nhà ah~...”

Ninh Trí Viễn đứng ở cửa ra vào ở sân bay về mặt lo lắng nhìn bọn đệ đệ, kết quả bọn đệ đệ cũng rất vui vẻ mà đối với cậu cười: “Không có việc gì không có việc gì, đại ca cứ vui vẻ mà đi chơi ah~.”

“... Đại ca, nhớ kỹ...theo Dật Trần ca...Đừng để bị lạc oh...” Khương Hi Vũ về mặt lo lắng đem tấm bản đồ hướng dẫn chi tiết nhét vào tay Ninh Trí Viễn, mở miệng còn muốn nói gì nữa thì bị A Đình ngăn lại, rồi hấn thay cậu nói: “... Đi vui vẻ, thuận buồm xuôi gió.”

Nắm chặt trong tay tấm bản đồ Ninh Trí Viễn cười khan hai tiếng, đem bản đồ nhét vào túi An Dật Trần.

“Đại ca nhớ chụp ảnh nhiều nhiều ah~ ~” Trần Tam Lục vui vẻ nhắc Ninh Trí Viễn.

“Đi nhanh đi, đi nhanh đi ~” Lâm Hạo bình tĩnh đi về phía Ninh Trí Viễn bắt tay cậu.

Nhíu mày một cái, Ninh Trí Viễn thở dài, hướng mọi người vẫy tay.

“Chúng ta đi.” An Dật Trần kéo theo hành lý, xoay lại cười cười, nắm tay Ninh Trí Viễn xoay người đi.

Nhìn bóng hai người khuất sau cửa, Lâm Hạo khóe miệng có chút cong lên.

Trên máy bay.

Ninh Trí Viễn ngoan ngoãn theo An Dật Trần tìm chỗ ngồi, là chỗ bên cạnh cửa sổ.

Hôm nay khí trời đặc biệt tốt, từ bên cửa sổ còn có thể chứng kiến từng cụm mây trắng, xuyên qua tầng mây liền có thể thấy phong cảnh dọc theo đường. Ninh Trí Viễn lộ ra vẻ mặt vui vẻ, có chút thỏa mãn quay đầu nhìn An Dật Trần, nhìn người kia ôn nhu mỉm cười cùng ánh mắt thâm tình, cũng không nhịn được nghiêng đầu tựa vào bờ vai của hắn.

An Dật Trần ôm lấy bả vai Ninh Trí Viễn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

“Quấy rầy rồi, xin hỏi quý khách muốn uống gì không?”

Tiếp viên hàng không đẩy xe thức uống đủ loại kiểu dáng đứng bên cạnh, An Dật Trần quay đầu lại nhìn một cái, cúi đầu hỏi Ninh Trí Viễn “Muốn uống gì không?”

Ninh Trí Viễn ngẩng đầu, từ mũi phát ra một tiếng “Uh ——”, sau đó cười nói sao cũng được, anh uống cái gì em uống cái đó. Nghe được An Dật Trần khẽ cười một tiếng, cậu có chút bất mãn đâm nhẹ vào bụng hắn.

“Em muốn uống cà phê! Các ca ca muốn cái gì hả?”

“Hừ —— “

Ninh Trí Viễn ngẩng người, ngồi thẳng lên ngẩng đầu nhìn quanh, An Dật Trần tò mò nhìn cậu “Làm sao vậy?”

“... Em hình như nghe được tiếng Lâm Hạo...” Ninh Trí Viễn nhú mày nhìn quanh đánh giá, nhưng là cũng không phát hiện được người giống Lâm Hạo. An Dật Trần nở nụ cười: “Tiểu thiếu gia em lúc này mới rời bọn đệ đệ chưa bao lâu, đã nhớ bọn họ đến xuất hiện ảo giác rồi?”

Chừng cũng không phát hiện ai giống Lâm Hạo, Ninh Trí Viễn một lần nữa nghiêng đầu nhìn An Dật Trần đang cười tủm tỉm, nghĩ thầm đại khái thật là chính mình xuất hiện ảo giác rồi đi, bất đắc dĩ nhún vai, một lần nữa dựa vào vai An Dật Trần.

An Dật Trần hướng tiếp viên hàng không yêu cầu hai ly trà sữa, tiếp nhận xong liền đưa Ninh Trí Viễn,

nhìn cậu một bộ thoả mãn, liền không nhịn được cười cười. Sau đó quay đầu về phía sau nhìn, nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Copenhagen vốn là thủ đô của Đan Mạch, đồng thời là bến cảng lớn nhất, cũng là một trong những thủ đô xinh đẹp nhất trên thế giới.

Xuống phi cơ, Ninh Trí Viễn ngạc nhiên phát hiện An Dật Trần cái gì cũng đều an bài xong. Ngồi trên xe đi về khách sạn, cậu nghiêng đầu tiến đến trước mặt An Dật Trần “... Anh như thế nào có kinh nghiệm nhiều vậy, đã tới đây rồi sao?”

“Như thế nào có thể, đương nhiên vốn là online xem. Sau đó giao cho thư ký đi làm.” An Dật Trần vuốt vuốt tóc Ninh Trí Viễn “Cơm anh cũng đặt chỗ rồi, ăn xong nhân tiện sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai đi chơi.”

Ninh Trí Viễn quay đầu nhìn ghế trước phiên dịch đang cùng tài xế nói cái gì đó, liền tiến lại gần An Dật Trần khe hờ một cái.

Nhìn thấy An Dật Trần ngơ ngác, Ninh Trí Viễn le lưỡi: “Khụ, bốn thiếu gia thưởng cho anh đó.”

Lúc ăn cơm, Ninh Trí Viễn tỏ vẻ rất thích nơi An Dật Trần chọn. Cả phòng ăn trang trí xếp đặt cũng cực kì đẹp, thức ăn rất ngon, nói tóm lại chính là rất hài lòng... Trừ ra... Trừ ra cậu hình như vừa lại nghe được thanh âm quen thuộc.

Ở trên giường trở mình, Ninh Trí Viễn không khỏi hoài nghi chính mình chẳng lẽ thật là quá mệt mỏi rồi sao, mới không ngừng xuất hiện ảo giác. Quay đầu chứng kiến An Dật Trần đã ngủ say, cậu lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy để làm chi, hay là cứ ngủ sớm để ngày mai có sức đi chơi.

Bọn họ dừng ở trạm thứ nhất là ngay trước công viên trung tâm thành phố, cùng đi xem tượng đồng mỹ nhân ngư nổi tiếng thế giới. Tượng đồng ngồi một cách điềm tĩnh nhàn nhã, chung quanh nàng các du khách đến tham quan tựa hồ đều bị sự an tĩnh kia ảnh hưởng, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, dường như sợ quấy rầy đến nàng.

Ninh Trí Viễn quay đầu thấy An Dật Trần đang cầm máy ảnh chỉnh góc độ chụp tiểu mỹ nhân ngư, đột nhiên cậu nhân tiện có chút muốn cười “... Kỳ thật nơi này mang tiểu hài tử đến chơi đùa hẳn là không tệ đi.” An Dật Trần đồng tình nói đúng vậy.

Đất nước của những câu chuyện cổ tích, trong mắt các tiểu hài tử ngày thơ đại khái vốn là nơi tốt nhất rồi. Có trời xanh có mây trắng còn có biển rộng xanh biếc, có tiểu mỹ nhân ngư đau khổ chờ đợi. Nhìn thế giới chính là như vậy tốt đẹp, Ninh Trí Viễn đột nhiên có cảm giác nếu người lớn thường xuyên đến nơi đây, sẽ đem sự thuần khiết của nơi này làm tan vỡ mất.

Tựa hồ là nhìn thấu Ninh Trí Viễn đang suy nghĩ cái gì, An Dật Trần buông máy ảnh trong tay, có chút buồn cười đi tới phía sau ôm lấy cậu: “... Tiểu thiếu gia của anh kỳ thật cũng rất thích hợp đến nơi này ah~.”

Nhìn Ninh Trí Viễn ngẩng đầu về mặt nghi hoặc nhìn về phía mình, An Dật Trần khẽ mỉm cười cúi đầu hôn trán cậu, tay đang ôm thắt lưng cậu cũng siết chặt.

“... Trong lòng anh tiểu thiếu gia tựa như này trời xanh biển biếc giống nhau, vừa làm cho người ta có cảm giác muốn chạm vào, vừa lại làm cho người ta không đành lòng làm vậy bần. Tiểu thiếu gia của anh, chính là người độc nhất vô nhị trong lòng An Dật Trần này.”

Ninh Trí Viễn nhìn An Dật Trần, có chút ngượng mà giả vờ: “... Anh...anh nói hươu nói vượn cái gì đó, mau buông em ra, nơi này nhiều người như vậy...”

An Dật Trần chỉ là cười cười nhìn cậu, cũng không buông tay, Ninh Trí Viễn có chút khổ não cúi đầu, không muốn cho hắn chứng kiến chính mình khuôn mặt đã phỉếm hồng.

“... Mỗi chân muốn chết...”

“Suyt, anh nhỏ giọng chút đi!”

“... Thư ngọc cẩn thận coi chừng té!”

Ninh Trí Viễn ngẩng đầu lên nhìn quanh, thế nhưng trong đám du khách đang qua lại căn bản không có người quen.

“... Vừa lại làm sao vậy?” An Dật Trần nén cười hỏi.

Một bên nghiêng đầu nhìn quanh, một bên trả lời An Dật Trần: “... Em hình như vừa nghe tiếng Tam Lục cùng Lục Thương...”

An Dật Trần giấu cợt cười một tiếng, buông Ninh Trí Viễn ra rồi dắt tay cậu rời đi “Được rồi tiểu thiếu gia, em nếu thật sự không muốn theo anh tận hưởng thế giới hai người, anh có thể lập tức gọi bọn hắn cùng nhau đến chơi.”

“... Bốn thiếu gia không phải ý này...”

“Như vậy được rồi, chúng ta đi xem đài phun nước đi.”

Ninh Trí Viễn đi theo An Dật Trần, vừa quay đầu lại nhìn quanh —— này tuyệt đối không phải ảo giác, cậu thề cậu thật sự nghe được.

Đài phun nước Gefion vốn là nơi có tượng nữ thần Gefion cùng bốn con trâu, cũng là một cảnh quan rất đẹp.

Hai người đi tới gần cũng vừa lúc mở nước.

Ninh Trí Viễn chứng kiến bọt nước tung lên vô cùng đẹp, liền không khỏi đem chuyện mới vừa rồi quên đi.

“An Dật Trần chụp cho em một tấm đi! Thật sự rất đẹp ah...”

“OK, tiểu thiếu gia đứng vào đó đi.”

Hai người sau khi rời đi liền ghé viện bảo tàng. Thẳng đến buổi tối sau khi trở lại khách sạn, Ninh Trí Viễn mới phát hiện hôm nay trong tuyến đi còn có Dinh *Amalienborg*, có chút kỳ quái mà hỏi An Dật Trần còn đang trong phòng tắm: “Này An Dật Trần, tại sao chúng ta hôm nay không đi Dinh *Amalienborg* vậy, nơi đó không phải có một giáo đường xây bằng đá cẩm thạch sao?”

An Dật Trần vừa lúc từ trong phòng tắm đi tới, tay cầm khăn lông lau tóc, nhìn Ninh Trí Viễn vẻ mặt nghi hoặc, liền thần bí cười cười “Sáng sớm ngày mai anh dắt em đi.”

“Hả? Tại sao phải đến ngày mai...”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai đi sớm.”

Không hiểu gì hết nhưng Ninh Trí Viễn cũng không kịp hỏi đã bị An Dật Trần kéo lên giường đắp mền lại.

Sáng sớm hôm sau.

Mặc dù An Dật Trần có nói muốn sớm một chút đi, nhưng là —— này cũng là hơi quá sớm đi?! Ninh Trí Viễn vẻ mặt chưa tỉnh ngủ nhìn ra bên ngoài bầu trời vừa tờ mờ sáng, có chút mất hứng trừng mắt nhìn An Dật Trần: “... Này, này là quá sớm đi, giáo đường không phải mười giờ mới mở cửa sao?”

An Dật Trần quay lại thấy Ninh Trí Viễn vẻ mặt không vui, liền nhẹ nở nụ cười, sau đó thân thủ đem tiểu thiếu gia đang nháo loạn ôm vào trong lòng “Được rồi, đừng cau có, đi đến đó rồi biết.” Vừa nói vừa cúi đầu hôn lên trán Ninh Trí Viễn.

Tới giáo đường, nhìn cửa lớn đóng chặt, Ninh Trí Viễn đang muốn hướng An Dật Trần oán giận anh xem đi quả nhiên không mở cửa, nhưng người kia lại cười kéo cậu trực tiếp đi đến, sau đó tự nhiên đẩy cửa vào.

“Ah~, Dật Trần ca Trí Viễn ca hai người tới rồi.”

Giáo đường an tĩnh truyền tới thanh âm quen thuộc, Ninh Trí Viễn sửng sốt, bên trong giáo đường một thân tây trang trắng đối với cậu cười tủm tỉm, không phải biểu đệ Lý Dịch Phong của cậu thì là ai.

“... Xin chào...”

Đứng ở cạnh Lý Dịch Phong là Trần Vỹ Đình một thân tây trang màu đen cũng rất lễ phép hạ thấp người cúi chào.

Quay lại nhìn An Dật Trần hình như sớm biết hai người họ ở chỗ này chờ, Ninh Trí Viễn càng thêm thắc mắc:

“... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hả?!”

38. Chương 34

Lý Dịch Phong nhìn Ninh Trí Viễn vẻ mặt buồn bực liền mở miệng nói “... Ah~, Trí Viễn ca vẻ mặt không nên như vậy...”

“... Hai người tại sao lại ở chỗ này hả?”

“... Đệ cùng William chụp ảnh cưới cho tạp chí, ngoại cảnh chính là giáo đường này.” Lý Dịch Phong vừa nói vừa sửa lại cổ áo “Bất quá giáo đường mỗi ngày mọi người đến rất nhiều ah~, hôm nay kỳ thật vừa lúc là có một đồng sự ở chỗ này kết hôn, họ bao luôn chỗ này. Cho nên buổi sáng cho chúng ta chụp ảnh, chiều bọn họ cử hành hôn lễ. Bây giờ cách thời gian chụp ảnh còn lâu, đệ cùng William trước hết đến chơi...”

“Nọ vậy anh ấy tại sao biết các đệ ở chỗ này.” Ninh Trí Viễn kéo An Dật Trần đến trước mặt chỉ chỉ.

Trần Vỹ Đình ở một bên nhe răng cười “... Ah~, đó là bởi vì đệ ngày đó cùng Quân Bình gọi điện thoại nói chuyện, trong lúc vô ý nghe được hắc nhắc tới hai người tới nơi này, nhân tiện liên hệ cho Dật Trần ca...”

Ninh Trí Viễn nhìn Trần Vỹ Đình tươi cười, một bụng ôm cục tức nuốt xuống. Buông áo An Dật Trần ra, có chút mất hứng quay đầu nhìn hắn: “... Sớm một chút nói cho em biết thì tốt rồi.”

An Dật Trần cười nhẹ một tiếng, ôm thắt lưng Ninh Trí Viễn, tiến đến bên tai cậu thấp giọng nói “... Tiểu thiếu gia, em không cảm thấy tại giáo đường này hai chúng ta tổ chức hôn lễ vốn là một lựa chọn rất không tệ sao?”

Ninh Trí Viễn nghe người kia thanh âm mang theo ý cười cùng hơi thở ấm áp, không khỏi đỏ mặt: “... Người nào, người nào muốn cùng với anh kết hôn chứ...”

“Ha ha ở chỗ này làm hôn lễ thật sự là lựa chọn không tệ! Đại ca không đồng ý cho nên đệ cùng Trần Quân Bình phải đến đây ah~!”

Lời còn chưa dứt ngoài cửa đã bị thanh âm kích động cắt đứt, Ninh Trí Viễn nhíu mày —— này chung quy sẽ không là ảo giác nữa đi? Quay đầu nhìn phía cửa giáo đường, quả nhiên vốn là Lâm Hạo về mặt hưng phấn đang lôi kéo Trần Quân Bình vui vẻ hướng bọn họ đi tới.

Phía sau đi theo chính là mọi người trong nhà, cũng từng bước từng bước đi vào trong giáo đường.

Vừa kinh ngạc vừa quay qua nhìn An Dật Trần một bộ bất vi sở động, Ninh Trí Viễn có chút bất mãn dẫm lên chân hắn: “... Anh sớm biết bọn họ đi theo phải không? Hoàn lại dám nói bổn thiếu gia ảo giác...”

An Dật Trần cười cười “Hả, bọn họ kỹ năng theo dõi quá kém rồi, kỳ thật tại phi trường anh nhân tiện phát hiện rồi... Uh, bất quá anh chỉ là muốn làm cho tiểu thiếu gia ánh mắt lúc nào cũng tập trung vào anh nên mới không nói.”

Nhìn Ninh Trí Viễn lại đỏ mặt, An Dật Trần có chút cười thỏa mãn.

“Nhưng mà nói đi nói lại, này xem như Trí Viễn ca có vận khí tốt một lần rồi” Lý Dịch Phong mặt lộ vẻ hoài nghi nhìn Ninh Trí Viễn “Cư nhiên trúng chuyển du lịch... Ah, thật sự là rất may rồi...”

Ninh Trí Viễn trừng mắt nhìn, có chút không cho là đúng: “... Ta không cảm thấy chuyện này tính là vận khí tốt. Theo ta thấy ta vận khí tốt nhất vốn là...” Nói còn chưa dứt lời cậu liền ngăn người, quay đầu nhìn mọi người cũng đang im lặng chờ cậu nói tiếp, không biết nghĩ tới cái gì, mặt bỗng đỏ lên, lắp bắp nói “... Ta vận khí tốt hay không các người quan tâm làm chi!”

Mọi người không hiểu chuyện gì liền khó hiểu nhìn Ninh Trí Viễn nhún vai. Chỉ có An Dật Trần nhìn Ninh Trí Viễn mặt đỏ như gấc, cái gì cũng chưa nói, chỉ là nhẹ cười.

Nguy hiểm thật nha, thiếu chút nữa nhân tiện thuận miệng nói ra rồi. Ninh Trí Viễn len lén ngẩng đầu nhìn An Dật Trần, chứng kiến người kia nhìn mình cười, liền nhanh chóng xoay đầu.

Chung quy cảm giác được chính mình vận khí tốt nhất là khi gặp An Dật Trần, như thế nào có thể tùy tiện nói ra đây?

“Ai, rốt cuộc có muốn hay không làm hôn lễ, giáo đường như vậy xinh đẹp, đệ cũng có chút tâm động rồi.” Lâm Hạo ở trong giáo đường chạy tới chạy lui, vừa lại chạy về chỗ Ninh Trí Viễn “... Đại ca không muốn sao?”

Ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Hạo cười xấu xa hỏi khó, Ninh Trí Viễn căn bản không biết cậu hỏi rốt cuộc vốn là không muốn ở chỗ này làm hôn lễ hay là không muốn cùng An Dật Trần làm hôn lễ. Đáp thế nào cũng có người tổn thương. Ninh Trí Viễn nhất thời liền nghẹn lời, có chút buồn bực quay nhìn An Dật Trần, nhưng lại nhìn thấy hắn cùng Lâm Hạo cùng nhau cười.

“... Kỳ thật cũng còn khá lâu mới chụp hình, mọi người từng đôi một đến cử hành một nghi thức nhỏ cũng

đu rồi ah~.” Trần Vỹ Đình giơ cổ tay nhìn đồng hồ, sau đó ngẩng đầu cười.”Oh, mặc dù điện thoại di động có thể phát bài nhạc hôn lễ, nhưng mà cha xứ sẽ không có rồi...”

“Kỳ thật mọi người không ngại đệ cùng William có thể làm khách mời, hì hì.” Lý Dịch Phong ở bên cạnh Trần Vỹ Đình cười hai tiếng, sau đó quàng tay qua vai hắn, đối với hắn cười hỏi đúng không, người kia cũng cười gật đầu tỏ vẻ không sai.

A Đình chỉ chỉ hai người phục trang một đen một trắng: “... Hai người mặc theo hắc bạch tương xứng, giống như hai người sắp kết hôn ah~.”

Lý Dịch Phong bĩu môi “... Người nào theo hắc hắc bạch xứng đôi chứ... Chúng ta chụp hai hôn lễ khác nhau, vừa lúc chú rể một đen một trắng mà thôi.” Trần Vỹ Đình cười tiếp lời: “Đúng vậy, tân nương đang trang điểm làm tóc cũng rất phức tạp, rất lâu oh.”

“Oh —— nguyên lai có nữ nhân sao, còn tưởng rằng chỉ có hai người các người chụp thôi.” Thôi Lược Thương tỏ vẻ thì ra là thế gật gật đầu.

“Hai chúng ta nếu muốn chụp, lúc nào không thể chụp ah~.” Lý Dịch Phong vừa nói vừa từ túi áo móc ra điện thoại di động, sau đó kéo Trần Vỹ Đình, hai người tiến đến cùng nhau đối với điện thoại di động chụp liên tục. Lý Dịch Phong hài lòng nhìn ảnh chụp, quay đầu cười hì hì đối với Trần Vỹ Đình nói: “Nhân tiện tải lên weibo nói tân nương trang điểm lâu quá, nếu không ra chú rể sẽ bỏ trốn ah~.”

Trần Vỹ Đình ôn nhu vuốt tóc Lý Dịch Phong: “Hảo, chỉ cần em thích là tốt rồi.” Người kia nhưng lại kinh ngạc giật mình né: “Trần Vỹ Đình anh làm rối kiểu tóc của em em sẽ không để yên ah~!” Trần Vỹ Đình nhìn bàn tay mình còn đang lơ lửng giữa không trung, trong lúc nhất thời không thể chịu nổi đã phá lên cười.

“... Cho nên mọi người rốt cuộc muốn hay không đến thử? Nơi này có camera oh, chúng ta có thể lưu lại khoảnh khắc đẹp trong nháy mắt!” Lý Dịch Phong trừng mắt nhìn Trần Vỹ Đình vẫn đang nhăn nhó cười, quyết định không nhìn hắn, quay lại đi hỏi mọi người trong giáo đường.”... Mặc dù vốn là không có bất cứ thân hữu nào chúng kiến rồi, chỉ có chúng ta mấy người, coi như là một... Hình thức...Hứa hẹn ... Đi. Thuận tiện nhắc tới trong phòng hóa trang hoàn lại có rất nhiều tây phục, có thể miễn phí cho mượn!”

Nhìn cũng đã có mấy người muốn di chuyển đi, Lý Dịch Phong đẩy Trần Vỹ Đình còn đang cười, nhìn hắn một cái, hắn ngăn người, nhanh chóng ngoắc các biểu ca biểu đệ theo hắn. Lý Dịch Phong ở lại thúc Ninh Trí Viễn còn đang do dự. Nhìn Ninh Trí Viễn bị đẩy đi, còn lại mấy người liếc nhau, cũng đi theo.

Đem mọi người đưa vào hai phòng khác nhau cho họ thay quần áo, sau đó Lý Dịch Phong cùng Trần Vỹ Đình mới nhớ tới trong giáo đường không có một bóng người.

Trần Vỹ Đình tới vừa lúc nhìn thấy Lý Dịch Phong đang nghịch những bông hoa hôm nay dùng bố trí hôn lễ, khóe miệng cong lên biểu hiện cậu tựa hồ rất vui vẻ. Nhìn thấy cậu nhắm mắt lại cúi đầu khẽ hôn một cánh hoa nhỏ, Trần Vỹ Đình không kìm nén được chạy tới, từ phía sau ôm thắt lưng cậu.

“... Uh? Làm sao vậy?” Lý Dịch Phong khó hiểu nghiêng đầu hỏi người yêu, thanh âm mang theo một chút ý cười.

“... Phong Phong, chúng ta cũng kết hôn đi.”

Lý Dịch Phong lặng đi một chút, Trần Vỹ Đình kia không quá hoàn mỹ thậm chí phát âm vẫn còn pha tiếng Quảng có chút ngốc nghếch, cậu khó tin quay đầu nhìn người yêu, nhưng lại chỉ nhìn thấy chân tình đọng đầy trong ánh mắt.

“... Tuy nói hôm nay cái này vốn là Dật Trần ca thay huynh đệ bọn họ bày ra... Nhưng là ... Anh cũng có chút tâm động rồi... Mặc dù bây giờ chưa thể công khai, nhưng mà anh cũng không sợ công khai, nếu có chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt... Cho nên...”

Lý Dịch Phong nhìn Trần Vỹ Đình khuôn mặt dần dần hồng lên, rốt cục không nhịn được nở nụ cười. Cậu vụt chạy tới nơi cha xứ hay đứng, nhìn người kia vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng lại chỉ cười rồi rõ ràng tiếng nói:

“Trần Vỹ Đình tiên sinh, xin hỏi con có nguyện ý cùng Lý Dịch Phong tiên sinh kết làm bạn đời, cùng cậu ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khốn khổ, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, con cũng tôn trọng cậu ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương cậu ấy, cả đời chung thủy với cậu ấy không?”

Trong giáo đường tĩnh lặng thanh âm của Lý Dịch Phong đặc biệt vang rất xa.

Hắn nhìn Lý Dịch Phong đối với mình cười rất tươi, liền rốt cục không nhịn được đáp lại: “Đương nhiên, con nguyện ý.”

Lý Dịch Phong cười càng rạng rỡ, sau đó gật đầu: “Uh uh, vậy ta tuyên bố bắt đầu từ hôm nay Trần Vỹ Đình chính là tiểu thê tử của Lý Dịch Phong rồi!”

Trần Vỹ Đình lặng đi một chút, nhìn cậu đang cười khanh khách thậm chí run cả người, hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu đi tới, một tay vòng qua người ôm cậu vào trong lòng, kề bên tai cậu hỏi nhỏ: “Uh? Em thử lặp lại lần nữa?”

Tựa hồ là cảm giác được bên tai có hơi thở ấm áp của Trần Vỹ Đình, Lý Dịch Phong có chút giật mình né, một bên cười cầu hoà bảo không có gì không có gì. Đợi rốt cục cười đủ rồi, mới dừng lại nhìn Trần Vỹ Đình, sau đó vòng tay ôm cổ hắn, nhẹ nhàng nhướn người hôn hắn: “... Em nói, em cũng nguyện ý.”

Hai người cọ cọ trán trán, nhìn mặt mình phản chiếu rõ trong ánh mắt đối phương, rốt cục không nhịn được, cùng nhau cười.

Đồ Tô cùng Trần Tam Lục đã thay đồ xong, hiện đang trốn ở cửa giáo đường, cảm giác được không nên đi

vào, vừa lại cảm giác được quang cảnh tình tứ của hai người kia sắp làm mù hai mắt.

Đột nhiên có người kéo kéo góc áo mình, Đồ Tô ngẩn người, quay đầu lại nhìn thấy Khương Hi Vũ có chút buồn bực mà nhìn mình, cậu liền nhẹ giọng hỏi làm sao vậy. Khương Hi Vũ ngẩng đầu nhìn Đồ Tô vừa lại nhìn Trần Tam Lục, sau đó cúi đầu kéo kéo tây phục trắng trên người, nhỏ giọng nói: “... Hi Vũ không có mặc qua...quần áo như vậy ... Cảm giác ...là lạ... Không thoải mái...”

Không đợi Đồ Tô cùng Trần Tam Lục nói, tiếng A Đình phía sau truyền đến: “Ngốc tử, em mặc cái gì cũng đẹp.”

Khương Hi Vũ vừa quay đầu lại, A Đình liền đã tiến đến bên cạnh cúi đầu hôn lên trán cậu. Ngẩng đầu nhìn ở cửa chỉ có Đồ Tô cùng Trần Tam Lục hai người, những người khác còn chưa có đi ra, hắn liền cười dắt Khương Hi Vũ vào trong giáo đường. Hi Vũ có chút sợ hãi chần chờ, nhưng hắn đã nhẹ giọng nói “... Hi Vũ đừng sợ, theo anh đi.”

Thấy A Đình ánh mắt thâm tình, Khương Hi Vũ không nhịn được liền gật đầu: “Hi Vũ không sợ, có A Đình rồi.”

Hai người đang thân mật kia thấy A Đình cùng Khương Hi Vũ nắm tay đi đến, ngẩn người nhanh chóng buông nhau ra. Trần Vỹ Đình rất tự giác mà đem vai trò cha xứ tặng cho Lý Dịch Phong, chính mình lui qua một bên cầm lấy camera.

Giáo đường từ cửa đến nơi làm lễ cũng không xa, nhưng lại muốn từng bước một đi qua. Khương Hi Vũ cũng không hiểu nhiều, chỉ là theo bên cạnh A Đình, từng bước một đi tới.

Đột nhiên nghe được người bên cạnh nhẹ nhàng thì thầm:

“... Hi Vũ, gặp em chính là điều đẹp nhất trong đời anh.”

“Anh vốn tưởng rằng chính mình cả đời ở trong bóng tối rồi, nếu như không phải gặp được em, thật sự không biết chính mình bây giờ vốn là như thế nào.”

“... Khương Hi Vũ, em là ánh sáng trong cuộc đời của A Đình này.”

A Đình quay qua nhưng lại nhìn thấy Khương Hi Vũ đôi mắt có chút phiếm hồng, nhất thời liền luống cuống tay chân: “Này, ngốc tử, em khóc cái gì, anh nói sai cái gì rồi sao?” Người kia chứng kiến A Đình bối rối, mới ngẩn người nhanh chóng lắc đầu, lấy tay lau nước mắt: “... Không có... Hi Vũ, Hi Vũ chỉ là rất vui...”

“... Hi Vũ... thích nhất là A Đình... Uh, không đúng... Yêu nhất là A Đình...”

Hai người vừa lúc đi tới nơi làm lễ, nhìn nhau cười.

“A Đình tiên sinh, xin hỏi anh có nguyện ý cùng Khương Hi Vũ tiên sinh kết làm bạn đời, cùng cậu ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khổ đau, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng cậu ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương cậu ấy, cả đời chung thủy với cậu ấy không?”

A Đình thâm tình nhìn Khương Hi Vũ, gật đầu: “Nguyện ý.”

“Khương Hi Vũ tiên sinh, xin hỏi anh có nguyện ý cùng A Đình tiên sinh kết làm bạn đời, cùng anh ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khổ đau, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng anh ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương anh ấy, cả đời chung thủy với anh ấy không?”

Khương Hi Vũ rất nghiêm túc nhìn A Đình gật đầu: “... Hi Vũ nguyện ý.”

“Ah~... Có nhẫn thì tốt rồi...” Lý Dịch Phong đứng ở chỗ cha xứ có chút buồn bực nói. Vừa dứt lời liền thấy A Đình từ túi áo móc ra một cái hộp nhỏ, mở ra bên trong là một đôi nhẫn bạc. Cậu ngẩn người, nhỏ giọng nói quả là chuẩn bị chu toàn ah~.

An Dật Trần không biết từ khi nào đến ngồi xuống vị trí khách dự cười cười: “Đương nhiên, cũng không xem là ai bày ra.”

Lý Dịch Phong rất không khách khí liếc An Dật Trần, sau đó quay lại nhìn A Đình cùng Khương Hi Vũ trao nhẫn, sau đó nói:

“Cầu Chúa ban phúc, hai chiếc nhẫn này thay cho lời thề, mong hai người từ nay về sau yêu thương lẫn nhau, vĩnh viễn không chia cách, vĩnh viễn hợp nhất!”

“Khụ, A Đình tiên sinh, anh có thể hôn bạn đời của mình rồi.”

A Đình xoay lại nhìn Khương Hi Vũ, đem cậu sắc mặt có chút ửng hồng kéo lại, áp vào bên tai cậu nhẹ giọng nói: “... Hi Vũ, anh yêu em.” Không chờ Khương Hi Vũ trả lời, hắn liền nâng mặt cậu sau đó hôn một cái.

Mọi người cũng kịp lúc chạy đến ngồi vào ghế, trong giáo đường an tĩnh bỗng nhiên vang lên từng đợt tiếng vỗ tay.

Nhìn A Đình nắm tay Khương Hi Vũ ngồi xuống một bên. Lãng Việt cùng Thôi Lược Thương liền quay đầu nhìn Đồ Tô cùng Trần Tam Lục ở đối diện, bốn người đang suy tư xem ai nên là đôi thứ hai, vừa lúc Lâm Hạo thở hồng hộc chạy vọt vào trong giáo đường, một tay nắm cửa một tay dùng sức vỗ ngực.

Trần Quân Bình sốt ruột đứng dậy đến hỏi làm sao vậy.

Lâm Hạo đối với Trần Quân Bình phất phất tay ý bảo mình không sao, không nên lo lắng, sau đó hít vào một hơi, đối với An Dật Trần hét lên:

“... Không hay rồi Dật Trần ca, đại ca... đại ca...không biết chạy đâu mất rồi —— “

39. Chương 35

An Dật Trần vẻ mặt cứng đờ, sau khi sửng sốt ba giây cũng rất nhanh khôi phục lại bình thường, đối với mọi người trong giáo đường đang lo lắng liền cười nói: “Không có chuyện gì đâu, đại ca cậu đại khái vốn là sợ chính mình nhất thời không tiếp thụ được bốn đệ đệ cùng nhau ‘lập gia đình’ cho nên tạm thời trốn đi rồi, chờ các cậu xong xuôi cậu ấy hẳn là sẽ quay lại.”

Lâm Hạo từ cửa đi vào, hướng An Dật Trần nhìn hoài nghi “Thật vậy sao?”

“Uh, các cậu còn chưa tin tôi sao?” An Dật Trần cười tủm tỉm gật đầu “Tôi hiểu rõ nhất đại ca các cậu, có phải không? Đến, tiếp tục đi tiếp tục đi. Đại ca mấy cậu không có ở đây, như vậy Lăng Việt cùng Đồ Tô lên đi.”

Mọi người còn lại nhìn nhau liếc mắt một cái, bốn đệ đệ của Ninh Trí Viễn mặc dù cũng lo lắng đại ca đột nhiên không rõ tung tích, rồi lại không biết tại sao đặc biệt tin tưởng lời nói của An Dật Trần.

A Đình kéo Khương Hi Vũ ngồi xuống hang ghế đầu. Sau khi nhìn nhau cười liền quay đầu nhìn Lăng Việt cùng Bách Lý Đồ Tô hai người.

Vốn hình như không có như vậy khẩn trương, nhưng là lúc này đứng ở cửa giáo đường, trước mặt là nơi làm lễ, hơn nữa xoay qua là có thể nhìn thấy người mình yêu mến bên cạnh, Bách Lý Đồ Tô liền khẩn trương rồi. Cảm giác được chính mình đầu ngón tay có chút lạnh, cậu lo lắng nắm chặt vạt áo, nhưng sau đó lại có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cậu.

Bách Lý Đồ Tô xoay qua, đập vào mắt chính là Lăng Việt đang mỉm cười sủng nịch.

Trong trí nhớ từ khi quen Lăng Việt, người này kỳ thật hiếm khi cười, y hệt như mình thường xuyên vẻ mặt không chút thay đổi. Nhưng cậu là do từ nhỏ phải bảo vệ Tình Tuyết thường xuyên bị khi dễ, cho nên bộ dáng lúc nào cũng dữ dằn, lâu dần thành thói quen. Lăng Việt vì sao không cười cho tới bây giờ cậu không có hỏi qua.

Không hỏi là bởi vì không cần phải biết.

Vì vậy bây giờ Lăng Việt đối với cậu mỉm cười ôn nhu như vậy khiến cậu trở nên bình tĩnh hơn.

Bách Lý Đồ Tô lẳng lặng nhìn Lăng Việt hai mắt mang theo ý cười, tựa hồ liếc một cái là có thể nhìn thấu vào trong đi. Một ánh mắt, một nụ cười, còn có lòng bàn tay truyền đến độ ấm, cho dù tiếp theo vốn là tận thế, thì đã có anh cùng nhau thản nhiên đối mặt, khấn trương chẳng là cái gì.

Lăng Việt thấy người bên cạnh ánh mắt như đang cười, bàn tay đang nắm chặt cũng buông lỏng rồi, hẳn liền biết, Bách Lý Đồ Tô đã không khấn trương nữa.

Bọn họ nhìn nhau cười, nghe được trong điện thoại di động truyền đến bài nhạc cử hành hôn lễ, liền nắm tay nhau đi đến phía trước.

Dọc theo đường cả hai vẫn không có nói chuyện. Bọn họ hai người chưa bao giờ dùng quá nhiều lời biểu đạt, bọn họ chỉ cần một ánh mắt, vậy là đủ rồi.

“Lăng Việt tiên sinh, xin hỏi anh có nguyện ý cùng Bách Lý Đồ Tô tiên sinh kết làm bạn đời, cùng anh ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khốn khổ, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng anh ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương anh ấy, cả đời chung thủy với anh ấy không?”

Lăng Việt quay qua nhìn Bách Lý Đồ Tô, sau đó nghiêm túc hồi đáp: “Tôi nguyện ý.”

“Bách Lý Đồ Tô tiên sinh, xin hỏi cậu có nguyện ý Lăng Việt tiên sinh kết làm bạn đời, cùng anh ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khốn khổ, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng anh ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương anh ấy, cả đời chung thủy với anh ấy không?”

Nhìn Lăng Việt đang nhìn chằm chằm mình, Bách Lý Đồ Tô đột nhiên nở nụ cười, khiến mọi người trong giáo đường đại khái rất ít chứng kiến Đồ Tô cười đến như vậy vui vẻ sợ ngây người. Cậu dùng lực gạt đầu: “... Tôi nguyện ý.”

Lăng Việt cẩn thận nắm lấy tay Bách Lý Đồ Tô, đem chiếc nhẫn màu bạc móc trong túi ra đeo vào tay cậu.

“Cầu Chúa ban phúc, hai chiếc nhẫn này thay cho lời thề, mong hai người từ nay về sau yêu thương lẫn nhau, vĩnh viễn không chia cách, vĩnh viễn hợp nhất!”

“Lăng Việt tiên sinh, anh có thể hôn bạn đời của mình rồi.”

Bên tai vốn là Lý Dịch Phong thanh âm mang theo ý cười, Lăng Việt cúi đầu nhìn chính cặp nhẫn trên tay mình cùng Bách Lý Đồ Tô, có ánh nắng chiếu vào phòng phản xạ ra ánh sáng lấp lánh, Lăng Việt cúi đầu đem tay trái của Bách Lý Đồ Tô nâng lên sau đó hôn vào.

Đây là lời thề chân thật nhất từ trong tim anh, Đồ Tô.

Nhìn Lăng Việt cùng Đồ Tô đã về chỗ ngồi cạnh A Đình và Khương Hi Vũ, sau đó quay đầu nhìn Thôi Lược Thương cùng Trần Tam Lục tự giác đi tới cửa, Lâm Hạo có chút mất hứng kéo kéo Trần Quân Bình hỏi hắn: “Tại sao lại dựa theo thứ tự huynh đệ nhà các anh hả?”

“Bởi vì là huynh đệ nhà em gả cho nhà anh... Này!” Trần Quân Bình cười cười, nghĩ muốn cùng Lâm Hạo đùa một chút, nhân tiện không nghĩ tới bác sĩ nhà mình sắc mặt tối sầm lại chuẩn bị đánh hắn. Điều kiện phản xạ né tránh nắm cổ tay cậu lại, có chút buồn cười: “Anh nói giỡn, nói giỡn! Đợi lát nữa chúng ta còn phải lên, không thể đánh vào mặt nha.”

Lâm Hạo nhú mày “Không đánh mặt có thể đánh chỗ khác hả?”

“...” Trần Quân Bình cười khổ “... Dù đánh chỗ nào cũng em phải khổ cực băng bó.”

Lâm Hạo hừ một tiếng, giẫy dụa muốn rút bàn tay khỏi tay Trần Quân Bình, quay đầu đi chú ý Thôi Lược Thương cùng Trần Tam Lục, không hề để ý hắn.

Trần Tam Lục cảm giác được chính mình đã cũng đủ khấn trương rồi, nhưng vừa quay qua đã nhìn thấy đồng chí cảnh sát bên cạnh so với cậu còn khấn trương hơn, dáng đứng thật giống như đang hành quân, trên trán còn có đầy mồ hôi, đôi mắt nhìn chăm chăm phía trước mà cũng không biết rốt cuộc nhìn cái gì. Thấy Thôi Lược Thương bộ dáng như vậy, Trần Tam Lục không nhin nổi liền bật cười, mới vừa rồi còn khấn trương nhưng trong nháy mắt không biết bay đến nơi nào rồi.

Nghe được bên cạnh truyền đến tiếng cười quen thuộc, Thôi Lược Thương mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại. Nhìn thấy Trần Tam Lục che miệng cười không ngừng, ngay cả bả vai cũng run nhè nhẹ, nhất thời có chút xấu hổ: “... Thư ngốc, em cười cái gì... Hôn lễ vốn là chuyện hệ trọng nghiêm túc nha...”

Ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc của Thôi Lược Thương, Trần Tam Lục mang theo ý cười gật đầu “... Uh, em biết, rất nghiêm túc rất nghiêm túc... Không cười nữa...” Trần Tam Lục hít sâu rồi mới ngừng cười. Ngẩng đầu lên đối với Thôi Lược Thương cười cười “... Đi thôi, Lược Thương.”

Thôi Lược Thương nhìn Trần Tam Lục mỉm cười, đột nhiên tâm trạng có chút thả lỏng. Hắn gật đầu, nắm lấy tay cậu, đi nhanh về phía trước.

Mọi người về mặt kinh ngạc nhìn Thôi Lược Thương dùng bước đi duyệt binh nắm tay Trần Tam Lục hướng nơi làm lễ đi đến.

“Em có thể cười không?” Lâm Hạo nghiêm trang quay đầu hỏi Trần Quân Bình.

“... Không thể.”

“... Lược Thương, gặp được anh Tam Lục cảm thấy rất vui oh.”

Đi tới nơi, Thôi Lược Thương nghe được bên cạnh thanh âm Trần Tam Lục tựa hồ có chút ghen ngào, quay sang nhìn cậu, cậu lại nhìn hẩn cười, trong hai mắt còn có chút ướt.

“Thôi Lược Thương tiên sinh, xin hỏi anh có nguyện ý cùng Trần Tam Lục tiên sinh kết làm bạn đời, cùng anh ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khốn khổ, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng anh ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương anh ấy, cả đời chung thủy với anh ấy không?”

“Tôi nguyện ý.”

“Trần Tam Lục tiên sinh, xin hỏi cậu có nguyện ý cùng Thôi Lược Thương tiên sinh kết làm bạn đời, cùng anh ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khốn khổ, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng anh ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương anh ấy, cả đời chung thủy với anh ấy không?”

“Uh, tôi nguyện ý.”

Lý Dịch Phong nhìn trước mặt hai người đang tươi cười, cũng không nhịn được cười theo, sau đó mở cái hộp ra, đưa đến trước mặt họ.

Thôi Lược Thương cầm nhẫn tay có chút run, Lý Dịch Phong buồn cười nhắc nhở hẩn cẩn thận không nên để rớt.

Nhìn chiếc nhẫn dưới ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh, Trần Tam Lục ngẩng đầu lên nhìn Thôi Lược Thương cười.

“Cầu Chúa ban phúc, hai chiếc nhẫn này thay cho lời thề, mong hai người từ nay về sau yêu thương lẫn nhau, vĩnh viễn không chia cách, vĩnh viễn hợp nhất!”

“Thôi Lược Thương tiên sinh, anh có thể hôn bạn đời của mình rồi.”

Trần Tam Lục nhìn Thôi Lược Thương khẩn trương cực kỳ, cậu khẽ cười rồi nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, đợi hẩn hôn môi. Người kia nhìn bộ dáng của cậu lại càng thêm khẩn trương, nắm hai vai Trần Tam Lục mà hai tay không ngừng run rẩy, hẩn nhìn Tam Lục nhắm mắt im lặng, cuối cùng không nhịn được liền cúi đầu hôn lên trán cậu.

Cảm giác cả giáo đường đã lấp đầy tim nhỏ bay phấp phới, Lâm Hạo liền quay qua Trần Quân Bình nắm tay đứng lên đi tới đó.

Nhìn Lâm Hạo không biết vì sao trên mặt đột nhiên hiện lên có chút không tình nguyện, Trần Quân Bình có chút lo lắng nghiêng đầu nhìn: “... A Hạo, làm sao vậy?”

Lâm Hạo nắm tay Trần Quân Bình, kéo hắn một hơi chạy tới chỗ làm lễ.

Lý Dịch Phong đang đứng hiên nhiên cũng bị dọa hoảng sợ, còn chưa có phản ứng lại kịp đã nghe thấy Lâm Hạo vỗ vỗ bàn: “Ai, ca nhanh lên một chút đi! Nói cái gì lung tung đông dài vậy hả?!”

Lý Dịch Phong ngẩn người, ngơ ngác nói: “Hả? Oh... Lâm Hạo tiên sinh, xin hỏi cậu có nguyện ý cùng Trần Quân Bình tiên sinh kết làm bạn đời, cùng anh ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khổ khổ, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng anh ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương anh ấy, cả đời chung thủy với anh ấy không?”

“Tôi nguyện ý!”

“Trần Quân Bình tiên sinh, xin hỏi cậu có nguyện ý cùng Lâm Hạo tiên sinh kết làm bạn đời, cùng cậu ấy trải qua cuộc sống, vô luận hạnh phúc hay khổ khổ, phú quý hay nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khỏe mạnh hoặc đau yếu, anh cũng tôn trọng cậu ấy, giúp đỡ, quan tâm, toàn tâm toàn ý mà thương cậu ấy, cả đời chung thủy với cậu ấy không?”

Nhìn Lâm Hạo vẻ mặt nghiêm túc, Trần Quân Bình có chút dở khóc dở cười: “Uh, tôi nguyện ý.”

Tiếp nhận đôi nhẫn Lý Dịch Phong đưa, Trần Quân Bình nhìn Lâm Hạo tay đặt trong lòng bàn tay mình, hắn cười cười, sau đó quỳ xuống, Lâm Hạo còn chưa có phản ứng kịp liền cúi đầu hôn lên, sau đó đem nhẫn đeo vào.

Lâm Hạo nhìn Trần Quân Bình ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy thâm tình: “A Hạo, anh yêu em.”

Trần Quân Bình thanh âm cũng không quá lớn, nhưng trong giáo đường yên tĩnh lại đủ lớn để vang lên. Lâm Hạo mặt đỏ lên, cậu một bên nhỏ giọng lầm bầm cái gì đó một bên đem nhẫn đeo vào tay Trần Quân Bình.

“Cầu Chúa ban phúc, hai chiếc nhẫn này thay cho lời thề, mong hai người từ nay về sau yêu thương lẫn nhau, vĩnh viễn không chia cách, vĩnh viễn hợp nhất!”

“Trần Quân Bình tiên sinh, anh có thể hôn bạn đời của mình rồi.”

Thấy hắn quỳ gối xuống trước mặt mình nhưng lại im lặng, Lâm Hạo cúi đầu nhìn hắn sau đó đột nhiên nở nụ cười. Trần Quân Bình nhìn thấy Lâm Hạo cười, liền không nhịn được cùng cậu cùng nhau cười rộ lên. Người kia lại đột nhiên thân thủ nắm lấy cổ tay mình kéo đến phía trước, sau đó cúi đầu hôn xuống.

“... Ah, cũng xong hết rồi... Dật Trần ca anh cùng Trí Viễn ca làm sao bây giờ...” Lý Dịch Phong có chút ngại, len lén nhìn Trần Vỹ Đình. Người kia hiểu ý, sau đó quay đầu nhìn về phía An Dật Trần đang ngồi.

Quay đầu lại nhưng chỉ phát hiện, cả giáo đường không thấy bóng An Dật Trần đâu.

“Hả, Dật Trần ca cũng không thấy rồi.”

Mọi người đang đắm chìm trong vui sướng cùng hạnh phúc, nghe được Lý Dịch Phong la lên mới giật mình nhìn quanh một vòng giáo đường. Quả nhiên chỉ còn lại có bọn họ mười người, An Dật Trần không biết từ lúc nào đã không thấy tăm hơi.

Ninh Trí Viễn nhìn trước mắt là biển và phía chân trời giao hòa cùng một chỗ, nhất thời có chút chú tâm. Thời gian còn sớm, bờ biển người đi dạo cũng không nhiều. Chỉ lác đác vài cặp đôi đi lướt qua.

Tại sao lại chạy đến đây?

Kỳ thật Ninh Trí Viễn cũng không rõ lắm chính mình rốt cuộc vốn là nghĩ như thế nào. Người luôn đối với người khác có chút cường điệu căn bản nghĩ người khác một chút cũng không hiểu ta, hiểu rõ ta nhất chỉ có chính ta. Nhưng một người tới lúc quyết tâm, kỳ thật sẽ không ngừng hỏi chính mình muốn làm gì, muốn cái gì, tại sao phải làm như vậy, tại sao lại như vậy... Song vô luận hỏi bao nhiêu vấn đề, cho ra đáp án thực chất không bao nhiêu.

Mới vừa rồi thay xong quần áo, Ninh Trí Viễn quay đầu thấy được bản thân mình trong gương. Một thân tây trang màu trắng cực kì đẹp. Nhưng là không biết vì sao, cậu nhìn nhìn, trong đầu nhân tiện hiện ra ý nghĩ đi ra ngoài. Chờ khi cậu nhận thức được tình hình, bản thân cũng đã chạy đến bờ biển rồi.

Cậu ở chỗ này đứng hồi lâu, suy nghĩ miên man, cũng không nghĩ ra được chính mình đến tới cùng là muốn cái gì, sợ cái gì mới chạy trốn thế này.

Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt tươi cười của An Dật Trần, Ninh Trí Viễn ngẩn người, có chút đỏ khốc đỏ cười lầm bầm “... Ah, nếu An Dật Trần đến, nhất định sẽ biết bốn thiếu gia đang suy nghĩ cái gì.”

“Uh, ta biết, tiểu thiếu gia.”

Ninh Trí Viễn vừa dứt lời, phía sau liền có người dùng thanh âm mang theo ý cười trả lời cậu. Cái thanh âm đó Ninh Trí Viễn vĩnh viễn cũng không bao giờ nghe lầm và cũng không bao giờ quên.

Cậu có chút không thể tin mà quay đầu lại nhìn, đập vào mắt quả thật là An Dật Trần. Hắn trong tay đang cầm áo vest khoác ngoài, hô hấp có chút dồn dập, đại khái vốn là đã chạy như điên đến.

“... Anh như thế nào biết em ở chỗ này...” Ninh Trí Viễn sửng sốt một lúc lâu, sau đó mở miệng hỏi. Người

bị hỏi cũng ngẩn người, sau đó nở nụ cười: ” ... Uh? Là anh từ giáo đường đi ra, dựa theo cảm giác nơi em muốn đến mà đi tới, sau đó đi từ từ thì đến nơi này oh.”

Ninh Trí Viễn nghe được An Dật Trần trả lời, nhất thời có chút dở khóc dở cười: “Cái gì hả, An Dật Trần anh như thế nào thấu hiểu bụng dạ bốn thiếu gia như thế, cái gì cũng đều biết.”

An Dật Trần không nói tiếp, chỉ là lẳng lặng nhìn Ninh Trí Viễn, đợi bản thân điều hoà nhịp thở xong, liền thu hồi nụ cười, ánh mắt nghiêm túc nhìn vào Ninh Trí Viễn: “Tiểu thiếu gia, em hãy nghe anh nói...” An Dật Trần hít sâu, đi từng bước đến chỗ cậu ” ... An Dật Trần chưa từng nghĩ tới sẽ trói buộc Ninh Trí Viễn. Cho nên tiểu thiếu gia em không cần đào tẩu.”

“... Cái hôn lễ này mặc dù là anh bày ra, nhưng không có ý gì khác. Chỉ là nghĩ muốn cho mọi người một sự ngạc nhiên, cũng chỉ là muốn cho em một lời hứa hẹn. Tuyệt đối không muốn trói buộc em cả đời.”

“Tiểu thiếu gia em hẳn là biết An Dật Trần anh chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc Ninh Trí Viễn, vậy là đủ rồi.”

Ninh Trí Viễn nghe thấy An Dật Trần nghiêm túc nói những lời này, nhất thời có chút khiếp sợ. Đúng rồi, chính mình vẫn không có tìm được lí do vì sao phải chạy trốn, An Dật Trần tìm được rồi. Cậu đại khái vốn là sợ như vậy, dù là chỉ là hình thức cũng sẽ hạn chế chính mình, trói buộc chính mình. Cậu chung quy cảm giác được tình yêu mặc dù vốn là chuyện hai người, rồi lại chung quy cảm giác được thế giới của một người vốn là không thể vứt bỏ.

Cậu chính là sợ bị trói buộc, cho nên mới chạy trốn đi.

“... Bốn thiếu gia không thích cử hành hôn lễ, sẽ không làm có được hay không?” Nhìn Ninh Trí Viễn tỏ vẻ lo lắng ái ngại, An Dật Trần liền tiến lên đem cậu ôm vào trong lòng.

Ninh Trí Viễn nháy mắt đã được hơi ấm quen thuộc bao bọc nên cậu cảm giác rất an tâm. Vòng tay ôm lại An Dật Trần, sau đó dựa vào vai hắn.

Cậu lúc đó đã nghĩ cậu cùng An Dật Trần cho dù không có hình thức hôn lễ gì đó, cả đời này đại khái cũng không rời nhau.

“... Ai?! Không làm gì nữa sao! Đệ còn chờ chụp hình đây!”

Lâm Hạo thanh âm tiếc nuối từ phía sau truyền đến, dọa Ninh Trí Viễn cùng An Dật Trần giật mình. Hai người buông nhau ra quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tám người không biết từ khi nào đã đi tới vây quanh bọn họ.

“Mọi người như thế nào nhanh như vậy nhân tiện tìm được rồi.” An Dật Trần buồn cười hỏi.

“..., huyết thống là một loại cảm giác rất kỳ lạ ah~.” Lâm Hạo nghiêng đầu cười. Bên cạnh là Đồ Tô và Trần Tam Lục cũng đồng ý gật đầu: “... Chúng tôi phân ba đường tìm, kết quả cũng cùng tìm tới nơi này.”

Ninh Trí Viễn có chút ngạc nhiên tròn mắt nhìn, Khương Hi Vũ bên cạnh A Đình cũng gật đầu, cậu thấy vậy rất cục cũng nở nụ cười: “... Uh, huyết thống quả nhiên vốn là một điều rất kỳ lạ.”

“Như vậy... Thật sự không làm sao?” Lâm Hạo tiến đến chỗ Ninh Trí Viễn, vẻ mặt chờ mong nhìn cậu ” ... Không thể sao? Rất đáng tiếc nga, hay là trở về làm đi!”

Không đợi Ninh Trí Viễn trả lời, An Dật Trần đã cười hai tiếng, dùng tay ấn trán Lâm Hạo đẩy ra một chút, sau đó ôm chặt Ninh Trí Viễn “Một chút cũng không đáng tiếc. Chỉ cần cùng tiểu thiếu gia ở một chỗ, mỗi ngày đều là lễ thành hôn.”

“An...An Dật Trần anh nói hươu nói vượn cái gì đó!”

Tám người đang đứng nhìn đều muốn nổi da gà rồi.

Khương Hi Vũ nhìn Ninh Trí Viễn ở trong lòng An Dật Trần đỏ mặt dùng sức giãy dụa, đột nhiên một tay kéo A Đình tới, tay kia kéo áo Ninh Trí Viễn, lúc đại ca quay đầu lại nhìn, cậu liền nghiêng đầu cười, nhẹ giọng nói:

“... Đại ca... Chúng ta về nhà đi.”

Ninh Trí Viễn ngẩn người, nhìn Khương Hi Vũ mỉm cười ngọt ngào, bên cạnh là A Đình cũng đang tươi cười. Khi nhìn xung quanh, Lăng Việt Đồ Tô cũng cười cười đến gần hai người, Thôi Lược Thương cùng Trần Tam Lục nắm tay nhau siết chặt, cũng đối với cậu cười, Trần Quân Bình cùng Lâm Hạo cũng như vậy cười, ánh mắt Ninh Trí Viễn cuối cùng dừng lại ở chỗ An Dật Trần.

Hắn vẫn đứng cười, ánh mắt phẳng phất sự ôn nhu thâm tình, còn có hình ảnh của mình trong đó.

Ninh Trí Viễn mỉm cười, sau đó giơ tay vuốt vuốt tóc Khương Hi Vũ cùng Lâm Hạo, gật đầu:

“Uh, về nhà đi.”

HOÀN

40. Chương 36: Phiên Ngoại : Sinh Nhật Đình Phong Diễn Sinh

Hôm qua tuyết rơi rất nhiều, hôm nay vừa lại là cuối tuần, cho nên mọi người đều tập trung ở nhà hết. Phòng khách đều là các cặp đôi cùng nhau ngồi giết thời gian đợi cơm tối.

Thôi Lược Thương cùng Trần Tam Lục rúc vào cùng nhau cho ấm, trong tay đang cầm một quyển tạp chí hai người cùng lật xem. Ngồi ở bên cạnh là Ninh Trí Viễn đang ôm máy tính bảng chơi trò chơi, bị thua nhân tiện mất hứng ném cho An Dật Trần bên cạnh đang ôm mình, sau đó dựa vào nhìn hắn chơi, đợi hắn chơi qua vòng vừa lại lập tức lấy về tiếp tục chơi.

Trần Quân Bình hôm qua lúc về nhà vì đường trơn, chân phải bị trật, lúc này đã sưng lên đến không thể động đậy. Hắn nhìn chằm chằm mắt cá chân một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn hai cặp đôi kia, bất đắc dĩ quay lại nhìn Lâm Hạo ngồi cách mình một khoảng, đang dựa vào ghế sa lon thở dài.

Đồ Tô lau dọn bếp, thỉnh thoảng quay lại nhìn nồi thịt kho, nước trong nồi tựa hồ đã gần cạn, có thể ăn rồi. Lãng Việt cũng đã bày dọn chén đĩa, sắp xếp mọi thứ. Đồ Tô lấy khăn lông lau tay khô, bước đến cửa phòng bếp, nhìn Ninh Trí Viễn nói: “Đại ca, đến giờ ăn cơm rồi, gọi Hi Vũ cùng A Đình ca về đi.”

Người bị gọi phát ra một tiếng không tình nguyện: “Ai, không muốn, lạnh muốn chết, Lâm Hạo đệ đi đi.”

Lâm Hạo không quay đầu lại mà ung dung đáp: “Chết cũng không muốn đi. Đồ Tô ca kêu đại ca đi, vừa lại không kêu đệ đi.”

“... Lâm Hạo tiểu tử ngươi thay đại ca làm chút chuyện không được sao?”

“Không muốn —— ôi chao, Trần Quân Bình anh đi... Ách...”

Trần Quân Bình nhìn người yêu, tỏ vẻ ‘em nói lại anh nghe không rõ’. Lâm Hạo nhìn Trần Quân Bình mắt cá chân sưng vù, yên lặng nuốt xuống nửa câu còn chưa nói hết, một lần nữa quay lại: “Đại ca hay là chính mình đi đi... Ca xem Hi Vũ ca đáp người tuyết y hệt ca kia, ca ra xem một chút cũng tốt ah~.”

Ngoài cửa sổ hai người kia căn bản không biết trong này huynh đệ đang tranh cãi xem ai đi gọi bọn họ, còn họ vẫn đang vui vẻ đánh giá người tuyết trước mặt.

Khương Hi Vũ cái mũi cùng gương mặt bị lạnh có chút phồng hồng, nhưng ánh mắt vẫn là cực kỳ vui vẻ. Cậu lui ra phía sau hai bước ngồi xổm xuống, lấy tay vẽ mặt người tuyết, sau đó ngẩng đầu nhìn A Đình “... A Đình... Đẹp không?”

A Đình ôn nhu cười đỡ Khương Hi Vũ lên, gật đầu nói đẹp. Người tuyết có kiểu tóc y hệt Ninh Trí Viễn, nhưng hai mắt là dùng quả anh đào, miệng dùng mì vắt của Đồ Tô đặc biệt tài trợ màu sắc rực rỡ để dán lên... Trong lúc nhất thời tâm tình có chút phức tạp, Ninh Trí Viễn sau khi chứng kiến liền nghĩ về mặt thật sự là đặc biệt đáng chờ mong nha.

“Tốt rồi, mặt em cũng lạnh đến đỏ lên rồi, nên trở vào nhà rồi.” A Đình gỡ bao tay dùng hai bàn tay ôm mặt Khương Hi Vũ, người kia nhu thuận gật đầu.

“... Ô, A Đình anh xem... Người kia nhìn rất quen mắt oh” hai người phải tuyết trên người, chuẩn bị quay vào nhà. Khương Hi Vũ quay đầu lại phát hiện đi một người chạy qua nhìn hết sức quen thuộc, liền kéo kéo A Đình chỉ cho hắn xem. A Đình theo hướng cậu chỉ nhìn lại, quả thật thấy một người quẹo vào sân nhà bọn hắn, nhằm ngay phía cửa lớn.

... Sao?

Đồ Tô nghe trong phòng khách Ninh Trí Viễn cùng Lâm Hạo vẫn cãi nhau xem ai đi gọi hai người kia, nhân tiện cảm giác được đại não một trận phát hỏa. Phía sau Lăng Việt cười cười dùng tay vuốt vuốt tóc cậu: “Ta đi gọi đi, thịt kho vừa ăn rồi, tắt lửa đi.”

Lăng Việt lau lau tay gỡ bỏ tạp dề thả ở trên bàn, sau đó đi ra khỏi bếp. Theo thói quen ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, ở giữa còn có lịch nhắc nhở, nhìn bốn con số 11.21 hắn lặng đi một chút: “... Ai, hôm nay có phải hay không là sinh nhật Đẳng Đẳng a?”

An Dật Trần ở phòng khách sau khi nghe được cũng ngẩng đầu lên nhìn lướt qua đồng hồ “... Uh, đúng rồi, là sinh nhật hắn.” Đưa tay tắt máy tính bản xoay người lại đưa Ninh Trí Viễn, khiến cho cậu còn đang cùng Lâm Hạo tranh cãi cũng im lặng “... Có muốn hay không gọi bọn họ trở về ăn một bữa cơm chúc mừng?”

“... Hai người họ nhưng là ngôi sao ah~, bận rộn như thế sẽ có thời gian rảnh trở về sao?” Thôi Lược Thương cũng không ngẩng đầu lên mà nói, sau đó thuận tiện cầm lấy tạp chí trong tay cấp hai ca ca quơ quơ “... Hơn nữa Đẳng Đẳng ca hôm nay còn cùng fans mở tiệc sinh nhật oh. Đại khái đến khuya mới chấm dứt đi.”

Tạp chí trang bìa ngoài đúng là ảnh Trần Vỹ Đình, bên cạnh là dòng chữ to viết hắn quyết định lúc sinh nhật sẽ tổ chức cùng fan.

Lăng Việt cùng An Dật Trần liếc nhau, bất đắc dĩ cùng nhún vai.

“... Như vậy không có biện pháp rồi, đừng đùa nữa, mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi... Đệ đi gọi đại ca cùng...”

Một tiếng ‘bịch’ cắt đứt câu nói của Lăng Việt, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Ngay cửa chính là một người đang từng ngum từng ngum thở, Lăng Việt trừng mắt nhìn, nhất thời có chút dở khóc dở cười: “... Đại ca à cho dù không mang chìa khóa cũng không nên dùng sức đá văng đi... Ách...” Vừa dứt lời, ngoài cửa vừa lại xuất hiện hai thân ảnh. A Đình ôm Khương Hi Vũ đứng ở cửa, một người vẽ mặt kinh ngạc đánh giá cánh cửa bị phá hư, một người bình tĩnh cùng Lăng Việt đối mặt.

Ninh Trí Viễn từ lúc nghe được tiếng ồn nhân tiện ném máy tính bảng trong tay xuống chạy tới, nhìn cánh

cửa bất ngờ đã bị phá hư liền chán nản: “... Năm nay sửa cửa mấy lần rồi! Các người đều là dư tiền lắm sao! Ai làm vậy!”

A Đình kéo Khương Hi Vũ đi vào, khom lưng cầm qua dép lê của hai người, bày ra vẻ mặt chúng tôi không liên can, sau đó đưa Khương Hi Vũ đổi lại dép, lách qua khỏi Ninh Trí Viễn, trực tiếp hướng phòng khách đi vào.

“... Mặc kệ là ai làm, mau bỏ tiền sửa cánh cửa... Ô, Điệp Điệp?” Ninh Trí Viễn đau lòng nhìn cửa nhà một lần nữa bị phá hỏng, ngứa mắt lên cảm thán.

Lý Dịch Phong lau mồ hôi, dở khóc dở cười nhìn Ninh Trí Viễn nói: “... Đệ cam đoan sẽ thay cửa khác kiên cố hơn cho Trí Viễn ca. Cái này một phát nhân tiện mở, tuyệt đối trộm không phải mất công rồi.” Vừa nói vừa lại chỉ chỉ ổ khoá bởi vì động tác của cậu mà rớt ra, cong môi cười hắc hắc.

Tác giả: giải thích một chút là chỉ hư ổ khoá thôi chứ không phải hư cả cánh cửa, ổ khoá hư nên mới mở cửa dễ dàng như vậy

Đồ Tô rót một ly cacao đưa cho Lý Dịch Phong, người kia cười nói cảm ơn rồi nhận lấy. Đồ Tô tỏ vẻ không cần khách khí, xoay người rót một chén khác đưa cho Khương Hi Vũ.

Lý Dịch Phong thổi thổi ly cacao, sau đó ngứa cổ uống sạch. Khương Hi Vũ tròn mắt nhìn, cúi đầu ngó qua ly của mình, cũng muốn gờ lên một lần uống hết, liền bị A Đình bên cạnh ngăn lại. A Đình cười vuốt vuốt đầu cậu, nhỏ giọng đến bên tai cậu nói từ từ uống, không vội.

“... Oa... Sống lại rồi... Ta mới vừa rồi cảm giác được ta sắp biến thành băng rồi...” Lý Dịch Phong đặt ly lên bàn trà, thở ra một cái.

Ninh Trí Viễn nhú mày: “... Nói đi, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Uh...? Hôm nay không có công việc, William ca không phải đi theo fans làm sinh nhật sao, đệ đã nghĩ đến đây ăn bữa cơm rồi.” Lý Dịch Phong vừa nói vừa chà xát hai bàn tay, Trần Tam Lục nhìn thấy, một tay lấy bao tay trong người Thôi Lược Thương rút ra đưa cho Lý Dịch Phong, hoàn toàn không chú ý tới Thôi Lược Thương vẻ mặt tổn thương.”... Sau đó lúc đến ngoại ô thì xe bị hư... Điện thoại di động vừa lại hết pin rồi. Đệ nhân tiện nghĩ tới gọi taxi hoặc là ngồi xe bus đến... Kết quả tuyệt quá lớn, bên này hoàn lại chưa kịp quét sạch tuyết đọng, xe không lưu thông được... Cuối cùng đệ đã chạy bộ tới rồi...”

Lâm Hạo rút lấy nhiệt kế từ Lý Dịch Phong xem xét, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn hắn hỏi: “... Đệ nói Phong ca ah~, trên xe chẳng lẽ không có sạc pin sao?” Lý Dịch Phong tròn mắt nhìn, sau đó gật đầu cười hắc hắc gãi đầu tỏ vẻ cậu đã quên.

“... Thế nào?” Ninh Trí Viễn nghiêng đầu hỏi Lâm Hạo. Người kia lắc lắc nhiệt kế thu lại, lắc đầu: “... Tạm thời không sốt, chỉ là bị lạnh, uống chút trà gừng, ngày mai uống thêm ít bản lam phòng ngừa, hẳn là không thành vấn đề.”

“... Ai, cơ thể ca tất nhiên mạnh khoẻ rồi, William thường xuyên kéo ca đi tập thể hình mà.” Lý Dịch Phong cười nói, còn không quên nắm tay Ninh Trí Viễn chạm vào cơ thể cậu để khoe.

Ninh Trí Viễn vỗ cậu một cái, Lý Dịch Phong tròn mắt nhìn, đối với Ninh Trí Viễn cười hắc hắc: “Cám ơn Trí Viễn ca... Ah... Đệ đói bụng...”

Nhắc tới việc đói bụng, bọn họ sức nhớ là cũng đang chờ đợi cơm tối, liền nhanh chóng đồng thanh ‘ta cũng đói bụng’.

Đồ Tô cùng Lăng Việt chỉ chỉ bàn cơm tỏ vẻ thức ăn cũng đã dọn xong rồi, chỉ chờ mọi người đến thưởng thức thôi.

Một đám người bề nhanh chóng ủa vào bàn cơm.

Ninh Trí Viễn nhìn Lâm Hạo chạy nhanh nhất, cùng Trần Quân Bình ngồi ở ghế sa lon cười khỏ, cậu bắt đầu thả dài vươn tay đi nâng hân dậy. An Dật Trần ở một bên hỗ trợ kéo Lý Dịch Phong “... Điện thoại di động giúp cậu sạc rồi, cơm nước xong nhớ gọi William nói một tiếng cậu ở chỗ này, đừng làm cho cậu ấy lo lắng.” Lý Dịch Phong nhìn thoáng qua An Dật Trần, gật đầu.

Cơm nước xong, mọi người còn đang giúp đỡ Lăng Việt Đồ Tô thu dọn rửa chén, A Đình nhân tiện chứng kiến Khương Hi Vũ ngồi ở đằng kia, hân liền kéo cậu lên lầu đi tắm nước nóng tắm sau đó ngủ sớm. Hân hôm nay vẫn là mềm lòng cho tiểu thiên sứ ở bên ngoài chơi cả ngày, hân bây giờ đang sợ tiểu thiên sứ sẽ phát sốt nữa.

Lúc Thôi Lược Thương thiếu chút nữa đem một chồng bát làm đổ, Đồ Tô lại một lần nữa đem hân đuổi ra khỏi phòng bếp, lần thứ n cảnh cáo hân lần sau còn bước vào bếp nữa bước sẽ đá thẳng ra ngoài sân.

Lăng Việt dở khóc dở cười ôm Đồ Tô nhỏ nhẹ khuyên cậu đừng nóng giận, sau đó gọi Trần Tam Lục mang về mặt ủ khuất muốn hỗ trợ Thôi Lược Thương đuổi ra ngoài luôn.

Lý Dịch Phong quần chân tiếp tục cuộn mình tại ghế sa lon, có chút nhàm chán nhìn đang Trần Quân Bình cùng Lâm Hạo đang đối thuốc, nhìn thấy Trần Tam Lục cùng Thôi Lược Thương nói chuyện phiếm, kết quả còn không có mở miệng, A Đình Hi Vũ đã lên lầu rồi đi.

Cậu vừa đặt tay vào điện thoại di động đột nhiên có chuông reo khiến cậu giật mình. Lý Dịch Phong cúi đầu nhìn qua điện thoại, có chút thắc mắc người nào đó nhắn tin, vừa nhìn màn hình đã thấy dãy số quen thuộc, cậu liền nhanh chóng mở khóa.

From: Trần Đăng Đăng

Anh biết rồi.

Đơn giản có ba chữ, trả lời tin nhắn vừa rồi Lý Dịch Phong nhắn cho hắn là đang ở nhà Trí Viễn. Lý Dịch Phong nhìn ba chữ hồi lâu, cũng không biết nên trả lời cái gì.

Suy nghĩ hơn nửa ngày, ngay cả Lâm Hạo cùng Trần Quân Bình cũng đổi xong thuốc bỏ lên lầu rồi mà Lý Dịch Phong cũng không phát hiện, cuối cùng gãi gãi đầu, trả lời hần hần một câu đùa vui về ah~, liền đưa điện thoại đi động một lần nữa cầm lên.

Tranh thủ gọi điện thoại, Lý Dịch Phong cười với Trần Vỹ Đình nói sinh nhật vui vẻ, nhưng chưa nói xong đã bị cắt đứt rồi.

Trước cũng đã sớm biết hắn hôm nay cùng fans tổ chức sinh nhật, cho nên chính mình cũng sẽ tận lực xin phép hoặc là đem lịch trình ngày này dời đi, kết quả không nghĩ tới có phải hay không là ý trời, cậu vừa lúc hôm nay không có công việc. Mà hôm nay Trần Vỹ Đình ăn sinh nhật với fans, Lý Dịch Phong quả thực nhàm chán vô cùng.

Lý Dịch Phong ôm hai chân, dựa cằm vào thơ thần nhìn TV.

Ninh Trí Viễn chứng kiến Lý Dịch Phong bộ dáng nhàm chán, quay đầu hỏi An Dật Trần có nên hay không đi chăm sóc cậu. Người kia cười nói không cần rồi, sau đó cũng không giải thích tại sao, nhân tiện kéo cậu trở về phòng.

“... Điệp Điệp, uống trà gừng đi.”

Đồ Tô từ trong phòng bếp đi tới, bưng một ly trà nóng hơi hổi đi tới chỗ Lý Dịch Phong. Người kia giương mắt ngắm người, nhanh tay nhận lấy.

Lăng Việt theo sát sau lưng Đồ Tô đi tới phòng khách ngồi xuống cạnh hai người, tiện tay cầm lấy điều khiển —— hắn không biết kênh đang phát tin vốn là chuyên môn của Lý Dịch Phong, còn tưởng rằng cậu không có xem.

“... Đệ sáng mai có công việc không?” Đồ Tô nhìn Lý Dịch Phong, đột nhiên nghĩ đến cái gì liền hỏi. Người bị hỏi liền ngẩng đầu nhìn cậu một cái, một bên uống trà một bên gật đầu.

“... Như vậy ở đây một đêm đi, ngày mai bọn ca mượn xe chở đệ đi.”

Lý Dịch Phong chớp mắt mấy cái nhìn Đồ Tô, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, liền gật đầu. Sau đó đem ly trà uống hết, trả lại cho Đồ Tô.

Lăng Việt mỉm cười “Ghế sa lon ghép lại chính là giường rồi, để ca cùng Đồ Tô cầm chăn mền xuống.”

“Hảo, cảm ơn Đồ Tô ca cùng Lăng Việt ca.” Lý Dịch Phong ngẩng đầu đối với hai người cười cười “Các ca

không cần lo cho đệ, đi nghỉ ngơi đi. Trong nhà bận rộn nhất nhân tiện là hai người rồi đi.”

Việt Tô hai người không hẹn mà cùng mỉm cười nhìn Lý Dịch Phong. Hai người đứng dậy một người vào bếp đi rửa chén, một người lên lầu đi lấy chăn mền.

Chỉ chốc lát sau phòng khách nhân tiện thật sự chỉ còn lại Lý Dịch Phong, cậu quần chật mền sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm TV.

Cẩn trọng nhìn lướt qua điện thoại di động, màn hình chỉ là một mảnh đen, cũng không có đèn lóe ra, có chút thất vọng mà thở dài.

Một bên nhìn TV đang phát tin tức, một bên nghĩ tới Trần Vỹ Đình bây giờ nhất định chơi đùa rất vui vẻ. Không không... Hắn là hắn đang cùng các Nữ Hoàng chơi đùa vui vẻ đi. Có thể cùng thần tượng cùng nhau vui đùa, cùng hắn trải qua sinh nhật, cùng ăn bánh ngọt... Thật tốt ah~.

Lý Dịch Phong nghĩ tới nghĩ lui, có chút mơ hồ ngồi dậy.

Hai mắt không tự chủ được nhìn lên đồng hồ, kim giờ đã chỉ về phía mười một. Còn có gần một tiếng nữa sinh nhật William sẽ qua sao... Lý Dịch Phong có chút tiếc nuối, sau đó nhắm hai mắt lại.

“... Phong Phong, Phong Phong em không sao chứ Phong Phong...”

Lý Dịch Phong cảm giác được tựa hồ có ai đang lay mình, có chút buồn bực nhíu nhíu mày mở mắt, đang muốn oán giận một chút liền trợn mắt chứng kiến Trần Vỹ Đình vẻ mặt lo lắng, sự bực mình cũng nuốt trở lại trong bụng.

Sau khi cậu mở mắt, Trần Vỹ Đình thở phào nhẹ nhõm.

Lý Dịch Phong tròn mắt nhìn —— uh này nhất định là đang nằm mơ. Nghĩ như vậy lại lần nữa nhắm mắt. Nhìn Lý Dịch Phong lại nhắm mắt, Trần Vỹ Đình không hiểu sao lại nắm vai cậu lắc: “Ai, Phong Phong em sao lại nhắm mắt lại rồi... ..”

... Như thế nào lại hoảng hốt ah~, ai nha chờ một chút, bả vai có chút đau... Chẳng lẽ không phải mơ sao? Lý Dịch Phong lặng đi một chút, mở mắt ra, khiến Trần Vỹ Đình lại càng hoảng sợ. Lý Dịch Phong giơ tay lên kéo kéo mặt Trần Vỹ Đình, hắn nhăn mặt kêu: “Ai nha đau đau... Phong Phong em làm gì vậy...”

“... Trần Vỹ Đình?! Anh tại sao ở chỗ này!” Tay cảm giác rất chân thật, đích thật là Trần Vỹ Đình. Lý Dịch Phong tiếp theo liền thiếu chút nữa từ ghế sa lon nhảy dựng lên, thế nhưng bị hắn ấn bả vai, nhảy không được, không thể làm gì khác hơn là ngồi yên lớn tiếng hỏi.

“... Ah, tới tìm em.” Trần Vỹ Đình vừa nói vừa cười hắc hắc, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì liền kéo Lý

Dịch Phong đến nhìn nhìn: “Ai, được rồi, Phong Phong... Em không sao chứ. Chúng kiến cửa bị phá hư, còn tưởng rằng có cướp vào đây...”

“... Hả, cánh cửa là em phá hư.” Lý Dịch Phong bình tĩnh nhìn Trần Vỹ Đình nói, sau đó tiếp tục nói: “Giúp em tìm cánh cửa khác chắc chắn hơn thay cho bọn họ đi.”

Trần Vỹ Đình ngây ngốc mà gật đầu ‘oh’ một tiếng.

Lý Dịch Phong thấy Trần Vỹ Đình áo ngoài còn đang toả hơi lạnh, liền ý bảo hắn đem áo ngoài cởi ra, sau đó đem chăn mền xốc lên. Người kia ngẩn người, nhanh chóng cởi áo ngoài, ngồi xuống cạnh Lý Dịch Phong bên người, sau đó hai người cùng nhau đem chăn mền đắp lên.

“Oa... Trên người anh hảo lạnh...”

Trần Vỹ Đình ngồi xuống cạnh Lý Dịch Phong nhân tiện cảm giác được cậu giật mình một cái.

“Hả... Nọ vậy anh cách em xa một chút...” Trần Vỹ Đình sửng sốt, vừa nói vừa xích ra. Lý Dịch Phong dở khóc dở cười kéo hắn lại, lắc đầu nhỏ giọng nói: “... Không phải, là kêu anh tới gần chút nữa, vậy mới ấm.”

“... Phong Phong...” Trần Vỹ Đình nhìn Lý Dịch Phong ngại ngần xoay đi, liền nhếch miệng cười cười. Nhích lại gần sau đó đem người kia kéo vào trong lòng ôm chặt. Nhiệt khí của thân thể trong lòng cũng truyền qua, hình như trong nháy mắt đã hết lạnh.

Trần Vỹ Đình ôm chặt Lý Dịch Phong, sau đó kề môi đến bên tai cậu: “... Phong Phong, anh vẫn là muốn chính miệng nghe em nói chúc anh sinh nhật vui vẻ...”

Lý Dịch Phong cảm giác được bên tai đều là nhiệt khí, không nhận được liền run rẩy: “... Không phải đã nói rồi sao?”

“Qua điện thoại, không tính.”

“... Nhưng bây giờ nói vừa lại không còn ý nghĩa rồi, đã không còn là sinh nhật rồi.”

“Ai nói, còn hai phút đây.”

“Hả?”

Lý Dịch Phong lặng đi một chút, quay đầu xem đồng hồ trên tường. Quả nhiên kim giờ còn chưa chỉ đến số mười hai. Cậu lặng đi một chút, từ trong lòng Trần Vỹ Đình giãy dụa, hai tay chụp lấy mặt hắn: “Này! Sinh nhật mấy giờ chấm dứt? Anh tự lái xe tới được sao? Không đúng, tuyết chưa dọn sạch... Anh đã chạy

tới!? Lạnh như thể anh không muốn sống nữa?”

Trần Vỹ Đình cười mà không nói nhìn Lý Dịch Phong cau mày lo lắng cho mình, chờ cậu một hơi nói xong, chỉ là cười cười: “... Còn một phút.”

Lý Dịch Phong ngồi thẳng lên, lặng đi một chút, mới vừa rồi hoàn lại mấp máy muốn nói, nhưng hồi lâu không phát ra tiếng nào. Trần Vỹ Đình cũng không nóng nảy, chỉ là khẽ mỉm cười nhìn cậu gương mặt dần dần hồng lên.

“... Ba mươi giây.”

“... Mười giây... Uh, Phong Phong anh yêu em.”

Phòng khách an tĩnh nhất thời không có người nói chuyện nên thanh âm có vẻ đặc biệt lớn. Hơn nữa truyền tới tai Lý Dịch Phong quả thực như là phóng đại gấp mười mấy lần.

Mười, chín, tám, bảy, sáu... Tích tắc, tích tắc, tích tắc, tích tắc.

Trần Vỹ Đình đang muốn cười nói tốt lắm không đùa em nữa, người trước mặt lại đột nhiên ngắc đầu, một bên cắn môi, một bên mấp máy không rõ mà nói câu sinh nhật vui vẻ.

Tích tắc.

Vừa lúc không giờ.

Trần Vỹ Đình ngẩn người, cảm giác được Lý Dịch Phong muốn rời đi, liền ôm thắt lưng không cho cậu rời đi, sau đó hôn cậu thật sâu.

Ngày thứ hai sáng sớm, Ninh Trí Viễn ngáp dài xuống lầu, nhân tiện nhìn thấy một đám người vây quanh ghế sa lon. Có chút thắc mắc đi tới: “... Các người sáng sớm ở đây làm chi?”

Lâm Hạo quay đầu ra dấu im lặng, Ninh Trí Viễn nhẹ nhàng tiếp cận tới.

Hai người ở ghế sa lon ôm nhau cùng một chỗ ngủ say hiển nhiên không cảm giác được chính mình đang ở bị vây quanh xem, hoàn lại ngủ rất ngon.

“... Hi hi... Ảnh chụp độc nhất...” Lâm Hạo đang cầm điện thoại di động chụp một cái. An Dật Trần ở một bên tỏ vẻ dừng tiết lộ ra ngoài. Lâm Hạo liền nói đương nhiên rồi.

Ninh Trí Viễn bất đắc dĩ lắc đầu: “Đừng nhìn, gọi bọn họ rồi giường đi.”

Ninh Trí Viễn xoay người nhìn cánh cửa bị phá hư, yên lặng xoa xoa huyệt Thái Dương.

... Được rồi... Hôm nay còn phải sửa cánh cửa...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-cu-na-diem-su-nhan>